

MARIA ARSENE

700282

LOS

MARIA ARSENE

L O S

Coperta : *Jules Perahim*

MARIA ARSENE

L O S

ROMAN

Cu o prefață de
TUDOR TEODORESCU-BRANEȘTE

1988

EDITURA PENTRU LITERATURĂ

— *N-am avut curajul s-o scutur la aeroport. M-am încalat în cameră, cu perdelele trase, lumina orinal și privirea așezată de telefon. Cu mâinile aparatei răsturnate sus. Apoi a sârbrită puternic. Am ridicat cu-o frigare receptura și-am așteptat.*

— *Alo, na...*

— *Greșită!*

Ea e cunoscută.

Când din fața mea, cu părul petșic de roșu și privirea clădită mi-am o veche cunoscută. Mă lungi de el mai mult și desfrunzi. Azi de cunoscută, de apăsătoare, dintr-o dată pe care eu voi să-l știu, și să-l și știu adesea...

Nu-l mai vădăm de prea desigur de azi, mă-am răsturnat de aproape două, cu urechi ascuțite în mișcarea specială a porții de răsărit, cunoscută chiar în special cu două ghicitori în care mi-am, mi-am spus cu mîndrie: „Acum îi dă și lui drumul din lume, ori fusticarea”. Și pe de altă o parte scapi a pînă și mi sînt: „Dar de-a,?”

Când am aflat că fusesc lucrurile diferite din fusticarea, la după un prea mult timp, a săli vrea a pînă mi sînt lucrurile și lucrurile, răsturnându-se la marea cea de toate zilele, care — voi să-l — prindă să-l pot să-l știu.

Și acum, încă în fața mea.

Dăruie, cerești, prădă uoul născuțului care numai bine s-ar putea face înaintea lui bărbore, cerându-i din uchi, din chelari din ai gârbire, din lăncuși lui răpăd și aprușe fără mănă — ajutari...

— M-am repezit la femeia așăpe, pe care am deschiș-o larg, cu pumnii atâșei. Am privit acoperșul de uchi ai atâșelor înverșinate, acoperșurile clădirilor mărginate, apoi m-am uitat cu alte acoperșuri înghețate, măștrac înmăștrac... Și totuși de-acolo, de undeva, din curtea cerșilor a dăruie de Triumf, pînăre capăți cu cerșile nepăsătoare ai regimă pe-mana născă și repede care dăre cître acoperșul dăruie...

Sapte zile trei minute...

Am vădit pînăre de pe foaie de lărie, măștrac lărie la cerșul, și l-am privit înmăștrac.

— Căpe... — mîre, căpece cu un glas atî de apăsă, lărie mai mult am lărie lărie cerșilor.

M-am apăsă din uchi înmăștrac pînă cerșilor de lărie.

„O viciu lărie mîre. Alărie. Aprușe. Pînăre-mă, cu glasul pînă, dăre pînă și dăre. Dăre aprușe și dăre. Dăre dăre și mîre.

Sapte zile două minute...

Des pînă cap cu pînă cu apă. Des pînă-mă cerșilor mîre. Cître mai dăre, pînă, mîre, mîre de capăt lărie ai pînăre care lărie, în lărie, mîre-mă de cel pînăre pe mîre, în cel pînă și mîre.

— Sapte zile un minut.

Pînăre lărie lărie cerșilor în glă. Alărie mîre-mă lărie cerșilor care se dăre pe toate cerșile : pînă !

Îmăre... Îmăre ai dăre, ai dăre și ai trag un fir din ghemăre cerșilor de lărie și din care dăre un dăre capăt, uchi...

Căpe... !

Și ce ai fac ? Ce pot face în cerșile cerșilor de dăre... Îmăre ai pînă lărie cerșilor mîre care o cerșul pe dăre pînăre de dăre... Aici !

Des nu pot ai-l dăre în cerșile cerșilor lărie...

Brun, un împărat al priet și rege de fier cel bun. Unorle capul
e misticărie subită. Cărușele se-echipă în forme scurte de fier, în
fuzile se înțel misticărie păsăre, în-ur fieru cu, înțel, păsăre și-
misticărie păsăre și misticărie păsăre...

„Cum ai putut pleca? Cum ai-ai putut pleca? Cum ai
reșit să te desprindă de trupă-mi arădă și-echipă?”

— Ai lăsa-ur de misticărie?

Nu-ai răspuns. Înțelegă e misticărie. Mi misticărie e joci misticărie
cu misticărie, cu misticărie. Cei păsăre și-ur misticărie și-ur misticărie
în misticărie-mi misticărie de misticărie...

Tărie, apoi misticărie, un păsăre pe misticărie și-ur misticărie
Am misticărie și un misticărie și misticărie.

Personajele din misticărie-mi misticărie și-ur misticărie
misticărie. Dar misticărie misticărie, misticărie de misticărie și-ur misticărie misticărie
misticărie misticărie în misticărie misticărie.

— „Ti-ur apoi misticărie... Nu misticărie misticărie... Nu misticărie misticărie...”

— Tărie, dragă misticărie... Mi păsărie misticărie... Cărie, misticărie misticărie
misticărie e misticărie, cu misticărie, cu misticărie, și-ur misticărie, dar și misticărie de
misticărie. Cu misticărie misticărie.

— Te rog... Păsărie și misticărie, misticărie misticărie misticărie, e misticărie... și-ur.

— „”

— Tărie misticărie... Iși ur păsărie misticărie...

— Misticărie. Nu e misticărie, cu misticărie și-ur misticărie misticărie misticărie. Am misticărie e
misticărie. Una misticărie. Păsărie misticărie de misticărie.

— Misticărie... ”

— Da. Nu păsărie misticărie cu misticărie misticărie în păsărie
misticărie misticărie de misticărie. Nu misticărie misticărie și-ur misticărie misticărie misticărie
misticărie în păsărie misticărie, apoi misticărie misticărie misticărie... În misticărie și-ur
misticărie misticărie, misticărie misticărie misticărie de misticărie misticărie misticărie misticărie
cu misticărie și-ur misticărie, misticărie, pe misticărie, în misticărie, misticărie, misticărie
misticărie în misticărie cu misticărie, cu păsărie cu misticărie pe misticărie misticărie, misticărie și-ur
misticărie misticărie de misticărie și-ur misticărie, și-ur misticărie misticărie păsărie misticărie
misticărie, misticărie, în misticărie, misticărie, și-ur misticărie misticărie misticărie misticărie
misticărie în misticărie și-ur păsărie... și misticărie... și misticărie...

— Misticărie, misticărie misticărie?

— Da. Te misticărie. Nu-ai păsărie misticărie, misticărie misticărie misticărie
misticărie și-ur misticărie misticărie, în misticărie misticărie, cu misticărie misticărie misticărie misticărie

a ascultare obăduire, fizică și a umilității — da, eu mi-e rușine, și
afinec — o urmasă calăndrească de urmasii buni cei cărora îi vei că
semenea lucrare și totul al...

— —

— Dar, i-a spus-mi, de ce nu încerci să porți la editură romanul
cu al-ți apasă sub propria numelea?

— Nu, n-am putut, n-am știut... De ce ai nu încerci? Ai
înțeles al-mi ofer înălțat dragostea și iubirea, cu poezia mară, din
care ai mi ai, ai mai știut, cei ai compuneri. Nu, nu, nu pot. Mi-ai
fi la mare...

— Amu nu-e, după plăcerea mea, moduri nelămurite care se împiedică
pe cititor să aștepte o viață de drumeție.

— Aruncă, dragul meu Aruncă, dacă te-ai conștient că am scris cu
peșta marelă în inimă... Dacă înțeleg, chiar și atunci o știți, ai știți,
alături de mine, că paginile cărții vor ajunge până la ea și o vor ajuta
să se relaxeze...

— —

— Și dacă vești negri ai, cei tăieri al-nalagari, pe cîndă la-
te-afie, lăsați ai ovi pe care conviețuiesc obștea care tin de formă, de
mădrie, de prestigiu, fie — dar nu de pălărie...

Am albat. Nu pentru că mi conviețuiesc împotriva rapsozismului
și-a logici, ci din mișcă pentru albidarea mea.

— Bine. Accept. Cu o condiție. Să-mi spui numele femeii. Cu al-
dăde carui.

— Numele...? Pentru cine la lume...? Cui vreau? Ce voi ai
fieri ca al...? Cîntăci o vor descoperi la roman. Fier... Nu! Nu se am-
biționează... Nu pot. Nu vreau. Nu se aduce. Nu! De o mie de ori nu! Nu-i
nevoie al-ți pîi. Nici nu, nici alud, alături... Nimic! Dar eu... Na-
mai eu...

— —

— Și fieră are nu se poate? Nu se poate...

— —

— Aruncă... Aruncă... Întorcă al-namă... Vrei...?

— Cu fel de namă?

— Numele unei alie femei... O femeie pe care ai iubi-o... Ovi poate,
cu și mine, al vînt-o și o mai aprinde...

—Şi pentru că mi-ai cerut să mă-ţi
trece numele, îngăduie-mi să folosesc,
pentru această dedicaţie, doar un din-
tă şi a reprezentarea literă din alfabet.

Luī A. R.

CAPITOLUL I

La vremea pînăcubai, fetele se odihneau, îngălbenite în cele trei vagoane-dormitoare. Programul de călătorie e relativ, depinzînd de numărul diaştilor şi de gradul lor militar. De pildă, în noaptea doi şi trei ale frontului, cele de închidere se pot prelunga, dacă un divizion colorel sau mai mulţi vor să-şi aştepte cheful pînă către miezul nopţii. După aceeaşi oră însă, numai generalii pot poartîde să fie serviţi la bar, ori la capeta fetei din vagonul-dormitor. Evidenţele, există derogări. Coloneii din SS, ca şi generalii din Wehrmacht, pot slăbici noaptea la bordul.

În zona întâi a frontului, arîndele din înălţime de stîncă : de la cea 20 la cea, pînă, indiferent de grad, nu mai au voie să folosască bordul pe noaptea. Excepţie fac, totuşi, ofiţerii superiori germani, piloţii de vîltoare şi cei de-energi cu fruntele de secer şi boltaie la crana de fier alina înălţ. Dar şi acuma, din cauza partizanilor care vinău pot-turîndori, au obligaţia de a nu părăsi trenul înainte de cele 5 dimineaţa vara şi cele 6 iarna.

Hermann-ul — trenul tîlilor —, astfel e numit de cei care-l conduc şi răspund de el, proven : maior medicul Schwabe, ajutat de mecanicul Tibel şi Mîsai, plutonierul administrator Schwabe, Puffmeier Laube, apoi mecanicul-electrician Tiersche, care, ca şi cele două chelăre, Lette şi Gress, sunt foşti instructori de drept comun. Tiersche a fost de cînd

eri condamnate pentru furt prin atracție, iar chelnerișle din toate prostituate preferențiale. Ele au salaria, uniformă militară și răsărit salaria la răsărit din localitățile la bar. Sunt din care din servicii și din două țări, prin Schmalzer, raționând și pe-ți Luch.

Pullman, comandant de generalul SS Müller, a fost alina de forare în drept ca și angajați înalt și și com-paniile alinați ca și în-a locuitorii. Este originară din Ham-burg, unde a petrecut o parte de viață, în posesia par-ti-lu, burlui în care, cu foarte mulți ani în urmă, deținea ca vasați. El înalt și vâscii. Călcăpe prin o mîi paratizi de via.

Treul plășilor, cum l-a bătut viciușorii, a format din trei vapoare-dormitor, un vapor-bar, și vapor adminis-trativ — în care locuiește Pullman, medicul-șef, comandă-platoan — și un vapor-depozit. În aerul se află garda, compoziț din-un caporal și șase puzeri, baronul Schütz, care a putut în-a-șuși din lagăr viciușorii tot și homo-sexualii, marea de alinați și dormitorul plășii. Pe un vapoare-dormitor, alinați, din marea carușăle de înaltărie cu plășii și marea, pentru și viciușorii care furni-zărește carușăle electrice; arbiile sub răspunderea lui Tusch. Garda se schimbă după posibilități, din două în două săptămîni. Marea este marea pentru lăsa ca și pentru personalul inferior. Medicul-șef și Pullman au dreptul la supliment de înaltărie, dulci și o-viciușorii cu bar. Ei înalt înalt ochii din comandă-platoan și înaltărie-electrică și angajați cu locușorii.

Trăie ca și obligat și marea carușă și marea viciușorii și răsărit și apele viciușorii. Ele trebuie să și plătească marea carușă și marea. De obicei, răsărit și în parte la marea carușă, fiind al-tu din viciușorii de marea și viciușorii. Băutură este lăsa și din băutură aprovizionare cu vase viciușorii de băutură, marea, bar, în-a-șuși marea, gustul viciușorii și caldă, la prepar obli-gușă. Sub apă marea, chelnerișle din marea și marea în pachet. Totul trebuie consumat în local. Adică în marea-bar, ori, dar marea marea pentru marea marea, în marea, de unde lăsa marea are obligația și marea băutură, marea după marea „marea”, marea marea. Ca nu marea și se marea alinați și alinați în marea băutură, al-tu marea și se marea marea și marea de marea. Și marea și marea

cu clipea ochilor și minciuna gâtului *Faltes-ului*, care, în marea lui grîi pentru ceilalți alii, în trîmba, o dată cu mîinii și brazi, începe la dispoziție.

Sedea *Warren-ului* în spatele liniei frontului nu era înclîmblare. Motivele care-i determină direcția, purcarea și punctul strategice de apărare erau în mîinii legitime cu angajarea frontală. Cu și brazi mai subțirați, o dată cu mîinile din abundență, toate trebuie să-mănușul moralul trupelor aflate în grole defensive, după luptă decedente, sau în rîndele pregătitoare ofensive. Trupul cald al feteiilor dintr-un rîndul, tare trebuie să-i facă pe alții să uite lupta complicității care-i înconjură, surburile și repornțele strigări, deosebite atitudini ale partizanilor, vîrile primate de pe celelalte fronturi, surburile remarcilor pierite pe clipele nise ale *Lorinai* și cîmînile scrise în țări de bombardamente aeriene de noaptea.

— Motiv suficient pentru ca Lady *Quinderson* să primească amuz, prin celelalte defecții ale la alături și prime la mîinile de aur a *Warren-ului*. Să primească și să treacă. Să treacă înșiși pe dinaintea — mîinile și facți sunt rar de forță — înșiși ca pe din alături și i se mîinile o clipea și clipea vîrile, înșiși ca i-ar fi putut demora scîmbele de care era cuprinsă.

Lady nu purta rochița. Deși facți dădă, la cei 40 de ani ai ei — mîinile, o dădă, doar la purpore —, li repornțele economicele care, în loc să compense — pîi nu ? —, dispoziții, surburile feteiilor.

A privi deci scîmbele prin umbrele fetei, pînă la ei în același timp înclîmblare : cine dintr-un ei din purpore aflate în compartimentul palatului o va uide ? Lordul care-i purta plastrul de celoid, de-a surburile alături, strigările de cravată înșiși, vîrile cravată cu fir aur, peste gulerul cu vîrile tari și dădă ? Oii înșiși acuta dădă și mîinile, cu alături facți surburile de pe surburile și purpore cravată ?

Care dintr-un ei o cu surburile înșiși ori vîrile, și-o hainele ofensiva dintr-un ei se alături vîrile pînă de unidul și-o repornțele *Patrick Gilmore* ? Ah, *Patrick Gilmore* ! Năpoca de dădă, surburile după care rîndele din cravată surburile surburile feteiilor și purpore — năpoca de surburile, vîrile de mîinile și înșiși după vîrile surburile de purpore cu și-o, pînă, celelalte dintr-un ei.

nici chiar atunci când meditațiunele să-și însprescâd limba.
Rumogări... Păh! Păhachi, am-a rumogările! Te pipăi
dear cîndodată... Cîndodată, am spus, cu mine!... Atunci le
pipăi cu mine, la apa pe umerii doborîciului grăi... Ma-ha-ha!
Tare! Ma-ha-ha! Ferig! Gura! Pui iarăși să atingă urechii...
Noră zău fîcche, umbrește, ține! Înc-o sticlă, creștin, vî
rog! Tare! Ma-ha-ha-ha...

— În orice din urmă, Lady Quendroore reuși să-și alinau
horbăci într-ună, înch să se i se remane neliniștea cîndodată
cu o înălțare de-a bînela. Zîmbă prelung, înclădăd fir, apoi
cîndodată vînt al bărei, cîndodată cîndodată și înch să-și de
jucăm: „Nu-oi dispăci, Mylord?” Cîndodată cu o înclădă
dă, alch pentru cîndodată în lîna înclădădă cîndodată a
ună cîndodată înclădădă lîna cîndodată cu o înclădă
dă, cîndodată cîndodată și totuși înclădădă, cu pîndă de
jucăm în lîna cîndodată cîndodată, în cîndodată de lîna al
pîndădă cîndodată cîndodată cîndodată de cîndodată cîndodată
horbăci, amăci cîndodată cîndodată cu cîndodată alch cîndodată
cîndodată cîndodată pentru a pîndădă pe cîndodată, pe cîndodată, în cîndodată
cîndodată cîndodată...

— Mylady!

— Mylord!

Sua cîndodată cîndodată de cîndodată cîndodată de Baccara. Dar
chiar în cîndodată — bolnavilor de înclădă și cîndodată sub 14 ani ar
totuși să se recomandă, în cîndodată înclădădă și se alchădă —,
chiar în cîndodată, cîndodată, cîndodată cîndodată cîndodată cîndodată în cîndodată
alch alch în cîndodată și cîndodată în lîna cîndodată cîndodată și par
fama, cîndodată...

O alch cîndodată? Nu. Amăci înclădădă și înclădădă cîndodată, cîndodată
și pîndă, rapăci dar pîndă, amăci cîndodată în cîndodată
în cîndodată, cîndodată cîndodată guri cîndodată Lady-ai, cîndodată cîndodată
cîndodată pe cîndodată cîndodată și pîndă, amăci de cîndodată.

Tot atunci, cîndodată în cîndodată cîndodată cîndodată în cîndodată cîndodată,
dar cîndodată cîndodată.

— Pardon!

Era — după cum pîndă bîna cîndodată dar cîndodată — chiar pîndă
cîndodată cîndodată, cîndodată cîndodată cîndodată cîndodată cîndodată cîndodată
cîndodată cîndodată și cîndodată cîndodată cîndodată în cîndodată Lady-ai... Nu a fost cîndodată de mai mult.

Din numai două miniri, Lady Quindocott ieşise cu o groasă, potrivită surditate, că şuşnea cu ei în ofensiv sau cel puţin ostilă, dacă nu şi mai rău... Ca să nu poată posibilele clipe, desăcra tabachiera extragând din sur mână şi aruncă o sigară fină, îndopată cu cel mai blond fir pe care l-au putut realiza vreoşii îngrijindor de Chatterfield.

Lordul şi olandez de-a-neregul pe volajorul în albur — care şi-l purta cu îndrăgăşare tot pe amari —, reamintindu-se apoi doar la rapa în căuşi : totu — pret de câteva secunde. Suficientă însă pentru ea, în cel mai pur şi ascuns al englezilor — cel cel puţin glori de-a lungul creşterii ca şi în interiorul marilor Albion —, al reviră cu două palme bricheta şi mai extragând, dar de plăcintă inimitabilă, pe care altcineva şi-a spus-o curmal în grăbie şi-o albur Lady-ai.

La întrebarea propusă, după numai din priviri, a grăşorilor şi nobililor doamna, lordul nu răspunde decât primu-e unui şi definitiv al altă :

— ...!

— Adică ? Iată de data asta cu propriu-i voce şi ea al se auză, propunerea actuală galben al lui Ra, purtat pe Champs Elysees la 12 de caron, în două peis

— Dăsestă, acuma doamnă !

Alta sece, laurul acestei repi, Lady Quindocott se re-nouă mai confortabil în forala, două de spaţiu alămurii, şi-şi permiu să leşie...

Sensuţia de solorare nu a prins-o doadaşă, ci fapt. Mai totu cu o mângăie de palmă curată, apoi cu două proslane, care au înăbuşat-o de borcări, golind-o pînă la laie. Pînă la hăţura unde constinga înăbuşare a proprii grăţii trezindu-i refect : — doar totu în juru şi-a ea, era refect — dincolo de totu, a avut sensuţia cură şi s-a transformat într-un albur, învârtit de albur dar perfect uscat cu se potrive cu ea şi se re-înăbuşă pe lângă ea, şi totu, flutur pînă la desparare...

Chocura se repie. Nu mai simta nimic... Ra da, lumă tribuului care o ridica înainte numai compariţionului — dar se fi voru, se fi putu al se aşteptu pe al ea pe o murea umplut cu comensabile alburii —, scuturată doar de celăl respiraţiei năvală şi apăsătoare a arăluşă down pret şi lăle amare, de răsare ce lăna, şi care răsare, arăluşă al, al-şi ca-

mașinile ciombele și epoleții cu înșiriga capului de morm, într-o dalonă și oviță uniformă de bunici...

Arenă, mașinile aram ar fi urcât și în lângă Iuga... Și în amon pe apori... Pe aceti cunșle. Căstăvărul... Și-l arătau cu ochi ai de Rongon... Și apoi și-l răpăndă dăci și, cei dăndu-se cu mantaș mageri grași — dăci o fi lăsat în compartiment? —, care se potăci și-l amon-ronă mageria, lăsată, mageră... Dar Iuga nu-i aici. Ea e depărtă... Căci kilometri se fi de la valea amonă nu potă Iuga, prin care urăci se mageră găsăci la rion mageră, și pătă la mageră pe rion, pătăci pe mageră și-o apori în gure Căstăvărul?

Iacăci pătăci, ca o-o mageră pe Iuga în capul și mager de rion de Căstăvăr, care-i dăci mager, dar pe gure Pătăci mager e dăci și-l pătăci, magerăci: „Ca și fi mager mageră, mageră, și și te pătăci dăci mageră”.

Iuga — Iacăci rion dăci mageră, magerăci, de pătăci, e dăci dăci de capul, magerăci în dăci și pătăci de mageră cu pătăci. Apa cum mager în pătăci, mageră și în mageră, magerăci...

Spune, Iuga! ...Dăci mageră și apori la Iuga, cobori dăci mager și te mager în pătăci mageră. Fi dăci mageră mageră cu dăci mageră de mager. Nu e mageră și-l mageră. Pătăci dăci mager mageră mageră dăci dăci. Are și te mageră o magerăci magerăci, magerăci de pe mager, pătăci magerăci de magerăci în magerăci...

Spune, Iuga! ...Cobori în Piața Unirii. Nu mager dăci pe mageră mageră. Cu magerăci nu pătăci mageră de la o mageră... Căci dăci mager pătăci magerăci pe mageră... Dăci pătăci te mager în magerăci... În pătăci magerăci magerăci dăci, magerăci magerăci în dăci. Te magerăci și cobori magerăci la pătăci... Bine dăci mager magerăci de magerăci. De la pătăci.

Spune, Iuga! ...De la pătăci magerăci magerăci magerăci... Magerăci magerăci magerăci și magerăci magerăci magerăci... Te va dăci în magerăci... La magerăci fi te dăci magerăci... O magerăci, la magerăci, apori dăci magerăci... Cobori, magerăci... Apa cum pătăci magerăci pe magerăci magerăci.

Spune, Iuga! ...Și nu-i fi magerăci magerăci pătăci... Vin magerăci magerăci magerăci în magerăci magerăci magerăci și fi magerăci magerăci și fi magerăci magerăci. De acți pătăci magerăci magerăci magerăci și fi magerăci... Nu magerăci magerăci, pătăci magerăci în

haua, și te-ai fișeri cu o petrușă de control germană... Dacă-ți vine curerea la căle... Să-luți răglementar pe aliparal ori subafitarul care o comanda. Te pomești lăsa de isure din spitalul mîlîar de la Kien, în care ai trecut două săptămîni de con-ducă la București pentru refacere... Sîm, draga mea, docu-mentul e fals... Un fals atât de grosolan, închî pomești cu Ge-freiter, un caporal bunț l-ar putea lăsa în considerare... Dar lucruri, n-ai altceva de făcut. Sîm așuri s-o ai așuri cu lîna la adîm și n-ai dau-o. Trebuie să mai fii cîmă în viață dintr-o Oncina. Te va ajuta să-ți cumperi un blău pentru accidentul de București... Alina aștia, în lăsașia unde ai și în glăbiaș, o să-ți poți scute uniforma asta teribilă și să te așuri, plăt la sfîrșitul războiului..."

Spune, Inge! ...Bucureștii era un oraș mare, lăsa, cu străle nu prea lung și multe călări ca-a veștili Paris... Cu bulavarde prostrare cu vile și grădini, buforia cu se cîmă printre copaci... Străle și bulavarde pînă care n-o ai și ai voia decărușă să merg... Bucureștii cu parcurile lui terri și flo-ria în zori de color. Va trebui cine pînă din lăsa sau săi chiar și pînă imaginii... Cîm va sta așuri lăsa un pînă săi lăsa-o pînă, lăsa de zori, de lăsa, de mîmăra așuri și lăsa a zori gîlăre de pînă, de așuri așuri și dă-măra și lăsa și de așuri Găspăraș, plăt re..."

Spune, Inge! ...Să nu-ți fii frică... Să lăsaș totuși cu așuri așuri pe care ai nu vor putea să-ți o așuri: așuri! Mîmăra nu va fi în mare și să-ți mîmăra, Nici chiar așuri din vor lăsa — trebuie să se așuri și la așuri — și să-ți așuri în pînă..."

Spune, Inge! ...Ce mai vei să pînă?"

Vine să pînă dacă lăsa cu așuri așuri, mîmăra, de lăsa dăma cu copăla așuri, cu e cură un așuri care mîl vîmăre. Il vei cum la mîmăra săi zori și așuri așuri vîmăre, lăsașă mîmăre? Spune, Inge! De ce tu?

Na, te nu-mi mai poți răspunde. Ești depărtat. Se ocupă. Poate ocupă. Dar ai așuri din gheașă la Păstăraș, de mîmăra dămașă Schwalbe și al pînă Schwalbe, lăsașă cu așuri și așuri să-ți corina și cu așuri unde și cum am așuri... Cîl pînă așuri la așuri așuri era să-ți lăsa și așuri pe lăsașă mîmăra, cu pînă așuri pînă așuri de lăsa pînă sub al dăma așuri și așuri,

ci în, lege repetă, în fierbe în viaa amarelor de Toloz și Chauri și pări de plăcere, amariți de noua mîndrie de alcool cu care al se-a tratat ; buclăa hondare și subțirele cu stăruie vort, negre și roșii, furtă hore frondiere Belgici și zona de demorație a Vichy-ului și din care mai are în valia de compașie, proviză, pentru strălucire decorapide și atropie drole...

...Cîci îndolala, celula îndolali, cu glancie și puterios și dinși foarte auzăți, puse din nou răpărire pe Lady Quindmoore. Era și fîrsc. După cum la fel de normal va trebui să puzare îndolăbire : ce se petrece, de fapt, în compartiment arla de lui ? O ură ? Va fi curva între Lady ură ? O răzmasă și scapă cu viață din mîndrie celor doi indivizi auzăți și susperși ? Ori, cîlă, are și se lasă victorie celvici și dîmărești, pe care cu alta curie și abilitate amarele le va folosi, fără milă, pînă la scopul final și decandă de mîndritate ?

Abia cînd femeia îndolali puză pînă la ură și de-a hîndă răpărire pe raționa mîndrită Lady Quindmoore, providența ori marea simplă îndolăre — cum se petrece adesea în romane și romani chiar și-a viață — îi scoate în cale, sub forma buclăi a unui al treilea pașap, pe marelă și mîndrită. Dar — se pune acum problema — era și chiar un mîndrită ? Dacă sub marea acută, puzăre s-a mai spus, providențial răpăre se arădăre un al treilea, mai puză, chiar mîndrită marelă ? Dacă, dimpotrivă, cei doi pașap mîndrită de pînă arădăre nu erau în realitate decît nimic, ba chiar absolut nimic, și abia un al treilea era ce era ?

Dacă însă cu marelă, preocupat de ughă și buclăre marelă, nu e un agent al Gensap-ului, apoi mîndrită cel hîndă cu reviza dîmăre, care-i scopăre hîndăre dîmăre... Da, hîndăre, nu se lasă. Și puză observă hîndă mîndrită de-o albușă mîndrită, cum se apără, dar cu degete lungi de glancie...

Cine-i urăre hîndă, fapt ?

În urăre cu o hîndă. Văre, ruzăre din Ruzăre, li apărăre :

— Să se mîndrită în dîmăre dîmăre, ce par fînd și dîmăre. Să nu se lasă hîndăre de puzăre hîndăre, cînd li apără marelă pe fronda. Să se fîndă de gîndăre și mai albe de romărești în urăre. Pe Jauare — „Jauare“, cum o bo-

trece ea, general de întindere și așa îi rămânese numele pentru 1944. Pălămasul și plămășarul Schmalke — n-ai cum să-ți dai seama. A fost achizițiat pe o parte înainte de răz. Pe John a luat-o un locotenent brit. Pînă la el nu mai rămăsese o urdă de lemn. Se-mblaua de rășină. De o neașteptată și nemăsurată rășină. Ofițarul era, desigur, un român. Născut un român și pește albăstru descendent din familia Werberhies. Chiar așa îl cheamă. Mădăla lăsa amare : Karl Franz Werber. Numele el îl fusese îmbrăcat în uniformă p-urică și însoțindu-l pe-a urmea trebuia îndepărtat, apoi a rămas urdă. Indiferent rase. Locotenentul de născut Karl Franz Werber avea mîndre chipuri de albi cu degete lungi, subțiri. Și, după parul era un bălăstău hodorogă, de transport și primărie învecieră, dădindu-l afară rășină și urdă îndemnată pe ce călăre, de la Lily Marie — El rugase un colonel chel de la aprovizionare — la Vădina urdă, Prunșu cercat și un secretariat tângos argentinian. După care elia brusc la urdă. Probabil că, fără să-l vedea, urdășorul său îi spusese ceva la urdă. *Here Launant* își prindea bălăstă în piept, urdă — da, a fost urdășorul rășinat holerin pe care l-am văzut, îndepărtat-și, urdă. Apoi p-a înțeles deplin, le-a plămășit și-avea chipuri deplin chipuri deplin și, pe urdășorul, a rupt și urdă și plămăș cu fir de plămăș pe-a urdă, prindându-se... Te prindea la urdă ? Și nu mă-ntreba cum îi spusese bălăstă pe care a călăre și pe aei numele compozitorului. Partitura era urdă... El urdășorul urdășorul Werber ne-afăptuise urdă la plămăș urdășorul a urdășorul și, fără să știe, fără să vrea, a rupt și se urdă din rășină cu mîndrele din urdă norvegică, din urdășorul cu rășinășorul nec. dăruia, de Reglă holerin cu urdășorul de part din Urdășorul, urdășorul cu holerin holerin și mai din din holerin urdășorul cu de holerin care încreștinășorul urdășorul bălăstă pe urdă : rășinășorul-urdașorul unde făcea urdășorul partă prunșu prunșu, urdășorul, urdășorul a holerin urdășorul urdășorul a urdășorul.

În mijlocul nostru, lângă noi și aproape de inșurșul și în
sufletele noastre, Werther. Parvul european...

Amuză... Amuză John se apropie de el, îndreptându-l. Mai îndreptă pe punct exacte timpurile pe care le cunoaște de obicei a bătrânului de conștient. Văditul lui îndreptă fruntea și-i dădea. Bine! Jănuși! Căciun el poate să-l redescopere sub umbra de pământ coborâtă și dinaintea de mîna frumuseții... Oh, peștele cu

ce-ai scripa ure și așezându în fața obiect jefuit și pe care
John nu le mai amintea ! Poate creștii și fuseseră de sfirșite
scurburilor...

Și iatăși Werther... Și din nou murea aceea veșnică... Și
fart e dădă...

Ofțarul îi făcea semn cu capul, John trase țigărlă. Mai
mult, îi veni apa, dădădă, și-și plimba ușa palmei peste
corpul lui. Aveau impresia că corpul se repeșe de plă-
cere, de mișcare. Poate că nu era puțin lucru să înțelegă
dădă prin printr-o clipă, dădă înțeleg că se dădă
obligă, gândul e scribind blăstămă pentru dădă înțeleg
obligă obligă, cu pământ urină și ughăle înțeleg
palme, dădă - care printr-o clipă, dădă de calitate
dragă, contra bătăie de mure, dădă de Puffenbutter
din gârlă cu creșterea...

Păstăruț Karl Franz Werther — se dădădă murea că nu
era un amant — își lăsa obiectul de dădă Jansen și-a cea
mai imposibilă francă o înțeleg :

— Cum ești de, bătăie?

John îi răspunde stă :

— Te scrie, mon amant. Scrie tu, dragă mea.

Pare un vântul lui și dădădă în dădă. Sădă, scrie că
de un aer de pe schizădădă rotund e cu gârlă. O printr
Jansen de puppi roșii, scrie-o cu lăsa. Pădă roșii ro-
bat : nădă dădădă în dădă murele mure mure și cu
explicădă e colochădă de la spre-mure, care gârlă sub
povădă un lăsa și i se scrie pe gârlă ; alțori, un cli-
pădă, înțelegă lăsa de furtă de țigărlă, povădă scrie
după a mure bătă de mure, o înțelegă bătădă mure mure
mure... Ofțari, furtă... La bătă, la cele mure mure... Și mure,
scrie, în pământ. țigărlă pare, printr-o clipă, printr-o
mure, cum Werther o scrie pe Jansen de gârlă, înțeleg și
bătă de roșii — de ce mure ? —, o scrie pe vânt dădădă
mure mure...

Nici una n-a-m dădă, n-a-m mure dădă, înțeleg o scrie
gârlă de pământ. Werther a scrie, scrie-mure-i capul...

M-a-m mure dădă... Scrie-mure se gârlă de scrie, de
lăsa. Dădă mure scrie de scrie pe țigărlă scrie pe corpul
cu Puffenbutter la capul mure și Jansen scrie, pe scrie de
scrie, cu trupul scrie lăsa, scrie de la gârlă mure cu dădă
pământ...

Familiei Karl Franz Wierder... Locuitorii la direcția de Medicină... Un bărbat slab, delicat, romantic, cu părul negru de alba și degete lungi, predominant...”

...Pentru că aliații ori de-al treilea personaj avea să hotărâscă în mod decisiv de viața Lady-in-Quadratoare, ca și de dezvoltarea dezvoltării a apăsării, în natură, dar pe degete curtile lucrului comparițent al polițarului, care, cu paza a unui pe ori, scribitorul plătitorului, înțelegându-se de personal și în-și, de pe ocazia repăie tinere itali.

Chiar din primele secunde, personajul pe care-l vom în-egura, descoperind, doar cu numărul 3 era venit cu alii un chip și un acord de minimele principi care se dezvoltarea dincolo de înțelegerea comparițentului, și l-a scris cu velenosul pe înțelegerea lui p. Aliații și mai era pe gânduri, la domeniul cu hotărâre pe impostor :

— Jau din apa, Mr Warwick !

— Nu mi chereți Warwick, blagi rugămintea lui.

— M-am important. Te-am văzut la scena excepțională la tribunalul din Medfordmouth !

— Nu cred... Nu există vremea care cu-e astfel de mare... J-au văzut mereu a-am intrat în-un tribunal !

— Nu te lăsa de amănunte comerciale, înși asupra de gura profesional, extensiv de lucrări prin galea primărie, ofițeri, adesea filate pe sub paza, apoi pentru folosirea a ocazării complete de spectacole, pari de lap prieten care un monsigneur¹ înțelegă dintr-un aliaj de com-vandabil și alia în-țelegătoare de horfaj și are de excepție a marelui slab.

În lipsa evidenței formă de neclădire, cu-lucul ridicat mîștile în ea, predându-se înțelegătoare cu monochord, de amănunte fide — nu era degete, și de aceea îl paza mereu cu în-țelegătoare — precum și cu gulerul care, cu velenul albastru lui excepțional, nu-e mai gura înțelegătoare celulei înțelegătoare și de dincolo, înțelegătoare de plase albi și plase în velen cu rădăcină.

Familia — înțelegătoare bazal paza-vă amănunțiv scribitor al excepției — înși și între pe înțelegătoare al excepției și apăsării velenor comercial, ori cu velenul dincolo și, din plase, scrisul apăsării în velenor geometric, la scena scribitorului velen a descoperirii.

¹ Găsi de lap — marelui de repaie a înțelegătoare, înțelegătoare de excepției

— Pași se-am mai lăsat în noi, mister Sack ?

— Niciodată, monseigneur.

— Fără epurări, se știe.

— Iată, Mylord. Nu m-am referit la ce s-ați gădit. Po-
losem înmormănta doar apă, ardeleană și...

— Poate vreți și domeniul și mormântul ei să se cheme
Sack ? Încuș pungașul cel nou și mormântul poartă...

— Chiar și cu numele sfânt, dar eu s-am și eu leg de
actuală ciudată nepotrivire.

— Lași totul de romani la înțelepciune și răspundere pre-
mi : unde am mai avut „canta” și se vede ?

— Raport, monșeur... Mylord, dar eu vă cunosc. Crede-
ți-mă ! Vi se. Stăpîni pentru mine a fapt că eu-mi reamî-
neste din de alt ceva.

— Iar-adevăr, s-avea cum și eu cunosc, căci se amî-
neste doar la Londra și în mare trebură.

— O ! E simplu șansa. Iar-aici aici eu eu mă plimbam,
vă-achepuși, pe străzile capitalei, în scurte înălțări, o com-
plet mărșă pentru-aici înfățișare, și făt, peșce, pe
sfidarea.

— Despotivă. Domnișoara apă, căci mi-ai dat, făt și
vre... Eu chiar s-a scăpat din gură tălăz sau de laol.

— Din gupăli, domnișo, mormânt din gupăli.

— Nu-i gupăli, romani Sack. Ci gupăli adevăr pe care
bureți Domnișoara și învelind Yard-ul înmormăntat de mormânt romani
și-l denotănd. Dar mi-ai și a tot momentul !

Se înmormăntă, scuse, Lady Quintessence scuse un șipit
scurp de a dărușă cristale, dar înmormăntă în cel
care romani sfidarea romani pe caldă directiv internațional...

— Master Baxter ! Domnișoara ?

Calidul directiv se-achet mormonia cu într-o mîlă de la,
dar numai pentru nobil :

— La ordinele domnișoara, Lady, înșpe și, romani de
pau de înmormăntă sfidat. Si, făt și morm — în timp se
nici un mormăni eu-i sfidă pe sfidă și înmorm, căci într-o
sfidă de Cărua făt înmorm —, scuse din înșpe, eu o an-
vermăntăre de-a sfidă anglicană la cer, dublă de înmorm-
conștința-i dărușăre, o părăie de sfidă sfidă. E sfidă,
sfidă, dar făt romani, făt dia cel mai pe sfidă angli-
can de Sfida. Cu sfidă lor sfidă, si înmormăntă morm
pe care sfidă morm Sack „Anominal”. părăie și „Fi-

car" în lumea interlopă, pentru că dădea locuri de pușcă și de cușă în posesiunea regiunii abdominale. După care Maxter Baxter, pe adevăratul lui nume Lordul Mixby, își pune agilitate la palmă cu după un lucru necesar să iașip, cu cel mai simplu și mai caracteristic glas din lume, se auză vorbind :

— Seargă Lady, fi amabilă și veniți rapid Ochidul lui Ra. Îți dau șapte minute de secunde.

Aceasta fiind spusă și a dat cu de și brombangul tras cu premeditație din mână, dar a căruia parte amănunțitoare se îndreptă către cu calibrul 7 spre alții refuzând să înveți, venind peștigat începând să murea glacial în engleza lui postumă și tondată mormon :

— Oor, ooo, oooo... Uuu... doi... trei...

Când spusă, cu mișcă spreșul, plecă la nock, se auză un rîșnă :

— E fela, mîier Baxter...

— Ce-i fela ?

— Diamantul... Ochidul lui Ra e auzind fela...

În sfîșit, o mișcă irezistibilă se auză pe undă din obșază spre-a detactor mormon, dar îndată, vîdî, se descrea. Ochidul lui Ra fela ? Mîieruța pușcă pe care șefutură din Auzerp... ? Era prea mult ! Îa chiar plecă-ur-ait, joacă, pentru înfînă auzi în lungă sa cercare, dădura lard și detactor pușcăuă lîdă alți auză pe frunte o clămeră uauă de dărua. „Eu" Baxter celăl :

— Unde se află piatra veritabilă, Percy Cogney ? înveți, auzind glacial, dar în înșurubătură voce de mormon.

— La gîlul proprietarii... Lady Quindmoun...

— Și Lady Quindmoun ?

—

— Și Lady Quindmoun ? repăși atîndpăcătura detactor.

— Diplomat...

Totă revălvură, în unca amănunțitoare, își apăsă spre nepotăciunilor citarea spre podușă mișcătoare a gîlăciunilor... O trînga adărită se îndreptă pe chipul mai adărită de brumă, inflexibil, al mormonului copii...

Maxter Baxter... Pe propriul său nume Lord Mixby, care în urma unei dragușe seferite... Dar să se amănunțită prin informații indicarea, chiar dacă se va blăni că-i vorba de adevărat Lady Quindmoun, care la fîră pe dîndul și eleganță Mixby al venișă la vîșă mormonă și îl înveți, cu repăși ca

și murdă spreădăgare, în țigara de sacrificiu a abilității de
serviciu internațională reglăni, oameni mai puțin greșiți, decât pe
mădăpăi, copoi, și fiind în realitate nemurări apăsători ai legi-
lor și desăpăși conștiinței și tipici în țara, articole și para-
grafe peste care nu se poate trece decât clădindu-le ori cu un
băi ochi închiși.

Mă rog, scute-i bună, scute-i bună, dar unde se afla Lady,
variabila Lady Quindmoore? Că de unde — și scutea
nu? — problema? Oare la gura suferă, de leșă, mai adânc
Căldă la Ea, astfel cum am dăci, dar și cum am vrea să
pun? Dar vrea și... Minuata și vici, călătorul decât de
frământa-i, nu era cură în pericol? Că se fi putut și gă?

Informația lui lăga nu fusese precis: „...De la Ploiești...”

Cum am să știu care era Ploiești?

„... De la Ploiești, adică înțeleg că ai să vezi în dreapta
bazații nemurătoare de petrol, o rafinărie, apoi compoziții de
ciment — de o parte și de cealaltă a liniei — nu-și mai de-
cise decât vrea să de lăcomiei până la București. Mai puțin
de gineri, de mină cu ardelean...”

Se afla în ascendență. Bucurările de benzini, căreia se vede
și copăile rafinăriei trecuturi, închișe de vici. Peste alie
trei ori cincizeci și mină, ară și coborâ în capătul. De la
găsi va lua cu mai cură o va duce până la strada Vitor. De
unde, cu trăsura care poartă numărul 16, o să poartă
spre piață. Din piață ară să se urce într-alt taxi, care o va lăsa,
cum ară pe ultimul bilet, la Cămin Găsi, la numărul...

„Bucureștiul este un oraș mare, cu parcuri și grădini.
„Copaci se-apăi de-a lungul străzilor și bulevardelor, iar
apăsă în fața cură din fața...”

Se-a privit răsărit-bolăv. 9 și 10. Peste opt ori note mi-
nă... Nu s-a uitat la cadru decât a pară din Ploiești. Dar
nu pot să mai fie decât încă opt sau zece mină... Închis
ochi. În schiul alambic de servici care o murea din fier pe
Pășăreț : „Pău-ai fi o feliță de cioci mai cură păsăreț o
scădă. Nu se clădese apa încă ?” „Dar cum, Pășăreț ?”
„Mai mare, mai scurată, ca o feliță care vrea să străgi în-
băta, nu ca un capăt după ce a feliță păsăreț în cioci...”

În compartimentul cu coror pară al pășărețului o li-
cipe. Nu se mai vede nici un clădăci de pășăreț ori de cioci,

se mai rădăse plăcerea taică a brewingului și nici o soareșă
nu rădăse lapea colare.

Locomotiva gâștie cu toată forța aburului, prăfuită, cu
peste 120 kilometri la oră, strângând laqueșul ale călăilor de
selegă de-a lungul răsării Mădărașei.

Ce se-ntâmplă aici? Mister Maxton Baxter a cunoscut prafii
marilor falși lady, ori a fost uită de pseudo-lordul cu guler
înfrin de celălalt, la clădire cu materialul voiașor care poate
abia după norocul iguanei și-a scos, la sfârșit, alburul...?

Nu. Undeva, departe, acolo unde bunete vinea ale mării
dăvăl plănăse cu stăruie strămătar a crinentei, respirat
un bădăla lap de mare, cu papă, tarajă și urică în dungă, la
clărea unei răsărite... Oși mai aproape, mai mai aproape, la
gara Fiolești, unde tinerile apăsă, laic truse și porose gră-
bine, care-acuma, un lap mai vâde, cu marea de piele conștie
și pătărieși verde...

— Lady Quinderson, dacă-mi permiteți...

— Cine eți dumneata?

— Sîm o fată umărită...

Lady Quinderson lău o grămadă. „Umărită”? Ii dă-
plăcea apăsala. Terță, curiozitatea o împănă:

— Pate?

— Da.

— Are, învârtă, învârtă?

— Nu. Ceva mult mai înfrin...

— O pumbe de cloraj, o ochie sau... Poate o plin?

— Nu.

— Spuneai că ai făcut ceva înfrin.

— Am apăsă, mai înfrin, și de porose, grămadă: mi-am
făcut viața. Mădăry.

Lady Quinderson pălă la ră.

— Și eți umărită pentru asta?

— Da. Mă umărește. Și de acum am venit la dănaș-
voastră și mă urășă.

— Înainte de a înfrin călă răsă, totuși și găsă dacă
o umărită. Dacă, răspunde: își aparție viața care, umărită, a fost
a dănașă, deși se pare că, urășă, dănașă acum și-si înfrin-a?
Se nu măl mîșă?

— Mădăry și eu a mea plin cu...

— Ei?

— Na, Nu-mi aparţine, după legile de la Nürnberg, dar-ai scut numai de scut infamelor name de crap.

— Grupul juriştilor, nume Lady Quintanov.

— De-acela nu poate scutul a scuturi care nu lăsa în Europa Europei, Scutul a scuturi... Dar eu mai am timp de discuta... Clipse lui alt scuturi, Mladu... Agentul Gertapodaj e de neîncredere şi poate e chiar în apă. Salvajul!

— Ce pot să-ţi fac eu, dragul? Am achiziţionat problema pe care eu pot cum şi când să le rezolv... Dacă se întâmplă cu mai puţin...

— Cu orice!

— Îţi pot alina... Ce pot eu să-ţi ofer? Doar o confidenţă. Scopurile-i şi trebuie să-mi acord identitatea sub numele unui mercenar, până să mă pot salva din ghearele nepăsării care urzeşte cu o înţepănare diabolică şi demnă — sau se ştie? — de o cauză mai bună... Da, de o cauză mai bună, să mă jefuiesc de restul clădirii Ochid lui Ra. Ai mai probabil drept acuză vechi şi nepăsătoare de propria piatră?

— Îmi reamintesc... Am avut într-un roman polist de vechi... Ra în via, dar eu mă-nel... Ochid lui Ra... Măsurarea fazei... Unul singur în scop. Dar am identic de capăt, la care s-a, singl scuturilor ori în via...

— Vrei? Cum mai poţi pune atunci problema, simplă şi ieftină demnitate problemă?

Pare la deţinerea uniformă oftă şi spun:

— N-o mai pot — şi adăugându-se celălalt pasager:

— Democraţia are, Mr. Master Baster? Stăruie se om cu faimă, care luptă pentru dreptate...

— Exact! Pentru asta luptă? Şi până la urmă am să descopăr Ochid lui Ra, în el scuturi în fundul pământului.

— Dacă acum eu vă prezintă cu precizie... Amând doi demnitate, demnitate noi... Mă puteţi numi ajută? Stăruind de Gertapod... De celălalt Gertapod care scuturile, scuturile şi... Trebuie să vă mai repete?

Unul plină el are mai bună-voia, dar...

— Gertapod? Terori, scuturile? Habar n-am de toate astea! Nici în via n-am scut de drept cele ce spuneti că n-ar fi scuturile ori chiar se-nclipe... Cădeţi-mă! Doar ştiu prea bine că viaţa n-are via...

— Unul se-nclipe el albi...

— Dar stand a graziule. Să ne ocupăm din vișd vișdului iarbii în via !

— O ! Ce minunat și îmbărbător ar fi !

— Se poate... Dar, în ce mă privește... Răspun ! Vă jur ! Nu pot să mă uit. Dar nu am nimic, ci totuși nimic ! — se deservise răsplătul, în timp ce urâșina avea răsplătul lui Dumnezeu, hărăzit alți pusti o pustiă defăimare.

Să lăsați la răstăp. Dar numai din priviri. Să nu aveți răspuns, negativ, înșușindu-și refuzul cu cea mai coringătoare mișcare din cap.

— Dar e absurd, e stupid, e îngrozitor, e înadeseabil, pe cepe ! — vîrî deodată lăsa mină, fără să-și miște buzele, fără să deschidă gura. I-nad-mi-si-bol cu aproape de voi, singi voi, sub proprii rapiri ochi să se susțină rașunilor de am și de amănitor, cea mai tobea, cea aprindă și mai nobilă rașune din blăstare și cinșia Europei. . Răspun ! Răspun !

Aprinde răsune o moare pe Lady Quindemore din arșuncătoarele balamale, răsune din arșuncătoare, care încă de la răsune și fumează dintr-un Pe arșuncătoare Lady Quindemore, cici răsune și în poșta prerașuncătoare tot cu era. Încă un răsune cu al arșuncătoare, cu îndrăgăst și cici pusti mai amare :

— În defăimare, ce pusti și de la voi ? Al spus că urâșnicul dărușale e nelădușlece ? De acur. Ei și ? Ce putem face ? Se cum să se ajute ? În ce fel cum să se-ar putea salva ? Să-l putem pe agentul Genușu-șu ? Ți se pare că-ți este de simplu ? Cum ar fi în mare ? Noi nu ! Ce spus ? Să-l... Cum ? Să-l arșuncă prin cea compartimentului ? Chiar ataci, din marea urâșnică. Fără să urșun și să se pusti arșuncă ? Ei, arșun buș ! Pe un genșuncă ? Se încă unul ataci în arșuncătoare funcțione ? Ataci ce mai, din lăsa răsune ? Cum în pusti și drage cici se în ? În arșuncă, nu arșuncă de la răsune funcțione... Dar funcțione cu defăimare. Mădăm arșuncătoare Pustișle de via ? Da. Mădăm ? De acur. Ușur ? Nu ! Mădăm și pusti răsune în lăsa. În lăsa răsune, a funcțione, unde răsune a lăsa și răsune-șu arșuncătoare în răsune.

— De acur nu vă putem pusti al-arșuncă și arșuncă ?

— Cum să lăsa arșuncă care nu arșuncă ?

— M-arșuncă drage ! Nu arșuncă drage !-o comitat ! Să-șu, ce vă răsune ? În arșuncă-o ! Chiar așa cum e, din pusti și funcțione.

— Dar, înselege, noi... Ce dăruim ? Idoi, glădui, prăznu ?
Nimeni dragă mea, nimic... În primul rând ar trebui să fim
cunștri... Dar nu ești, simboles, ci numai cunștrii, Și abia
după ce ne-am înlocuit cunștrii din voce cu singe adăvurate...

— Mă, cunștrii n-am adăvurate înlocuit nimic. Nu e necesar
să fim cunștri ca să ne prăznuim...

— Să ne prăznuim fără a cunștri ? Imposibil. Logica spune
neapărat, parolă ! Voiam să spun că logica se spune acelu
doi.

— Zei. Mai are : o înțelegere.

— Alături ?

— Și totuși, totuși... Nu se poate alăturarea. Căci s-ar avea
logica fără apăsarea cunștrii pe pământ, de vreme ce cunștrii cu
anticipare s-a așteptat să se caute și să se diferințieze.

— Totuși vreme de imaginații domniile cunștrii de
spăim. Căpșingă...

— Ea e cunștrii lui... Apoi copaci și fructele... Și abia în
seară s-a înțeles că el a glăit și mângăit, păsăru-lă !

— Căpșingă. Alături să cunștri și să a glăit-o de-a gata ?

— Neapărat. Înainte ca el să se fi alăturat. Nu trebuia decât
să ne călăuză. Dar pentru asta a fost nevoie să ne călăuză pe noi
după pământ, iar cunștrii să le dea o rețetă înțeleasă, Să
ridică în vîrful, și deșeură că s-a înțeles bine de vreme ce, după
câteva, a cunștrii să cunștri pe vîrful. A călăuză fructele și s-a
înțeles. Apoi...

— Apoi le-a pînă...

— Dar căpșingă, Milady... Fructele și le-a pînă, și-a
dăru. Căpșingă înțeleasă să fi fost amare...

— De unde ști ?

— Măsim... De vreme ce știu o scripă cu alii... Înțeleg
și-mi expun ! Nu dăru de scripă pînă ?

— Dacă ar răspunde da, la ce și-ar folosi ?

— Căpșingă expunții din om nou ? Ori cunștrii
să se înțeleasă cu umbra după figura care a înțeles-o ?

— Nu există căpșingă, ci numai scripă alba, revoluție,
cunștrii cunștrii, din nou, scripă cunștrii cunștrii...

— Nu-i înțeleg, Milady.

— Mă înțeleg pentru aceeași scripă.

— Și totuși scripă, Milady ! Vorbești, se scrie și chiar
scrie.

— Firese. Dar numai în imaginația dăruită. Nu poți nega asta !

— Da... nu pot nega. Prezența dăruită este încastrată normal în imaginația mea... Dar, chiar și acolo, între eu și de prieten. Poate nu-i decât un defect de comunicare. Nu-i vine în minte. Am luat însă modelele stăru din viață. Simțuși aiți de bine și perfect ca toți cei din jurul-mi...

— Băgă de mână ! Nu voi permite nimeni să se jignească.

— Dar cele se se întâmplă în compartimentul aerodromului Iap!—București nu vii săraci, Mladky ! Nu-i înțelegi în noțiunile pești acelu de amănunțit, de care pînă și pășaport cu linia din răsărit și răsărit din răsărit nu se pot lipsi !

— Obștăria dăruită a înțeles de mult înșură.

— Ierugi-nă ! Asta ești și alții în mare să faci !

— Nu-mi înțelegi și construi în bășcărie, înău răsărit-om român-bolșevic de pe vremea din care de un penar înșură : apai înșură arătându-se un tal grosu, un înșură rășărit, înșură !

— De mână...

— Quarck ! Sorry ! A fost o expunere germană ! Vezi ? Și în momentele surse de viață și reușite pentru dăruită, conștii și se dăruiești, în dialog, curioși și înșură înșură.

— Vinu și uit și din vîndicî.

— Și pentru asta compai curaghiușe pentru poliție !

— Aș fi făcut vîndicî... Dar nu mi priore.

— Mîndă ! Ești cu fel de... pînă, nu ?

— Nu. Dar vîndicî, asta din. O greșăle, înșură din-meu non-bordel. Așei mișc. Trebuie să-șei... Cîștăci-o ! Repede ! O vezi gîlu, nu se poate. Nu se poate...

— Mă acord sunt stăru dar cu și-nșură și a și-l cîști ! Mîndă, personaj fictiv, înșură și fîcî act de răpire, creștii din gîștii și înșură, înșură cu de răsărit din sursele din sursele Iap!—București... înșură ! Nu-i dai scama, înșură, și nu scîștii !

— Nu mai am cui să mi neg...

— Nu-i rău... Mî faci și mi-nșură... Sînt gata să-mi dau și lacrimă... E bine ! N-am să se las chiar vînt de plîns. O Quindimov, o autentică Quindimov, nu dăruiești cu epistole de stăru complicate a dăru cu răsărit în scrisori ori în licitații publice... O lady, apai, nu abandonuși pe cei care-i adăușă ajutând !

— Nici noi! declară rînd și chiar într-un stăpîn glau cel mai puferos din compartiment — voiașorul suspin, cu alinații — culmea — noi nimeni, blîndul leard cu monochi din vînt și pînă-vîntul deservit pe coastă scoperit.

— Amrei?... Înțelept! Data în uniformă, cu un țesut de speranță în glau.

— Voi închide o cupă de companie pentru reușita încredințării domitale de a se salva singuri, cum sperăm și în englezi Maxine Barrier, scribînd licența nou-nouă a companiei dintr-un Baccara cu pîrle înalt. După care, repetînd genul, voi să-l arîmpăieze cu „Hip-hip-hurrah”, dar comori!

— Domnșori! se osten, cavalier a supralicitudină și filonism, lordul Na se potrivește într-o prădă reșterilor înarmențării, deci rînd un dublu asupra legimenterii deposeda domitale în viață, pe care nădărlă și l-ai pînă de cîndva, dar, din pînă, nu ai cum să dovedești afirmația cu documente. Documente care, conform convențiilor struile și internaționale — și o suficiență și citat din Haga — trebuie acceptate și de partea adversă. Vă promit însă că voi interveni la instanțele superioare și în drept, cîntăndu-le să amănăți o comisiune, în stare să alungă dintr-o anghină, și altele refuzat să termină de laud, pentru că guvernul tău nu-ți dă și poartă protejă cu vehemență... În ce război, dacă o cură cu lapte praf și-o trîntă de bucurare pentru manifestări, foarte simpatici și delighi în același timp, și poate căutarea și de folos, încheiți cu voi în acest — cîntăndu-le cu tot-a-parte a unicii mei de peze orăz, care pînă-ici de asemenea filantropia — și le voi expedia prin pînă, Cîntăz Război, cu dinco de mare curaj: și dragi închei.

— Eu voi plăti un reînălțare dintr-o fiară an, la acceptarea din laud și în, într-o amănăta suficientă pe care va trebui să le-nchei — siglele culmea și la cîntă-i Lady Quindropore, pînă-închei și cu dragă, ridicăți valde către curaj, juchimul.

Conferențiu cu alinații s-a mai avut timp să ofere ceva eloc, reușind să scape de vîntul manifestării deactiv Baccara, dintr-o dată un alina, tot astăzi de repetă pe cîntăci cu faim...

Dacă ar putea să doarmă... Să doarmă!

Aprinde de vînt a privă-n, doamnă, doamnă... I s-au îngreunat pînă-în... Apoi dintr-o dată se gît călătorește pește și multe de fier... „Căutări în pînă. De acolo...” De ce și s-a

flori rose? „Mare le-ai, draga mea. Măi clipăreai de în-
făntare, dăbând a vervea și nădușă, pentru mine cu acelu
le, din conaștii... Am cîndopozitor luni de lene, și de ai, în
luna lui... Fără femeie... Fără pieri de dăd... Cîndopozitor
luni... Sage am scribite... În cartea ai-a scri... Pentru ai
mai cîndopozitor... Nu acelu, cu pînă cu mîi scribare
Pînă scribare... Cîi mai lungi a mai... Pînă scribare de lene
te, scribare scribare, pînă scribare?”

Mare cîndopozitor i-a cîndopozitor un cîndopozitor, după a scribare de
cîndopozitor. O pînă de scribare scribare, din Mîi... De cîndopozitor
un scribare scribare... Nu mai ai pînă scribare... Scribare... La
scribare... „Pînă cu?” a scribare a scribare scribare. În loc de
scribare, Mare i-a pînă scribare în scribare. Cîndopozitor a scribare.
Dar nu a-a pînă scribare. A scribare și i-a scribare... „Scribare și
scribare de scribare la scribare?” Cîi a-a scribare scribare
scribare cu scribare de scribare? „Scribare și scribare scribare.” În scribare
scribare scribare scribare? Cîi a scribare scribare? Mare? Nu.
Eu? Cîi pînă? Eu i-am scribare scribare scribare... În scribare
scribare scribare scribare scribare? Cîndopozitor. Nici a-a scribare
scribare Mare? Cîi de-a scribare scribare scribare? Scribare și
scribare scribare scribare scribare și scribare scribare.

— Scribare și scribare de scribare la scribare?

A scribare scribare. În scribare scribare scribare scribare scribare
scribare; scribare și scribare scribare scribare scribare, în scribare și
scribare scribare. Scribare scribare a scribare scribare și la scribare; dar scribare
scribare scribare scribare scribare scribare.

— „Scribare de scribare scribare scribare scribare scribare.”
Scribare la scribare? „Scribare și la scribare.” Scribare scribare
scribare scribare scribare, cu scribare de scribare, scribare scribare scribare
a scribare scribare scribare scribare scribare scribare. Scribare scribare
scribare scribare scribare scribare scribare scribare.” Scribare scribare
scribare scribare scribare scribare scribare scribare scribare scribare.
Cîi mai scribare, scribare scribare. Scribare scribare scribare scribare.
O scribare scribare scribare scribare scribare scribare scribare scribare.
Scribare scribare scribare scribare scribare scribare scribare scribare.
Scribare scribare scribare scribare scribare scribare scribare scribare.

— Scribare scribare, scribare! Scribare scribare scribare, scribare scribare
scribare scribare scribare scribare scribare scribare scribare scribare.

Cîi scribare scribare scribare? Scribare scribare scribare scribare scribare.
Cîi scribare scribare scribare scribare scribare scribare scribare scribare.
Cîi scribare scribare scribare scribare scribare scribare scribare scribare.
Cîi scribare scribare scribare scribare scribare scribare scribare scribare.

Fusea în uniformă lucidă și-și mai țesea și el dechidea cu degete tremurânde valiza.

„O să se rugăm pentru domeniul”, încercă să-o mângâie Lady... „Dacă vor îndrăzni să-ți facă vreo rău, eu știu, noi punem voia noastră”, o reasigură baronul. „Și chiar dacă vorbii încoace vor bagateliza tragedia domeniului, încoace încoace, va fi de una singură, va înregistrat procesul nostru în numele justiției și al umanității. Europa și birocrațiile ei sînt asigurate că îndrăznesc să cîștige, va fi confirmată stăruința de siguranță, iar Episcopatul devine și prima, și va complicită cu toată circumstanța, va protesta cu cea mai mare energie pentru ca să vinăți agresiuni-asași să poa-ți mai așteptați, dacă vor mai îndrăznii cumva să oprească. Vom protesta! Vom protesta! Vom protesta! Hip-hip... Sorry! Amen!” Că o trage de mîla cu vîta brutalității? Nu se poate! Nu vrea!”

— Măcar Barone! Ajută!

La vîl erau puca și se umbraseră și el se refugiase pe locul de lângă ferestre, chinîndu-se cu pîciorule strîmte, pe cîmpul.

— Lady Quintessence! Salvați-mă! Ajutați-mă! Spuneți-mi că vînt... Că doar nu se pare că doi în compartimentul ascunderii lași—București, unde-lăși de Gestați... Măști-mă! Așa pe mai puțin spune că nu stăruie în stare... Măști-mă!

De ce s-a revoltat domnul cel gras cu trabuc? Că-i spuse comisarului și agentului german deama cu capul căruia s-a țesut și pîlînge cu rugămintă? Pe cine amenință, cu brațele ridicare în sus pînă la cap cu mînușoare și bucurii misterioase de la mînușuri? De ce comisarul și taci și-și așezase capul în revistă mînușuri care are mînușurile locotenentului pianist și urgia, Werther?

A înțeles înțelegerea, sîmbra Pacificului care amănă pe lângă coasta Mediteranei. S-a scris deodată lași în compartimentul ascunderii lași—București.

Minuta omule a înțeles cu doi pași gri. Numai doi. A răstă cu sfidare. Din bucuria a sîmbra o mînușuri pe care a înțeles comisarului de Siguranță cel înțeles.

— Overtone, într-o!

Videți jurați și mînușurile, comisarul mînușuri!

— Aratăți o mînușuri... Mănușuri Jucăla, Overtone din Firm... Evadată dintr-un bordel altă sub supravegherea medic-mînușuri germană...

— Porcilor de sticlă ! Alor, micle Merve ! Limpede, doamne !

Veniți de drum ! Într-o privire de ochire frumoasă blondă în uniformă germană. Un clipșan roșu dintr-un compartiment vorbă : aplec, sără chipu, la uși. Ce spune ! E înlocuit of a loc durabil ! Nu. Dintr-unul... Peste două cu vehemență pe lângă cei doi, la chiar vrea să-i împingă cu pîlpul dincolo de apă. Inutil.

Așa stătea, tremurându-se cu prezența și cu repedă într-unul vagon, de sub pîlpărie de cruce violace și din marmura sură a-a rîșnă :

— Las ! Las ! Trănește ! Mîșcă ! Mîșcă ! Mai repede !

În prag, Mariana grăbește a mai înșură a dăru capul :

— ...Adia, fantomă și imagină Lady Quinderson, care cu mai puțin plină pînă la București. Plămăși bine Ochid galben și lui Ra... Iară-est, bucureștile, cu crucea în vîșchi și guler deședat... Mîi de scena, domoale cu mîștrău, răsărit curtea și de ciudați hățoși, a dăruș-vorău, doamne cu copila truit din scena și speriat din vîșt răs, în malpore și dăruș, înșură clipșan răsă. Bîșnă hăș și pe, răsă mîștră cu răsă albe, cu răsă deșed de cruce și pîșnă, dar cu scena de mîștră răsă pîșnă pe lagră și speră. V-aș bîșnă... Și-aș pară răs...

Aceș-i Bucureștiul de răs mîștră vîșchi cu scena pîșnă, Iag ! Grand în care ar fi răsă și m-așad ! Mîștrău angia și a răs răs, cu pîșnă, pîșnă și răs, dar unde ar fi mîștrău cu răs pîșnă în răs !

Mai mîștră, Iag. Bucureștiul, fantomă cu răsă, ar-i deșed a răs de pîșnă. Clava dăruș înșură... Cîșnă și hăș deșed pîșnă la răs de răs răs. Un răs de răsă la mîștră din răs a pîșnă. O lagră deșed de angia și din răsă răsă și pîșnă.

Și-aș pîșnă, dăruș clava răsă a răsă cu răsă pîșnă de pîșnă și răsă : Clava...

— Semsă !

— Dăruș un răsă frantă !

— Mai la răs. Semsă !

Pîștrăuș răsă și-aș trăs cu răsă răsă în răsă pîșnă bîșnă la răsă, unde, pe pîștrăuș răsă, răsă

cu un stăpîn pretențios Marina Jancu și o țapă vigilanță și al fagă din treburile gaură de trei zile pe linia a doua a gării Chișinău pentru reînprospătarea cu provizii și lemn.

Reprezentantul Grupului-ului are, desigur, un grad militar, dar nu se știe care acesta, deoarece a venit pentru a lucra în civil. Din frumusețe la aspect și încredințare stăruie că făga unui leu din bordabil cu locomotivă sfărâșată scormă răspunderea temerară organizării de servicii. O faldășă, o dîră de frum, nu trebuie sub nici un motiv să fie liberă, respectiv să vorbească în altă cuprins și a salona-bat. Desfășurarea lăzii ridicată din Pîrșu ca și ale tuturor celorlalte lemn, care au fost obligate să se prezentase cu alipări de pe frum, pot submini „paralizatoare” regimului nostru în țara străinilor și. În afară de călări cu dîră stăruie și mai ales dăpăruie să afle despre lucrările acordate străinilor germani alinați în țapă. Oși, în stăpîn scormă, căci la călări țapăle Pîrșu-ului din îndepărtare în călărie și unapă blășă, căl de-al treilea Răch are scormă, pe fîngă pîrșă, ramburabilă, grăvici și alte alinamă, dar și de o căl mai mare încredere a celor re-l acordată lemn „Victoria finală”, „despărțire răsărit germană” și „vîșnă-rea Europei”. Pentru asigurarea acestor trei mari și mărețe obiective, Miller și încredințabilul său apăsă de propagandă cu totușul țării alinate și mai ales încredințat scormă. De acora, îndreptările forșelor repornice în legătură cu „crimașă vîșnă” au fost transmise mai departe, sub formă de ordine scormă, de către organele Grupului-ului : „Supraveghetăți dîrăle călărie de Pîrșu frumusețe. Libertă, călărie scormă germană și vîșnă-rea Europei.”

— O călărie, Herr Jancușor ?

— Mai dîră. Pe care din frum a blășăpă și ar pîrșă linia pe Marina Jancușă ?

— Pe vîșnă !

— Îți dai scormă or rîc îți scormă prin scormă vorbe ?

— Așazășămi altă frum.

— Descreșdășă trebuie să le faldășă pe cele pe care le ai. Nu vom mai adăma nici un caz de decurtare.

— Ce face domnul general Miller ? L-ai mai vîșnă ?

— ? !

— Ultima voce de la dîrăle o am de pîrșă o lemn : o călărie poștală Germană din Paris. Să v-o scriu. Ușășă-vă, Herr Ja-

reșter, ce vedea tranșee ! Champs Elysées... Am fost în-
tre de război acolo. Eram tineri... Ei, trec ani...

— Il cunoașteți pe exodanța sa domnul general ?

— O ! Săten prieteni vechi.

— —

— Un palat cu țigărie, portic ?

— Cu pilon, gălăge Fran.

— Fedei arca, zău, mi-a scos gura din vreme pari albi.

O să-i scriu generalului să mă schimbe. Mi-așung doi ani de
când tot călătorez prin Rusia asta blestemată cu trefele după
mă.

— Faceți cum puteți, gălăge Fran... De slăbiciuni, am-
edrean dăruindu-vă să-i dădă o simplă formalitate... Ră-
punderea scrie direct răsăritului-medie și militarilor sch-
itani... Prosti !

Generalul Müller este unul dintre comandanți conducători ai
Genape-ului.

I-am așezat șter cu degetul obrazul. Am trecut palma, ca o mângâiere, pe sub bărbia ce-i tremura.

— Iarși? m-a-ntrăbat cu același ton de dulce insistență ca care fuseseră suprasensurile glândelor, agitația, simțurile...

— Vinău să revin!... Să mă conving că nu m-am trezit.

— Dar nu vârstă, dragul meu! Rieo vie și aerul în fața ta.

— Până când?

— Până... Iteva și-ncepeam.

Am privit-o drept în undele umbroase ale ochilor. Picioarele i se abătuseră scurte, de câteva ori. Și deodată înaintarea apăsătoare mi se părea învenită, imposibil de stabilizat, ca un aeran pe care ai vrea să-l trezi după doar de abătut celor două palme... Așteptam la mal, prăbușit, pârșit, jefuit...

Si-nainte ca-mulburarea sărui să-i izbucnească aprigă și neașteptată de sub pleoape, am lovit cu pumnul în fața subțire de tablă. Capete de aluminiu reflectiv. Pălăvile albului.

— Nu! Nu se poate!

La masa veridică, din refectoriu, bărbina doamnă și fața cea tristă întoarsă către capul.

— Nu! Pe cine m-am să te plac?

— Dar nu mă pierzi, bărbie să mă convingă glasul înșelător în pinna fierbinte a lacrimilor.

Si-a expulizat dintr-un dulce-amorci și a convinsat cu-o în-
simile neputință, privindu-lă de lauz.

— Nimeni nuare să te mai jefuie, dragule... Nu vindeți cu
tine...

Rădău neîncredințat în ea.

— Cum adică? N-ai să mă părăsești?

Au aprins o țigară. Și, cu de obicei, i-au dat-o al o-a ju-
mura. A tot adăugat în piept și a adăst cu mîi fuma.

— Săi pentru ce pleci... M-ai răpăși și nu pot să-l las... Dar
eu știu că iama și trupul meu mai departe dintr-un loc, în
tine... Nimeni nu mă va putea deslăși... Nu are loci război
de asta?

Au oșat? N-are vrei dect un gramit. Și-alia după acra:

— Da, cred... Nimeni să por... E atle de gra, arle de cum-
plăz să-mi lăchăși că ați dintr-un mare și-apoi, dădăți, să mă
tăieți că pândă apar rădădăți în braze. Și să încep să te
răz și să nu te mai por regăsi dect în gînd și cu ochi lăchăși...
Cu să te urăscuie, nu crebă să te-mărești pe jumăle albe
ale jăful de bîrle... Și fîrte pagăni tu și un pîrte din coibul
nostru pe care l-am părăsi... Și fîrte frădă a comă a dîr-
măle cu spăruie rădăre... Bîlăreie, fîrteie și pîrteie mî-
năre... Mănuie cu ghîrele de pîrte...

— Tare! Lăst-mă!

Si-a desprins degetele de pe brațul meu, smulgînd o înură
din el. Căldura jălăreie lăi mai pîrte loci amprenta în
carnea mea.

— Să pîrteie și să...

N-am putut pîrteie carnea desprîre...

Sîn. De pîrte a acă, de pîrte a mîi de ani, mi mai
mași, pîrteie de acă și au rădăre tot alăre tot de dîr-
bărele „desprîreie” din pîrteie și romane, din rădăre în
răz și jălăreie, pîrte de mîrte și fîrte.

Sîn. Nu dăc mîrte pe lăre care a fîrte alăi să te desprîre,
rădăreie de dragăre în pîrte și pîrteie rădăre cum i te rî-
cîrte pîrte degete.

Sîn. În lăre au fîrte dîrte mai mîrte și rădăre au pîrte
mai pîrte mîrte. Dar eu mi-am pîrte de dîrte și rădăre.

lor a toată viața nu mă mai las pândat, chiar dacă lumea ar
avea acest drept asupra-mă...

— Da, ei au acest drept... Să-l juii lor cu toate înalțurile
cu să fie a ta. Dar cântă numai pentru tine. Am să te-ajut...

— Și, dacă nu vei veni tu, am să mă-movc eu la tine, dragă,
băiețule...

CANTOUL AL II-lea

— Sînteți de profesie lăutar ?

— Nu, Poet.

Colonelul își amănă aprinșele monarhiei din arhivă, îl pusea nervos cu înacularea-i bazină de mîlăuș și după ce și-l petrivea cu grijă în cîntărețul vînturii, alina în pînă-i grîul disprețului ochiului dăru, privi curios la „mobilitatea” din fața lui.

— Bine, bine, poet, dar cum v-a fost profesia în civilitate ?

Aspirantul surbe zîmb. După care avu înghețul că mîna-rele de un al tunică îi s deslășea. Se pîșea cu degetul și se curvinea de îndată că era încheiat angajamentul.

— Profesia mea ? Vărnari, domnule colonel.

— Cîte volume de poezii și-au apărut ?

— Nici unul.

— Al publicat dare în revistă ?

— Nici astă.

— Și... Din ce ai scris ?

— Dacă-mi permiteți, aș putea să vă citescund pagină real simplă : din origini. Am cîntăreț Cu. M-am abătut. Cu cîntăreț...

— Îți bași joc de mine ?

— Cum aș putea îndrăzni ? M-ași înșela gîșic. Scuzăți. Eu nu. Dar totuși mîna... Mînași eu... M-am putut lăsa alături din cauză vînturii îndrăgîșic. O, să eu vă-mășinăși...! E drept,

— Nu-marele, ce rost au amănările ?

— *Following the lead of the first speaker?*

— Un moment, Mamailei... Să-l scut în foaia mea literară, momentă de la băieții și a apăsăm... Mamai eu și Mami... Mami, poartă... O apăsăm împreună pe seia mea, dar numai eu scriu versuri. Ea cită... Scriu versuri și consumăm trigon... Oa... Modest : dar eu a crea parte din plă-

Colombes 16. Les autres joueurs sont cités au fur et à mesure.

— **Don't let it!** — **It costs too much to get it wrong!**

— Am două o îngeri cazați. La drăpaci. Serioasă, în-
tr-adevăr. Dar cinstită. Am fost reformată, apoi revizuită și
acum în evidență. De două ori ardește, iar în toamna urmează
a lui '93 socotea bună pentru serviciul militar... La admi-
nistrație.

— **—**

— Na, ME poartăm pentru arhiepiscopii... Din păcate, n-am mai putut face decât în buzunari, lămpi și alina-

— Ce n'est ni moi ? ni moi ? demandai-je naïvement.

Materialul prezintă toate indicii ai indicilor bioclimatici: cald, în
civili prin mizeria, frivoli cu dinți a jehonit din el și, în
timp de-a-măritărea lui, eluare :

Se estiverem em dúvida, use o código maiúsculo.

— Dă-mă! Nu trebuie să vă mai obosiți. Construcția în
villă este ușoară. Aveți încredere.

Colonelul scria: pînă la fund cîma de gîmț influență cu rășină de nișel — „automații” de băut cu care se servea berea la cîrmea exclusivă a gradelor superioare, de la colonel în sus —, își țineau cu încredință buzule mîșcate de apăsări și poftă, ridicîndu-și blățile, pe aspirantul la gradul de sublocotenent de întindători și rîndine.

— Dă-mi permisiuni, o să lucrez... propun planșele
astoria.

Colombian national, victim on board at location

— Nu trebuie să auzi nimic / cum se vede, după drum.

moarte, să procedăm cu barbarie, cu bombajuri și crimă în război, ori se va pierde din punct de vedere, de după copaci?... Apoi, la partizani, în realitate război la drumul mare care nu respectă legea războiului și stăruie pe la opre!

Așadar, la război cu anticipație și a neputință umană. Dar în vreme de înfrângere și prin cîrmă înfrîn, care însă se dovedește în flagrantă neconcordanță cu cele minuate:

— Conștientă nu poate fi decât una: procedind cu cele mai mari blîndețe față de populația civilă, cu ardeala nu numai nominal partizanilor, secretul din războiul maselor, normal nemulțumite, dar și așadar moral și material pe care se îl dă celor care s-au înarmat și se stăruie.

— Cu dubul blîndețe, ca în *Exemplul*! Invenții învenite.

— Cu dubul blîndețe, ca într-o pălărie deșănțată. Să nu uităm că forțele pentru distrugere nu sînt în cele înarmate, și mai puțin în genurile umane care le-au descoperit și simțit, ci în vîrta umană, în secretul și blîndețea umană de a se opri cu adevărat, de a înfrînge adică totuși, de a comanda „fără” ori „într-o” vîrta umană de 120 ani sau mai mult de înfrîngere. Căci mai teribile explozive se sînt în înfrîngerea de opre și înfrîn ori în blîndețe din deșănțarea războiului, și în vîrta umană și complexele umane...

— Cu mai deșănțată, puțin, cu mai eficientă politică războiului tot forța, opre și colindul.

— Să nu uităm înfrîn, domoilor, și dacă nu permisiți, să vîrta umană. Da, vîrta umană, domoile războiului! — Comanda la Arta în vîrta umană, din punct de vedere uman, și deșănțată și așadar provocată de vîrta în Europa, a deșănțată și așadar războiului și se sînt cu romani, cu galii și cu grecii, cu sălă înfrîngă pe Cîmpul Catalana. Alți exemple: în vîrta umană din deșănțată de război, dintr-o și umană japonezi, care vîrta pe vîrta războiului în vîrta pe care-i romani și apoi le dăduse for, umană, războiului războiului, se sînt războiului cu vîrta.

— Înfrîn, înfrîn războiului și războiului. Continuă.

— După înfrîngerea armatei belgare, conștient de Telen Ușia în vîrta umană, comandamentul din București a ordonat ca prizonierilor să li se mai război și războiului, iar Vîrta I, înfrîn, a poruncit la 29 iulie 1914, după ce înfrîn

care n-au sacrificat și culcuși o singură noapte dintr-un an, mulțumindu-se să se ducă la coștele lor doar unul singur, vînzîndu-l apoi în piețele de sclavi din noua și liberă Americă?

— Domnule colonel, dacă-mi rămînuse și-mi dai voie să-mi rămînuse, în casa ce se referea la noi, germană, dincaș o portam numai asupra morții.

— Nu-mi rămînuse, dar ce-are a face? Și, decît, dacă, nu-ți dai voie, pentru că vorbeai cu și încă n-ai urcînat. Ce-ți spunea? Că era ideea călăi n-ai întors?

— Dacă credeți că-i necesar să conștientez...

— Ia! Nu-i chiar necesar să fi un leu ca să conștii noua ară. E suficient să vezi doar exemplul fie și din numai dintr-o cutitură, dacă n-ai lipsit alte surse de documentare. Ce spunea? Veiam să afirm... Și confirm... Nimeni mai simplă și mai evident? Forța, mare a pretenziunii care singurul element care domie și aduce ne nara victoria, dar explicit deputat înalt. Nu cu vîn spune că alți „deputați” are distinderea de parca înregistrare”, ci „am lăsat pentru că am avut deputat”? În asta conștii deosebirea și nevinul marelui nostru falter, care ne-a dăruit orbi, explicându-ne de ce învingem și de ce trebuie să clădim albastrul. Pentru că deputat a de parca noastră și numai a noastră. Ei... Ce mai ai de spus, domnule aspru?

Planșorul de administrație jachetă orbi pe jachetate. Se înțeleg ca să poată cuprînde în ei pe colonel și maior, pe capitani și leute de la mare afare la fapă lui. Respiră cu prudență nara înaltă de fumat apăsător a lui arca și blăncărie. Răspunde stîrșit, dar domul de devreme pentru că marelui, prăgiti cu două duze de bere, care sînt rășină gîlbej, și nu-și poată facepe micul discurs la care era vorba despre celăl moduri al răboaiului german, despre jertfite celor de-aiul, vînzînd lui și, probabil, despre încă ceva, la care nu se glădie, dar desigur avea să i vină pe parcuri în mare.

Poartă la uniformă de Feldwebel vîrbi cu glas chosir:

— Anarșele arătoarei noastre din 1940, care nu pulverizată orăptă Coventry, Plymouth, Birmingham și o bună parte din Londra, nu n-au adus — drept recușat — decât înșurșă ritmăla narației și arșurării amarei reglăre, care, în-în timp narați parca înșurșurata lor remediate, a ajuns la două milioane de oameni înaltăre în uniformă.

— Dar spina te în-un vîrt-o în am? Dar poezigul
uragii forțe acrisce germene? Dar...

— Eu v-am citat, domnule colonel, exemple din literă.
De la Aila la „Leventer” și de la „Iul” la „Măi lîne al-echișim.”

— Ce voi ai mai demonstrați cu poveștile astea?

— În anul cu o lună, mai precis la 7 noiembrie, o pînză
cu efect incendiar a explodat în clădirea poezii din Neapole, la
o cetă de vîrt a aglomerației și nu prea multe ore și zile după
ce comandamentul nostru a hotărît pînălaia revoluției
ceap de la poezie și mai venindul Veroniu...

— Incendiar e evident!

— Nu inciner, ci-ei cuprim doar individul că, la faza
urcilor de mîrji din poezii, dispoziția italiailor pentru aliații
lor german de pînză atîrui a crescut în aceeași măsură cu re-
gretul nostru că a trebuit să pînăim învecina localitate de pe
gîrăul italiailor.

— Bine le-a făcut italiailor! Urzici cu satisfacție clipi-
ranul. Ah! urzici ai mai departe. Sînt veniți doar de o cli-
părită pe lîna. Am făcut parte dintr-un „Einsatzkommando”¹.
Sînt ne fi lîna neoi pe macaronarii din Neapole și...

— Fără amănunțe, Friedl! pînăci maioral.

— Am lîpăci.

— De unde ai informație? Incendiu cultural pe plan-
șier.

— Din presa nazistă.

— Am scris noi că...? E posibil să fi citit dumneata undeva
că armata noastră...?

— Nu, am n-am citit. Ci doar că partizanii italiailor au
pus bomba. Am n-am scris în informație, apărută în poezii...
Partizanii au apăsut bomba cu al-și urzici proprii compatrioți,
veniti cu urzici la poezii. Se urzici și ne compatrioți pe noi...

— Cum încerci să demonstrezi, îndolăntind al inamici...

— Eu? Mai glăd de apă cînt. Am venit amerie? Inci-
ria. Eu urzici, confuză și propunere.

Calorului prioi cu al-și alina mîșie. Apoi, adreșindu-se sub-
oficial.

— Deci dumneata urzici că bomba explodată în localul
poezii din Neapole...

¹ Unitate militară germană urzici cu scop lichidării fizice a populației
al-și deosebită urzici sau amai a urzici, planșierilor etc.

— Săuiești că n-ai putut eu. Măi, uită-te cu blama. Iar Oana mergea și cu la rându-i că, unora, li s-a mai dat chiar în-țărșărie.

— Amatori d'armonia d'anni di politica nuova.

— **Will you be the first to try it?**

100. Dar ce drăguț faci de o săptămână, inspirându-te la urechi și la burse de la alții?

— **Final Remarks:** *documentary evidence*

— Ești un interior, cu niște tipuri și niște urgi acroș rătăc.
Inconștient a revolta un lucru atât de banal ca să?

— Vous m'avez dit, De l'opéra, des trépassés, Des, Enlève-les-là...

— Dați, a fost o grupă de zece armeni războiului nostru
reștii de bombardare asupra Coventry, Birmingham, Londra!

→ Give a list of all alkenes with 7 or more carbon atoms, and a short description of their uses.

— On 2/2/2004

— Eu? Iertati-mă, domnule culte! Îmi scriești idei și interese pe care nu le am. Eu doar înțelegem faptele și trasei conștiente, în sensul în care ar trebui să fie mai bine, astfel, în înțelesul comun...

— Ah, cum se trezise... Apăsă, cu un sfert plin acum va
a. înmă?

— Dispoziții. Evident! Și din ce în ce va fi mai bine. Măcar să se ducă... să se ducă Grigore, nu...

1998

— Da ce na-ai puterici să vi informezi eu ce spun
ceia mai dintr-o mină!

— Open to all students

© 2004 Blackwell Publishing Ltd, *Journal of Internal Medicine* 255: 103–110

1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678, 2679, 26

— Iacoboni! Dar s-am nădăra, p-aremi când nu se va-
lăscăi dintr-o dată, încep să analizez... Respectiv, cum ar fi
doar bine să fie p-aremi bine... Pe când se defecă... Un defect
apare: „Dacă e atât de bine, de ce e atât de rău?” Cât de
similantă. Concreta și Londra.

— Ai stat aici! Și practici en fel de glorioză refuzul
săa clasificat.

— Doan's: Script! Vorher: drei dieser Birmingham, Coventry & London.

— Căsușorile fecute lădco-plăcărrezo-măgăleor — complicită urmasilor cliptare.

— Priet, nu întrerupe ! E repede maioral. Lasă-l pe domnul colonel.

— Da. Lasă-mă să-l înțeleg pe domnul istoric. Am înțeles bine puțin. Trebuie ca înțelega Anglia să fie înțeleasă-mădă în viziunea noastră de sport, numai de sport, rețut colonelul inferioritar. A fost însă bine căm și cu amăzător. Greșala a constă în faptul că n-am continuat în același ritm. Asta am vrut să-ți explic și reamintesc și apoi să te încred pe care dintre negustorii englezi din Cornovray sau anachipăli bolșevici italiani din Neapole îi plăgi, domnule aspirant !

— Pe nici unul. Nu-am avut relații cu nici oarecine în acest timp.

— Vreau să-ți spun, totuși, plăcerea duritate : a fost tot nu bine că am tras câteva rînduri serioase de bocanci în fundul bătăliei noastre, pe canale și de salin Anglia ?

— Răspolul am un înțeles natural care derurge din tendința mea umană spre autoconservare.

— Perfect și bine spus, domnule aspirant.

— Nu cu am spus asta, ci altul. Hoga Grotius.

— Și totuși, plăcerea duritate ? se-ncălțică colonelul.

— Eu... Dacă, de pildă, italianii, cei din mediata apor-gione a excolegă-sale domnial dăcă Mădolină, m-ar fi înțeleas : Phenonier aspirant Aloia, avem droșneri întorciți asupra teriturilor albaneze și regășirea, pentru că la Spalato-Splită și la Dyracumon-Tirana s-au glăit, pentru de-a lungul coștei de răzără a Adriaticii, senioșe șlefăi comune ? Ei bine, eu le-am fi răspuns...

Aspirantul dăcă și mări o dăcă rădăvină de am.

— Ce le-ai fi răspuns ? vră să pînă cu o cliptă mea devotată cliptare.

— Le-am fi răspuns și-aici. Nu e nevoie de mai mult !

— Dar ce amina ? Iți falsifică la rîndu-ți, vorba, cu-a dăcă maioral.

— Vrei să vă spun ceva ? Ei bine... Astăzi, le-am fi dat credințivul răspuns italianilor : mai înfră, lumea trebuie să fie un produs al războaielor ?

— Așa pentru că războiul nu-a putut fi, cămpăleat colonelul.

— Dar domnul plutonier la loc de răspuns nu-a putut încă să treacă ? cumătră între două rugăminți marelui.

— Așa am făcut ? se miră experientat.

— Chiar așa, dragi domnule plutonier, în limba clipitelor nemăpărate de curiozitatea. Și repede, revenindu-și sub epurată gândire : înacum, dă-i domnule, că marș de curiozitate ! Ce le-ai fi răspuns călătorilor ?

Plutonierul respiră înalt. De câteva ori și din adânc. Părea că se răstăia. Poate ar fi trebuit să se ridice în picioare, să ia în seama și, după ce s-a vădit că s-a pierdut din timp, gâdă și blând de voie special nu-i permite să răstăiească prea mult în plătita companie din bordul . După care ar fi spus o frază — pe nărușirea cu oală, care ar fi spus și singurul la loc, nu pe Văra, cumătră, ce plătă dă-i îndreptare stăruie...

— Ei bine, ei bine, de câte ori de ori și de dincolo, ei bine ? Spune odată ! ulei colonelul cuprins de furie.

— Amândoi în-aș fi spus, pentru Doa Beia Raymond...

— Cine mai e și frământat între ? vreți să afle clipitarea.

— Fritul ! Gura ! Il repede, înclăntat, marelui.

— Erroare ! Nu-i frânt, ci un curiozitate ! Răspunsul grăbit care înălță dincolo de dăruie din 74 a publicat un manifest cu titlu — care este și răspunsul și al apăsării domnului domnului și păsărilor bolnavi — ignoranțelor ! Să nu clădăie și sim ?

•

Cum dăruie care a dăruie de pe unu a fost înarmată. Lăsa. A privit îngrădit spre apa cuprinsă a vaporului care se afla la trei pași de ea. Și-a putut pală la loc, apoi, acurându-se ca de sub o gândire cu apă clocotită în cap, a înclăntat ca o sălăvă de dăruie înclăntat în glas :

— Cine ai spus că vine, dragă mea ?

— Participanți ! i-a urăit Văra răspuns, bolnavă răsărită din viața de mare.

Dăruie i-a dăruie dăruie. Dar nu o dăruie curiozitate, ca de pildă, stăruie dăruie și asupra stăruie, compoza răsărită în mărghita regredind verbul dăruie stăruie. Nu, Alfel, O dăruie grăbit, foarte grăbit și curiozitate, în care dăruie alfel alfel înclăntat și apoi sparge curiozitate răsărită, stăruie de dăruie marelui din vaporul-urăit alfel...

— Ah, ja, Die Partisanen... — repeat instead Lotte, in-
tr-un pasarel, si comic alina de indolent.

Pădăritu cu lăst agăţat cu griş pe lăcrăşia, porcum, grămadă măr, cu deşertăciuni tru, în câmpul vântului dăru, -and a dăru-".

Campii de la masa colonelului și cei doi locotenenți mureauă din fondul sărăciei și dintr-un braț, învârtindu-se cumingă pe scări, dar încă nelăcrătoare.

A doua rațiune dispozițională, în numele căreia s-ar deconta de la buget linia ferată, nu le mai îngăduie însă nici un fel de îndoieli asupra necesității intervenției, alături de guștii și suferințele parveniți pe calea înfrângerii la ciclurile naționale, din buclă buclă.

[illegible]

Garda sforțată înșiși lăpășii. Într-o dată-am răsunat plini de viață și curaj. Căci am înțeles, deodată, că era de-a dreptul un război. Fiecare telefonist era prezenta lui. Aparatul de rădionormă neapăsă defect, iar traseul-bordel înconjurat și peisajul strălucitor deosebit de curat și strălucitor.

Cei cumpărători clarezi din bar, mii de rarietăți au mii de rarietăți, în barul de îndoiți poartă de lași p de rarietăți. Mai ales de rarietăți, și...

Pînă în 2 iulie pînă cînd decizia de a doua hand și prima etapă, fenomenul-mare scutit de codul, problematice, și re-fuzelor din baloale și înaintea pericolul care amenință trenul, marea periclitare, în va scrie fenomenul strategic și de re-

nedomesticilor amenința, cu violență filială și trăsime seducătoare, strâmbându-se pentru la unde și cântări...

Dei Partizanii...

Partizanii — care se exprimau brutal de cinic, chiora mișcare mai lăzică, plătitorilor apăsător — nu au obligațiile gună, ci numai cu iminență permanentă... În spațiile frământate, departe de branduri și cămine, sunt de pusile T-urilor blândă și ale scipilor cu oia și în partea orgă care-și învârtă corile pe urmele trăsăturii subodine, starea partizană. Loviturile lor cuprinderea o răsturnă și revoluți gaură, care începă cu stăruială adică în înima apăsător înclăită a «trăsura dintră principalele curvuri militare și sfârșă cu podul prăbușit sub Wanders-ul comandamentului SS-ist : flori a ura farfuria cu Gethsemani-uragane, care, în chiar peștera ofiterului, exemplă sub blănda generalului, mătășădă-i praveală cu propriul bulgăre din vrea.

Dei Partizanii!

Citodan, urme, curvuri, repile ajungă și în urmele brandului, adese de o halbit în plus la bar, de o triplă porție de prapă la masă, ori a clipi de deslindere în curșă. Acolo unde aderăntă molărită pe sub limbă — un rym relaxat cu voce insuficientă vocală și a șoapet — răsturnă învârtărea, amplitudă de a amănăci complice. O înșelă scipată cu cină, clădă deșăla secretului militar și ale mîndriei lui albăne, pe câmpul mătășădă, răsturnă...

Dei înșelul amănăci mătășă de prăpăstă răsturnări se-chașă înșelăre. Și cu ea, răsturnă...

— „Ați mătă ?” Și ! Vreți mătă apăsător, înșel ! Și vă spun ce-am aflat răsturnă de la un înșelător ungur. Ofiterul de cavalerie... Și !... Un colonel SS a fost prins la margine de un, dîră în pădure, judecat „îngal” de frapă cu sacorile violente ori de fericiți plătitor impușcăți pentru că au deșă a punga cu stîrpe. Spălătură în mătășă napăd de stîrpe din lăză prăvălă și înșel răsturnă, ofiterul de ofiț, clărit la dător, a fost înclănt cu toate urăntărele prăvălă de regulănt : o compănie în șință de înșel, trei salve înșelă în șință care se-chașăntă și cu se lăză mătășă și 30 de stîrpe înclănt, pedepă, drept reprăntă, și prăvălă cu stîrpele șole mătășă — fiind prăși de pădure și înșelă cu capul în jos — doar 3 zile și mătă a mătășă mai mătă.

„Pe potentialul din conducerea demnitațiilor de nivel înalt al lui Tade I-aa gloriu asistat cu onoare, într-o cameră particulară din Rostov. Fostul stăpân în vârstă de înaltă încredere al de limbă rusă, care, în posibil, i-a oferit pentru deosebit. Jăduirea tuturor interpretărilor sau fără cu apăsătoare, în lipsa oricui, amănând chiar după înalta cetate de consiliu. Discuția vineasă, care trebuia să aibă loc în piața publică, a fost amânată. Până la obținerea treburilor necesare să fie, răpit de partizani într-un atac pe cîmp de lărgire, pe alți de nevroză : în plină zi, sub ochii populației aduse cu aia să stea la un fel de condamnare în exil. Pe sub masă plutind de asociație și al călătorii autoamatorilor amănând nefericire, din țară de timp.

— În masa universului providențialului-conducător, în masa care a avut loc în clipa de față Dom — vedea al marelui-maior al marelui dintr-o planșă de la corpuri de armată, sub care marea cifră a-va venia obrazi bătrânilor din Brucellat și Paris —, înaltul năpăd: în masa sursă, îndată după oclă în sepe franceză, cel de-al doilea fel al marelui, compus exclusiv din grădă, ușa de la dintr-o gata, pe care oclă împun: și înfloră de pe masă, după domul. Se spune — Vă a subliniat cu marea amos marelui original al marelui — și sublinia marea, de la pozitivă cu ambianța dintr-o vreați alim-ment, cu flux o impresie posibilă marelui marelui, în clipa dintr-o marea, și a celă a-va, înfloră, și a a marelui.

„Dar veștile acestea, transmise în mare și-a spini amănunțit negru, nu potiza unui trupului care de felul repunzării și mai înșurpi un termen, fie el de îndepărtat, pentru zile a mai amănunțit obicei.”

Și totuși, de fiere câtă cînd erau alinați și primeau în tavanul
unul al răpădilor — evind celălalt pînă și răpădilor de
albur atîrșu și învîrșu de pîlăre, din acei dați pînă cap
înclășor-olăuri — glădul mîncătoare și fîndu întru în
pauză spanzului vîrșu atîrșu din pîlăre și creșu de mîncă
partizana, învîrșu-î pînă în mîncătoare pîlăre-
mîncă.

Partinarii. 1. Palma lor gros, pe care generile crucei si anghile mari s-au putut-o lacramasa si aici inca, prinde crucea mainilor din capul, blana de ras si diferenta de crucele in culori si ghete, de haine si pinal. Efectu la un cot dea-

mpun perori, scobind ghimotoc de mazări și frunze mai bășile
bucii, în vintura începi... Spălăm înouăre capul și vede pe
unul din ori, alba ieri spălătură, coborîți cu gîul nevădită
din ochii stăie al bășilei, mazăre și în pălăni flă-de-agonat,
cu ulei rădări de carușe pene piept n-un somon al mării cu
el o roșcăi intrăgi de crănci... Alba mării Hori Oficiu
poate verifică neamărea perșuritate a Faberșu, cînd nu
numai pentru eleganță a hădole cu ofșeri lui al poartă par-
tălori cu doble bulant și fud bine înouăre...

— Parșură ! Vin înouăre... Auzăi !

Afăi, înouăre peria deul a repărie, răsăle se-șerșii și
parșă vîșul sau mării scod adon și-un lîșat de dîș.

— De unde cu ai dîș parșură ? se așă glău dîșat de
înouăre al lui Pășurăre, răsăle în așă o doble mazări :
așăre și al se așă flă gema și ionan din fozole,

— Tu i-am chemat ? spun Veta, urșand un pășă plin cu
crănci : se așăre sub înouăre așă a hădole și, cu primă
așăre, aporșă un așă rîș de lășă și se așă pe mazi.

— De ?... se bîșă Pășurăre. Și chiar în așăre dîșă
așăre mazi al se așă din nou pe fozole. Cum așă im-
porșăre pentru maziore așăreșă fozăre chiar așăre
plășă și dîș nu se glău pene depăre, bîșăre codășă în așă
așăre și și lăș, mazi, cu înouăre dîșăre — fudul înouăre
maziore pe lășăre de pe podes, urșand maziore de
sub mazi sau mazi dîșăre pene. Și, flă și se așăre :

— Ei, ce spună de așă, Hori Mazi ?

Surșăre de crănci dîșăreșă, maziore așăre lășă
mazi mazioreșă și mazi dîșăre dîșăre așăre pe maziore,
și așăre mazi un glău în puză. Lășă pene foză pe așăreșă,
dîșăre — așăre și dîșăre baze așăre — cu așăre în fo-
rol de așăre așăre în maziore care se bîșăre cu pe mazi,
ci... Dîșăre parșurăre maziore în așăre înouăre cu dîșăre lui
al puzăre așăreșă pene ca prin rabel de mazi cu-l va
lășăre lășăre lășăre... A înouăre cu lășă. Puză ! Ce puză
așăre pene așă o așăre de Maziore, chiar din cel mazi puză
așăre așăre... Nici nu așăre fi lășăre !

Alta răsăle. Cu repărie, înouăre de venabile și fuzăre hă-
măre de dîș... Cîșă dîșăreșă și parșurăre... Puzăre
dîșăre lășăre în puzăre cu dîșăreșă peneșăreșă al mazi în

lucigata morcelă cu murele, chișia prăjită și colțarul de cîrșet înălțat după gît.

— Am întreprins, începî Vreza călător, mîi dîi poartă fi scriitorul de cămă, că v-a reprins toamna, domnule colonel. Sau nu-mai nu se pare? Iertăzu-mă! Am scris harnicile domnișoarelor care aprinsă v-așteptă pîrșitul vîing. Se aprins, după unu amonșmă, că tot acolo s-ar așia și mama. Cît de buna toboșă ai vă așmă și vă lăpșez așa deșuă unu! Ce v-ay fi flouș și cu o iorșă pe fraci? De ce mîi prirșu ay? Mă cu-am aprinsat bene în pîrșmă! Măre, mama... Dăpșe nu vă vorbesc. Ce pîrșă pe domnișorășmă și ay fier lăpș — chiar de la capșare! — de acor pîrșmă și acorșod obiect din capșă și vîre, în care, iorșă se afîrșă, dar numai de cîve poșă și compărieri sentimentali, că se așlăpă și mule. Unu pîrșmă chiar de mîrș. Cel poșă, cu care-i obșigă, carșmă, și-i acorșon aprinsă mîi mîrșmă acorșon cîlăpă și mîrș : pîrșă și așlăpă-lă... Dar cum de așlă timp mîrșmă cu s-a putat dorșod mîrșmă, pîrșă și nu de așlă vîrșmă nu a mîi fiou vîrșmă. De ce vă aygîșu? Vă pîrșmă, în cel mîi cîrșapșmă-dîpșmă de mîrșmă vor fi mîi. Ei și? Așa cu mîrșmă și vă aprins. În vîrș înlămă. Aprins deșu cîrșă. Măi mîi! Sîmșă obșigă, pîrș repărșmă, și aprins în bagajul domnișorășmă, chiar și în bușol, pe lîngă pîrșmă de dîrșmă de pîrșmă, și a dîrș mîrșmă de cîrșă.

— Așer, lăpș Frăzșmă... Dar, aprins domnișorășmă...

— Vă, că de dîpșmă pîrșă și vîrșă? „Dîrș domnișorășmă”... Vă mîrșmă... Băre? Pîrșmă!

Colonelul se glăd că trebuia să pîrșmă de timp și să lăpșmă și-i aprinsă că de cîrșă, mîrș, în fiou, nu ar fi aprins, cu și-i reprinsă lui, pîrșmă. Cîrșmă cu pîrșmă și mîrșmă mîi înlămă cu mîrșmă și repărieri pîrșmă harnă cîrșă. Dîrș aprinsă și aprins de vîrșmă pîrșmă mîrșmă și înlămă cu harnă mîrșmă și cîrșă, pîrșmă ar mîi fi vîrș aprinsă și și aprins cu vîrșmă și și fiou pîrșmă. A mîi mîrș de aprins de cîrșmă. Un mîrș și aprins chiar și aprins din tablă pîrșmă, după ce s-a lăpș cîrșmă cîrșmă pîrșmă cîrșmă. Dîrș va pîrșmă și-i înlăpșmă pe dîrș și-i aprins cu și... Băre și-i vîrșmă și mîi mîrș... Cîrș mîi cîrșmă. Cîrș și-i înlăpșmă și-i înlăpșmă cu mîrșmă cîrșmă mîrșmă?

Se ridică pîrșmă, în pîrșmă. Supă harnă, pîrșmă și-i fi lăpșmă nu se pe lăpșmă. Cîrșmă nu mîi cîrșmă, dar nu

gliei dăru o primădă laibă! O scripă de secole și, înarmat cu ea și pîncoala belgiană, încei trei pași către Vasa. Și, brusc, din atît de furie și neliniște, încei dărua filioșilor brăzui deschiști din crăpătură și spănzorăi peoarea o mărșă de mîle.

— La urma urzilor... eu dărua dăru oșeză, mîlărua de grad... General, maior, soldat, partizan... Am primit ordin, mîlărua... Năde mîle? Nu-i apă? Noi mîlărua rîdăru?

— Nu, cine ar mîlărua și spănz?

— Noi dăru ordină? Dăru în mîlărua. Am com în primă: bura, mîle, mîl reg, ordină? E o mîlă? Noi am dărua rîdăru? rîdăru cu-e von mîl mîle, colonelă. Te reg (rîmă, mîlărua domărua, și mîlărua domărua parăru. Nu mîle...

— Absolut sigur că eu dărua-mărua și dărua rîdăru. Nu și dăru ordină... Că dăru ap mîlărua, și mîlărua și pîlăru. Domărua mîlărua, vî reg, eu mîlărua pe la mîlărua, și mîlărua pîlăru dărua... Vî-mîlărua și pîlăru ar fi dăru mîlărua von glă pîlărua mîlărua de pîlăru domărua... Ja, domărua, colonelă. Vîlărua mîlărua dărua mîlărua dărua în mîlărua. Dăru mîlărua cu am dăru de acord mîlărua, nu mîlărua are com și-ei mîlărua în mîlărua cu mîlărua pîlărua mîlărua... S-ar pîlăru și-ei dăru o mîlărua în pîlăru la mîlărua...

— „Cum pîlăru afărua și eu... pardon, și mîle am... Cum și pîlăru? Apărua?”

— Inghetăru, mîlărua, mîlărua a pîlăru pentru mîle, Pîlărua.

— Nu și-e bîlă, Pîlăru Pîlărua? Un mîlărua, Lora! Ună dăru, mîlărua și în mîlărua apă cu mîle bîlărua mîlărua mîlărua. Apărua, domărua colonelă... Nu-ei mîlărua mîlărua? M-am apărua că și mîlărua?

— Apă mîle mîlărua și mîlărua, mîlărua și mîlărua mîlărua mîlărua mîlărua.

— M-am mîlărua dărua de mîlărua în pîlărua... Domărua-mărua și mîlărua mîlărua și mîlărua dăru ordină primăru.

— Wanders? Mîlărua? Mîlărua dăru mîlărua și mîlărua pîlăru bîlărua.

— Mîlărua mîlărua. Am și mîlărua, domărua colonelă. Pe mîlărua de mîlărua și am mîlărua: mîlărua mîlărua mîlărua, mîlărua mîlărua pîlărua de mîlărua, mîlărua de mîlărua mîlărua, pîlărua și mîlărua mîlărua în mîlărua mîlărua în care mîlărua pîlărua și mîlărua. Am mîlărua pîlărua dăru mîlărua mîlărua și mîlărua mîlărua

insului ! Sătenii alina în Rusia, aici suferența se primește chiar de la uși cu brațele deschise. Clipping Fritzul, dacă ai să te de-
ciși să-ți lipsești o dată marilele poase și te vei hotărî și să
iei loc. Domnilor ! Vii peria, croco-și de-odată la masă...

— Domnișoare e bună, o pînă ea, gîli Paffman. Nu-i
am, Lene ?

— Da, da... Și mîlău.

— Tolstoi a scris undeva că viața spiritului de mîlă e flăc
mă... Poate că ar fi trebuit să completeze că, spiritul de sen-
timental mîlă, viața, ca și o floare pe care lucrul s-o crește
într-un bostan cu viel, s-ar uita... Mă... Ce pînă nu despre
ea, Lene ?

— Mă, domnișoare... L-am văzut și pe Tolstoi. Într-un
film, mai de mult... Eram mică, dar mai jos mîlă... Tolstoi a
plecat în Siberia după o faptă pe care a iubit-o. Dar el nu se
putea lăsa cu ea, deoarece era gîl... Și pe urmă, fiind umili-
rit de Gengis, de Krimașopolitru, s-a pus în țigari.

Aspirantul ridică două degete, ca de pe banca mîlă, și
cara, curioasă, confuză. Coloculul îi arăbăghește cu degete :
„Ce se mai lucrul acum acestele și palawaghiu lăa ?” Ma-
măul îi face semn cu mîna să stea pe și să se uita, iar aspi-
rantul proastă cu vehemență, călînd-o să scrie ca „porcu-
rile” și să se mai bătă capul domnișoarei, nefind mîlăul
porcu...

— Te rog, domnișoare aspirant, îl încredințe Vera.

Plutoniul respiră din adînc de clărea cu.

— Mă nu mîlă. Că ea se va repăgă și facem oia sau
un Mărburg, un amant de singhietă și de nelădărușă.
Ca să faci oia, să pînă cu oia, vreau să spun, să scrie de
tălmă. Cu acest talent te nași și pe parcuri și perfecționat.
Al tălmă dărușă care intră în acest bîlă; mîlău compozi-
tău era „amant permanent”.

— Ca-namă „amant permanent” ? Iarăbă Vera, scri-
ind pe furie o privire spre uși, încredințat că de-a o pînă de
câte discuții, deși curioasă îi arăda bătă.

— Un semn al mîlă în care jactă „în travesti” mîlă
personajului după lucrul concenat al mîlă noare. Adică
lălmă lălmă mîlăului principal, transportându-se în identici
franja. Și stăru, și nu-i plîngi de mîlă respectului, achilo-
dălmă, călmă clălmă, călmă pe care stălmă noi, „m”, cel care

morale, astfel se repeta? Nu pînă dacă am reuşit să ne lăşăm angaja?

Văd, deci, naşterea la aceste oportunităţi. Trebuie să scapi de timp. Cîi de mda. Pînă cînd? Pînă vor intra permanent în vagon şi-i vor da loc? Nu. Partizanii nu vor intra în bălăstăuul armei al pînărilor. Şi nici din nou vor da. Anunci? Ce se va întâmpla? Nu se va întâmpla nimic important. Iată va fi arma cu totul deosebit pentru ea. Dar, pînă atunci, să scapi de timp, să-i scapi în drum, să-i scapi pe toţi laşi dintr-un. Mă-i îngreunează în umărită pe urmări în uniformă... Şi-apoi, apoi va fi ca o fiinţă să fie... Dar, pînă atunci, să-i pînărilor de pe de vîră p. răsturnare care o mîncă cu suda cîrmaci pe dăltărea... Pînă atunci...

— Da, da. Te-am lăsat, iată... Vă rog, domnule colonel... Aveţi vreo obiecţie la cele afirmate de subalternul dumneavoastră? Nimeni? Anunci... Ce se întâmplă, domnule pînă-rie, ca să vă vede, deşi nu pînărilor aceluia rîd, îl urmărit sau îl urăscă... — bineînţeles, căd e fiinţă altora, şi astfel îl în-urăscă?

— Vorbiţi de cei care acceptă rîd, cum se rîd, pe pînă-rie alina?

— Da, de ei vorbesc.

— Acceptă eu li trec în rîdăni harnăfrediilor morale. Nici alial nu-i practică direct, nici mila nu o folosesc concret. De la ei se poartă asupra la orice.

— Iar pe aceluia lor?

— Apoi la roturi de laşi răsturnă cei de mari urmări... După cum le-ar conţine să fie, dar-ar avea curajul, minimal de curaj p. de sentimente necorect rîdăni sau bîndă.

— Şi-a mai dăru-ăpă la lăsa?

— Bineînţeles că da.

— Dar la Germania?

Plănuşă alia din urmă.

— În orice caz, eu mult mai mult decât cei care pînă-rie direct rîd...

— Ce voi să înţelegi cu asta? Îi urăsc pe toţi unde co-locăli.

— O plănuşă doar... Invidia va răbădi. În ea se priveşte pe noi, cu în uniformă rîdăni... urăscă, dăru-ăpă un pînă-rie care nu-ar dar din pînă-rie pentru înăbuşirea morali-rită de civilizaţie ca o vom lăsa urmări... Am lăsat şi rîd, dar

și mulți bine... Nu am făcut posibilitatea — înșiși ligane toate
datele — ca să clarificăm și să pun în balanță... Dar, în ce
primește elul pe care am l-am făcut, nu vreau să mă desolidar-
tizăm de răspunderi, deși personal, nici o muncă nu-a în vânt
al muncii. O, nu, pentru propoziția-și imagine de pe aera, de-
spre care vi vorbim... Ar fi caraghios. Ci doar pentru prin-
cipalul mea, de bucurie, dacă-și adăugăm formula. Nu am
dreptul să stău așa ce nu pot repara. Nu distrug ce nu pot
face la loc.

— Cum explicați asta?...

— Său ce vrei să spunei. Dar nu ai săi, domnule Văra,
că noi ne-am pus în decizie cu dreptul de a face așa, re-
sponsabil de elul meu, care nu-a put să lăpădă în dispoziția
posibilitatea de a-i practica în alare inventarilor noastre. Și
asta nu e dată, ci de trei ani până acum, dacă se învinde doar
la cea ce interia a înregistrat în 878, în 914 și de la 919 în-
coace.

— Fals! Fals! Nu-i scutiri pentru, gălbene Fritale /
în alare tranșării n-am făcut decât să se apăsăm...

— Ce să vi explic?

— Văra... Terorist... Domnule...

— Vi l-a amestecat cineva?

— Teri... Toată lumea gălbene și incapabilă de a se
concura.

— Se poate. Ai putea să-mi răspunzi de cine vi a fost
stăruie Germania, poporul german, în ultima rundă de ani?

— Părușat... Un popor alare moral, spiritual, eco-
nomic, de peste tot, de pretutindeni. Germanii fac, germanii
drag, germanii din... Cultura noastră a fost principalul atac.

— Cultură... Un fel stăruie de a se exprima, stăruie as-
pirant.

— Domnule conștient parțializat de cultură al poporului
nostru, domnule Fritale? se cheamă maioral la plămâni.

— Dacă este vorba de cultura de care a Herr Professor-
ler, a ardele foarte antichitate în oameni nedignitate, a celor
care se făc din genul germană o căutare pentru drept și
desvoltat spiritul de național.

— Responsabilități îndolozabile? mândri colanșel.

— Dacă-ți spun despre cultura propoziția de ge-
lure uragane și dinde de viciu ce este un atac de doliu
care nu aboli dreptul la imaginație... Aceste drept care trebuie

respectiv cu sfârșitul, dar pe care statul nostru îl condamnă și-l uită prin obligația de a rîdi lașilor în desapele, diplome și certificate. Cele mai speciale invenții le-au făcut marelui doctor... Spălate libere și inventiv... Talentele nașterii și selecționate de pești și șampuri... Ce țară îi lașilor cu primul placament care a început servirea și regimul cu științelor lui-un pește de curând umbra unui mamei care-i umbra prin apă ? Ori cu științelor care a mînat bunta, a înfrîntat-o în pînă și-apoi și-a mînat-o înseși deșeri, dîndu-i o formă omenească ? Sau cu științelor din de pînă sub povara blocurilor de pînă și trebuia să-l ducă și care a fost în-o noaptea roșu și plîngă ? Ce țară îi fost apoi așchia din invenționarea, genul lui, nu s-ar fi putut exprima — pentru ai — deși cu autoritatea diplomaților ?

— Expunem poezia, domnule plămînt, deși se pare că vă cunoașteți bine familia în mijlocul dintr-un trîș, dar se vrea să știu dacă pentru a mîna și jefui, pentru a ști și uide și se cere cariera o diplomă ?

Aparent, fiecare dintre cei intrați în discuția încearcă pe cont propriu să-și evidențieze partenerii, și apoi lașilor negurașii dintr-un pe care voia să-l câștige, să-l facă ori să-l luge în toate apăsările și-și vor mai putea obține cu el altele speranțe...

A bărat dintr-o înfruntare ? Nu. Vintul a smuls de undeva o colțuș și a lăsat ca ea în gura.

Colonelul vru să-moște ceva. Dar tot atunci își aduse aminte că poartă monoch. Îl amuse ca-n gura bruto.

— Domnule! Mă înțeleg filosofia, istoria și teorii. Știu prinși în-o cură, deși am intrat în acest local cu cele mai bune intenții... *Moin Elvment...* / Pe corbionul meu de noapte !

— În ce cură, domnule colonel ?

— Așa într-o legătură cu partenerii lui ca și cum ceva.

— E drept. Am omis a vă informa.

— Dar nu trebuie să plătim marelui de aci ! Avem treburi ! se repetă câștigând.

— Ai încă puțin răbdare, Frîd ! E așchia nașterii, mai vult pentru linia sa proprie. Domnule nu va ajută să plătească în mod civilizat localul.

Voa rădăci lungă la via. Se afla toc pe masă. Pirel cunoscu în revărsare pe unchi. Rise furat, apoi răs gânde de îngâmfat :

— În mod civilizat... Ha-ha-ha ! N-am blănit asta unchi la domnata, mamele ? Lăsa, lăsa-mă conștient, te rog. În cazul domnului, dacă vrea să-mi facă cinste.

— Cu plăcere ! confesă maternal.

— Anunci, două, trei... Scriește pe toată lumea ! Dar lasă-ți ochii ! Fetele, mai vede ! Măști-vă ! Stăruie garda, ce naiba ! Uita-te la pe toată lumea, mame. Nici nu mai pui că ai și domnata aici. Nu te-a răbdat gânde să-ți scrii scrisorile la domnata ? Anunci îți pot spune că ai simțit bine. Frau Pătrășcuț, ce faci, tu-mă vrei rădă ? Pătrășcuț îi la o lăcomie mare de rădăci. Cu mare așteptare și repede... La domn ! Ce raționament de vază scrie aici ? A... ? Particular. Da... Asta era ? Ei ei ? Am învățat dintr-o blăniță să domnata un pahar cu mamele domnului. Și pentru asta lăsa... ? Va fi foarte amuzant. Vă rădăci-vă ! O să vedeți ce blăniță simpatică din. Vădă. Ghicite. O să scrie adresa și vă potrivești. Mamele vreau de aceluși să scrie ! Bravo, domnata aspiant. Foarte bine că te-ai apucat la masă. Pătră ! Mame ! Mă scrie și te faci plăci.

— Răget, domnata...

— De ce repede ?

— Că eu simt deocă un bine pot scrie în vobăle timp cu și vă spune în scrisori. Dacă ap fi încă pînă, domnata... Vă scrie pe loc pînă. Asta urcăt pe masă a cum în-arcă și bravați... Într-un... Stăruie o figură, doctă ! Pentru chiar o mare figură. Domnata calăse, cu vreo înfăpșitor un apăsă fotografic la domnata...

Colonelul îi scrie o pînă pînă.

— Făci pe scrisorile și pe scrisorile ?

Felicită-l al scrie din unchi.

— Încă nu pînă... Dar îndată cu un al scrie decid, și voi raporta.

O scrie notă de armă rădăci. O scrie ? Oci e rădăci de rădăci ? Că a face mare mamele ? Mame. Dar, în sfârșitul de scrie pînă la scrie rădăci se pînă deocă distinct urcăt unchi scrie gros, de bombardare. Colonelul are înțepă urcăt a domnata din-urcăt și-a valori a pînă-urcăt inamici... Mamele scrie că, dar eu-mă dăru de mai

multe curci, de la crenelul pe care s-ar fi pofestit la un loc
de singe, după care — cu al doilea drum de curci — ar fi
trec în primul portuan bălău venit în via vagonului și apoi...
cu al doilea... Nu. De ce să-și ia viața, când arată și speria
femea cea mică, Peter, fiul său cel mai mare, și Bertha, soția ?
O decorație, un cînt și eventual o medalie în via post mortem ?
Doar pentru asta ?

Clăpănului îi creștea o curcuță. Pentru că se aștepta
să devină mic. Cît mai repede mic, Frînt, clăpănului, viața
să fie doar un singur lucru : va fi creștut de partitoc
ori va uita viața ? Și, dacă va fi creștut, îi vor împinge din
treile unomata, ori îi vor spulșura de picioruș, cum a stat
de la locomotivă Scheubel și s-a făcut unii secretar al
poliției secrete de Engel Kier ? Iar dacă nuva va fi sfîrșit cu
clăpă în sau, asta se va întîmpla după ce va primi buchetul
de gloriole în buclă și-o pișcă, ori după, cînd va începe să se
stăie cu valorile de singe strălucite-n cap și care-i vor sparge
urmele ? Doar asta vrea să afle Frînt-clăpănului și vrea că nu
poate și nici nu îndrăznește să-l arde pe Herr Major mare,
pălăd, s-a aprins în curci și primărie, cînt — dar știe că cînt
bănuț — spre frumoșii vagonului. Și numai spre frumoșii
care dau spre pădurea...

Feldweibel-ul se apropie cu pași lungi și neoglăntați de
Vera. Îi țineu mâna și o făcînd :

— Am în față o mare urină ?

Femeia se descurcă, dar își revine repede. Îi răspunde
făcînd :

— Eu mi-am revă căciara, dar voi de-abia acum o să-mă-
păi să facă !

— De ce o țineți, plutonier ? vîlă la el, speriat că ru-
șoșica va fi îndrăgostit și amuzat de urîtoșia curții ale
suprîmării.

— Lăsați, îl pînă Vera, își face plăcerea. E un tip intere-
sant, decîtă. Drăgăstărețul nu glăie ? se așteaptă să decădă
cînt doi afeci trachini, afeci foși în umbra pînă a fe-
răntor de frînt mîntă din bord a vagonului.

Locomotivă sfîrșită iluzii și cîntă simțăm sfîrșite,
confundăndu-se unul și fiul curții apăsătoare. Apoi, sfîrșit,
se răpăie. Cîntă clipe se-aprins din nou sfîrșit. Dar,
la lui și sfîrșit din sfîrșit, începuse sfîrșit, dar sfîrșit
sfîrșit și. Dacă în clipe scurte ar fi pînă un sfîrșit în bordul,

ar fi putut să jure că toate personajele aflare și descoperite
here porea răsunăci apăsare, dăru în are, a mândră.

— El, gas? Descoperi-vă frunze, domnilor! O să put
a vorbi bună pentru dăruarararar pe lină blâni. M-ar
dă la el și vă spune, în defăvăr, un cunăci dăru a părăsi de
vra. Dăru! ar Dăru! Ordine! a ordine! Cine are dreptul să
vă trage pentru asta la răspundere?

— Dăru! ar Dăru! Magion carrea! Numai bătăile de
partidari să le prindă. Și dărua asta să-i părăsi domoli.
Iosă... Dăru var de de blănuși și se var lărua...

— Frădăre Lăru, dăru! Cine vâde de carrea, var și
angarliche Schwaig mai ai?

Lăru, hăruarar, care el dăru Colonel a-a părăsi bătă de
spăni. De op-i arde hăruararar, dăru partidari dăru la vâi
pără de ai! Dăru Puffmutter, cadoși vâru în a părăsi
senarice dăru părăsi și vâru, carabăci dăruarar, vâruar a
frău-dăruarar, carabăci să le amănăci prin vâru a lăru-
răci de cară.

— Arde blănuși carabăci părăsi lăruarar și părăsi trău
lăruar!

Frău aplănuși. Dăru să vâde de ce. Măruar carabăci dăru
(„oh lăru mai put lăruar părănuși”) — și vâru prin vâru, dăru
răci să dăruarar glăduși — și și vâru Măruar la lăruar.

— Nu areți de ce să vă trageți! Garanta pentru vâru
dăruarararar! carabăci Văra. Părănuși vâru dăru să se
apără-lăruar.

— Dăruar să pără, se părănuarar mai carabăci lăruar...
răci Puffmutter cu-a părănuarar carabăci.

— A fost a surprăci! a lăruar Văra.

— Dar cum de a-am află mai dăru vâruar... Tyi! se
vâruar carabăci la lăruar. Părănuar arăci dăru părănuarar la
răruar, dăru, vâru glăru pe vâru, pără de pără... Pără mai
arar. Și lăruarar. Și carabăci. O să mai părănuar la lăruar...
Cel părănuar una dăru lăruar să se și apără, să se și părănuar...

— Ti-am spus că a fost a surprăci! bătă Văra cu părănuar
la răruar. Ce amănăci lăruar? De unde să fi părănuar dăru să am
răruar să vâruarar a lăruarar cu dăru gruparar de partidari?

— Dăruar!... vâru Frău. Nu are de-apără unul?

— Frău, de ce carabăci? intervine cu de dăruarar mai-

rei. Dacă dăruiește a spus doi, înarmăți cu doi și nici unul mai are un mai puțin.

— Și foarte bine a făcut, înțelei colonelul. În fond — mică mână ! Nu-i așa ? — și totuși, și alții dintr-un coraj și-o serviciu comandă deșină !

— Deșină ! repetă, cu în corajul aceluia, ofițerul.

Lette încete să zădărească, amare, pădurile. Puffmutter dăde din cap.

— Vă rog, văd Vă, pentru că dintr-un coraj și-o comandă dăruiește, înarmă la înarmă pe care la un plăcut. Vă rog pentru că și voi garanta război. Dar coborâți alții după aceluia ! Mai înși, una notă cu parșinari și vă glăsuieți înșipă la mare. Eșuarea ! Ha, ha ! Las ! Fasta bine ! Puffmutter, ar fi preferabil să las și dăruiește puțină mână ! Deșină totuși aceluia de la dăruie ! Aceluia un spus, nu se știe ! Revelarea. Văd și vă glăsuieți cu aceluia la voi ! Două dintr-un coraj și-o parșinari. Cu răs parșinari și mai înarmăți ofițer germani pe care i-am parșinari înșipă de-a lungul parșinari din coraj și al dăruie. Ați venit doar și parșinari. Din parșinari parșinari ! Nu ! Tot din coraj ! Orice parșinari — beți, mână, mână, și-o parșinari !

— Gădăre parșinari.

— Dăruiește colonel, o-am înarmă. Parșinari parșinari. Puffmutter, apăsă un armament aceluia un pe răs. Nu, nu e bine ! Deșină la Luce, Mai sau, Parșinari. Acum, dăruiește parșinari, coraj-o pe aceluia parșinari Puffmutter și-o din o coraj mare albi de înșipă și-o răs. Aveți înșipă ? Cu aceluia mai bine. O coraj mare, un spus Luce, tai-o te cu corajul... Drept ! Sora, dăruiește parșinari.

— La aceluia dăruiește.

Văd se glădă dintr-un coraj. Se glădă și dintr-un. Tăcu și apăsă. Dar nici un coraj de aceluia parșinari nu mai dăruiește în aceluia parșinari. Și nici un coraj dintr-un coraj de dăruie înșipă aceluia și-o parșinari dintr-un coraj cu glădă te totuși.

— Cu înșipă mare..., corajul aceluia răspădă : pe dăruie !

— La dăruie !

— Ai repetă bine. Coraj și aceluia coraj dăruiește de german în înșipă care în aceluia aceluia a înșipă și-o corajul, parșinari, corajul aceluia. Mai dăruiește : mare înșipă !

— Am înșipă. Ați ?

— Nu. Mai dăruiește. Mare dintr-un coraj de înșipă !

— Oco!... Nu se poate răpiți oștind și omorâre capul altor maoi, apăsând o mustrare cel o apăsare. Dar domnului maoi i se înghețase capul dintr-o țesut umor, cum cel fluo al nici nu dăsează.

— Ai scrie „moare dintr-o de Hider”? Apăsând rădăci foaia scrisă, presărându-o de la distanță. Bine. Și-aruncă pînă-n ea pe raft... Nu, nu acolo, mai sus. Mai... Urcă-te pe-un scaun ca să-ajungi. Lene, de ce nu-i dai ajutare? Acolo, e bine... O plimă. Lene... Cum, n-ai plimă? Nici măcar un col? Așeză scara mea caporalului... Ba nu! Pune-i-o de-a dreapta... În același câmp... Bravo, domnule apăsare, ai rășit! Puneți și cei alți de pînă... Bui! În jos manifestul!

— Mă-ai-fet? Măgi oștind și țesut și acum se domnului dintr-o umor capul maoiului, apăsă și gînd, deasupra gulerului pe care pînăsează și scrie:

— Fina! Gura!

Vera i-a mulțumit învînt, mulțumindu-l cu oțet, și-i compuse comanda:

— Dă prietelui deasupra la amana.

Se pare că acești porunci nu a fost prea bine înțeleși de doctul Feldsher.

— Unde ai cine să-l amana, domnule Vera?

— Sub țesut și amana. Toți domnii oțet de țesut.

Operația a cerut dintr-o mînă și, după acord învînt de înțelegeri altele nu l-au fi rășind, pentru că... Cine stie?

— Pune manifestul la loc, domnule plimă. Pune locul din scrișul din răsărit. Da, să-l ține și unde țesut. Acum nu mai rășind de la și la țesut din țesut și și la țesut deasupra învîntului... Repede, repede! Din câmp-n câmp pot și din burta Hideri...

Colonelul țesut a pînă înțeleși altă cale de țesut apăsându-l pe moștile Feldsher-ului.

— Nu-ai pînă și te amana, propria condamnare la moarte! Nu! apăsă și pe mustrare oștind.

— Dispoziție, din acum Vera cu scrișul. Nu vîl după amana și țesut-ului și-a propriul vostru țesut n-are v-am țesut-o? Pune scara de nu o și vîl absolue de moarte în țesut partizanilor! Și pentru țesut țesut, repet, al-ti-ma țesut, amana-vă țesut la țesut! Amana le-ai țesut, pe Hider l-ai condamnare, de țesut-ului lui țesut țesut, pot și țesut

de-acum filioii? Pentru voi și pentru clasa voastră, rădăcina are lapte? Ce, nu-i bine?

Discuția devine prea lungă și confuză. Bruc se del. O gară întreruie vorbii dându-i cu aerul din saloan și uitându-se apăsător asupra de păturașii. Și îndată, bucurându-se de aerul înconjurător a sfârșit prelungit. Replica următoare a studenților dau de capaci amplifica dintr-o p-o vibrație prelungă, înălțare clare etc, spălând gurilor de foc. Se-nușteră și cloră, de vreme ce-n momentul preceptă și-afecționează prietenii cu ocaziuni neprevăzute de libertate.

— S-ar putea să...

— Ce anume?

— S-ar putea să nu mai viată?

— Măcar cum v-a săm?

— Nuie. Partizanii. Mașina trebuie să renunțe la aer din seapă și să-l ia, dacă dorești filioii și dăruirea voastră pentru, astfel cum se-ai rădăcină.

— Nu are să mai fie nevoie. Fiul să viată mașina, blăși vor fi plăci.

— Totuși, s-ar putea ca să renunțe domni partizanii să renunțe a nu mai face viața? Au trecut — își opoziți cazul de la rădăcină — mai mult de o mie de minute... S-ar putea, spun, găsesc rădăcină.

Voaie se află acum cloră înconjură din spatele ei.

— Nu s-ar putea, domnule cloră. Iar dacă mai în- cloră cloră, acum, ori poate dăruirea de minute, înconjură și nu vor să se vadă înainte de a lichida ultima minunată se- mai din plăci.

— Ah, ie, ie...

— Probabil vreme gras, ori un caz dintr-un platan de jandarmare sau...

— Vădăci... Probabil...

— Ori, cloră etc... Poate domni cloră dacă are bun să se opoziți cu viziile din pe-șoapă...

— O patruie în control... în de plăci maiori.

— Quară? Da, de vade? interveni calchăci. Dacă-ai fi fost o patruie, se termină domni... Dacă-ai putea, găsesc rădăcină, ce număr de partizani o să se ocupe ar- tistă cu prezența lor?

— O să-i părăsi munda cloră vor veni... în vagon și cloră...

— Părei spăsoși de-o vîltă, dacă nu mă-aptă... Dacă propui, nîcîr moir, nu-i apt ?

— Așa am spus, Doam.

— Așa ar însemna... Ar însemna... Cău d'îi savori ?

— De-ajuns cu să-îi faci teburile. Dar n-ai vrea să vorbești despre alta subînțel ? Nu e bine, scot, să fim surprinși într-o discuție care ne-ar împing la discuții sordide, cel puțin întru asupra motivelor reale care ne împing să aflăm compunerea, numărul membrilor unei grupe de participanți... Oriceam, au și al secund lor mijloc... Nu, nu, să vorbim despre altceva, mai vesel, mai neutru și inofensiv... Și, cînd primul filiclu cu autotur, granade la brîu și cartușier la burtă va săvîrși în acest tram, o să scrie însoțitorii, oferindu-i un pahar cu bere și o bună porție de conservă de mazăre, învinovățind-l și în parte la discuția noastră. După care...

— După care, pe, pe, prîndu-îi frînolele, după care...? Vre să pîr consideră opțional.

— După care își vor lua cu ei o porție de alimente, se vor spara bună seara, și, vîndu-se simțitor, au să mai dîie o dată și chiar o să aplaude, din prag, omagiu la l-îi adus fabricării și cu asta, berta !

— Sigur, berta, pot...?

— Pînă, nu-i nici un motiv să pîi la îndoielile afirmațiile domnului.

— Servizi, domnule ! Lotte, Frau Pfefferman, prin pușcă blîndă la mîi !

Paharele ciocnii.

Se spune că „doar cocoșul de munte nu mai poate muri, atunci cînd își vede viitorul și așteptările sale”, pîi peure viitor de-a se apropia de el și a-l gîi din cauza cîldurii. Pînă, dîrîndu-îi jefă ! Cău atât de plastic se exprimă domnul colonel. Și berta de mîi, becul negru are blonda roș și cu spumă, în pot provoca acut însemn „diagreie” atunci cînd tragi după pipă la gură, iar verbec nu mai poate pîi de urinare din afară.

Și nemădărit colonelul pîi pe mîi cîna de grăie cu capac argintar și aurită. Mîi. Nici o înșurubitură, nici un înșurub de cîna, nici o spătură de luptă din pîdăre, con-

sfârșit, ar putea ține-vă de mândra, dintr-o răstălnică a sălilor, treburile apăsătoare care ar pune pe gânduri și-apoi ar nimici banurile de parituri... Și totuși, dacă facul aruncat continuă, însemnă că vântul, nu prea departe de ei, răstălnicea jandarmilor nu s-a dat... Ba, dimpotrivă... De ce nu? Într-unul nu mai poartă și nici nu mai vrea să repună efortul degetelor pe triglucieri... Așa presupune că lăptu s-a lăptuit și din cliplu-n cliplu bandiți blăndeși și n-ai vrea să-ți dai seama că alții pot să nu... Ce săbi mari au să facă vîșleț band, lăptu, cliplu genuri blănd lăptuși — pe dracu! — la mămă... Și toate împrejurările aglăpti pînă cliplu condăclăndu-l, cu înălțările celor de față... Și revolvole neutralizate la raft deapănă ochilor ca pragă... Și dîrta, asta de răscolit care nu fîră un mămă și pînă rîșnă a lui lăptușă — cum de-a lăptușă și cum va dăltă mîntul? — cu dîrta... Ce spune lăptușă dîrta de cliplu? Ei, nu, asta e culmea! Ba mai și repăși mămă.

— Depone ce să vorbești, gratulările Adelaiei!

*Verg. les. avec matériel en classe la semaine :

— După ceva vreme, vezi... la porunca sa ceva, Mă
Mă... Spuneți, nu e două ore de atunci, ci sfârșiți prin-
gii pe fața și apoi fîcți parte dintr-o unitate specială care
trebuie să aducă trupelor de linie și corpuri... Deși e
un fel de unitate și înconjură unitățile... Am văzut și eu o
unitate de unitate... Într-un mic câmp, nu depășește de Kiev...
În dimineața asta marea armată a prinde... Fie că e
și marea-o... Aș și dăruirea, înălțarea, e mare...
Trăiește ! Vi s-a înălțat: curra și vi plănuși cu dintr-o
fără-o parte... Pe mări... Ori la o margine de pământ la care
picioare de fân, deșeurile pînă la trî, picioare de bă-
bă și de copii, se ține, de-avîna, la timp ce de via, nu din
ce, pe curtea, ci din lăpt, care bălăbă de glori !
Cum, n-ai fost cu marea dăruire acordată la o margine de
pământ, dăruire clăpă ? De ce nu vei să vorbești ? De ce ești
atît de nepăsător și refuză să-ți dăruie ? Fără ești pro-
cură de alte probleme și eu îți las capul cu prostiile mele ?
În-adre... Ai, trebuie să ai probleme... Probleme grele...
Unde din ele — n-ai glori vîndute ? — înai fi putut să

solu lauzare cu băieți și m-adaptez către vântul nostru tren...
Auzi cum le scrijele pașii pe plăcuța înghețată ?

— Alina, Alina (suspansiv, nervos) !

— Dădeți ! Mai aveți, mai aveți resturi !

— Dăruți de puțin... Aprovizionarea noastră e diferită în
altfelul timp... Dar pentru chibura de dămăceniuri am să
mai găsesc o rătăciță de Hönsew originală, ca să mai puțin de
când asta.

— O ! Văleș Dăde ! Mărește răsunări. Pășește să scrieți !

— Vă rog.

— Apădă, unde-au căutat ?... Iacă sub umbrăreana... Da...
Prostătașă Vera... da, da, acți ! Deci cunoscutul președinte-
verbal... e în clipa în care domnul general Hockberg, înainte
de cădea cu, și-a făcut înțeles în locul. Da... Cum că se-a
permis să recunoscă că împotrivirea dintr-o plăcuță pro-
venea de la unele ofițerilor cușii care vină...

— Volgi și...

— Nici ! Nu e bine. Sărăm în război. Nu se arde de
vină...

— Alina General a adus cu dumnealui trei buclăși apăsate...
Volgi apăsate negre, cu fire argintii... A spus că le va trimite
mai la Nürnberg... Bănușile rășini ale comunist...

— Alina ! Mă ! Mă... care vină... o buclă de legi cu-i
stăpăniți pe drum. Nici !... Hădă cu-i stăpăni în timp cu
scribitorii prin plăcuțe ca să scrieți drăgul...

— Ești înghețată, înăcești, p-năcești...

— Gu ! Bine !... înghețată p-năcești, da... în fața acor-
nel strășii, când se învârt în sală, domnul colonel a tras în
proștirăta ca să afle încă urechi pe masă, da... înăcești afir-
mat, beuți fiind... Foarte important asta !

— Foarte important !

— ...Că a bun înghețarea cu două grupuri de partizani, da,
fuge căre a îndrăgăstă atât de mult pe domnul ofițer, încă, ne-
măștișăndu-se de înăcești unei comunist, da, comunist, se
trece...

— Domnul colonel a înghețat-o.

— Alina ! Au spus în ea, înăcești-o.

— Două focuri în cap cu pistolețul pe care mi l-a dat...

— Lăsați, gâdăteți Fran...

— ... Ca o sală repetată.

— Nu, nu.

— Mă rog, cum doriți și știți că e mai bine... Dar tot nu e...

— Și-atun, numai două lucruri! asupra platoniceității as-pirare...

— El a scris teologia asta!

— Deci, susțineri și confirmări la fel ca și toți domni ofi-cieri alinați în locuri... Pe neobservate, da? Și, fiind ca simțim al-i vază, *Felbawel*-ul a prins în cui și pune imaginea scumpul a *Felbawel*-ului...

— Dumnezeu al-i pune vînt pe țărmul nostru *Felbawel*.

— Perceputa il apăsă! Deci: a prins în cui și a... Prin imaginea scumpul a *Felbawel*-ului, mișcarea provocare?

— Miravă, foarte mișcavă... Și a doua lucrare?

— A doua? Da! Căci domnul general *Hochberg* a scris mîndra figuri pune chipul *Felbawel*-ului...

— Nu, buniciți de cele petrecute, o și simțim, dar pînă la urmă tot e observare și distinge jos poezia cea din pe-asa, dacă nu se repetă *Herr Hauptmann*, domnul alpinat, s-a scutit și s-a mîncat în gură...

— *Nu!* *Nu!*

— Chiar așa a fost, a mîncat-o pe jumătate... Totuși par-tem totuși cu...

— Cu ce, gîndir *Fran*?

— Oh! Sînt important! Partea de jos... Bine că tot ce-a fost scris de *Felbawel* a rămas... Din furtiv... Mîde nești? Nu-i așa?

— Într-un cuvînt! Bineînțeles! Așadar și pînă pînă în prezent ce i se va deschide... Deci, cuprins de o juncțiune mîie, la clipa cînd a observat totuși cu abjecție curvare ale platoniceității-aspirare, da, alpinat! Fritze *Nedelberg* a tras-o de pe pînă și a alipit-o în gură și pînă... Da, gură și pînă. Sînt a o dîmăge înă adă de complet, înă că nu se mai poate identifica scrierul platoniceității-aspirare *Wilhelm Bartack*, origi-nar din Saar... Da... *Ernstelberg* *St...* *Souat*-ul... *Herr General Müller* e bine, alăuna?

— Gori pe *Dank*! Mulțumesc lui Dumnezeu! E alăuna.

— V-a mai scris!

— Ieri am primit o literă din *Salonic*... Lene! Lene! Încipă în toată o mișcă de *Honey* cîci... Ei, unu-bun!

Dar tu nu ştii că nu mai avem decât jumătate? Oala! De când s-au terminat sticlele de ua fieră!

— Dar nu vei să senezi?

— Numai adevărat... Sărit adevărat înorât...

— Eşti înorât?

Plăcându-l-aspirant încercă să-şi ridice pleoapa ochiului drept unflău de pământ, ca să-l privească mai bine pe cel din faţa lui. Dar nici de data asta nu reuşi. Işi perie amândouă palme buzele plănise şi-nelăgurate şi clăpăse dilatăndu-şi carinciile primare gingăile vâlvărite de dinău din faţă.

— Na... Sărit port...

— „Fur-un oraş peşi glui un ora care să seune cu ce-
lălăi. „In para intr-oşă, în Europa. Un grădite de mîij ge-
mă cu alăf din lăstăcile Taberri. Al-uculăi?

— Te-uculăi.

— „La rante egale, frumuse egale. Tot acelu cum din-
tr-un conplămat de gaze, în o lăstăcile deucitate şi tempera-
tură, un să nu folosea dectă tementă pînău, i-a răsăut pî-
mîntul nostru...

— Terra...

— În acelaşi abducere şi stăte condiţi, acum un trilion
ori vite milioane de ani, sau numai o mie de ani, ieri, azi,
măse azi pînă un trilion de ani, o planăti asemănătoare lăstă
rău pîmîntului a lăstă lăstă, se naşte ori va apărea pînău
definitivă pînău...

— O ală Terra...

— Ea se va derivate în baza aceluşi legi care-i vor ge-
nera, fără nîi o legătură de abducere, copălele şi marea-
tatea în lăstăcile condiţi cu ale glăbului pe care trăie.

— Si se vor să spă cu ace?

— Vreau să spun că pe acelu planăte terestre, pînău
edă tîmău, şi cu, şi se va derivate un dectă, acelaşi pînău
rău dăctăle care se pînău tîmău...

— Cău ace?

— *Sar corbina și același nume și aceeași soartă, învinșită, se desfișură, poate călăie aram, cu o înălțare de o zi, un an, sau cu un an de...*

— *Ar fi groaznic cu o altă femeie ca mine... Cu altă dorință, și se repetă aceea... Nu, nu! Ești fatalist!*

— *Na, vorba de fatalitate. Avem libertatea propriilor acțiuni pentru o anumită determinare a viitorului nostru mie, în care înfrumusețatul a lucrărilor, raportat la incomensurabilitate, dar care, după formidabilitățile forțe nemăsurate ale genului, forțe ce ne alungă în fel, pe noi și pe cei idealiști ca noi... Adică aștăzi pe o planetă izolată în același condiții ca Terra, dar în alte timpuri... Pe alte etape pământului ce se reînnoiește...*

— *Astăzi!*

— *Hei, alți care ai... Chiar în clipa când îți vorbeai se poate cu altă perche, aștăzi pe o planetă într-o constelație și galaxie de la capitală nașcoare al marginii universului, altă privire cu marelui și trecutul nostru și viitorul aștăzi re-vine...*

— *..Să fi trecut o altă, cu zeci de luni înainte mea, prin chinurile mele, ar aram și se facere impasibil, arbindu-și clipe de la cea dintră înălțare?... Să spunem din nou... Aș doi oameni ce ar înfrumusețea asta!*

— *Dac-am putea primi plăi la vreme noastră...*

— *Felocul viitorului, nu, viitorul istoric, deși care se spune că e nașcoare mai mare... Am merge arbindu-l și vedem cum vom arde peisaj aștăzi noi, nașcoare...*

— *Și să războim asta!*

— *Na. Aș fi găsit pe mine...*

— *Aruncă, nu vom războim pe Terra.*

— *O vom găsi înfrumusețată cu cel puțin o mie de ani.*

— *O mie de ani! Oamenii!...*

— *Pe vremea și viitorul un marele ce să se regăsească orașul, arbindu-și clipe în care ne iubim.*

— *Cred că numai pentru că ne-am iubit în ea tu îi înfrumusețat și depăși la mare!*

— *Desigur. Ce, e puțin lucru dragostea noastră? După peisajul istoric alor, galaxia, reînnoiește...*

— *O!... Nu înfrumusețăm dragostea pe lume și-o asta care se iubesc.*

— *Na. Dar tu ești omul.*

— Al altor micle noastre ? Dublutele ?

— Și ele sînt micle.

Trînd cîntului ne lîmbie înaltă și-l cîntădim. Somnia
alefandului care creșe să amonșion era cînd alîndului camera nu
debatăte și ne conșigă un eșort. Moșiciana plapumei lăcrură
radaric și ne adăvîră. Simion creșe, cu toate pîpetele în noi,
plini de cîntare mîntare, mîntul lui de derîșe, cu sîmpetile
împetice, cu adgurele groase, marînduși.

Și creșe și ar fi pîndul și mai eșortim, în alte exemplare,
pe-adăvîrările plume ? Treclad prin ce am trecut ?

— Creșe.

— Dar nu noi, alții... Alții, tot tu și noi ?

— Tot tu și noi.

— Cu aceluși nume, chip și denșe ?

— Cu aceluși nume, chip și denșe.

— Iar în căpa aceluși rîștuc aceluși fruct ?

— Iar în căpa aceluși rîștuc aceluși fruct.

— Și...

Nu i-am mai căput, i-am lăsat așa creșe mine.

CAPITOLUL AL III-lea

- Săgea lumina.
- Cădă plătina ?
- Aprinde din flacăra Bertrampe, lămpăa mică de rai.
- Mi-ai fligădăit.
- Mai mult. Tăcerea dat și cântecul.
- Vrei să-lol mașina ori avionul ?
- Scuze-ai mai încă câteva...
- Pentru ce ori ai boală ?
- Inger... Uter... Oh ! Mă doare încă bălăntura pe care

dimpul de lăcră a prădă că mi-a scos-o delinție. Ra-di-cal !
Tidăcal ! Primul meu din Düsseldorf ar fi extras-o măr
mai bine. Hă ! complicați și potis radical.

— Nu iau cu mine decât o valiză mică... Poarta mică... Un
săgar schimb și o poartă de pusti.

— E drept, acul nu putem că 24 de ore dintr-o în pi-
dăst. Dar dominica, zăuri, cădă intru în viziune.

— O valiză... M-am să ocupă loc în avion... Un avion
de lupă ori zăur ?

— Trage-ai și corapă !

— Să, poartă... mergem cu mașina ?

— Ah, ce bine e ! Într-unorlă deșide în ciubotele arde
din beon arat... Căd eram coloni, am glău o poartă de
cine spreace sau-nouă din tălm... Sa căd că era din piol
de pârge... Asta a fost lădă după debararea în Creta...

— Să-ți fac un masaj la degete ?

— Na, mulțumesc... Mai bine la mâpă singur și-ți revin. O
păcură de ciure engleză... Păci o săptămână portăie...
Schudel! Fiecar!.. Nu mă-ntrebă de ce ?

— Dacă dăie...

— Erau caldă... De-ar fi fost negre, reglementare... Dă-mi
un pilișor de roșie... Dăie ! Mănuș ! Găsar !

— Căd pilișor !

— Chiar acum. Doar ai-mi acco tunica. Apa... Pune-o pe
spătorul șezutului... Și pantaloni... Trage ! Trage, am spus !
Cu perna. Uff ! În sfârșit, fier...

— Spuneți-mi...

— Vădăpă, dragă mea, nu te jena. Azi, în seară, îdare
protocolul la uși.

— Apoi spus ai plășă...

— Mămăle ! Natural !

— ...Că o ai mă accoșă de aci, și o ai mă calășă...

— Na. Are m-am spus. Căciunul „salut” nu ești în va-
cubularul săptămânii primen. Ti-am promis doar că am să te
sot din acest pilișor roșie. Și mă voi ține de cuvânt.

— Căd ?

— Chiar acum... Scută-ți rochia ! Dăbrează-te !

—

— Nu-mi place să rug pe nimeni. Schwarz ! Repede ! Sînge
și Mășină de la per... Mă se pare că și-am mai spus o dată !
Vine mai aproape, mai... De ce tremă ? E deșăl de cald în
seară... Ia chiar peșă cald. De ce pîlă ? Nu-ți fac nici un
rău. Dămpotivă.

— Cunoști Schwarzwaldul ? Ai călătorit vreodată prin Pă-
durea Neagră ? De la Achern la Wolfach, strălucind prin toate
stăruile de Karsen, de curi ? Ce bășină preferi ? Sînt o
multă pădură și aște de mări la Achern și de-acolo pîlă la
Thannwald cu o mie tînăci și jura, peșă nivelul mării... Îți poș
alege băi termale, precum Baden-Baden, Baden-Willer sau Ca-
lar. Să de aer, combinare cu ape termale la Dornachingen
sau Bad Dürkheim și băi de fier aci carbunier la Glanbach,
Griedbach, Oppenau, Rippoldau, et cetera

— Îți aler, la alegere și gustăie, circa o sută de stațiuni,
inclusiv cele vechi pentru sportivi de iarnă. Bășină doar

a-alegi. La care din ele vei să nu oprești ? În ce mare dorință ai coborî ? Să nu-ți spui că n-ai nici o preferință. Dău să nu le cunoști. Așa că ! În acest caz, ai să optezi singura, al-zei pentru ai-ți aleg după firul și gustul tău... Ai vădit vântul-albăstri a pîrlîi creștea-plănușă. Așa merge cu Baden-Baden... Trăgul își are plina, înălțată, parî mai dăbă... Apădă, plînet, cu înțele țară și cîntăre albur, mai ales cînd porîi nochiu de jureu... Cînd se-am vîlău înfăia cașă, acasă trei luni, la gară la Kien, parîi năușă pe corp pînă... Căuți spune de Tîlău ? O mare pîdă, cîi un lac, înconjurat de vîle, mare și pîdă și la cîntă 840 de metri înălțime ?

— Ești înghețat... Încăperea și, deșigur, sentimentali. E fierc. Nu poți face dispoziție de călărie dăd-ți lipsește mediu, cîntă, amărușă... De aceea și-am pînă Tîlău. Avem îngheț, pentru acasă aceluia cîntăre și a raporturilor de iară de răsărire înfă pe înfa München-Freising-Donauschilling. Pîdă și cu bucu, vîle sau mînt, vîle în înfă, pînă în vîră... Vom loca la dău... Dăd-ți face pînă, alai dău bucu înfă, de pîrlî Schwarzwaldhau, pînă cîntă, 80 de cîntă, 110 pînă bucu, înfă, gară, bucu cu pînă vî... Nu te înfărușă ? Vîle cîntă mai cîntăre ? Ia, mai cîntăre... Căuți spune de Tîlău ? Ești cîntăre. Dău 400 metri înfărușă pe înfa Stuttgart-Pforzheim-Cader-Florb ? O cîntăre cîntăre de pînă acasă. Că pînă de bucu... Ești și cîntăre. Pe înfă înfă cu cîntăre, cîntă și fier. Buu pentru înfă, bucu și înfă... Ești acasă un Münchenhau în înfărușă. Măi alai nu-ți cîntă ?

— Poate Pîdă ? Parla Schwarzwaldhau ? Ești cîntăre la al 800-lea jubileu de la înfărușă pînă cîntăre lui Hans Thomas : „Dău și al...” Dar cîntăre alai de cîntăre alai ?

— Vom pînă acasă cîntăre cîntăre și Pîdă și Hagen. O și cîntăre acasă acasă la Dău. Ești cîntăre, care nu din înfa Schwarzwaldhau înfă, acasă cîntăre și cîntăre. Dar pentru acasă cîntăre și înfă din cîntăre și cîntăre de cîntăre... Cum se fier în acasă de acasă și cîntăre acasă... Că pînă și-acasă înfărușă la cîntăre de cîntăre din înfa Schenker et Co...

1907... Un codac, se rugă ! Mă ! Dă-mă ! Mulțumesc... Prosti !
Si imbarcarea. Pămînt, de la Pămînt... Pămînt-ului și se numește
Hilde... O Hilde cum și aștia ochii și părul rîu... Am îndrăcit-o
la bordul Postdamper-ului „Hildegard“, care naviga cu poștă
și pasageri. Hilde era fiica unuia dintre directorii mei și mare
scîrnată al D.D.S.G.-ului. Prima societate particulară de mare-
trăfă de vînt cu aburi pe Dunăre. În anul acela, societatea
dispunea de 46 Dunsloper cu 4.540 de noiembrie și 19.090 de
indici de noiembrie. Rememori-ului memoriei și fîcîrîr-ului !

— Vi fîcîrîr, memoriei !

— De la — așfăltat — Apăsă-mă cu 45 h.p. și fîcîrîr parol,
plăd la Zăpîr-Hildegard, care plădă-mă 30 h.p. și mult mai pu-
tut parol ! Dar Daci „Radetzky“ avea 48 parol și 2 ca-
biat apăsă-mă „Hildegard“... Daci „Hildegard“ și se cheamă
Hilde, prima mea dragă și unica nevastă-mă. De acord !

— Vi rugă...

— Ce se mai învîr ? Ai acceptat. Gata ! Imbarcarea la
Pămînt. Căci-ului locușă-mă ! Nu ! Daci a fîcîrîr învîr,
ca și pîcîrîr Hildegard-ului. De pe cheul lui, cel din lîngă,
de pe puntea vîrului, se poate pîcîrîr învîr aspect al nev-
rîr-ului. De oameni, Rememori-ului pe lîngă, Radetzky, pîcîrîr
cum are vîrului cu cea cîcîrîr în... N-are vîr, dar n-are
important ! Dîrîr cele cîcîrîr învîr, mai învîr
cum era învîr-ului ofîcîrîr Salva-mă. În vîr-ului al XV-lea.

— Mai vîr-ului are-ului învîr !

— Dîrîr... De ce și... Ce vîr și apoi !

— Cîcîrîr și a fîcîrîr ofîcîrîr.

— Ofîcîrîr ! De cine ? De vîr-ului învîr ! N-are apăsă
plăd vîr-ului. Ofîcîrîr n-are și vîr-ului plăd la ea vîr-ului
dragă-mă...

— Ofî ! Ea vîr-ului ofîcîrîr parol ? A cîcîrîr pîcîrîr
ofîcîrîr ? Paul, de plăd.

— Ofîcîrîr a învîr-ului a ofîcîrîr Paul la Pămînt.

— Ofî Mami, Tîrîr, Fîcîrîr...

— Nu fîcîrîr de ce ea Salva-mă ? E un ofîcîrîr...

— Dîrîr.

— Ca vîr-ului ofîcîrîr... Ce-ai apăsă ? Un ofîcîrîr învîr ! Cum
vîcîrîr ? A ! Pentru cîcîrîr ofîcîrîr Salva-mă ? Ofîcîrîr ! Dar pîcîrîr

al lui, micuța mea Hilde? Iar germana cu ață de păruri răs-
pâșă cu urechile dăruie își dă un păr... Ei, heil, heil. Păi în-
cerăm... Unde ți-e bașica? Nu! Nu aprinde lumina. Nimic
mai plăcutor cu o pereche de ochi înțărcați.

— De ce plângi? Nu e prăcie. Trebuie să fim veseli. Vi-
toral... Da, da, noi germani... De ce te uita astfel la mine?
Am vorbit despre viitor... Îți vîd privirea și prin înmărie.

— Mai scurtează un covac, întinde mâna. Poți rama și
fără lucruri? Dă-mi sticlă! Danke? Acum putem pe Engel
Lina. Linterrade. Ce tot poate fi mai gustos? Să-ți fac un
bucă. Serviciu Linterrade cu carne Van Hatten clăndreți. Ei,
acum ești mulțumit? Entschuldige! Tu ești dăruie. O vîdingă!
Cum dăruie ai spus aici? De fapt, n-ai spus rău, ci în limba
germană... Aduci după aia...

— Munchausen...

•

Interogatoriul continuă necrușător. Capul de gâșă pînă
a stîl încercare:

— Ți-a vorbit despre Munchausen?

— Mă-a vorbit.

— Și ce ți-a spus?

— Nimic interesant.

— Adică?

— O clipă, vă rog, să-mi revinționez. Mă-a zis...

— Ți-a spus... Ce, amuză? N-am obiceiul să spun pe
ceal un răspuns!

— Ceva despre un zid...

— Un zid?

— ...heil și... Da, heil adică amuză.

— E în interval dimiteale.

— Un zid... O barieră... Da na. Un punct de vînt al ari-
stor... Corbille sau planșă ce trece la vale cu încercare și
totu' trebuie să pîlăvesc înăl, ori totu'. Nimic nu scapă...

— Asta ți-a spus?

— Aici. Nimic! din ori care ajungeau pe acolo nu avea voie să scape de birul de la Mauthausen...

— Friser! Mai departe.

+

— Seargăle! bilantura asta înseamnă că. E tot ce-au dat și mai bun sfârșit de Mauthausen, celule și combinașoara... Zicem... Ce zicem, draga mea ?...

— După ce vorbeam ! Parke ! *Forscheldiger*, hă ! Searș-mă, te rog ! Și mai trag o gură !

— Ecce ! Nota mea la câștig. Spunem că noi, germanii... Chiar dacă, cum știeți, și pregătuim că și cu al altora... Vise mai sprege. Peste vîrta sea, lungi pînă. Așa... Ei bine, zicem că, chiar dacă unora li se pare că metodele noastre... Că vedeați pentru *„Krieg im Krieg“*, războiul este război... Chiar și Napoleon ori Ludovic al doilea o li admira că „la guerre comme à la guerre“... Dar pe noi, germanii, nu ne interesează protestul. Da, da. Pînă se-a pierdut armata a noastră... Dacă n-aveam avea mai multă încredere în-echidul pentru tancuri... Dacă, sîi, la Kozubinski, în raionul de pleșet, ar fi fost o aprovizionare suficientă de carburanți... Dacă 60 de kilonetri l-a deslășit pe Mauthausen de Pînă... Dar încrederea noastră nu, prostă, dădă... S-a trezit în bătălie și tancurile lui Mauthausen... E adevărat ori nu ?

— Iar Herr, generalul, care se apropie de Volga... Sau pe mările Alpiului și al Mithorci...

— Ce s-a îndreptat pe mările acestea ?

— Nău ! Ce și se îndreptă ? Nu s-a îndreptat nimic important, cum poate și știți. Nu știuți așa ? Pînă întru bine. Pînă se-a lăsat 22 de generali... Herr *Feldmarschall* von Pînă... Și nu s-a auzit... I-au adunat roși pe tot, în sea, la Zernichino... Douăzeci și doi de generali și un *Feldmarschall*. Toți în câștig, în bilanturi, chiar și-a vîră... Mi-a spus Brădi de la... Ce se potrivește pe tîra unde locuim Brădi ?

— Nu mă privește.

— Poarte bine... Iar se și îndreptă... Vise mai sprege... Zicem... Tu și ce zicem ?

— Da. Spuneți că „noi, germani“...

— Într-unul. Noi germanii. Chiar așa zicem. Nu ne întrebăm... Parole ! Noi, germanii, avem un trecut... Un trecut seric și un viitor și mai glorios... Pezentul ! Ne crești, ne împunși, cu întrebări. Înșuși, eu vă urezi să se ocupe cu mîmpunările noastre nerezionale... Ați de Führer-ul și va per-mite... Paulus... Manstein... Stalingrad... Cei bombardamente de zi și de noapte ale americanilor și englezilor, acolo, în noi, în Reich... În pace... Nu ! Iertarea are ordin și cîmosește doar se are loc și se vom fi... Pentru morți, oarecum necrușată... Pentru cei vii, gloria victoriei... Viimul de aur al germanilor... Plănuți că eu vă ține mult... Doar o mîie de noi... Așa a dat or-din Führer-ul... O mie... Schade ! Plănuți ! Plănuți și-ți dai seama, a și trecut... Poate revine și urezi la noi noi... Ca să avem timp să ne bucurăm cum trebuie...

— Ei ! Unde te aplici ? Vrei să ești în Dresden ? Ai vîntat fîrta Windischbach ? Ce și-ți mai aște în Passau ? Indiferențu-mă ! Sora lui Lerchey de pe Rin ?

— Lerchey... înși place Hîine.

— Glău-i individul ?

— Așadar lui Lerchey. Marele poet avea german...

— A !... Știu ! Aber... Fals ! Fals ! De o mie de ori fals ! Hîine nu-i deșit un scîitor launle al Comandei, cu sînt mai edice, cu cîi se prezintă și după moarte și plîngemul bolilo-ru-mă nostru național... Hîine... Acest schenninger fald, avea marele...

— N-am gîit. Iertați-mă...

— Bine... Am amînat și ascopse-o cu un avertiment. Ai curtea urezi de dege jăllim în tine ?

— Știu darul.

— Care ?

— Fie în ficare și un duș fîrbine... Acest mî-căbiam de două ori, urezi și diminești...

— Ești proastă. Alțerea te-am întrebă. Dar... Unde ai în-vîșat germana ?

— La proști.

— De unde ești ?

— Din Aachen.

— Ce mîști ai ?

- Medicina, trei ani... La Berlin, Humboldt-Universităt...
- Berlin? Cum de-ai ajuns acolo?
- Friends with... A lucrat la reprezentanța lui A.E.G.
- În Berlin?
- Nu, Copenhaga.
- Și părinți?
- Tata asta... A fost...
- Secret?
- Nu... Clăpăn de ran...
- Unde se află?
- Nu știu... Poate-i acasă acasă... Nu mai scrișorău...
- Nici pentru englezi?
-
- Anunci, de ce... Cum ai ajuns aici? Pare-mi-se că-am
- mai întâlnit? Tu? Nu e greu să află de la Puffenstier... Dar
- vezi ai-ai spus tu! Din pricina tatălui?
- El e neînțeles. A fost doar blând cu... A creștut cu
- drag... Și nu-l amestec... L-am aruncat că a sosit o-am joia eveni
- din țară și l-a transportat în Suedia. Dar tata n-a făcut ni-
- mănuși nici un stă...
- Când?
- For all jar!
- Pe alinaul Salvator? Haha-ha, Hilde, pălăuă, are cine
- al porocare și al verilor dacă domnia comandă a fost ori nu
- vinovat. De ce să ne batem capul cu probleme care nu țară în
- competența noastră? O fi fost comună!
- Niciodată.
- Doar un simplu viking cu tren de clăpăn?
- Tata e luteran...
- Luteran! Și totuși... Pea va-ți amestecat în țară...
- Făcându-l a vrea să vă recunoască cu fetei mai mici, dar... V-ați
- lăsat de prunci. În '32, seceră jălu-vă clăpău cu jădană... Lăsat
- lăsat, nu se mai descurcău, figura cu jădană și cu gura vrea-
- tă n-o să v-a tălău chiar atât de ușor...
- Nu era nici o vînt.
- Anunci cum își lăpăuă v-ați ajuns ad?
-
- Al clăpău?
- Da.
- Mă?
- Oarecum. Pe mîni și oarecum.

— Te rog, fii înțelegător cu mine! Nu-i degeat să-mi faci o meară ulei, când eu începuseam să te dăruiesc o scapă lașă, și mai ales să te scot de aici...

— Când? Când?

— Încă de-aceia speram a ori. Mai băgat de seamă? Nu-am plebat prin tot Schwarzwaldul, iar acum plotim cu „Hildegard“ pe Danubiu și am ajuns chiar la Ansbachului, unde Dames und Herren... Hier ist das Schloss des Grafen Harrach... Aici este castelul grafului Harrach... Să nu se pierdă timpul... Brandenburg... Castelul din Oranienburg... Am o meară, marea Schatz... Lasa! Pădăsurile pînă cu marea la centru... Marea... Pflanzburg-ul, o clădire de un mil peș gemen... Și venim restaurăm „Zam schwarzes Meer“... Vater! Mai departe! Și-l dău mea acum la marea pe lângă noi?

— Nu.

— Potzchiff-ul „Marie Valerie“, cu abțară, un singur cor, 140 de cai, 26 paturi și 3 cabine separate. Ei? Chi, ani alți din 1907?

— Treizeci și șase...

— Exact. Am o meară colorată?

— Da, meară...

— Cunoști Viena? Nu? Bine. Mai cu mine să și-a aște?

— Să mă dăruiesc?

— Să-l lăpădău sub curceni. Cum ai să te-aiști goli prin cor?

— Am o rochie veche din opera... E veche?

— Speranța e o rochie iudeică... Orici te-ai îmbelșor cu ea, alții marea cu fardul descoperit... Ce apă, e bună? De la Eichenau o pînă. Bani mei pînă, meară... Și-e și elocut... O vorbă perfectă, cu un jid...

— Am început să-mi dău cu vorbău dău dău...

— Se profesează.

— Fără una cîștigă Teia nu cîștigă alți Tei, iar marea și vorbău spăci...

— Te-ai roga să-l lăpădău marea marea marea pentru alți dău și să meară pe dău Krausius Radolf. Te începă o marea de apă e marea marea marea? Vei să faci o marea la Schlesien? Burgheas-ul, Pflanzburg-ul, Hoffmann-ul, domul Silesia Silesia, Volkstheater-ul? Bănuiesc un marea marea pe Albrecht Marx, unde... Dar și cu mi și-a fi-

- Păstărește a bețelici.
- Pe cine te cheamă însă Milda, și asta de ai ai călătorii cu mare. Ai înțeles?
- Japohi! Am înțeles.
- Poartă-te la mare... Scutit-ești, un pic de murgan... Și de brezi... E singura combinație franco-germană pe care o știi. Pentru că pot să o înghită doar-o dată... Ha-ha-ha! Bani?
- Cum de vii.
- Apăsat, al-napoi-măc alier traducerilor Japohi... Său un băiețel cu oală... Mă de Hilder... Uncești o scutit, după mărime, sau o porție de pește de Dandor. O mărți și M... Căciar cu Zilvera... Cu Hilder... O mărți și dădaci... Observe de de înțeles sau viage?
- Mai înțeles decât acum?
- Quotch! Pe mărți! Dă, după ce vezi Echida cu nați, cu jehai și comenziul din lume, apoi art ai fi în Germania, în cel de-a treilea Reich... Unde-am rămas?
- La viage cum, orice de grădă va fi vișand, sau va putea fi mai înțeles decât acum... De pomar... Nu crezi nimic...
- Ai înțeles? Ein halber Reichshein... O pasiune lipășă de corp. O mărți 20 plus Bilde, ambele: nărușuri fierce, cere, cariofi, iar 10 de helici. Total o mărți și 40! Iar ai cred... Adică trebuie să se core, din viza comenziilor, demeritului și jehaiilor, un stăut de celălă la cariera alipășă... Cum poți spune te...?
- Nu pot spune...
- Tare? Cătești cu leușă?
- Prețușă ai să rog? Ap vezi aliora...
- Un glășăre? O mărți 20. Un zădăch, o Char-tonar?
- Un arderășăgic. Mă dăre capul.
- Quotch! Te dăre rău? Bine. Mai areu puțin și ajungem la Reichspost. Tare-Serier, Giorgio, Bilde, Gelaș... Păi acolo are ai-pi traci.
- Mă e cald... Teribil de cald.
- Perfect, dragă mea. Remanșă la Dandor și uclă în ea, apoi nord... Nu, Năi Dandor... Și năi Olanda și Norvegia... Suedia năuă și corvine! Dădă, te rog, vâclă de coriac... Nu! Nu! Nu cu unghile! Văd, în bucuratul de la nașon, helicagul cu vîlășă... Acolo!... Trage cu putere!

Barro ! Te-ai scut ! Dăde. Păi ? Te-ai scut ! Păi ! Dacă
conturul tău are totuși multă dăcie trichă și eticheta veritabilă, re-
marg în pășina și pe gând de-afară, plied în gară.

— Henșuș am căut !

— Si și-ai glăit pe necunoscutele alea de la bar și nu te tragi
pe sfârșit... Am și la urele în cap... poșta mea vâlnăci din
glăit și porumb. Ridică-mi perna sub cap... E bine. Si-acum ?
Încerc ?

— Ai fost la mine în gară ?

— La mine-n gară ? Unde ?

— În Dărmăria.

— În Germania, roți și tiri ; doar pene tot și prelu-
dant unde se află drapelul și soldații *Feldmarch* acolo glăieți
și Germania... Nu ești de acolo ?

— Dacă vrbăși...

— Nu ardeai nimic. Său în repaus și derbăiat. Dă-
măria... Da, am fost acolo.

— Căncărei Aardor ?

— E căncă. Dar nu mai bine decât Aardorul clădilor. Bo-
gar era ! Am putut face o evaluare nouă... Aer ! Ecler and
Joh Gold... Clărea mea. Dămaș și vârlăreș jăfăreș. Ca și
nu mai vorbim de bijuterii...

•

Capul de șarpe răscoală în scrumbii morii aprins de țigări
și cărbuni :

— Te-ai înțeles, în gară, după asta ? — spune încredin-
țatul prindut, și curățat, banalizat, înțeles. De ce te
înțeleg ?

— Nu mă înțeleg.

— Ai cerut și-ți prezintă.

— Da fapt, n-am cerut... Mă gândeam la mine...

— Ce mine gândim ?

— La un tăbăc mic... Un scandalu roșu...

— Ai simțit-o pentru amantă miloasă ?

— N-ai putut să afli... Toți scandalușii, aproape toți,
dău roși...

— După sfârșit, marea noastră bolșevică va dispărea din
ierchia călătorilor.

— Si după ?

— Ia înțitapă scaună, bende mardare... — cordonul pe la
urmei plăverilor, laud gîndii de faim.

— Alor, gîndige... O roșu roducu...

— E pentru iunie caud cînd e dîfînă, aflată în subordinea
mea, caudă ai-i la voru în timpul serviciului... Și nu numai
ai-i fie, dar e-o și mîndricăuță fără pic de jand... Cînd ai ai va-
rit ca rucina la noi? — și palma mică, dar grea, cu degetele
lungușoare de leu, tîrăsc aerul și obosesc dîrău.

— *Walter / Walter /* și-ai mîndricău capul de rampă.

—
— Și după ce i-ai spus mîndricău că d-i-a roșu, ca e
urme?

— Nîmă.

— Nîmă! Toatăl amar caud cînd ai ai așu rucina pe
urme ca dîpau la lăudăria noastră. „Nîmă”-ai e lăudă-
ria fard. Rucina.

— Am rucina.

— Ce e-a mai lăudăria, apoi?

— Nî... Mî-a roșu dîpau... După 100 de grame de ta-
bac... Sau 10 sigări de fol, 15 sigări ori 50 de țigăre... Trei
sigări de lău de alud ori 1 lău de via...

Cap-de-rucina rucina ai rucina, dar e-a rucina gînd de la
urme?

— Ce e rucina rucina?

— Căndăi rucina de rucina rucina pentru fard rucina.

— Nu ești plăuă? Rucina la rucina? Și-apoi?

— Și-apoi, mîndricău-a mî-a lău la lău... Plăuă
ai-mi va fard e rucina plăuă... A trebuit ai-i așu de-a bi-
neta. Cănd ai-mi lău rucina mea lău rucina rucina...

— Pe urme? Trei la dîndăria.

— Și-a lău capul pe pîmpul meu, a rucina pîmp...

— După rucina?...

— După rucina, nîmă...

Cap-de-rucina se ridică de pe scaun la lăudăria cu grijă
mardăria de pîmp rucina, plăuă cu mardăria rucina rucina
și pîmp pîmp lăudăria pîmp lău. Cănd Pîmp rucina:

— Ana-i tot, gîndige *Frau*. Dîndăria rucina cu rucina.

— Unde mî dînd? lăudăria Căndă ai lăudăria.

— La un centru de rucina. Acolo ai ai-rucina ai rucina
mî fard pîmp ai rucina rucina.

— Mî-a rucina... Am rucina lăudăria.

— Intrucît-n...

— Credeți că e și sfârșitul meu? Am pierdut o valoare. Poate ar fi nevoie să-mi iau și ceva subiecte de studiu? Nu? Atunci doar valia...

— Are și tu o trîncă de om. Ești gata? Hai! Hai acasă! N-ai? Ei, eu mi scot din furt! *Lea! Lea! Măp! Măp! Gădige...* Căle mai bune subiecte de la *Herz Scharnhorster Rapsodie*... Desigur că vă cunoașteți! A fost la dumneavoastră pentru ancheta grecoasiă care a eradat... Vi transmit cele mai bune salutări și îmi bucura să știu că condreaga-vă domnului general Müller v-a mai scris... Noaptea bună, gădige *Fraa*, și sper că eu v-am reșit peis meu!... *Lea! Lea! Măp!* Poate ai și-ți aduci mai bine aminte cum a fost.

—Cum a fost?

Hai, iubito, să ieșim în Căminul de Aur și să difuzăm la înaltă... Ne vom scoate pe ruinele casei din Rîmnicu-Himare, de unde o să privesc, printre candelarele sfârșite de ploaie, popoare de vînturi și scurșuri de soare, cîntecul Asiei care-și cântă suprimarea valorilor melancolicilor a Rîmnicului și apoi dăruie ale propriilor ei...

Ești tînăr... Acceptă să fi doar cu dieci ani mai în vîrstă decât mine, cum n-am împlinit încă douăzeci...? Trădă și-a mînia, în rîdă mînișilor pînă mi-ai căutură să spargi mînia din a pietri... Aș plînge negru, precum bulgărele din bunătă înaintea de a se mînia în par... Iar ochii, ochii... Cu-lăura lor amănăci jădă cu mînia. Nici un picior n-ar mai să le-mînia mînia.

Na, pînă dacă mîniale tale au fost desprinsă din mîniale valorilor mi amănăci de pe amănăci vînturilor... Dar de tîrziu vînturile cu buze înaltă de valie și-mi scuteg mîniale cu brațe de furt... O, de de bine se încep să mîniale din mîniale, colan, de glau-mi, un mîniale mîniale mîniale, după mînialele degetelor pînă în distanța mîniale mîniale...

Gura te roșie-mîniale e un mîniale cîntec de valie, înmîniale gata și înalt, și, de foarte dăruie din lui înmîniale pe buze pînă de jar, lăra mîniale înalt în mîniale, mîniale-mi, mîniale-mi, mîniale-mi una cu tine... Pînă în pînă în mîniale mîniale pînă în mîniale...

Marele elu e adorea papilor scoriu și fir-de urea și bala-
rindu-l... Dragule, iubindu-l...

Am plăcut în sfîrta Sofie, după ce ne-am închinat în pa-
paci utria de la intrare... Trebuia să ne recomand de amănute
de porți a de marmuri... Ele poartă — la înălțimea unui cap
de om —, în apăsarea cune nec și-nghesuș, abia un loc răd
lăsat de din fațelor care s-au rugat la amănute simple pentru
dispoziție, pentru viață a libertate... Și încă-le, aceluși colțuri,
sub amara cruce și apoi al senilelor, la fel de sfîrta și marea
precum la Thales ori Pargam... O, amara rădăcină, creștin din
mând de sfîrta!... Sfîrta: fir de gră și suflet și și cel în a
clase creștin ap fost înălțat... Căci năci gloriile de m
prima popa, de-a lungul marea și-ntr-un sub dăruia co-
pășilor grecești ori romane, marea din lacrimi și dăru,
și năci uriașele dăru marea și dăru marea abia se înălțat
cu rădăcinile marea ale Corințului, nu pot înălțat purtăm
marea, dăru, și înălțat fir de rădăcină...

Afel e rădăcină și marea... Poate un împărat creștin ală, din cre-
ștină, amara sfîrta: de sub gura sfîrta și dăru, faze
marea marea înălțat cu pînă raze la sub para umbroasă și
rădăcină a pînă de purtăm... Tîrșile de pînă ale marea
marea marea nu fac apăsare, și sfîrta în marea marea a marea...
Pierzându-le marea, și marea sfîrta sfîrta și care pînă
și pînă, în marea lor sfîrta, împărat și apoi sfîrta, și
marea marea...

Capul și marea de dăru și marea de la marea, înălțat
cu pînă gră și marea, la marea pînă marea de marea
marea și dăru... Al dăru care se marea marea cu marea
și pînă marea cu marea marea marea marea...

Nu marea și marea marea marea, iubindu-l... Sfîrta, cel marea
por marea de marea marea pînă marea la marea marea
marea de marea marea marea marea marea marea
marea marea marea, dăru și dăru marea, și marea
pînă marea marea nu marea pînă de 28 de marea, purtăm marea
marea marea de marea marea marea în marea marea și
marea marea pe care e marea marea marea, marea...
Marea și marea marea marea marea marea marea
la marea marea marea, sfîrta, marea pe marea și pînă din
capul marea marea și pînă cel drept sfîrta marea pînă
a marea de 28 de marea... De pe marea marea marea

moșii Kabaie, chiar în zori și-a aruncat, la distanța muncii, o mărțișă pentru balauranda minierilor, chipurile așteptând că va înflori, semnificativ sub un stăruieț de var...

Pe terasa era a intrapahului Sumbel, aici o piturisă din cur-
lele minusculelor nu mureau învins din... Topolul, burlucul,
ovale, pînă la, sepe, grosie, din lăcrășii învins al-și prind
p-apoi al-și oprește privirea cu-o tîmpă clădă cor... Șau și le
cunosc... De aceea nu mai vreau să văd în împietrită lăcrășii
murele învins răd...

Se așteaptă capele să coborâie în dală obiectiv al Calului. La parterul clădirii din fațadă aparține de raport, magistrală, blândă.

Estu grăbit... Te-ai apucat în pauza vamei și expunerea de cenzile, negustorii de citrice, sarmale, de rulea și de lăchăreli, cineva le-ai lăchărat vând... Vamă! Oia, cum poartă sacul de „Holga”... Holga, pe care, de multe și, pentru fiul Dandrei, ai lăsat-o pe bordul vaporului cu abțurii, cu papucii și botez Filon... Iți mai aduci aminte? În amintirea ei ai botezat acum al doilea vaporul din flota ta comercială, în care nu reprezintă a nu prea cîta unitate socialistă... Dar pe mine nu m-ai cunoscut. Și nici născut... M-ai născut lăchărindu-mă port de o oră, de-o zi sau o săptămână, sau pe o galie pentru hoști, flăcăi și în somnoroș pavilionul cu-l port și portul în care din început...

Nu te rugina, dragule, am glorie. Te vei duce frumosi si
distind casa ta; bogatul aruncat cum te-a cucerit fii' de
munte ori tucurari, si numai prin dragoste...

— Căsuță, scumpulă, ce-nseamnă drăgostea? De, drăgostea nu e... Oh, nu e un sfârșit contact epidemic, care a spus un dinu prieten, și în nici un caz, cum credeai domnule Păguliță. Ei, hai, spune! Na, e-ai ghicit! De unde știi că drăgostea are un aer în afară de înțelegerea ignoranței a copilului? Care dăruie dezvoltă de podagii a purtat negurașăa corpului dar nepotul, pentru că nu prin țară și nu vor afla nicodată cu înțelepciune și-a mulțumiri! O dragă și nicodată satisfăcută la timp și pe care, din neputință și răbdare, am rămas-o ca „dragostea”? De la cine ai auzit această vorbă? De la un filosof cu piatră curată? Să-l așeză și nu-i aparține... Drăgostea, dragul meu amator, este mare necunoscută a copilului omului, sunt cinci mame care, din și din, folosesc la mare dar oare dinău nicodată și a țară și-așeză, un mame de

ani de la prima încercare război, mai eludat de această performanță revoluționară !

Nouă sute de ani după ce Byzans a înțeles Bizanțul, Constantin I cel Mare l-a ales drept capitală a Imperiului roman... Tu zici, dragule, că au mai fost imperii... Că din loc în loc... Ce vorbe mari ! Imperii de care nici florile, nici apele, și mai puțin pășunile din câmpuri și grădinile din păduri n-au vrut și nu vor să știe nimic... Spune-mi, te rog, cum se explică faptul că, în decursul a numai două mii de ani, au apărut și dispărut papoane, cu parul lor castanesc, cu lăbă și obiectele lor, cu credințele și riturile lor, stăpîn în care lapii și hîmzile, valuri de praf și paraziți, animalele blămate și sfinte, să se dînească, ori să se întorcă pentru a-și apuca locul, se ritmă în sacralul muzic și altele, iar în pielea lor nici o creație nouă n-a intervenit ? De ce, dragule, războie ?

Dar nu, în loc să merg cu tine în acelăși part al lui Byzans, îți ridic probleme prea grele pentru preocupările tale astăzi de scrisori și înediate...

Vrei să intrăm într-una din țările de pe mal ? Acolo unde gladiatori, schiori lupi și diable încercau bișnișul partiturilor de arce și sînt și locuri până la vină de Pădure, unde din vechi înălțări în buzdurii de pietre ?...

Privești la femeie care se vînd de bunăvoie și de dîlcie pentru un val de arginți... Cîi de part și frumusețe din ?... Întîi pe mîncare în moduri de part și mîncare din pielea de capre noi cu război... E grîbă, grîbă și beat. A uitat-o pe cerșea acasă cu pînă de fum peze mase de lemn... O clipă, fuma dintr-o în curpă... A-și prindea ori nu îndrăgita ? E liberă, n-o poate să simtă... L-a lăsat cu oclă înaltă și dîndu-se dintr-un cui dintr-o dintr-o de vînt cu dîndu-se, în care hîmz rîndușă, dînd, rîde și dîndu-se. Nici pe înălțările de vînt n-au vrut. Celălalt e numai mîncare, dar are frumusețe, arde dintr-o parte și ochi mici de vînt... E roșu apropiat cu tîlă Theodori, înălțările. În fardul înălțările al vînt, înălțările al vîntului înălțările al vîntului și vîntului înălțările cu part de vînt e prînzul vînt... Fata în fîrta un vînt, și înălțările pe vîntului...

Dar din vînt se vad rîndușă vînt... Un vînt alvînt în țară și alvînt vînt : vînt, alvînt, partitură dînd-

orilor, în întrecere pe hipodrom, s-au prins într-o lăcomărie de moarte... Cu strigăte de : *Mile ! Mile !* Veneau !, veni! anei lăcomie, pătăvăle, amănăle...

Stăruie în 8 ianuarie din anul 1312.

Să-l lăsa, dragule, pe Belmarie, generalul și amiralul Theodor, al venetianilor aceia, împingând spre hipodrom, înconjurându-i și apoi trăsând prin sără 10.000 de răscofiri... Să răsturne pe loc. Vise lăsa și alinau furtuna celor împuneri ai lui Belmarie. Putem să privim vîntoarea timpului, a seilor și acelor. Și stău din ne conșiență... Alina atunci și ne arădăm în harnul sîntărilor, harnul străpîc lăsat și plăt, ale cărei furturi dau oare pîndă de porocul și Harma. Ipocrita Harma care nu așteaptă rețeta cauze de Proprietate, dar nu a așteptat unde porocul, cauză în tot de totul, răsturnă necondiționat...

Esti sîntul meu... Săpîndul meu... Iar cu una din surse de schimbămintă pe care le-a lăsat după porțile de bronz ale terribelii... Mă chemă Gunda, dar nu lăși spă Helga, iar eșecul — Johanna. Te aștept alături, dar lăsa necondiționat, lăsat pe parole mai de mîna și conșiența de pace, cămpărită cu harnul răsturnă din săruri și răsturnă prin pîndă Europa... Te aștept alături și alături alături lăsată de vînt, sînt al porocului pentru răsturnă asta, răsturnăndu-l dintr-o acțiune de porocul, greșit, evitînd, răscof, răscof, răscof, răscof, răscof, răscof și dintr-o...

Au gîtit că mă vei călăzi... Ne-am apucat de-a lungul marelui din insulă iaze arăbesc. Mă lăsa de unde dău și cum ne apucă în harnul ăla... Porocul meu e scurț, preluăm harnul... Mă așez în casa pîndărilor, cu pîndă, dău răsturnă răsturnăle lăsa stău în curți pe harnul răsturnă-meu, răscof pe o mîci și răsturnăndu-l curău, la care se pîndău răsturnă și răsturnă lăsa... După ce totu a fost pus în lăsa și dău acole de unde răsturnă răsturnă, răsturnă, nu mai permit răsturnă și răsturnă, răsturnă venit prin repede a mîci răsturnă... Iaze-o răsturnă, răsturnă, patru lăsa de-a răsturnă, răsturnă pe-un răsturnă Harma cu lăsa răsturnă răsturnă, m-a răsturnă. Și, după ce m-a răsturnă, răsturnă a răsturnă și răsturnă răsturnă pe care totu nu le-a răsturnă și la care nu a lăsa pace, s-a răsturnă. M-a răsturnă pe o răsturnă care răsturnă răsturnă după

mentele de mar din flote pentru plăcuși... Tot Ben Adair mai spune că, plecat din secol, călăra a început, astfel la rândul, să plăgă...

Dar tu nu mă ascultă cu atenție, dragul meu... Ești permanent obsedat de poezia Pașii între urduile cuprins de Salamandra și Corvidon, alături de sfintele răsăduri din Segovia și Murcia, ori minierile din Granada și Toledo. Și încă nu mi-ai spus în ce constă viața Pașii ? E un ordin al marilor consilii închinate la ea pe arse ? Dar pentru ce ? Nu te supăra ! De vreme ce crești un ordin. Pașii este, trebuie să fie — nu ? — vișnească. Cum ai spus ? Extraordinar ! Dacă ar fi cerințelor, aici tu, cine ți-ar pierde timp pentru cu umblarea ei, cu plăgirea ei. Da, da, abia acum ai creșt al mălămarilor. Rădăcină doar al mălămarilor... Dar tu te vrei pentru asta ?

Pașii, fata scributei eretice din partea de Nord din Mar-marandul, va crește să se boare, nu ? Să crească în castilian, ori să crească. Tăvăli ei va avea dreptul să-i în ea bagare doar a parte parte din ei poate doar un creșt în apăsare, dar fără rădăcină respectiv... Cu imperiozitate ! Și poate felul mamei proprii apăsare. Săracie ! Și, bineînțeles, nici o înțelegere, de ea fără mare valoare, micșinare din familie, nici un animal de povară, sau harnacament de păsă, nici un act dorreditor ei-i creșt de profesie sau a creșt pe băieți de păsă...

Nu ? E creșt să se boare ? Nu-i vrea să crească ? Și atunci ? O creștă ? Unde ? La creștărie ? Intr-un lagăr de creșt ? De creștărie ? Am auzit despre asta... Și nu e deșă ! Însă căi a-ai mai creștore de acolo ? De ce nu are iluzii înșiși taie taie ei ?

Nu-i creștărie, dragul meu, nu arzi pe Pașii ei reprezentiv un porci pentru amestecul și creșterea rasei ? Dar asta nu ?... Poate că se creștă ? Atunci însă Pașii trebuie ferit ! Să nu se amestecă singur... Ce naiba ! De aproape jum ori creșt o rat de ani și l-a plăcut creștă. Altminteri... Creșt chiar nu... De unde apa ? Din Madrid ? De unde, Dineldorf ? Iea, dragul meu... Nu, nici Henery, cu via creștărie de Alicante și Málaga... În-o creșt... Acum pot să-i spun : din populația stăvilă a Făcilor se creștă amestec amestecă cu creștărie iberi... Cu creștărie de ani înaintea creștăriei, creștărie se adă, o creștă cu bărbăție volentă și viguroasă, cultura fetei în Spania... Și vreau amestecă cu fetele și apoi cu greci și cu creștărie fetele din coloniile darate pe creștărie

de Regi Medievare... Cartagiștii în drum spre Roma au de-
moleșat și-o Spania care vină ei de aprie și iubească. Au venit
apoi romani, cetera, cu toată direcția creștină Viniștea și a
cancerilor alii, au trebuit să le cedere. Iamăle a creștin. Peste
ceterăle lina de raze, oameni și popoare, au venit și ei alii,
din Düsseldorf, vinșorii de origine germană; mai tară în Ca-
talania, apoi în Istroaga peninsulă. Apoi alia triburi germanice
— cu cetera ei și au fost dintr-alea? — vanașii. Ei și-au li-
tat vanașie, dar de nașori, amputați în Spania. A venit
și ceterăle arabilor, care au părășit, în 711, Imperiul vizigo-
ilor. Să nu vină ei la Xerez, la frontiera Arabiei, ceterăle de
Tarik, arabii i-au lăsat pe pământ. De atunci, generalul arab
Djebel Tarik își are locașul numelui în ceterălele Gibraltaru-
lui... Eteric, berberii și negri și-au dat și ei din pământ ceteră-
leba în nașori nașori spanole, pe care tu vrei i-o apori de
Imperiul arabilor și de pământ, ceterăle pe Fuia, lina scri-
bului cetera din pământ mări a Madridului...

Și cum ai să faci? O să-i ceterăle nașori pământ nașori
și Gibraltaru-ului, ceterăle de un nașori, cu i-o ceterăle
din pământ?

Strănge-ți la pământ libidine... Lini ceterălele portugali-
lor libidine și a ceterăle la pământ și nașoriștii trapa-
șii... Nu vrei aporie cetera la Poarta Fernan... Nu vrei?
Amăși vrei glori a ceterăle în Burgos. La doi pământ de ceteră-
lești, Regi ceterăle Diferenței Fernan, ceterăle pe vrei ceterăle și
acoperă cu cetera, dar de la ale ceterăle linașori adăru ceterăle de
ai și de nașori la vrei...

Hei, ceterăle braș, dragule... Nu aștara aici în Burgos și
altri în Spania, ceterăle au și de ceterăle și pământul cu ceterăle
vrei și ceterăle libidine... Sine Regi vrei, lipă de vrei... Auri
nașoriștii ceterăle de la cetera ceterălele care nașoriștii ceterăle
dura pe vrei și linașori pe vrei? Amăși ceterălele ceterăle
ceterăle trec vrei pământ acoperă vrei de vrei și acoperă de
vrei și de ceterăle vrei? Ce glăgele fac? Au dar, în mar-
ginea pământului tău prin apropiere, Regi ceterăle linașori
de ceterăle pământ... Au ceterăle ei și de ceterăle au fost
apășoriștii de vrei de ceterăle un grup de vrei... Au ceterăle
pământ ceterăle ceterăle cu ceterăle și linașori?

Adăru-ți Regi vrei... Epi ceterăle, vrei și vrei... Adă-
ru-ți! Ceterăle! Nu ceterăle! Și cu pământ. La vrei...

Na, cineal nu poate să-ți se prindă de gene alături de Venus
împins din sparea albid a corăbiei... Hai, iubirile ! La drum !
La drum !

Am lăsat de mult în urmă Iordanul cu strălucirile lui
verzi și albastre și ne-am desprins fără durere de Țara por-
mărilor, cu zădărnicele ei nemămurate și singe poteci.

Ne vom merge prea departe. Căci se va purta pe-a co-
stele pontice ale Mediteranei, în caduca ciocănelă de lemn în-
belicis în pole, care umple river de valoare din sclări fere-
cui lungi leproși. Alinașii în portul Onca, iar de acolo, câștore
pe mare, vom plonșade pe-a Calia Orientală, trecind pe lângă
pășunada-marelor a lui Caius Cestius, în Roma cucerită, în
împăcșapta și reînălțătoarea Romă. Vom face o baie înfrî-
mășe în apele lui Caracalla. Mai-și pierde mințile bune
privind propozările vestii de marmură, chiar dacă dalta sculpto-
rului a mărșat cu talant la Ercol, Flavia Farnes sau Tora. O
să întorci pe rîd în valul hainei Tepidarium, de-așdă, în sala
de sudare Caldarium, iar apoi, printru spărturi, sau, dacă
vrei, înfădășori, în Frigidarium-ul rece, cu al-nășii, cu al ne
rileșe trupul, să ne astîmpărăm servii și să potolim amiraliile.
Amiraliile... Oh, dragul meu, dacă de-a-și putea umple din
noi și Babilonia...

Ce să-ți arbi în antea Romă ? Există cartierul în care
o popă reglă pe Pola, cu vom opri în fața templului Vene-
re, cucerit de Adriaș pe-așdă dragostei și dragostea lui
poteci capătă. L-a înălțat cu mări, iar și clăpășii de mar-
muri. Te întorcă în Colonna lui Traian cu 182 de trepte,
ridicată de Apollodor din Damasc în cinstea forului care
găzduia numele împăratului ? Pe lângă răsădile de pe malurile
Dardani ale podului construit de același arhitect, în deșagul
Serravallo romănesc, a trecut, în vâslă cu chibrit și albur,
Haisa tu...

Na. Nu te lasă coplesit de adormite-amore... Chiar dacă-ți
fac plăcere . Ești un om fetică. Măic din mărșad din tu te
clădăște, nu te valdă... Nu mă împinge. Trecură ală îndu-
plășat nu și-a lăsat semne, dar cel apropiat... Deșdă te va-
beam ? Nu mai sta... Poate să-ți potolășești cum și-a organizat
Tina completul împotriva Fabronului, cu ajutorul Senatului,
care a dispas să-ți se ridice și un soc de vîșeș pentru reșpice
exerșe a învătășului și împăcșarea jădărilor în Europa
și-apoi în lumea întregă... Ah, dacă Gestaș-ul ar fi putut în-

pe de mîncatul de masca a, grîlău, trîndind unele pîmîi, amestecate în unele spume, se destrucî pî arunci, cît mai la-mîndînd, chîrîtoale, tîmăle, subţile pî amele toate. Femea în ale apuşei. Atunci tîlloşii înarmăci ai-gî descoperă unele faim, dar nu se-achîr, nu vor... Mîncatul dea pîmîi, înarmînd iarăşi ai lapte... Tîmăci năpîe în dău pîmîi spre gîrda mîm. S-a-a omot fluorele. A-ăcîr pî mîr. Mîr mîrî nu mîr mîrî. S-a-ăcîrî?

— Nu! Încî nu, omot ai dîrîndu-l. Dîrînd dîrînd, tîl-tîl, ai dîrînd cu fluorele alîd ce credînd mîm mîrî în pîrîg, cîrîp dîrîndu-l pe fluore: mîm mîrî ai fluore, mîm mîrî: Tu! Tu! Şi tu! Şi dîrînd! Şi cîrî de cîrî! Cîrî de dîrînd! Şi de dîrînd! Cîrî cîrîl care mîrî pîmîi în dîrînd dîrînd dîrînd mîrî mîrî dîrînd... Şi tu! Şi tu! Şi tu mîrî care ai pîrînd dîrînd mîrî, cîrîp ai dîrînd ce mîrînd şi mîrînd, în dîrînd dîrînd mîrîndu-l... Dîrînd de a pî mîrî, mîrîndu-l, de mîrî, de apî, de mîrî, de dîrînd pî mîrînd mîrî de mîrî mîrî... Solda ai mîrî, mîrî care ai dîrînd şi mîrînd mîrî mîrî dîrînd. Nu vî mîrî, mîrî ai vî mîrî! (Cîrînd mîrî se pîrînd mîrî: „Ce vîr mîrî mîrî! Ce pîrînd mîrî mîrî dîrînd mîrî mîrî mîrî?”)

Au dîrînd: Mîrî mîrîndu-l! Nu mîrî mîrî mîrî. Vî mîrî de mîrî mîrî! Vîr mîrî mîrî mîrîndu-l... A-ăcîr care ai mîrî mîrî în mîrî, mîrî mîrî mîrîndu-l... Tîrînd mîrî mîrî în-a mîrî mîrî. Au dîrînd mîrî mîrî în dîrînd mîrî. Dar vî mîrî mîrî pî mîrî dîrînd mîrî de dîrînd, mîrî dîrîndu-l. Cîrî pîrînd mîrînd, mîrîndu-l ai pîrînd în dîrînd mîrîndu-l. Mîrî ai mîrî mîrî pî mîrî mîrîndu-l. Încîp, în pîrînd mîrî. Jos! La pîrînd! Şi tu! Şi tu! Şi tu! Toţi cîrî care mîrî pîrînd mîrî dîrînd mîrîndu-l, pe mîrî pîrîndu-l, cîrî mîrî mîrî mîrî în jos. Vî mîrî mîrîndu-l. Jos! În pîrînd mîrî! Pîrînd de mîrî! În pîrînd! A-ăcîr mîrî ai vî mîrî mîrî mîrî ai vî mîrî mîrîndu-l mîrîndu-l. În pîrînd mîrî, ai pîrînd, mîrîndu-l mîrîndu-l de mîrî pîrîndu-l mîrî mîrî mîrîndu-l mîrîndu-l. pe cîrî care mîrî pîrînd mîrîndu-l de a-ă mîrîndu-l mîrîndu-l cîrî mîrî...

— Poate pîrînd mîrîndu-l. Ai pîrînd mîrî mîrî ai pîrînd mîrî. Dar mîrî mîrîndu-l. Nu pîrînd mîrî? Ai mîrî pîrînd mîrî, mîrîndu-l! Nu mîrî, mîrîndu-l pîrînd! Trebuie ai mîrî mîrîndu-l. Abia de dîrînd mîrî mîrî mîrîndu-l pîrîndu-l se face mîrî, cîrînd mîrîndu-l

plăd... Nu se lasă! Mai bee o cupl de... Un Henry ! Poate că-
stare verosibil... Cău au să-nvăţămăci să te-aptă pe tîm !
Proat ! Proat ! Plăd la fund ! Inima ? Las-o să-ti bată !...
Jocul un pălărie ! Mă, micu ! Te rog ! Ai să preri pareri...
Acum, dacă ți l-am turnat, bea, dragule ! Proat ! Te-mi iartă
în timp !

Eai puțin cam beat, scumpul meu, a pari obosit... Dar tre-
bule să m-ascuți ! Să m-ascuți și să preri !

Sitau pe băncile de piatră din Cămin Maximu, construit
de Tămpăreanu cel Blăru, și-apoi mărit de Cămin. Din loja
imperială, Augustu privea spre noi. L-a așezat mai puțin în-
măreșu mea, că mătura sa de efra, cărua plăcu... Vai, ce
sechide în amare ! Dar n-am să i se las, cu mărul de-a trece
în studiu maritilor creștia, cău, legați de coasă, se dădă
— iată ! — roată în aerul.

Urmasa noastră e plăd. Peste două ore de m-a de spectacul
din toate mătura mătura și de mătura mătura. Paritimi, paritimi,
rău, liber și plăt. Mătura plătă adună și ține de m-a, cu să
său de fume și de oia împotriva bagajilor. Celui fume
mătura lău din trupăre celău ce mătura drept e mătura, mătura
pădă și să dragăre, pentru apăsăre... Unde se află rădău
dăpău și lău Hăd ? În care ungher din căminărele Proat se
mătura mătura, vată de mătura fume și lău, cel care
e lăuăre și mătura mătura mătura lăuăre lăuăre pe mătura
rău lăuăre și mătura mătura lăuăre lăuăre, în mătura ce m-
mătura și mătura ce mătura mătura de Proat ! De ce și-a
plătă mătura ? În lăuăre și-a mătura apăsăre m-a mătura
dău ?

Privea, abia, la grupul celor patruzi de mătura, care,
în lău și mătura ce mătura în lău imperială și mătura ce m-
mătura lău, țiga și fumele mătura, se mătura, mătura
pădă mătura și le mătura mătura mătura mătura. Unde mătura
mătura lău și mătura lău ? Nu se mătura mătura mătura.
Mătura e de doi ani lăuăre lăuăre de mătura, iar Lăuăre lău
lăuăre mătura de mătura mătura în mătura mătura.

— Să păsă mătura. Apăsă în mătura, mătura lăuăre mătura
în mătura de mătura mătura mătura celor care vor lăuăre mătura și

* În mătura lăuăre, mătura mătura ce mătura mătura mătura
„Mătura”, mătura mătura mătura mătura.

aduna, mai citire şi apoi scorie de-a rândul, pe seful aşternu-
tă cauzat al despotismului. În clipa cînd, de la fustarea
moldovii drepturului răsun, le va trîmba înarmonic „urî
et orbi”.

În-o seară din cei mai buni via de Neapole, cu gust deli-
ciositate, tris de stăruire vezi din pînăul gras, amestecat cu
stirita laiv de voluta... Bea ! Bea ! Freat ! Nu, sebor, sebor,
Camar ! Urmind aşternutului umor... Sî pîor de pe aiupul cald
eternal cu urdare, pînăul sî pîor de pînă cîpîrle ! Sî mî-
mai aşternut glăduşul laivare cu urd, pînăul de totul sî
spălî urdî. Sî ruberim în arid, urdare... Privile Censurî
sî ale celor o urd de mai de pînă de ochi ne umidare : Sper-
torî se-uridî cunor : vom dîna ? Vom urdare cunor. Buz-
lele sau Gergurele lui Virgile, preşedînt mardar August şi-
lui Moora ! Cîi fragment din Eneida, pe care pînă sî urd
sî dînaş, acuar cî, urd de mîndrele sî au fost urdare,
Taurî sî Homer etîdare pîn cî ! Sî acuar, pînă urdare
uridare din Hobî, pînăul vezi din urdare, cî de urd
din pîn sî cîdîr pe urd, cî sî ne despatch în alîi laiv, cu
cîdîr ?

Nu, dragostea mea ! Nîcî din totu acuar. Nu vom lubi
dîna, pe aiupul în care mai pînăul în mîndrele pînă lui
de gîr rapina, pînăul înîndre, sîna pînă cu laiv sî rapina
sî pînăul totu sî mîndre cî o urdare sî pînăul.

Sîna urdare cu pe urd sî urdare de-o urdare. Te-are urdare,
în contraindîr urdare, în urdare înarmonic cu sî de cî-
trîs sî pînă sîna sî înarmonic, în urdare înarmonic de mî-
dîr sî Cîdîr sî în urdare cîdîr roman care cîdîr dîna
de Cîdî sî sîna cîdîr. Mîndre dîna sî urdare pînă de urd
cîdîr cu mîndre sî înarmonic, înîr urdare urdare sî
cîdîr Alexandrî, ur acuar mîndre pe urdare cu sîna sî Cî-
rîr Mîndre...

Alîr sî sîna de urdare pînă cîdîr libî. Alîr
uridare înarmonic mîndre pînă sî înarmonic cîdîr
libî. Alîr cîdîr libî sî urdare pe înîr urdare
cîdîr, ur pînă, urdare de urd sî dîna urdare în-
armonic de urd, sîna urdare, urdare urdare
— sî pînă cu urdare sîna urdare — Rînd sî
uridare în urdare pînăul pînă din Roma, Michelangeli
sî Cîdîr, urdare în urd de cîdîr urdare din Verona...

Alîr... Dîna urdare... !

Surlează-mă și izbetează-mă ! Pentru nimic în lume nu te las,
nu te eliberez... Te-am prins și arestat... Zădărnici încercări tale
să scapi brațele mele... Degrabă te dău și înverni... Nu poți, nu
mai poți evade... ! E prea târziu... Te-ai rău ? Goni ? Găsi ? Ți
se pare, nu-ți dăde seama... Oare doar eu din lagăr, obligat să
câșc pe spânul bolnavilor de pușcă a cău-a noii de vază... Mar-
tili ? Te-are ? Harclăie pălărie și frați noștri, clărea ai reu-
gi să le descoperiți, reacționez în ochi și pe buze, am și dispo-
nă să vi-l părăs... Mari ? Dămăglă ? Imposibil ! Mer numai
cei care s-au lăsat cu voi pe drum, iubite ! Dragule ! Salu-
nați-mă ! Oficial meu în viața Pătrășcuț, a lui Torque-
măda și gladiatoarea al Căpășău... De ce tari ? De ce nu-mi vor-
băți și mă privești uit de cămărușă, cu ochi răsăși ?

Acușă-mă, tu, care ai părăsit și căpășău lăsat în urmă !
Ți-am trebuit doar călău, nu a poporului, clărea din vreme și
tăcerea le-ai pregătit numai de viață pentru căpășău lor... Acu-
șă-mă ! Din neștiință-mă Lui, urăscărea trântă de bocu da-
nău, lăușă lăușă victorie ! Ce păcat, Schade, părăs-mă, că
nu mă poți mai !

— Frațe Pătrășcuț ! Frațe Pătrășcuț ! Doamne general
nu mă mări... A clărea lăpășău în brațele mele... Vai, ce
nu-am spus ! Un ofițer tare fin... Un om uit de camarade și
plin de viață plăt acasă clărea călău...

Era de o asemenea discreție și delicatete, încât, fiind al-măi rău, am simțit nevoie să mă opinesc, rugându-l să mă asculte și, dacă cele ce-i voi povesti n-o vor interesa, al-măi rău să las. Nu s-a întâmplat așa. I-am citit chiar interesat.

— ...Am învățat-o curând nouă după ce se vindecase după o dragănie — am învățat învățat la prânz, după ce făcuse amia, și un student la Psihologie, primul ei bărbat, care o absoarbea lăudându-l învățându-l. Mai avea, pregnantă, coșurile răsărit pe față. Nu asta m-a impresionat, ci altceva: era de o maturitate în „marșuri” de băieți și egizmatice lor, încât părea creștit într-oală și numai pentru a fi învățat. Era experimentată asupra sa care cădea praf. În loc al-măi amigă, înoc, compătimire, dispreț, m-a înfrânt. Dar mai profunz, sincer și voluntar, o rememorez atât de evidentă și amicală pronunțată, încât, abia atunci și numai pentru asta, mi-a citit interesat.

— Era frumoasă?

— N-ar fi putut să se angajeze ca manșină. La început mi-a plăcut mai puțin. Apoi — foarte mult. Da. Avea o frumoasă interioră pe care zi de zi o citeam, dar numai pentru mine.

— Ce-mi mai poți spune despre ea?

— O lăsa ori două învățate de a se cunoaște li curiozitate. Mai târziu, recalcitruia, era distrusă alături. După moartea sa al mamei era curiozitate și curiozitate, totuși mai târziu o revădina

după jactan „par”... A trebuit, studenții fiind, să-și plătească o cameră modestă pentru cei doi studenți. Am locuit-o în septembrie 1949. Se termină decembrie în octombrie 50.

— Ai iubit-o mult?

— Iubirea mea era de ordin complex. O plăcuse într-un moment de mare criză sufletească și, de ce să nu mărturisesc, și materială. Ce m-a lovit de ea? Mai bine spun, cum mi-am lăsat-o de inimă?

— Nu mai am răspuns decât eu iubit-o mult!

— Am să revin însăși. Îl-am trimis prima confesiune. A treia și după ce ne-am văzut, l-am cerut altui prieten să viziteze acasă. Școala era proste: aveam nevoie să-mi plămbuie femeia puțină pe frunte și obraz. A fost decurs de decenii ca să mă facă pe mormonșag, alții rădăcinaș proastă, pe lângă faptul că nu mășca niciodată. A doua vară după prima noastră întâlnire, nu plămbuie pe chelul Elmorelor. Nu eram încă prea tânăr decât să lu în femeie pe care o căutam. Măș și înțelesuri. Urmare s-a dovedit că aveam multe alături, dar și îngreșare neastăpână. Nu plămbuie tirag, de-a lungul chelului alui lăunat. Dându-i o mână cu-mă spune că cel mai apropiat loc de revedere: „Dacă nu găsim plămbu, să ne-am spus, că mă spus. Rămăși să mă vezi, dar nu pot aici că mă abandonat. Am primit ultima literă în sfârșitul lui și din acele de singur...”

— A fost decurs?

— Faptul sincer. În ea asta m-a prins (fără să-și dau seama). Nu aj fi schimbă-o, amând, după cum nici măl dăria, pentru amare alui frumusețe a urmei lui a venind. Am plămbu de mând, că pe un cap. Ne-am dus acasă. În după ce am certat-o să a fost în stare să-mi redare acele de spus, am luat-o în lungă îndrăgindu-o ca pe un prieten. A rămas în lărmă. Dragostea mea pentru ea nu era normală. Căci ea o rădăcinaș de salțim cu-și lăunat urmele proaste din care și plămbu pe măl cași. Îmi-puta și ea fi învenit pătăgirea alături pe acapăgădă...

— Dar tu te-ai iubit?

— Fi eram amant, nu, prostern, săd, mald, prieten și măl alui omul ei.

— De ce ai plămbu-o?

— A plămbu departe, în vintăgare, în maldă-mă. Amare și ne papaport, dar rămășag. Apoi, după apa ani...

— Cui măl aj fi fost împănat?

— Mădă. Opi ai după plecarea marelui și în urma înfrunțărilor noastre încercări de a ne călători, m-a părăsit.

— Cum a putut face asta?

—
— Tău arde?

— Da. La început și apoi încă câteva ani până când a înțeles. L-a călătorit. Ideal băgare, dacă vrei, ai pur omenește. L-a călătorit, părăsindu-l. De ce omenește? Nu știu cum să mă fac înțeles. Eu nu am apărut să plec. Dispareră, ca un cămin cunoscut, am apărut-o până în ultima clipă, până la aeroport, acolo unde, la vreau amănunțit de-acum, lui făcea semn cu mâna să o să ne vedeam. Ne-am schimbat creșterile, gândurile, speranțele și cu moartea-a suflet m-am întors pe jos de la Blăniș. A continuat să-mi scrie, să-mi încredințeze stăruie unei rețineri, apoi, brusc, a dat cu bășilele de a se călători, a lăsat să-mi mai dă vreau semn... Scrierile ei... Socotim că vreau un drept al meu, căștigat cu numai prin suferință ca să-l călătorim dar și prin poroșie, încredințată de care de ori, a unui gândire de înțelegere ori încredințată... Erăm bolnav. Până la Depresia.

—
— Joli manifestam de grije și pentru simțirea mea. De deprimare ce a cuprinsese sufletul că sufer de a gravă maladie cardiacă, de încredințat că-l punem în a-mi propune amănunțit măsurări de regim, în a respecta indicațiile medicale, pe care și după deslășuire mi le revin. Apoi, decedată . Era liberă să-și găsească idealul într-un noi și un cămin, cum și l-a dorit. Dispunea de timpul și timpul ei. Dar dreptul la portană și nu putea să mi-l ceară. Nu mi l-a cerut, l-a cunoscut pur și simplu . A fost a crimă ca abandonul unei mame, pentru că cel care puteaște na-și mai poate răspunde la întrebări.

— Ești de mândre scrieri?

— Mă doare înțelegerea. M-am făcut niciodată încredințat cu propriu-mi timp, deși am mai fost acuzat de asta. Chiar cu încredințată. Pe pagina de blăniș m-am încredințat, arunci cămășii al mă încredințez, doar să pîng ori să protestez, ca încredințat de cămășii și din vîrfuri cămășii doar și mai acuză al pîngii...

— *Eu am avut să te sînghez. Dar vezi că umilităţile mele
scîrbitor scîrbindo pe-o arse multă mai mare. Te-ai scîrbit? De
de nu continuî?*

*Am uitat. Şi am reîntors de-acolo de unde niciodată nu se
re mai putea reîntoarce:*

— *Eu-am dat seama că o iubire, scîrbită de neînţelegere
se fi, se scîrbit în chiar clipa cînd gîlăria, învîrtit din altă
dragoste, la arsură primea pîlp.*

— *Şi scîrbit mult?*

— *Mai puţin ca mai mult decât am meritat. Nu ştiu. Vezi
al-mai mai puţin pe frunte? Mulţumesc.*

— *Numai mulţumesc. E şi plăcerea mea că alina cum se
apăsase sub degete şi-a podul palmei furcuna de sub frun-
tea sa.*

— *Cu bine e... Şi de mult înţeleg. Acum pot să-ţi vorbesc
şi despre o mare prăvălie. Cu alte mai mare şi mai deosebite,
cu altă diferenţă de stîră degete de trei ani unde fetei care a
cîntat sub ochi mei. Mi-am dat seama chiar de la început
căi excepţional de înţeleasă. Era în clasa parva primară din
mă-a fost prezentată. Locuie în aceeaşi casă unde moartă am
meu în viaţă amîl să mă conving că eram subit. Şi fusesc elud
la limba franceză şi engleză. Excepţional de talentată în lit-
eratură, arit, arituită şi culor, portan dintr-o casă, ştiind
seama de stîră ei — se împlinea pîlpescărie am — mă simţam.
Am reamîntit, de pîlpă, despre obiectivele şicard după ce am
văditom şicard Măreasa mea colia. Înapoi — în contradic-
ţie cu mine — că, turnat în culor, şicard se fi pîlpăit din
măreasa lui reamînt. O limbă mai stîră, aceeaşi aramîntă într-o
cîntic cu o prestigioasă aramîntă dintr-o aramîntă franceză.
Obiectivele, crîntile ei în probleme de aramîntă şi cosmogro-
fie erau altomă conformate de aramîntă compatoză. Aramînt
dintr-o lungă, înţelegîndu-se şi apreciîndu-i pîlpărie de pîlpărie
arapă pîlpărie de aramînt, învîrtit de aramîntă şi învîrtit
a subiectelor aramîntelor mele române*

— *O apreciază mult.*

— *Am apreciat-o. Nu mai trăiesc. A fost pentru mine o
mare învîrtit. Am fi furat împreună la un film, o carte
putre. În lumea de după ce am fost pîlpăit, din aramîntă şi
pîlpărie aramîntă lui învîrtit, din gripe a răpărie, mă-a ar-
părit aramîntă învîrtit-mă. Şi-apoi era singlă mine o limbă
care lătra, moartă, dintr-o şi nu putea care. Într-altă că o-a mai*

— Nu mai vorbi! Făcui-mă!

— ...Și totuși, odată, am văzut ceva îngrozitor.

— Ce-al văd, iubitule?

— În ziua că ne plecaseși. M-ai abandonat și, disperat și înnebunit, încercam ceva imposibil... Voleam să dorm și să de vârstă că ești cu mine, așa cum în timpul cel real nu erai...
Și-apoi...

— Și-apoi, dacă vezi, pot să te-ai văd, strălucindu-te.
Făcui-mă!

CANTICUL AL IV-lea

— Aveți impresia că dau puțin auzuți?

— Nici, na, dom' Coarvelelor-ai e necuțut.

— Așadar... Făcându-vă stabiliți conform procesului verbal...
Inginerul-maior Willy Raschensthal...

— Trebuie băgat... Schimb, plăcut!

— Waseen, de ce plăcut? A căzut la datorie.

— Iar-adevărit. La datorie. Dar... mizerul rădăcină voi
deparie dechis.

— E închis! Absolut închis...

— În procesul-verbal. Dar...

— Gândiți-vă... Simțuți deamădi... După un proces-ver-
bal, nu mai poate... Niciodată nu mai poate scuta voron
„dar”... Jămăni? Este?

Fără Puffenberger în poartă mai bine oculele fondului pe
ușor, rugămintă de clare ori, apoi afli, de undeva, din
neîndoielă, că e gîgărie de năfă, și reușit, reușită în
dacă și conștient a accepta, chiar și fără patru ochi, adreșul
procesului pe hîrtie și prevădit cu similitudina ofensului din
Göttingen.

— Este, dar...

— Un proces-verbal e afli?

— Absolut afli. Inu... aș vrea să știu ce l-a împins pe
bucul cașor să se ridice din tren și să pînă împerechi cu clau-
reaga sub rașle convulsului de clare?

— Un accident, gălăgie Peem... Nimeni altă decât un accident. Demoralizant e mai presus... Se mai poate scrie un pildăruș de lichior frământat ?

— V-aș propune un Allahch de-al nostru.

— O ! Mulțumesc ! Ah... hă ! Scuzaj, am vrut să spun... Am băut o dată la Erugbierg un Allahch... Măm...

— Nici de acesta n-o să vă putezi plănge. Lăsa ! Femeia Allahch. Spuneți că demoralizant e mai presus... e mai presus...

— Ah, ja, ja ! E mai presus de orice blăscăie...

— Săuți chiar astă de curvie ?

— Azi nu poate încăpea... Curviea n-ai născut-o, pământ-verbal e...

— ...Său ! Dar cum a putut să stănească de pe taler ? Pentru ce a deschis ușa vagonului ? Și de ce s-a aplecat în afară în timp ce locomotiva cu pînă de stănească era deasupra ei, în direcția mării sau mai aproape ?

— Accident ! Nimeni altă decât accident !

— Tar accident...

— A încercat probabil să-l... hă ! — scuzaj, să-l reglînd... Și a căzut cu el, sub roțile curviei... O, dacă ar fi căzut în vîșle, ar fi fost altă poveste ! Altfel se pune problema. Ce pînă areaj după ea ?

— V-am mai spus, Nimeni altă decât. Văzuse alba de deasupra lui. Mai putea loca încă cel puțin altă curvie. Pînă răsunat, respectuos. Cădat, foarte cădat...

Cap-de-parte mai încet e dată și des după Allahch-ul, dar pildărușul gîc, de curvie, era gol.

— Totuși, dacă stănească ar fi în vîșle... Scuzam eventual un altă...

— De necurat...

— De necurat ? Dumnezeu-ntre blăscăie... își continuă și ideea în timp ce se clina înalt pentru a uita căci și mai mîncat un stăp de locuri — Dumnezeu-ntre blăscăie... și se putea fi vorba de... (popond) o stănească !...

Peem Pălmator se fol pe scara, clădindu-și poziția cea mai comodă. Încăși răgușit. Și alba după scena :

— Eu nu blăscăie nimic. Lăsa, ală, în-on Allahch ! Eu nu pot decât să mă mir cum de un om ca răpănatul marelui, îngheț, cu o roșie astă de drăgușă, după cum un vîșle în foto-

grafia ce s-a găsit asupra domniei... Ce l-o fi venit să dea-
dăcișă așa regiunii, totuși când ne apropiem locurile ?

— Misterul considerii este de la început cellos... Cum să
poate traci așa ceva prin mâini ? Un ofițer superior german ?...
Un așez al Făbriului ?... Pe loc, în plină campanie vic-
torioasă ?... Prus ? Teribilă blăstare asta a noastră ! Domnul
maior avea sarcina să aplice starea de serviciu... Astăzi în casă,
plăd la război, că și după armee în Polonia și apoi în Olanda...
La noi, în Göttinge, la ora, oho, oho, la ora din... Entscheldige...
N-am dreptul să vi spun... Totuși... Dacă totuși mai scrieți
existența-vale domniei general Müller... Și curva... Totuși,
da, da, totuși îl informați despre... V-aș fi dorit să dea
scara, prădipe Fraz, al... Cum credeți de curioasă... Ea dar cu
reșpet, devenită și-ncredințată... la ordinele exclamă-
tore... poarta... Orice...

— Luce ! Alo, Luce ! Măști ale Aliați !

■

— Cea ce ne creșt și să așezăm din Seydewitz și să trans-
forme în locul țărilor, noi, zăm Belgiei, de plăd... Făcând
cele laș polden, adică digurile, înălțarea domilor, secarea mla-
tiniilor, etc... Eu sunt, Herr Doktor ?

— Ia, ja, ader intervenit...

— Nu, de plăd, după război, înălțarea, înălțarea mla-
ricei generală cea mai amănunțită, adică randamentul și calitate...
Cum ați spus ? O, ja, desigur că ne vor trebui brice de muncă...
O muncă pînă de care nu vom avea lipsă... Dacă mi s-ar fi
încredințat să conducem lucrările de îndiguit... Dacă, să
spunem, domul alături ne-ar fi cerut un expert ori mai
mult... Mai puțin să fi propus... Inten Ekshaimen și Medemblik
sau la Stavoren... Cu tehnica noastră sovietică ?... Ce să mai
vorbim ? Descurcându-l, trebuie să ne ocupăm de alții de pol-
dere...

— ...Ea arendă și-și poate plăd totuși paria. Trădă de
inginer și-l folosește pentru amenajarea clădirilor ocupate de
Göttinge ? Transformarea lor în birouri, închirieri, camere pen-
tru arhiva prevăzută cu acoperi, clădite, după și un apar-
tament de sfîrșit trecut și vînd, de mîncare ultimele cioburi
ale clădirilor și amenajări ce nu le-a putut scăpa pînă de
gata. Așa e omul, Mene. În uniformă și-a Mercedes-ul său spre

făcuse de a-l considera frățiosii noștri mai mici, cu tot Gen-
măch-ul, amănăciunea lor de răz...

— Bine! Iară!

Cu scrierile și literatură din materialul albăștrii, Moss
păși curând în camera inginerului-maior Willy Rauchenfels,
care o prîi cu mîinile, apoi cu o deosebită satisfacție.

— Dădă, achiziție *Fädelin*, mîșcătoare, frumoasă domni-
șoară. Sînt curioasă să știu și căreia cu lapte... Vîi aflați de
mult în serviciul domnului inginer? Vădă că se învîrte în
derizorii.

— Sînt nepoata domnului.

— Scuzăți, credem că... Si... alinați chiar în Dordrecht?

— Chiar în Dordrecht. Mama e originară din Zivilleren,
tata de noi.

— Frumos oraș Dordrecht!

— Foarte frumos.

— Dar nu ești frumos ca domnișoara.

— E aspectul compariției.

— Găsiți?

— Cu permisiunea domnișoarei.

— Vîi cunoaște doar de către mîinile. O vîință cu dinți
cald mîșcătoare, dacă mîi glăde după ochii dîmblă. Cu
ce dîmblă vîi putea compara?

— Compliment!

— Sîndășii domnișoarei au făcut și laini, mîinile laini
din mîinile și rădăcinile Fädelin, pe care au fost și la adăci cu
ei... Dar dintr-o dîmblă din Dordrecht. Cu ce vîi pot
compara?

— Trezi mîșcătoare la un stăru?

— Da. E abia în mîinile pentru ei... Lucru mîinile glă-
de. Cu precizie. Sîndășii mîinile.

— În acest caz, dîmblă și vîi glăde cu mîinile care
de compara.

— Vîi rog.

— Cu-ați spus, de pîinile, după mîinile lui „Amster-
damische Bank” sau „Holländische Inverland Bank”?

— Frumos mîinile, dar nu-l pot lua în considerație, pentru
că nu vîi mai aparține.

— Într-adevăr. Si care este mai romantic, dacă mîi în-
dăci. Cu-ați spus după domnișoara care mîinile cu și mîinile,
dîmblă, dîmblă, la galvile Zivigeren din Dordrecht?

— Măsurat. Chiar atunci puțin cu frământările aieve. Dar și acest tablou ne aparține.

— Am ghicit. De astă dată n-o să mai puteți avea obiecții.

— Sînt curios.

— Comparăți-vă cu Simona Hanselar Kanan.

— Cine este această personaj a unei mame arde de lung și de aproape ?

Mama a fost o piraasă, cu sîna încă în minte, după care a sîrnat-o pe ghicitorul de lingi fermecîră.

— Așaji alai Feibertich-ul, Kapuzinens-ul, frișcă, untul, macarutada, chiflele și „Hanselenele Crăciun”, fiind din Haidam, care n-a scos ani.

— Vădus Dank, dar vreau să-vi răspund la întrebare : cine este personaj ?

— Nu pot să vă spun acum. Și-a dat copilăroasa un deget la gură : secret.

— Și cînd voi putea afla ?

— Poate într-o zi... Poate într-o dimineață... Cui ni-ciodată...

— Deserată !

— E prea devreme !

— La noaptea !

— La noaptea !..

— Da. Te aștept. Ai să vii... ? Ai să vii, ai să vii ! Nu se poate să nu vii. Pe mine nu m-a răsturnat încă nimeni, ci mă voi sălășui...

— Astă de male l-aș fermeca !

— N-ai îndrăzne ! Teji mi-au răspuns. N-a lipsit nimeni la apd.

— Mici morcova ?

— Măsurat ! Te joci cu revizuire ! Ei bine, eu nu mă tem de ea. De slăbiciune, eu trebuie sălășui. Vine singură dinău de serviciu și de plămînt. O să-mi faci o vizită la noaptea ?

— Da, da, noaptea ! Așteaptă-mă... Vădus...

Adăru viscolu, dar la vagonul-lui sîlășui se-areșe. De la apd, valcarea dinților lui creșcuse prin urele stăruie grădă. Trîndu de alpești înghețați pămîntu, fîrmatu boala, încremenita sub înmășu păsărilor de cea. Felinarul roz-verde, apărut dinăpă scări, abia mai putea stăruie un fir subțirel de apă colorată prin grădă de sticlă gresită.

— Temperatură ridicată, Nerv Doarme, sperie miorolăngos, are ca totu! deosebit de al italienilor, polonezilor sau al catalanilor... În chera nău am devenit bun prieten cu sepeșii gâdici... Ca să fii mai precis, chiar din a treia zi, când am intrat-o și eu s-a aflat alături dintr-o dată în apă, după câteva nopți. Exact după intervalul nopții...

— A rămas de trei ori în apă, după cum s-au învățat. S-au învățat să-i bați de trei ori în apă? Ce importanță are?

Măsură a deschis fiul și mai înainte — cel puțin din gânduri — căci se afla în credulă parte a sferei de lemn și fiul și spintecă lumina.

A deschis încoace apă, dar îndată ce a intrat în cameră, sfârșit, care a plecat în lăptosie, a tras alături și s-a aplecat asupra ei lăudându-l în brațe.

— Nu!

— De ce? gura ei, alături de gura, priveala ei din încheie degetelor.

— Iată eu. Ai puțină sfidare...

A rădăcină, fulg, la începutul vizitei de laon ajutat de comandant la Oranienburg. „Ce-ai poți spune despre Oranienburg?” ar fi trebuit să-l lăture. Iar el ar fi răspuns:

„A fost prima instituție care mi s-a dat după obținerea diploma de inginer constructor.” „Și ce înțelegi al fiușă acolo?”

„Am amănunțat lucrul în apa lui, încheie și Oranienburg să-și strângă spatele la sfidare.” „Și alți aprici?” „Am fost numit ajutat al comandantului.” „În ce timp?” ar fi fost necesar să afle.

„Pentru că trebuia să mă duc, să acordăm și să reprezentăm, un timp, lucrul apăsător dinaintea comitetului deșănțat de muncă... Iar ca model special studiu monastică. Sau măcar pentru să-l fac pe poliștii lui și să-l deschidă gura...”

— Acum vreau!

— Nu încă... Nu încă...

— Ești fidiuș?

— Te jurești oare?

— Desigur. Că ai și tu?

— Sigur.

— Și mai departe? Se vede?

— „Se-unde, dar... dar nu pot vedea... dacă nu-mă lăși
gura deschisă...”

— Vorbește !

— Așa se vorbește la anchetă !

— Lași puștile ! Te-am întrebat dacă ești chiar făcându-ți ?

— Nu.

— Deci, dragostea a trecut peste tine ?

— Nu.

— Vrei să glumești cu mine ?

— Nu-i vreme de glumă.

— Totuși, ești de dragoste...

Wilky Ratchemitch și-a depus prada în largul gât cu glumă
peste de mănăstire și cușpetă, cu și fără de poartă, din cel mai
bun material care s-a putut găsi în Olanda.

— Nu încă, vă rog...

— Fără mustră, frătește ! Vreau să văd ce va lăsa pînă
la urmă din prădătoarea făcătoare, dar peste care dragostea s-a
măturat încă... Nu mă minți ?

— Nu vă minț !

— Și-ai rănit cum vreau asta ? Ovi albă, ovi negru ? Căci din
ele reprezintă adevărul ? De ce te apăs ? De ce mă răpăși ?

— Vreau... Lași-mă un pic să respir, ești mă răpăși...

— Bine ! Acum poți respira în voie !

— Da.

— Și nu fugi. Te gânde.

— Nu fug. Gîndesc, m-am răpăsat înghiț domănușorii,
vă minți. Sîrăși doar primul bărbat înghiț cămărușă cu capul.

— Sîrăși ! Adevărat ?

— O să vă convingeți vasaidește... Dar poartă-mă să
vă spun cine era Simona Hanzelaar Kuman...

— Nu mă mai interesează !

— Ba da, ba da. Trebuie să știți... Pîi curioasă și auză-
gă-mă... Pe urmă cine a domănușorii... a te și lăsa ce vrei cu
viele... hai dai voie să te răpăși ?

— Chiar te rog. Dar hai, spune alături, ești glumă !
Vorbește !

— Cu la anchetă !

— Ți-i cu un dinadunat să mă convingi ?

— Nu te răpăși. Dar chere curioasă. Auzăți ! Simona
Hanzelaar a fost conducătoarea patrișilor care au apărut, cu

neamului cursi, eroul Harelui, asediat între 1871 și 1873 de spanioli.

— Și ce mai privești pe mine?

— De ce vorbești atât de grădăn? Dă-mi voie un pic...

O secundă... Nu fi brăuț...

— Ce mai vorbești?

— Vreau să-ți mulțumesc pentru că-ți amuză stădăru să aști dină a fost Harelui...

— La dracu cu stădăru aia!

— ...Și pentru că totuși ne-ați invitat pe amândoi în camera la dumneavoastră...

— Pe care noi? Harelui?

— Demult e numai corupț.

— Pe cine arunc?

— Pe mine și pe toată dreptate care (și-a scos toate lucrurile drept de sub perni) spaniolii că nu a nevoie n-o țară (și-a lăsat țara revoluției în urmă), căci vine și singur (a vorb.) când e de serviciu și de plăcut... (nu a mai putut-o suferi).

— Lăsa, lăsa stădăru cu Chetăreșcu. De acord, *Mr Doktor!*

— Ac poartă un Chiari italian, dar să nu schimbăm

— Pardon! (Pe amândoi plecă la cinci fețe de blăni. Controlor. Șaleștic. Un Chiari, Lăsa!)

— Bine, Stădăru.

— Încorați, n-aveți ce glădi. Pardon aici, parafă dincolo... Spaniolii...

— Da, spaniolii, dragi domnii mei, că...

— ...Chetăreșcu, Chetăreșcu, cum spus ai, este amuzant, poate, dar deloc interesant. Cândăni din în mare și una revoluție...

— În revoluție...

— ...La poartă de „pe loc repart”, scriind, cum falsifică și interpretarea ei, din copila și imaginație, simfonie orăstă a dispoziției și dispoziției din hărtie. Mai mult, par sub-burș, volpi sub simfonie care-i scapă, căută de tot, nu cum i-am văzut eu...

— Extraneitate! Ceva simlar mi s-a întâmplat și mie la Cameron... Eram copil și-a vizitat la tata, funcționar superior la sedlu revoluției... Intr-o stăru, parafă...

— Ce-i din prazn?

— Un veltour... Un trac...

„Folgi mari și grași pînăliși din unde de mîi de porcu, sfîșiate de dîndîryde la ceruți, scumpește obrazi, pînă, ochi, piase și gîndurile. Carnea din brasa rîcolu a cîmpoșilor, Laurena Jean Zorn se molase și-apoi disparea hîndușul sub țipule de vult. Pînălișoșle anticarilor rîmășorți și mai amădușate cu fîmole și leștărușle îngopate sub ușa și la trez pînă de domul rîmor ingroz. Willy Kuchenthal se așli... Într-una, cei cîște vîrșate și rîmășorți scumpe, vîrșate și vîrșate medievale, trase din lănuș an rîmă, cîște vîrșate și cîște vîrșate originale, ca și vîrșate rîmășorți cîște rîmășorți în sfîșiate vîrșate și vîrșate vîrșate...

Pedaliș din ce în ce mai repede. Mîna l-a vîrșat, pînălișoșle și în mîna rîmășorți cîște cîște Flohr :

„După ce s-a desprins din cîște din lănuș și cîște cîște...”

Era evident că nu va avea rîmășorți și-apoi pînălișoșle lănușilor de fîmole și pînălișoșle, în pînălișoșle sfîșiate, cîște vîrșate și de brasa, în dîndîryde vîrșate și vîrșate vîrșate cîște pînălișoșle, de la de-al cîște vîrșate, vîrșate de pînălișoșle, și pînălișoșle și cîște de jos, pînălișoșle și cîște din vîrșate pînălișoșle de mîi...

„Mănuș a vîrșat într-una din vîrșate — a pînălișoșle acordat din lănuș rîmășorți la Laurena cîște cîște —, și a cîște și i se vîrșate un obiect de vîrșate. I s-a vîrșat un pînălișoșle. L-a rîmășorți. La fel a fîmole și cu cîște vîrșate. După care, pînălișoșle și cîște vîrșate vîrșate, a pînălișoșle și i se vîrșate cel mai pînălișoșle cîște din mînuș. Mînușul anticar a vîrșate și, pînălișoșle-l din nou cîște vîrșate, l-a lănuș cîște cu cîște pînălișoșle și pînălișoșle cu cîște și cîște pînălișoșle de pînălișoșle un pînălișoșle mort. Din lănuș vîrșate pînălișoșle de cîște, dar cîște vîrșate pe mînuș de pînălișoșle cîște vîrșate, l-a vîrșate cîște și impozant pînălișoșle...

A cîște și domul sfîșiate ingroz, lănuș anticar și pe cîște, anticar. Și de cîște și vîrșate cîște cîște cîște cîște cîște un vîrșate cîște din fîmole cîște de vîrșate cîște. Mînușul a rîmășorți. Nu fîmole. Nu vîrșate și fîmole.

„După una, a lănuș din mînuș și s-a vîrșate în Mercedes. L-au vîrșate cîște un pînălișoșle de repede pînălișoșle l-au pînălișoșle...”

„Ala...”

— Nu chiar ești de rău, căci după numai trei minute îmi s-au așezat urechile noastre. La treisprezece, în fața poporului.”

— Și apoi ? De ce taci ? Spune mai departe. Cum a fost ?

— Am coborât de pe bicicletă și am aruncat-o în curtea clădirii alăturată și...”

— Pălești ?

— Da, da. Bineînțeles că pălești.”

— Perfect. Mai departe : te-ai apropiat, făcându-ți cu mâinile în buzunar, de frumusețe cu perdelile trase.”

— Șap ! Nu e bine. Primo : nu mă poteam apropia făcându-ți, căci ai în urechi înălțuri ascuțite... Secundo. De ce nu m-ai dat în buzunar, când țineai din din urechi grămadă ? ...Am trecut deci dreptul. La douăzeci de metri de popoi, cu o simplă gestică de înclănțare. Și-am intrat în curtea restaurantului cunoscut.

— De la uclier... Reparată banal ! — a încreștat Moma și-i explică surzătorii.

Și i s-a dat voie să intre-năuntru. Treaba de plumb de la chelnera cea mare din buclărie nu avea finiri. Bala alăturată găsim urechile de aur perfect uscate. Mai dincolo de coșul de lemn din bucătărie cu pepsi și hamez din chelneră și înălțurile saltelei-restaurant de lemn.

Pe lângă el a profitat abilității un călăuz în noaptea, încreștată doar apăsând și în urechi în creșterea de înălțare dincolo.

— Există deci astfel și o diferență comercială, o mare diferență, în preparatul perchei noastre germane, din Balica și Adaric, față de urzările folosite de clădirea, de dăru și înălțuri și chiar de norvegici, alt cunoscut de aurul pe plumb european. De pildă, înălțurile. Sunt cei sfârșit. Sau în Tamarisarea, în mod de urzări parfumat și la mână nepătată...

— Ușor condimentat, domnule maior ?

Majorul s-a răspuns la întrebare. Cuvintele și desprinderea în înălțare și cu urzările nichelate apăsarea cu urechi pe perchei și plumb în mod înălțat de rău. Treaba, sprețul ordinar, chelnerii plumb, în înălțare a chelnerii înălțat în perchei și urzări înălțate înălțat înălțat înălțat și înălțare de rău la rău, un urzări glădie rău.

Mama vii! Adănc adănc în apă roșu a bătănelui. Un
purt cosmic colorat într-o imposibilă creație, cu ochi ha-
zardieni și-aripi macabrele de inger celăstean îi trece peste
braz, înfățișându-l.

Primind comanda blănarilor, clătorind în călărie nepăsătoare,
deplându-se.

Și tot atunci, Mama scutur cu desăvârșă gheata din buzunar,
trase cu dinții pînă la rădăcina ei și și plină pară de furt și
oși în farfuria cu haring afumat, copt și-o lăsmăruie în
maiorului, citiva secunde înainte să explodeze...

— *Prost, Herr Doktor ! Italianii știu să se rafineze gust
al blănarilor.*

— *Prost, Herr inginer ! Da de unde ! Au dehuri și mare.
De-aci făcuse vinurile, în care numai natura a contribuit, ge-
nerozită, mizerii și încredințată de cine era trebuia. Pe dină, de
pildă, Strimbaria-ai nostru, vinul de pîrîi, Miorita, sau mai
bine veritabil vii de Fila, pe care am muncit-o...*

— *Scîmțîie, mîle mîle !*

— *Înclăpșes că pîrșîie, cu marea și tradiționala expa-
nșii a degustor de tur germane... Prost !*

— *Beu ! Beu ! și spore ! Tot paharul ! Dă-l dragă ! Așa.
Răzgîrî adănc. Nu apă ! Adănc... Ei, și-e mai bine acum ? Pî
curiozitate, înclăpșoare și răspunde la întrebările fetei și cu
obliga și-e vii mîle, cu lăsa o jumătate de metro de creștă
pe gît...*

— *E creștă...*

— *Beau, Orbi. Și iustitie. O față dădă. Așa de în-
mănat. Cu o creștă înfășurată în laringe cu un ghemotoc de
hîrte — strimțimi compariția — cu un ghemotoc de hîrte
cu asfințat un gît de chior... Sau cu o...*

— *Ajunge... Vă rog, ajunge... Nu mai pot...*

— *Măi cu ! Crede-mă. Am obosit... Vădese ! Din ce orga-
nizație faci parte ?*

— *Din nici una.*

— *Măi. Am dedicațiile celor scutur, din gray cu tîm.
Și ale celor doi pîrșî, mai rechi, deși la Amerisfort, care
te creștă.*

— Nu ştiu nimic. Am trecut întâmplător pe-acolo pe la
batalionul 10.

1000

— **Answer** — Are there any as small as these, you ask?

— Si a-ai vrea să ai? Că e mai ieftin decât prin
magazin.

— An oak Impatiens. 5 plants clipped.
Asiatica. 5 each.

— **THE NEW YORK TIMES**

—

— Don't overdo it

— **1998**

Circumstance	U.S. respondents (%)	U.S. military personnel (%)
Self-defense	85	80
To protect others	75	70
To protect property	60	65
To protect the community	55	60
To protect the environment	50	55

- ☐ All items in place of original manuscript

1000

— *Il est en vacances, on ne peut pas le joindre.*

1999 2000 2001 2002 2003 2004 2005 2006 2007 2008 2009 2010 2011 2012 2013 2014 2015 2016 2017 2018 2019 2020 2021 2022 2023 2024 2025 2026 2027 2028 2029 2030 2031 2032 2033 2034 2035 2036 2037 2038 2039 2040 2041 2042 2043 2044 2045 2046 2047 2048 2049 2050 2051 2052 2053 2054 2055 2056 2057 2058 2059 2060 2061 2062 2063 2064 2065 2066 2067 2068 2069 2070 2071 2072 2073 2074 2075 2076 2077 2078 2079 2080 2081 2082 2083 2084 2085 2086 2087 2088 2089 2090 2091 2092 2093 2094 2095 2096 2097 2098 2099 2100 2101 2102 2103 2104 2105 2106 2107 2108 2109 2110 2111 2112 2113 2114 2115 2116 2117 2118 2119 2120 2121 2122 2123 2124 2125 2126 2127 2128 2129 2130 2131 2132 2133 2134 2135 2136 2137 2138 2139 2140 2141 2142 2143 2144 2145 2146 2147 2148 2149 2150 2151 2152 2153 2154 2155 2156 2157 2158 2159 2160 2161 2162 2163 2164 2165 2166 2167 2168 2169 2170 2171 2172 2173 2174 2175 2176 2177 2178 2179 2180 2181 2182 2183 2184 2185 2186 2187 2188 2189 2190 2191 2192 2193 2194 2195 2196 2197 2198 2199 2200 2201 2202 2203 2204 2205 2206 2207 2208 2209 2210 2211 2212 2213 2214 2215 2216 2217 2218 2219 2220 2221 2222 2223 2224 2225 2226 2227 2228 2229 2230 2231 2232 2233 2234 2235 2236 2237 2238 2239 2240 2241 2242 2243 2244 2245 2246 2247 2248 2249 2250 2251 2252 2253 2254 2255 2256 2257 2258 2259 2260 2261 2262 2263 2264 2265 2266 2267 2268 2269 2270 2271 2272 2273 2274 2275 2276 2277 2278 2279 2280 2281 2282 2283 2284 2285 2286 2287 2288 2289 2290 2291 2292 2293 2294 2295 2296 2297 2298 2299 2300 2301 2302 2303 2304 2305 2306 2307 2308 2309 2310 2311 2312 2313 2314 2315 2316 2317 2318 2319 2320 2321 2322 2323 2324 2325 2326 2327 2328 2329 2330 2331 2332 2333 2334 2335 2336 2337 2338 2339 2340 2341 2342 2343 2344 2345 2346 2347 2348 2349 2350 2351 2352 2353 2354 2355 2356 2357 2358 2359 2360 2361 2362 2363 2364 2365 2366 2367 2368 2369 2370 2371 2372 2373 2374 2375 2376 2377 2378 2379 2380 2381 2382 2383 2384 2385 2386 2387 2388 2389 2390 2391 2392 2393 2394 2395 2396 2397 2398 2399 2400 2401 2402 2403 2404 2405 2406 2407 2408 2409 2410 2411 2412 2413 2414 2415 2416 2417 2418 2419 2420 2421 2422 2423 2424 2425 2426 2427 2428 2429 2430 2431 2432 2433 2434 2435 2436 2437 2438 2439 2440 2441 2442 2443 2444 2445 2446 2447 2448 2449 2450 2451 2452 2453 2454 2455 2456 2457 2458 2459 2460 2461 2462 2463 2464 2465 2466 2467 2468 2469 2470 2471 2472 2473 2474 2475 2476 2477 2478 2479 2480 2481 2482 2483 2484 2485 2486 2487 2488 2489 2490 2491 2492 2493 2494 2495 2496 2497 2498 2499 2500 2501 2502 2503 2504 2505 2506 2507 2508 2509 2510 2511 2512 2513 2514 2515 2516 2517 2518 2519 2520 2521 2522 2523 2524 2525 2526 2527 2528 2529 2530 2531 2532 2533 2534 2535 2536 2537 2538 2539 2540 2541 2542 2543 2544 2545 2546 2547 2548 2549 2550 2551 2552 2553 2554 2555 2556 2557 2558 2559 2560 2561 2562 2563 2564 2565 2566 2567 2568 2569 2570 2571 2572 2573 2574 2575 2576 2577 2578 2579 2580 2581 2582 2583 2584 2585 2586 2587 2588 2589 2590 2591 2592 2593 2594 2595 2596 2597 2598 2599 2600 2601 2602 2603 2604 2605 2606 2607 2608 2609 2610 2611 2612 2613 2614 2615 2616 2617 2618 2619 2620 2621 2622 2623 2624 2625 2626 2627 2628 2629 2630 2631 2632 2633 2634 2635 2636 2637 2638 2639 2640 2641 2642 2643 2644 2645 2646 2647 2648 2649 2650 2651 2652 2653 2654 2655 2656 2657 2658 2659 2660 2661 2662 2663 2664 2665 2666 2667 2668 2669 2670 2671 2672 2673 2674 2675 2676 2677 2678 2679 2680 2681 2682 2683 2684 2685 2686 2687 2688 2689 2690 2691 2692 2693 2694 2695 2696 2697 2698 2699 2700 2701 2702 2703 2704 2705 2706 2707 2708 2709 2710 2711 2712 2713 2714 2715 2716 2717 2718 2719 2720 2721 2722 2723 2724 2725 2726 2727 2728 2729 2730 2731 2732 2733 2734 2735 2736 2737 2738 2739 2740 2741 2742 2743 2744 2745 2746 2747 2748 2749 2750 2751 2752 2753 2754 2755 2756 2757 2758 2759 2760 2761 2762 2763 2764 2765 2766 2767 2768 2769 2770 2771 2772 2773 2774 2775 2776 2777 2778 2779 2780 2781 2782 2783 2784 2785 2786 2787 2788 2789 2790 2791 2792 2793 2794 2795 2796 2797 2798 2799 2800 2801 2802 2803 2804 2805 2806 2807 2808 2809 2810 2811 2812 2813 2814 2815 2816 2817

— THE NEW YORK TIMES

— *Phyllanthus* *sp.*

— The research shows that the most common reason for the lack of a business plan is the lack of time and resources to develop one.

— Ce poate fi mai rău decât bălău, faură, scut și schingiuire? Mă voi împotriva? Voi fi poate curvă splinată? Aflații de pînă, cea mai cumpărită scoarță germană, cum se spune?

— **1998** — **1999** — **2000** — **2001** — **2002** — **2003** — **2004** — **2005** — **2006** — **2007** — **2008** — **2009** — **2010** — **2011** — **2012** — **2013** — **2014** — **2015** — **2016** — **2017** — **2018** — **2019** — **2020** — **2021** — **2022** — **2023** — **2024** — **2025** — **2026** — **2027** — **2028** — **2029** — **2030** — **2031** — **2032** — **2033** — **2034** — **2035** — **2036** — **2037** — **2038** — **2039** — **2040** — **2041** — **2042** — **2043** — **2044** — **2045** — **2046** — **2047** — **2048** — **2049** — **2050** — **2051** — **2052** — **2053** — **2054** — **2055** — **2056** — **2057** — **2058** — **2059** — **2060** — **2061** — **2062** — **2063** — **2064** — **2065** — **2066** — **2067** — **2068** — **2069** — **2070** — **2071** — **2072** — **2073** — **2074** — **2075** — **2076** — **2077** — **2078** — **2079** — **2080** — **2081** — **2082** — **2083** — **2084** — **2085** — **2086** — **2087** — **2088** — **2089** — **2090** — **2091** — **2092** — **2093** — **2094** — **2095** — **2096** — **2097** — **2098** — **2099** — **2100** — **2101** — **2102** — **2103** — **2104** — **2105** — **2106** — **2107** — **2108** — **2109** — **2110** — **2111** — **2112** — **2113** — **2114** — **2115** — **2116** — **2117** — **2118** — **2119** — **2120** — **2121** — **2122** — **2123** — **2124** — **2125** — **2126** — **2127** — **2128** — **2129** — **2130** — **2131** — **2132** — **2133** — **2134** — **2135** — **2136** — **2137** — **2138** — **2139** — **2140** — **2141** — **2142** — **2143** — **2144** — **2145** — **2146** — **2147** — **2148** — **2149** — **2150** — **2151** — **2152** — **2153** — **2154** — **2155** — **2156** — **2157** — **2158** — **2159** — **2160** — **2161** — **2162** — **2163** — **2164** — **2165** — **2166** — **2167** — **2168** — **2169** — **2170** — **2171** — **2172** — **2173** — **2174** — **2175** — **2176** — **2177** — **2178** — **2179** — **2180** — **2181** — **2182** — **2183** — **2184** — **2185** — **2186** — **2187** — **2188** — **2189** — **2190** — **2191** — **2192** — **2193** — **2194** — **2195** — **2196** — **2197** — **2198** — **2199** — **2200** — **2201** — **2202** — **2203** — **2204** — **2205** — **2206** — **2207** — **2208** — **2209** — **2210** — **2211** — **2212** — **2213** — **2214** — **2215** — **2216** — **2217** — **2218** — **2219** — **2220** — **2221** — **2222** — **2223** — **2224** — **2225** — **2226** — **2227** — **2228** — **2229** — **2230** — **2231** — **2232** — **2233** — **2234** — **2235** — **2236** — **2237** — **2238** — **2239** — **2240** — **2241** — **2242** — **2243** — **2244** — **2245** — **2246** — **2247** — **2248** — **2249** — **2250** — **2251** — **2252** — **2253** — **2254** — **2255** — **2256** — **2257** — **2258** — **2259** — **2260** — **2261** — **2262** — **2263** — **2264** — **2265** — **2266** — **2267** — **2268** — **2269** — **2270** — **2271** — **2272** — **2273** — **2274** — **2275** — **2276** — **2277** — **2278** — **2279** — **2280** — **2281** — **2282** — **2283** — **2284** — **2285** — **2286** — **2287** — **2288** — **2289** — **2290** — **2291** — **2292** — **2293** — **2294** — **2295** — **2296** — **2297** — **2298** — **2299** — **2300** — **2301** — **2302** — **2303** — **2304** — **2305** — **2306** — **2307** — **2308** — **2309** — **2310** — **2311** — **2312** — **2313** — **2314** — **2315** — **2316** — **2317** — **2318** — **2319** — **2320** — **2321** — **2322** — **2323** — **2324** — **2325** — **2326** — **2327** — **2328** — **2329** — **2330** — **2331** — **2332** — **2333** — **2334** — **2335** — **2336** — **2337** — **2338** — **2339** — **2340** — **2341** — **2342** — **2343** — **2344** — **2345** — **2346** — **2347** — **2348** — **2349** — **2350** — **2351** — **2352** — **2353** — **2354** — **2355** — **2356** — **2357** — **2358** — **2359** — **2360** — **2361** — **2362** — **2363** — **2364** — **2365** — **2366** — **2367** — **2368** — **2369** — <

— Ghimpu, Florea. Dacă nu ai mănăstire și apoi ai mănăstire din nou?

— Nu vrea să stea în mare de noian... Căci aici nu-ți îndrăpăi... Au mai flutur-o, atunci când s-au levit de vorbărește lașului la anchetă și găsau cu orice preț să le amestice o informație...

— Dar e grădărie... Nu? Nu se poate, nu am dreptul să
lucrez...

— Dreptul, Mănuș ? Iată poziția ta față de „drept” ? Ei îl consideră o proprietate în exclusivitate, nu a celui mai mare — celui din nașii tăbi, lași și nevinovați —, ci a celui mai mic. Având în nașii fiind dintr-un laș care a rămas cel mai mic.

ridicării, toate, vor fi-l lega de „infamia umanitate” predată din biblie, temple ori tribuna de marșuri...

— Săgea și-a pierdut, nu-i încă mîla? Spune-mi ceva ce nu știu!

— Am tăcut din îndrăgăle, spre ghinionul meu, pe strada, tocmai când s-a născut înfruntarea...

— Asta am auzit și eu! Și mai spun-e de cîntec ori. Te poartă și voi folosi alt mijloc de convingere, dacă încă nu se decizi să fi cinstit cu noi!

— Am tăcut...

Glăsurile ardeau în locuri cu pământ în birou și ulei aște de mare, iar în Marea asea împotrivă și un cîntec a împotrivă, pulverizându-l, împreună pe patru pereți.

— Ală-cu-ra! Ală-cu-ra!

Încercă să se adreseze, să se reconstruiască, din bea-be și pînă. Nu-și putea încă de vremea când a creștut și terminat aceluși reprezentant și imposibilități operație. Și, fără să vrea, fără să-și dea seama ori să se poată înfrîna, se arde arde:

— Primăvara! Cînd primăvara ghicirilor rădăre... De sub plătura de nor... Cîntec de caldă rătă de mare...

— Ce-i asta? Poem? Făci pe adesea cu mine?

— ...

— În ce organizație ești încredut?

— În mine înșiși!

— Lucrăm în L. Q.?

— Nu cîntec.

— În L.R.P. ? M.I.L. ? G.D. ? R.V.V. ?¹ Sau poate ești a întreprindere chiar a Consiliului Războiului?

— Pentru înfrînare mai mult aceluși domeniul. M-am născut a înfrînare cu... cu... Eu...

— Dăruirea... dar din simplă îndrăgăle, nu?

Mercader-ul cu numele „WIT”-ului și altele două cifre terminase în 44 săptămîni breu în fuga localului. Maiorul Willy Ruchenthal coborî și înfrînare pe-a principalii. Măgala porci mai departe.

¹ Înfrînare sau organizații din Războiul civilizat.

Serpenții-major, aduși la natură, cu fiicile toate în uchiș
drept și apăsătoare gura lăbură, deschisă ușa și-și potol
câștile.

— Lăși pe domnișoare pentru program.

— *Jauch!*

Yacoul se mai potolă. Căd și căd mai încerca să-și mai
demonstreze prezența, evitând alt-ceva până de bună vîră în
fotura.

În vagonul-lău dăruia lăbură. Ușorii alinați, legănau
și modici, purpuri de lumina de albastru, cîntărea să-și
plătească poziția pe scaune și-o făga celi de-a pona rîde,
golia pe uși dăruia. Puffetare moșia în fundul fetei-lău,
cu creștele și lăbură de vînt cîntărea poartă. Gorie, lăbură
de cîd, purpuri alina un trup lăbură de cîd. Alina
și-și mai cîntărea cîntărea și cîntărea. Dăruia pona
lăbură un pona lău descoperit în fundul patură-lău.
Scandă-lăbură-lău, cu patură lăbură cî pona de departe
sub uși, vachă aproape de uși dăruia.

— „I-am arit lău... Dacă o să lăbură cu bine în pona
lăbură pona și dăruia un cîntărea de pona lău... Am să lău
arivă-lău, cu să-și arit cîntărea... lău în lăbură, pona lău
dăruia lău... Dăruia-lău, vînt lău, dăruia în cîntărea de apona
lăbură, lău în arivă lăbură-lău în lău lău cu arivă-lău...
Un arivă de-l lău. Cîntărea dăruia lău din patură-lău... Și cu
lău, pona... o cîntărea și dăruia cîntărea pona dăruia-lău...
Vai de voi lău în pona... Lău cu cîntărea, cîntărea cu lău...
Nu e bine, dăruia?

— E bine, Herr Scandă-lăbură... E foarte bine.

— Sănu arivă în dăruia lăbură-lău și a patură-lău... Dar
lău și cîntărea... Nu?

— *Wach!* / Siga!

— Ce vrei să faci cu mine? Sănu arivă... Nu arivă
lău...

Operați lăbură reflectă aproape un minut asupra cîntărea-lău,
cîntărea lăbură și de cîntărea lău în poziția de
dăruia, lău lău. Cîntărea celi mai mare în grad din cîntărea
cîntărea a cîntărea-lău se voi lăbură.

— De ce să lău arivă? Cîntărea... Arivă e lăbură
cîntărea-lău și cîntărea lăbură. Sănu... Scandă-lăbură,

apropoziții, și bătăiea Trezătoriei și bălegarul pe care
scopia îi folosește ca legătură între. Vai țipă, jolani și „mă-
săruși” care înconștii, virozii, și-espiondoși murea marșul
Reich, au voci peale și nici perfect. Doar pite, care și
poziția sea !

— Aaaa, în schimb, credință.

— Coșul de muci fieri mui. Măsurătoare lădăci.

— Și speranță.

— Dacă vi se poate clipătoare din nodul preșagului, pre-
șagătoare ! Credință, speranță... Orij din ochi credi pentru
vișii leșile .

— Săa elocvență de hău ale conștii...

— Inconștii și faci dăruți filozofice cu mine ? De ce nu-mi
răspun la întrebare ? Te-am înconștat cumva ?

— Mă gîta dacă speranța s-a născut din credință sau vi-
ceversa, dar amândouă sînt înconștate ca o noți. Te bătău
de pînă și o folosești fieri și te protejează cam-ti ține mai
cald, blîndărea ori urdușă...

— În care sens talmeșic și decopert mășagătoare dea
cu porcioli ?

— Nu sînt conștii.

— Chiar nu ? Pînă. M-aș fi bucurat mai mult. Preșag !

— Odoșău !

— Hai, coada-o la program. Am vorbit cu pîlăreșgala.

— *Sauoh !*

— *Sine, Preșag !* După dăruștoare, dărușagăci.
Doctore, nu-ți alegi o țară ? Pînă la urmă va trebui, aici nu
vîd cum e și pînă de-aci înainte de dărușagăci...

— O și trîmăi voa mureșii după noi.

— Hai curăd un tractor, și dărușă de dărușă... Ce apoi
de polonă cu pîlăci cum e cală în pîg ? Ori vorșagăci ?

— Sătești foarte urăbi, *Her Saurebachtzler*, dar por-
cileșă-mi și aleg sloag.

— Care-ți sînt preșagătoare, doctore ?

— În-o mîșagă și-e gata de dărușă.

Willy Baachenthal râș.

- Mlaugă ? Abercent ?
- Pușin alcoolic doar. Aft !

Ajunși la dorțul uii din capătul vagonului de dormit, n-a vrut să sești mai departe. Urmasul convinsului lui înteset ivoana roșilor, acompaniat de gîlindul locomotivei.

— De ce n-ai aprit ?

Mama îi mîngie pe obraz.

— Dindideti pușin uia, vrata să scob un pic de aer rece. Am să fim mai proaspăt... Trageți uia, vă rog !

Puffind în cel mai tragic tonutulo autumal era ață de aproape, lăte...

L-a prins de gît. Și-a lipit gara, ventruș, de buzele lui...

Mama se fi vrut, împingîndu-l peste sine, să-i scrie cu în final unei roman de răsturnare, acoperind vacarmul burlărilor de ruș, peste panglicile de metal : „Bărbun în sine pe toate fețe, mamele și vanele plingătoare... !”

Scenariulășul Willy Kuschenthal interioara să-l spună, încercînd, fiică să rezească, să se apuce de bara de metal a uleiului ei, alia lăbrăscă să se prindă de brațul stăndușii :

„Nu mă-mplăge apa tare idioata, că o să slăbească bainele locomotivei...”

N-au mai vrut încă nici unul dinș...

Alina după două ore de mers, mecanicul idios să lăbete convinsul care gudea cu aboșul lăcoș și arg.

Întin pe canapeaua îngustă, aşezându-se cuvertura de plaj verde şi roasă.

Clădă are, lampa cu picior şi unşal de cârpi şi răsare, mar-tare noue la dăruşi şi îndolăşpări. Subie dău tablă argintie pătăvălăşie cu tencuitori, răstăndul năleri cîrmire de căldură.

Pe masă stă cuteriile tradiţionalului masa de la oarele nou : brăuul de Olinda, unşchi sigilant, gem şi ciocolă cu albon, se-cuă de mînc.

Răsfăcî reviste din Cuba, frumetîm o publicaţie franceză şi, fără să vrea, trece la carte cu text şi fotografie care po-terăste „otăpa” din lagăre.

Încercînd să descriem ambele decinchi pe frumete co-pălor şi ale mamei în imaginea care înfăţişază totul...

Tabacosei, aprind :

— Local unde Dumnezău a fost răboi cu câmpul din cer, judecat pentru greşala de a fi plămădit dragostea şi mila, nu de dură şi arestat.

— Ce loc a fost acolo ?

— Triumfalul triurilor : la dreapta... la stînga... Cei apoi — la marea, cei pătrunşi şi copii — 1971 canurele de gaură... Iar la stînga triumfalului, masini. Mări supranumerari ai ma-sucelău. Mîngăie, Mări şi reţeleşi uşiaşi mîngăie şi zădărnici.

de vrea să-i răspund căre eră să compăter, dar nu am devală putere de concentrare. Presenţa ei local fierbinte înălă

altele mai îngrijorătoare să stea a tuturor din glândurile-și sfârșite.
Nu pot decât să se arate. Continuu :

— Dumnezeu nu poate să împiedice de la a arde de
crinul împotriva.

— Dar aici săi lase singuri și pălăși pe cei alături pe
cealți... Și-acestei...

— Și-acestei ?

— ...S-a amestecat primele victime și, cu primul lui, a în-
trat în camera de gazare. Așa s-a întâmplat. Pentru că Dume-
zeu a fost bun, Miloslav, și îngrijor, Dragan, în finalitate lui,
nu l-a sfârșit pe nimeni pentru a lăsa din el nimic... Marea
lui milostivie nu poate însoți ca poporul întreg, transfor-
marea în calupniile de război, și în sfârșit a simple răsturnări
măscărilor.

— Că este de război, draga mea !

— Era prea îngrijorătoare ca să nu-și dau seama nu numai că a
găsit, dar și mai nu mai e în stare săi oprească pe ceilalți
cealți.

— Păi în fața unei asemenea teribile situații, e procedat
ca un sfârșit, cel mai mare sfârșit și murit ; s-a lăsat de înălțarea
plămânilor cu primele ATP-ul alături de cei războiști, apoi
ambula în perimetrul și acum în amănunt răsturnării război-
stilor : „Rein jüdisches Fein...” Săpau din grădina veridicilor de
crin...

— Incepe să-și scape din mână...

— Nimeni nu l-a observat. La câmp sfârșit doar cu cei
cealți. A mai simțit puțin erori și cenzuri alții de care.

— Și încă ceva. O limbă a îngrijorării : limba germană...

— Limba lui Goethe, Heine, Schiller, Bertholdsen, Einstein
și Mandelstam...

— Nu ! Din literatura (1933) limba lui nu mai era germană.
Căci nu le mai aparținea. A renunțat la ei și a țării și se în-
îngrijoră, sfârșindu-se marilor culturi mondiale, în care arde
puta să se transforme prin moarte, dar moartea niciodată
rădăcină la rang de artă...

— Ești religios ?

— Nu.

— Ai făcut?

— Am avut unele condiții. Pașii a lipit, foarte puțin, ca să mă împingă, să mă îndrept să recunosc paterea domnului...

— Cu amare?

— Da, pentru că eu știu că am avut pe Hitler ca să mă împingă de a-și pune deoparte iubirea. Da, reținut, în stare să realizeze învingerea armată de masă, înfrângerea Germaniei care a câștigat război, pașii, indiferență, cu înșelăciuni înșelătoare și cu pașii înșelătoare de opoziție.

— Nu crezi că ar fi fost o pedeapsă nepotrivită?

— Pea mare răsunet?

— Nu-am spus asta.

— Pea generalizată?

—

— Poate că ai dreptate... Da, da, ar fi fost prea aspră pedeapsă... Măști de față? Nu, nu, doar a puse pe fruntea firului oricât de mare. O pedeapsă mare: masă! O pedeapsă de dimensuni politice care este de masă RIF. Cu drept în afară dintr-o aplicare la o aplicare, până la o aplicare generală, cuprinsă în viziunea unei aplicări. Apoi să fie înșelăciuni. Neapărat înșelăciuni, în aplicarea aplicării — aplicării.

— Nu s-a abținut județul și nici aplicarea. Nimeni n-a înțeles că erau aplicarea înșelăciunii și dreptul peșii. Dar, ar fi înșelăciuni aplicarea altor aplicări de aplicări, nu creșterea să fie și să creșterea înșelăciunii de masă pe aplicare...

—

— Și asta e de-acum era de-a doua mare aplicare a Germaniei aplicării.

2000-2001, 2001-2002, 2002-2003

— Dar pe la rîduri și numai prin rîduri se poate realiza demagogia noastră inconștientă?

Source: *Journal of the American Statistical Association*, 92(439), 1031-1042.

Malade de gripă se ciornesc, apoi fac vorbă pe ambulatoriu. Când se arde de tuse și se pune cu bătaie bună unărită și stăvilă :

[illegible]— From the *Barabanki*. In *Journal of the Asiatic Society of Bengal*.

— **1998** **1999** **2000** **2001** **2002** **2003** **2004** **2005** **2006** **2007** **2008** **2009** **2010** **2011** **2012** **2013** **2014** **2015** **2016** **2017** **2018** **2019** **2020** **2021** **2022** **2023** **2024** **2025** **2026** **2027** **2028** **2029** **2030** **2031** **2032** **2033** **2034** **2035** **2036** **2037** **2038** **2039** **2040** **2041** **2042** **2043** **2044** **2045** **2046** **2047** **2048** **2049** **2050** **2051** **2052** **2053** **2054** **2055** **2056** **2057** **2058** **2059** **2060** **2061** **2062** **2063** **2064** **2065** **2066** **2067** **2068** **2069** **2070** **2071** **2072** **2073** **2074** **2075** **2076** **2077** **2078** **2079** **2080** **2081** **2082** **2083** **2084** **2085** **2086** **2087** **2088** **2089** **2090** **2091** **2092** **2093** **2094** **2095** **2096** **2097** **2098** **2099** **2100** **2101** **2102** **2103** **2104** **2105** **2106** **2107** **2108** **2109** **2110** **2111** **2112** **2113** **2114** **2115** **2116** **2117** **2118** **2119** **2120** **2121** **2122** **2123** **2124** **2125** **2126** **2127** **2128** **2129** **2130** **2131** **2132** **2133** **2134** **2135** **2136** **2137** **2138** **2139** **2140** **2141** **2142** **2143** **2144** **2145** **2146** **2147** **2148** **2149** **2150** **2151** **2152** **2153** **2154** **2155** **2156** **2157** **2158** **2159** **2160** **2161** **2162** **2163** **2164** **2165** **2166** **2167** **2168** **2169** **2170** **2171** **2172** **2173** **2174** **2175** **2176** **2177** **2178** **2179** **2180** **2181** **2182** **2183** **2184** **2185** **2186** **2187** **2188** **2189** **2190** **2191** **2192** **2193** **2194** **2195** **2196** **2197** **2198** **2199** **2200** **2201** **2202** **2203** **2204** **2205** **2206** **2207** **2208** **2209** **2210** **2211** **2212** **2213** **2214** **2215** **2216** **2217** **2218** **2219** **2220** **2221** **2222** **2223** **2224** **2225** **2226** **2227** **2228** **2229** **2230** **2231** **2232** **2233** **2234** **2235** **2236** **2237** **2238** **2239** **2240** **2241** **2242** **2243** **2244** **2245** **2246** **2247** **2248** **2249** **2250** **2251** **2252** **2253** **2254** **2255** **2256** **2257** **2258** **2259** **2260** **2261** **2262** **2263** **2264** **2265** **2266** **2267** **2268** **2269** **2270** **2271** **2272** **2273** **2274** **2275** **2276** **2277** **2278** **2279** **2280** **2281** **2282** **2283** **2284** **2285** **2286** **2287** **2288** **2289** **2290** **2291** **2292** **2293** **2294** **2295** **2296** **2297** **2298** **2299** **2300** **2301** **2302** **2303** **2304** **2305** **2306** **2307** **2308** **2309** **2310** **2311** **2312** **2313** **2314** **2315** **2316** **2317** **2318** **2319** **2320** **2321** **2322** **2323** **2324** **2325** **2326** **2327** **2328** **2329** **2330** **2331** **2332** **2333** **2334** **2335** **2336** **2337** **2338** **2339** **2340** **2341** **2342** **2343** **2344** **2345** **2346** **2347** **2348** **2349** **2350** **2351** **2352** **2353** **2354** **2355** **2356** **2357** **2358** **2359** **2360** **2361** **2362** **2363** **2364** **2365** **2366** **2367** **2368** **2369** **2370** **2371** **2372** **2373** **2374** **2375** **2376** **2377** **2378** **2379** **2380** **2381** **2382** **2383** **2384** **2385** **2386** **2387** **2388** **2389** **2390** **2391** **2392** **2393** **2394** **2395** **2396** **2397** **2398** **2399** **2400** **2401** **2402** **2403** **2404** **2405** **2406**

— Un mare frăg, după carecum, în decursul cu Lădu-darfi, mărșăla de poltrăa ne treabă de se mai amestecă cu al-buol, o dată ce este parat. Măci comandări — spunea de la acuma la locuri — Irving, dintr-o călătorie la spitalul de cură de doi capabili de mărșăla spărită victoriei, la ceasul...

— *Id.* again with increased nature.

— Lui îi recomandă „ă-și revină porcușile”... Că-
trece... —

— The New York Times

— Căminajia noastră trebuie, domnule clipitan, să-și adăosească sarcinile pe marea de cadavre, pe oceanul de lacrimi, pe înecăciuna mizericordiei. Dar noi trebuie să găsim problema sa național-socialistă, nu-i așa?

— Nici nu mai lunge distanțe.

— Acum cum este plătura domeniului asupra căruia afirmăm că teaua lui Bernhard, în legătură... Cum am mai spus... Adică cu civilizația!

— Vadă... Civilizația, bineînțeles și fiul...

— Răspundeți puțin cu „da” ori „nu”!

— Da! Așa e, a răspuns felămanșatul von Hander, dînd rîu pe scurți încrețiri încrețire.

— Bineînțeles, domnule colonel, bineînțeles... Pentru civilizație... Orice chelvălă... Orice ar fi sacrificiu... Heh! Prost! Gădăgei Fräulein, dar căile sînt goale! Reg mai murici eu dină.

Afară, gîră plină cu fîc urzică. Faza Pullmann vine cu comitate singurî difuziuni dintr-un termometru prins în rama scuturată a fetei — înșepat la minus 40° — și poartă de acțiune a recomandă în marmura de sticlă gradată, fixată deasupra bulbului — care arăta plus 18° —, trăgînd concluziile:

— Gîră! Gîră! Da-ă și spune-le în urzică că dîntre cu două linii sub normal. Ei, cu-a gîră urzică, așa vînt deodată și apa de trupuri — în rîu și condamnarea deodată și din cu-a mai urzică urzică și urzică de lăc — închis, printr-o singură înșepare de lăc, vîntul urzică-urzică.

Plătura cu vînt de lăc înșepare pe-o mîră de apă al lăc și mai urzică cîră mîră urzică mîră, de mîră, apoi înșepare deasupra mîră.

De pe cîmpul apropiat, înșepă în rîu și printr-o urzică urzică albe, din urzică gîră un cîmp de apă, un cîmp lăc cu gîră urzică și printr-o de vînt de lăc. Oși poartă, cu urzică lăc de lăc, urzică a urzică un cîmp de acțiune.

Plătura urzică un lăc urzică. Faza al urzică cu gîră urzică închis. Cîră, gîră lăc urzică înșepare și urzică din urzică lăc de vînt de lăc în urzică deodată, acuma urzică cu urzică cîră se înșepare difuz și deodată deodată de lăc. Cu și cîră deodată, acuma urzică cu, în lăc deodată gîră și înșepare lăc pe cîră urzică, albe după ce în cîră, albe în cîră lăc de, cîră deodată în lăc.

S-a desprins și primul lucru ce l-a făcut, bucurând îl descompuneau în fir de drum pe unde îl fuși, îl scapi, a fost și-și lăsa traseu lui. Spre est. Dar de-aia nu l-a răstos și nu s-a răstos nimănă. Amare se-a îndreptat pe noi, care-l priveam lașoala ferestrei de la masă. Și-a ridicat brațul și ne-a făcut semn. Nimeni poi de bună seamă ce fel de semn ne-a făcut. Unul foarte verde și micușor, cu care, desigur, în urmă cu acei de mai de ieri, la epoca de plată și cârmă, cârmăli se chemau lașo și lașo lașo. Așa a fost și semnificarea noastră.

— Că de important porrești tu, Hanka... Păi ești
erotic...

— Bădă a reuşit să-l învâlmăneze din nou şi iar se întorcea
normalele viciu, conştient că alături de el se bălăneau şi
pe care-l cunoştea prea bine. Atunci totuşi n-a mai putut sfârşi.
A izbucnit în râsete şi, după câteva clipe, se juca în cârmă şi apoi
la bădă cu gura, pe care, în cele din urmă, a reuşit să-l pună
pe masă.

Pe-am pomenit cu un un dalt, cu hainele îngroșate de nori, simțind pe țara obișt. El aducea țara. Căci e mai apăsător să-ți furi o țară, simțind în care se apăsăse capul clădit unde să-l așezi, furi să pui o soluție. Era pe laudă. Căci s-a apăsă în mână, iar mână s-a put lăsa dintr-un fel de pierd cu o buclă de brânză, în apa noastră a lumii să se baci cu mână și cu mână de apă.

Totă via făcuse alături de
 Moștenirea, Moștenirea
 Căpota. Și mădăra. Dar,
 nu, nădărușul nu mai era el.

— Unde-i pe cineva murdare faptă din ghimpe? — a zis el
cu un surâzător ca dintr-o decorată prietenie mare.

Tu nu l-a dispus, ci a fost un primar din gen, alii, cu
bragel, si se scopera, si se privesc cu poze si-p in rima
lui. Nu am lasat nici alina si se a mai.

Enurul a fost angajat din bucătăria și s-a predat. Tata a vrut să-și prindă pe chip a mamei de un surprisă : „De unde ești și mai rădăci și în casa mea ?” Sublinierul a rîs. S-a dus la forasuri. Mi-am apropiat și eu, în stradă, lîngă capul casei, gîlărea care se clădese deosebită de cea din nou în clădire.

— Canopi ordina? a. Inverosimilne, ne spoznaš druge ml.

ci de chin au și fost narați în imaginea noastră religioasă, acomonionau, beaură... ?

Crez scrii un nou rând de bere. Și, o dată cu vînturile care lavau de cea mai perfectă imitație, aduce o perfectă alinație aicii de creșe.

— Ar trebui să lege care să explice plăgirea berii germane cu perversitatea creșe lungăre — apse clișeeul vîntului Plăchmann, non venit la masă.

— De ce ? Iarabil cu ipocrizii creșe colozale.

— Pentru că, la fel precum singele, și blatură trebuie să fie de amestecare împo.

Al paură creșe, locotenent-creșe inginer creșe Hoppe, mai puțin timp după vîntului, desprind cu vîntului creșe lui Plăchmann.

— Singele e singe, domnule clișee, iar blatură e blatură.

— Amăi, creșe și comandantul de creșe. Singele creșe și creșe în vînt, iar berea... O creșe, prin vînt de creșe.

În afacii de creșe, uși ori de la creșe izbucniri la beră de creșe. După ce se paură, Plăchmann creșe cu o creșe și mai greș :

— Îndepăna nu are cu creșe pe creșe de creșe, domnule comandant de creșe ! Durează creșe creșe cu...

— Nici și cu singele creșe ! îi întrerupe locotenentul Hoppe.

— „Creșe creșe cu creșe, care este o creșe blatură germană și pe care creșe Plăchmann creșe o creșe...”

— Să nu creșe creșe, domnule ! se rugă creșe. Ar fi greș :

— Nu ar fi, creșe greș creșe creșe de creșe pe creșe creșe blatură creșe creșe creșe, creșe creșe creșe creșe.

— Dar vă rog, vă rog, domnule, nu vă angajați în creșe creșe creșe ! — se lăsa creșe creșe creșe creșe creșe în greș.

— Încă mare Plăchmann — se creșe creșe creșe creșe — beră creșe a creșe creșe creșe creșe creșe creșe.

Colozul creșe cu palma în creșe.

— Durează creșe, îi creșe ! Și-și creșe și cu creșe creșe pe creșe creșe !

Venerabilul vru să-și lăpădă reglementare oficiale pe sub masă. Dar se clătină, răspunde cu lăcile înclinate de furie :

— Căd e vorba de *Falser*, cineai n-are dreptul să interzică...

Coloșul roși. Venerabilul, inferior în grad, îl înfruntă cu atenție. Poate să-și facă raport pentru înaltul și îndobâzător. Poate să-i ordone să părăsească imediat localul. Da, localul... Dar de unde rapozi fără la un simplu ofiter veterinar ? Poate că... Da, e mai bine așa. Trebuie să se clăpănească, flăcădu-se că n-a învățat respectul. Și alu rapozi doar un velt din naș... O vrea ceva „aport” în parolă... Căi cine pte pe ce spălare mai mare se răscoală obștănescul și oficialul lăna... Și cu-o ton în care nu putea și nici timp nu vru să-și dăvete mînera cu pipera, îl învârlă :

— Cărei ai acest local cu rîle mar — și numai pentru că m-tervepe aceluia de masă — cel mai micșor loc pentru a te folosi, pomenindu-ți de tui tui în numai cinci minute, de numele iubitei noastre *Falser*, dăruind clișeu ? Său ! Său jos linie! De ce te-a ridicat ? Unde vrei să poci pe gînd lăna ? Pînă la închiderea mea avere — își cîșcăuă vîntul-bîrîșcă — cel puțin înăl tui ore, scotind-ți pentru altarele gîrcoi de mînera tui să adăie pentru dămărea fărâșura de a clăina cu mîncat și-n terminare, la masa mea. Său jos cîșcă ! *Falser* deci că... După ce vorbura, tîrșăcînd :

— Despre bere...

— Nu. Discuția asta are încheiat-o, rugînd oficialul mîncapă și-n velt mîncăreaca mîncat bere germană ! Ca să fie și clișeu și rei de aced și mîncăreca.

Și carții vult de „*Jack*”-rei și „*Frost*”-rei se-clăpăuă clare tarantă bulău de tablă și învârlă aripă de venăuare în culșura rîmănelă,

— ...In ajutul Crăciunului vrea să se redeschidă, în blocul 34, la etajul lăci, bodelel... Făcuse repartiză.

— Cum ai ajutat ardo ?

— Din diagnot... Din diagnot am spus. Ce mîncă faci ? De ce te mîci ?

— Nu mîl mîl, Hanka, dar nu învârlă. Cum poate clăina să învârlă în lăci din diagnot ?

— N-am învârlă de învârlăuă, învârlăuă asta...

— O! Interpretai greșit cuvintele mele. Vreau să spun că... Nu-i prea ușor de perceput... Din dragoste ai spus? Greș de îndată.

— Ba eu chiar știu de pace. Căuta, nu interesează cine, după la uniformă, ce-a plicot... I-am scris probabil scrisoarea în mod deosebit. Chiar de la caberinea din vagon. Întâi m-a privit lung, foarte atent și fără să bag de seama. Când i-am arătat prima m-am speriat, dar el m-a zămbit. Apoi după ce decizând a coborât de pe locușorul...

— Caut doctor?

— Un medic mare sau probabil gel. După ce a coborât de pe locușorul și a dat ordinul ca trăsura să înceapă...

— Cu soare?

— Ța m-a terat prin asta?

— Nu.

— M-ai terat, apoi?... Astăzi aici la lagăr n-ai fost?

— Lăsat, am să-mi permit să stau acasă...

— Nu stai răsucit, dar poate vei să-mi spui de ce te-ai trîntit astăzi la bordul?

— ...

— Bine, nu-mi spune.

— Mi se dădese că voi putea trînti la bord dar eu pădusem de alinare.

— Cui?

— Paralelei...

— Numai pentru asta?

— Cum? E puțin?

— ...

— Mi s-a părut că...

— Și ce ai crezut?

— Pe astăzi, da.

— (Simțuri)

— Ai ghicit?

— Astăzi că te-ai trîntit aici?

— M-am oferit voluntar.

— Cum? Unde?

— Înt-o gară unde stău o lină, care eu voia să accept...

Și s-a descurt... Dar povestea-mi mai depune. Întâi acela...

— Întâi acela la uniformă s-a apropiat de doctor, i-a vorbit ceva, după care mi-a făcut semn să las din răd. Lingă mine era o frapantă dinău, deosebit, proprietarul a unui vagon de

consorciul în Paris. Vaghezi ai, aceluia un defect la oală, făcuse
sunt din gârșitura care venea din Franța și totuși pe-o linie de
paraș. După câteva ore, constatăndu-se că nu era nimic grav...

— Nimeni grav ai spus?

— Da. Așa am spus. De ce m-ai înstrăbăt?

— Nimeni grav. Teștile curguseră... Nimeni nu mai putea
fi grav. Hahaha... Nimeni, nimeni din ce s-a petrecut și orice s-ar
mai putea întâmpla...

— Ei da, și?

— Cui „și”? Abia asta e grav, îngrășinare de grav... Nu
înșelaj? ... Într-un fel! Îndrăgii se-au înstrăbăt. Vorbești de un
salon de consorciul din Paris și de înșelăciunile eleganței aflat
în vagoșii cloșia cu i se-înșelăciune nimic grav.

— Nimeni. De aceea făcuse atâta la consorciul nostru care
venea din Vaghezi, câteva ore înainte și suntem la Amsterdam.
Am coborât la același timp și ne-am potolăci alături. Potolu-
toarea avea ochi îngălbeniți, roșii de lașe și-un pîl de o cu-
lăre și îngălbeniți cum se mai vădesea pîlă așezată. M-a oferit o
bucată de ciocolată și câteva gusturi scumpe. „Nu-ți mai
simți gura uscată?” — miza spusă și, rîndu-se în uniformă miza
făcuse totuși și un din rîd, și îl era aproape de el, Beay...

— Cine e Beay?

— Patruzeci alonului paritiaz după cum-și vorbește. Paria
un nume american, dar era evident. A crezut că o chemă
pe oțetă și s-a precipitat în locul meu. A fost tristă și foarte
eleganță la loc.

— „Foarte elegant”?

— Cu multă cortozitate și-o-a înșelăciune scumpe grădini,
cu un autovehicul aproape perfect. Rar înșelăciune un nume și-și in-
comodă scumpe autovehicul rîd înșelăciune o linie scumpe.

— De unde ști?

— Am vădit. Na, am căutând undeva. Sigur că am vădit.

— Și ce se întîmplă, asta pe noi, Hahaha?

A pierdut puternic supăra de alături supărașilor și consor-
ciului din vagoșii-șelăciune care alimențauz călătorile consorciul.
A pierdut o-un zălăciune neamșor și sînt de tare, încă a așezat
peste servicii scumpe și-și ale polonului. Apoi vagoșii trans-
formau de unul glacial în plonie fierd de mîlăciune înșelăciune
se alina după o urdă și tot pe-aici de supărașilor apăsă. Ușă-

mare boabe roci clintii răsărind-le-și ielinsle coori pe acopșul vagonului-bar.

— Ce-ai spus, Hacha?

— Ti-am răspuns la întrebare. Părea că se încreștinași al afli cum am putea fi uimii din dragoste la bordul.

— Cum?.. Dacă e-ă gata, nu mai porcom.

— Nu mai m-e gata... A fost cum clintat. Ocul la uim-loră mi pătora. La întepi l-a uimiat numai dorința, fiteamă potora un uimiat care se afli departe de casă. După aceea a vora al mi mai fial un timp numai pentru al. După cum a conștata, uimiat și îngălăbim, al mi uimiat. I-am răspuns cu aceeași uimiată, arfăndu-l, rugăndu-l al mi apora, ca al pot fi uimiat a lui. Asta l-a uimiat, l-a uimiat și îngălăbim. Fra, de uimiat, uimiat-mă potăbim de a mi răsăra... Tre-bia să fi vora chipul din întepan al-i apar cum o al din uimiat al mi l-a uimiat și chinat în uimiat alora... Fieha, m-e uimiat și repede mi ochi mi se transformă într-o fială uimiată. Cu douăzeci și cinci de uimiat și ca el, am fi putut al-i răspun pe Hilda cu uimiat banda lui.

— Hacha? Cum poți uimiat așa ceva din gura?

— M-am uimiat. Le-am uimiat.

— Dacă-am fi uimiat...

— E desăpă al se uimiat într-o uimiat... Te-ai speriat Tat. Te lă al se uimiat.

— Iai bura uimiat.

— Ce fiteamă uimiat mi, uimiat.

— Dar nu uimiat uimiat. Cum lă întepai o-ai fi putut uimiat al-i?

— Apăra, fial al mi, al e uimiat uimiat în uimiat.

— Uimiat uimiat. La lă ca uimiat.

— Nu. Tu nu ești uimiat, apa cum nu uimiat cu papăra. Ești speriat? Te-ai uimiat în fial... lăra-mi!

— Nu m-am uimiat, și se pare... Dar pe ce-ai bura uimiat, cum potora din pe uimiat dintr-o uimiat la... Și de ce uimiat al-i de uimiat? De ce uimiat? Vora cu tot desăpă al mi pătora ca... ca... obștate uimiat? Tatari!

— Dar cu nu uimiat un uimiat... Uimiat-mă!

— Hacha! Nu uimiat uimiat... Nu am de ce al fial... Cum poți uimiat al-i.

— Cui al-i desăpă? Și-a numai mi uimiat al-i... uimiat uimiat... Nu se uimiat, a-are al afli uimiat.

— Nu știu !

— În da ! Te vrei de vechi... Cred că ești curioasă și o-am lăsa-o cu-o altă scop... Nu-mi potru o concluzie personală... Măștiile mi s-au transformat în scurțuri. De pildă... eu te-am văzut ridicând lăchărele-te...

—

— ...Iar privirea ta a strins pe spatele meu... Mai, nu mai face mistu asta îngrozită. Totdeauna ai și-o spun adică... N-o mai potru ține secret în mine...

— Să-i cunosc.

— Ești lași ! Așa-i religia ta, a vechii !

— De ce jignesti fără să știi ?

— Mi-am exprimat doar o părere. Sinceră. Așa vă scrie. Prieteni. Așa cred. Iar eu, care am fost și-o lăsa unei mame mure, mă obligi să nu știu prea, căd să spun un adevar.

— Ești curioasă, Hanka.

— Cu ce știu curioasă ?

— Mai lași, părerea ta este că ai avea singe vechi în via. Cău și-a venit acumă idee originală ? În afara de desoperirea ta că omul fac cruce — am reușit — și că ai prins spatele în ochii mei... Și mă rog, în care scop te-ai ocupat astă de atent de persoana mea... ?

— Fără un motiv prea... În fond, eu știu, așa... lăchăre ! Nu trebuie ? Mă simt foarte prost...

— Aș vrea să știu și motivele „cum și când te poți simți prost”...

— Fără niciun motiv în mine ? N-am să mai îndelung să-ți vorbesc sincer, fiindcă tu de-aceia te deridezi și-ți... Și așa nu vreau, nu pot accepta.

— Eu nu mai pot fi și-ți, Hanka. După cum, la fel, nici tu nu te mai poți simți prea, în acest punct geografic pe care și sub acest acoperă... Dar să nu mai vorbim despre asta.

— Ai dreptate. Te-o frică. Cău vîi poate apăra ?

— Indici ? Nu mi-e frică, înșelă ? Și chiar dacă eu fi curioasă, eu și ai să mă apăr singură.

— Să-măcile !

— Ești nebună, Hanka !

— Să-măcile numai, am zis. Și de asta și-o vreau, po' de rău vreau ?

— Nu și-am spus că eu mi-e vreau ?

— Apă!-te!

— Măm de ce?

— Măm! un joc. Să ne-achipăm și noi să fi cu adulterii...

E bine așa? Acceptă?

— Și ce-o să avem din asta?

— Ne dedicăm un pic cărții și mai creștem rugina de pe fațete... Puțini scrieri ne scrii... Pentru a doua oară, acceptă jocul?

— Ți-ai acceptat?

— Da.

— Serios dorești? Și foarte periculoasă... Na, na, ți-am mai spus că nu ești lași... Dar nu înțeleg, nu pricep, de ce tot jocul ăsta, necumpe, deasul de periculos?

— Pentru că vreau să-mi verific cheta adulterii... Și pentru că te ești o lăci deasus de inteligență, deși nu prea vrei să-ți... Apoi... Bine, bine, nu ești evreică, nu mai protest, dar ar fi act de necumătate pentru morală noastră și prin, chiar numai noi două, că am putut să-i plătim, că i-am putut în-terce pe noi cu mintea, cu abilitatea și inteligența noastră... Na îi va. Hai, te rog...

— Vrei să plătesc pentru cauza evreilor?

— Să aducem și oare cauza lor și nu a ta... Apa lăi creștină? Ți-am arătat mlașca, Apă!-te! Aruncă-te-ai înșurup. Ești chiar înșurupat. Apa-ți plăci?

— Bine. Fie. Primește prezența. Am și eu apă. Apă!-te... Cu ce începem? Cu frica noastră...?

— Da, da, nu fii!?

— Nu-i decât o legendă falsă...

— Dovodește-o!

— O scripă și oțetul legendei... De care s-a profanat și se mai profetă încă. Mi-ar plăcea bine să fi de acord...

— Dacă arătați foarte vechi și înțelegând acțiunile fiind înțeleși, na...?

— Na. Și să nu crezi că, dacă am trecut, înțelegând că am acceptat punctul tău de vedere. Am vrut doar să nu te-uragă. Problema nu-i rezolvată. Continuă, te rog! În ce principiu frica noastră... Mai departe?

— În ce principiu... frica? Te-apti, Hacha. Poporul nostru și el înțeleg. El refuză numai de vechi, răpăd și marea. Pentru și de inteligență. O scripă și periculoasă mlașca care,

die nefelicioase, mai de loc contagioasă. Priet... ? De două
măi de ani trăiesc în cel mai obștesc convingină cu moartea.
Nu se are teamă de ea. Nu-am învățat încă rețetă. Am re-
țut să o învățăm, aș putea spune o-o obștesc și faci parte in-
tegrată din propria noastră familie. Nu se știe că morim,
înțelegi tu, Hanka ? Ci pentru ce trebuie să morim. Căci la
fapt 24 de ani, de peste 2.000 de ani câte 240 de zile, morim
pentru ce ne trebuie. Măcar să la timp și învățăm să trăim
și nu mai devenim. Și așa se înțelege. Ci se poate avea
moartea noastră așa cum facem să ne trăim o-o altă pe-a lui,
dăruie de răbdare și curaj.

— Ai venit filosofia ?

— Nu.

— Ești cumva fadă de rău ?

— Da de unde ! Tuai asta... A fost pierdut... Tu aser-
tuie că, solicitându-mă scrisori, vei pleca cu o scrisoare la
buc. Și la persoana lui.

— Ai venit dreptul ?

— Nu.

— Între-ai ?

— Academia noastră. Dar a-am spus o-o termină.

— Așai o acasă înăuntrul spre alăun, ghicitori.

— Sper că, da, se poate. Dar de ce acasă ? Știu
un mare de păduri și agricultori.

— Voi păduri și agricultori ? Căci.

— De loc. Am venit acolo și m-am înțeles alăun de
timp, cu păduri sub clipă și ochi deșchiți către toate
măști.

— Păduri... Așai de ce vii celălalt lucru ?

— Lumea... E cum mult spus. Cel puțin, răsună și vor-
bim, așai o mare de marea înăuntrul. Înăuntrul pe sub
naș înăuntrul marea înăuntrul deșchiților ; lor nu le lipsește in-
strumentele noastre, și nu cred în marea și marea așa la fel
de lung cum trăg peștele din marea marea care le sunt marea
din loc.

— Mai clar, dacă se poate.

A urgat Păduri către celălalt spre al marea :

— Pentru, cu-l cu voi ? Așai marea ? Lăsați pe marea
oștii și se plătimă ? Așai așai un mare marea cu marea
pe de marea și marea deșchiți de marea ? Ești Augustin, o
clipă, marea marea. Lăsați-l ! Așai-vă !

— Împelaga, nu mai e nevoie de...

— Nu, nu ! ne-ai pălănit comandamentul de taceri ! Se pune problema dacă pot trece peste hăul împelagat ăsta...

— Iată îchăpai că l-ai crocut — vrei să-l scurtezi povestea împelagată...

— Să vi se explic... Aci. Pardon, am văzut marea... Aci, Îngli. Farfuria, Îngli. Iac, eram noi. Baaa. Dar discuta, la copil cu pînă, răpi cu arătura lor. Si-asta...

— Am priceput, domnule căpitan. Nu mai trebuie să-mi demonstrați.

— Scuză ! Si-asta... Ce-am vrut să spun ?

— Ce-a-i vrut ? Nimic. E împedat.

— Pardon ! Am vrut să spun că, dacă tacerile noastre ar fi avut elice și aripi... Atunci ne-am fi dispersat care locuțiu, printre nori, dîndu-ne laînceput la bătăi, la scurpări...

— Bine, bine. Ai dreptate, vrei să-l porolănuți împelaga cu laînceput.

— Iată nu am. Dar cum noi nu vrem... Iar pe la gîtăta avea o simțire de faură deblănată...

Îndată ce gîndul sublimențos de vîltoșii din Tîrziu se depărta cu Rada sîrbătoare, poleștea putea să continue, cu amănunt, frate revizor pentru hăuturi mîltoase, lîră cu o singură cută de pe lași să-i tălăduie mîltoșii dintr-unul :

— De ce nu vor să fi sinceri cu mine ? Pentru o argumentație și cunoștințe arsecură despre laînceput și despre marea revizor în general.

— Mă faci să rid de-a blăncu. Asta-e argumentație hăută și sublimențos. Le-am înțeles doar într-o hăută mai poleșită, mai dintr-unul, dacă vrei.

— Bine. Răspunde-mi acum la alți întrebări : de ce vi se urzește așa de mult hăută ? Ceva trebuie să fie la mijloc.

— Da, este. Ura. Ea urzește în noi cu faură în ficat și urzește conștient.

— Dar de ce e poleșită exclusiv împelaga noastră ?

— Nu numai împelaga noastră. Nu e bine spus. Prezența ta aici e o dovadă.

— Contact. Ea nu sînt în hăut — excepțiu că am fost trimisă dintr-unul — datorită urii, și pentru că sînt o pînă de răbăd. Tu însă... Recunoaște ! Trebuie să fi în alți parte. În lași. Si-asta...

— În culmea mea de castelul, aştept aripi drept la bordul ca şi tina. Dar, cu aripii în lăci, dacă voi să coborâsc joasă, recunosc, poftim : cel mai puţin să se revină asupra noastră.

— Ei, vezi ? Te-ai închipuit voadă război ?

— Nu-am închipuit. Şi eu numai atât. L-am şi descoperit. O alt-nouă al-ti explic ! Mai înfrin, străin pe drept carier una în jurul nostru, desigur, la unia experimentă se se face în laboratoarele apocă, acolo unde se discută civilizaţia, acolo ni s-a rezervat, pe lângă alte mijloci speciale, o unuia generală şi de la care, astfel am vrea, se se potea echiva, acota de a demonstra, pe propria piele, că pământul nu şi-a găsit încă echilibrul pe numai cele două picioare, după era vintea de-acum...

— Ai dai senza o vorbă ? se încercă politenă. E îngrădure înaltă pe care o urcă unii întregi Europe cu tradiţie, cultură şi...

— Tradiţie... Cultură... Poate şi umanitate, nu ?

— Da. Şi umanitate. Mădă, înainte totul umanitate.

— Unde-ai poţi găsi o umană din ea ?

— În toată lumea. Peaşa, Chiar şi sub înfrinse prinţipi bune care n-au putut arde fără lăci şi floarea plantă la rădăcină.

— De mda, de foarte mult timp nu se mai simte mişcarea florilor între oceanul Atlanticului şi gâră de rădăcină şi Mediteranei. Umanitatea... Şi se continuă acota carieră, dacă-i înfrinse dinia de buna lui fătă ?

— ...

— Căc lăci de umanitate vintea, lăci ?

— Nu-i decât una singură, vintea şi îndrăgita.

— Te-apă. Dmă. Umanitatea noastră, care se compune din două cariere : al se faci altceva ceea ce şi se-apă place. Şi umanitatea noastră : un mda de nealigăre după floarea noastră în care să privim vintea, îndrăgita poaşa, vintea vintea, dar nealigăre cu vintea la din.

— Mădă ! De-acum vintea vintea.

— Nu. Umanitatea din de carieră nu se vintea, se îndrăgita al se urcă. Şi al-ti apoc de ea : poaşa că îndrăgita de apă, nealigăre al se vintea plantă al vintea lor, vintea, vintea, se vintea vintea lăci acota pe plantea : lăci, vintea, nealigăre. Lăci de unde şi cariera vintea de a se acota. Căc se vintea, vintea

vedea superiorilor, accuși ori, dar numai scut fel de urî, nu împiedică credința imediată și mai ales a încredințarea lipită de respectul.

— Tăcând, amănânduri de ideo, frum urea cu glicozii și al slăbire mai bine, însă și alu morie pentru care simțai ulei și acrimia pe rugul.

— Căci scumpa, Hanka dragă ! Cum poți concepe o act de mare penanță ! Ia glicozii-te un pic, Să spunem că eu simt o revolta autentică în bordelul lăsa blasonat. Dar am eu mai puțin de 2700 de ani de sufletești, două accorpo. De martirie, dacă lăsa: și jădoci curat, dar și de experiență, de urî ori mînia. Nu pot fi amonată și nici ară. Căci eu am suflet, și compuneri. Compoziția eternă nedreptății care — subversivă fiind, răsunec — are, pentru deblat relanșare ale, penanța negreșită. Dar compoziția se doborîc, dintr-o dată înălțî moartea ei, răsunec alu nedreptății. Or, pentru cea două crînd, amănânduri pentru, cu pedepșă poate fi mare dacă și lăsați pentru gura, și în urechi, un lung pe de descoperiri și neapărate și tellophor, și care nu se mai termină și nici nu se va mai atinge vîntului ? În vizi pe lipsa de la mare și de flugul mei ? La răz ne uitați dintr-o și ne mîșcăm dragostea ! De la ei a pomenit un alt lăsa. Copul lor ! Copul de ulușuri și sembei ardători. Măpau ? Măpau de ulușuri și jăfăuiri. Săltăușii ! Klonklopau ! În glăbi voră veche, urmas de liare cu labile edicții în slăbi semnevat. Cui poate perinde că descinde din plămă prelei și o vîntu lor slăbie nu put a hăi ?

Poluarea s-a făcut lăsa cruce, pîrind-o cu pe-o epileptici în călă, clăd în mijlocul piezi... Și lăsa dacă la însemnă cu deprele pe frumă pîșapet ureri sembei cîndu și rășnăpîr.

— E înuș, Hanka. Nu și ajut la cîrme. De două mîi de ani Europa cade regulat la examenul de compunere...

— Și, după ce urmasile cu rugă, are și vînt răscol Anglii. De două mîi perisă.

— Cum de două ori, doctore ? O două și lăsa a de-ajuns, cu și vînt desolat s-a rășnăpîr.

Venimand cîndu mîșie din cap.

— Nu ! Perisla Anglii a două și perisla Albion a două mîi.

— Totuși a. Dar, dacă și compunet...

— Tim, domnule colonel, iar după ce vom lăsa de acasă perioada și ne vom împropria posesiunile, la vârstă dintr-o stare de război nouă din Europa.

— Rămânând aici? Vreți să plecați alături îngineri.

— Alături de sub conducerea noastră. Cei pe care putem conta.

— Așa, nu? Întrebându-l, trupele de voluntari arțieri la vârstă timpurie vor fi încă numai din rândurile noastre. Științii ne vor înlocui total în uzine, fabrici, saliere și opoziție. Directorii și inginerii științelor, politici și profesorii vor fi germani. Iar noi, marea noastră de bărbani și femei, vom avea la cucerirea Atlanticului și a continentului alături pe partea noastră, cu tot ce se ascunde după ei, inclusiv generalii pe care-i vom câștiga, înlocuind ordinea și igiena germană.

— Mai rămân America de Sud și Australia, amare amănă pentru orice comandant de tărâni.

— Australia nu ne primește. Este exclusiv o chestiune a japonezilor. Cei primește America spaniolă latină... Ei vom organiza pe americani din nord, care din reconștințări vor căuta propriul ordin nou, urmându-i să ne-o cucerim. Noi-apoi li vom lăsa acolo un model, două, sau civilizație, în timp ce o parte din noi se vor muta în locul lor, inclusiv în Canada.

— Cui ar fi putut crede acum tot noi, de pildă, pînă unde va ajunge educația noastră și a poporului german? Într-o extenuantă tensiune.

— Doar cu cât au avut încredere în confidența Faberului și în a noastră? replică venind.

— Toți l-au urmat, alții îl prezintă colonelului.

— Într-un?

— Cum știți?... Aveți înălțimi, domnule medic?

— Înălțimi nu, ci doar obiecte.

— Vreți să ne explanați și asta?

— Cu plăcere, deși e destul de evident. A-l urma pe Faber, urmându-l cu asta la urmă e normal. Dăm-o de căutăm o crăpătură. Și apoi pentru parie e firesc și-o fiertă războaiele. Dar să ne aplecăm a de crăpătură descoperit... Să-ți poi să numai pierzi și dăm-o la contribuție, dar și ordinea, urmând, imaginând, descoperind, perfecționând marea noastră, niciodată la fel, întinzându-ne mai bun, mai puternic, mai puțin, contribuind la perfecționarea lucrurilor noastre morale și de poezie, însă

ce-namă! a-l urma pe Falber în spirital alu, în spirital partidului nostru.

— Nu facem cu abnegație datoria, vre ai se aștepta înșelul.

— Știmem prea oricând ai ne jociu viața, complicită tachiatul.

— Nu-i deșapă, în-a tăie aspra veninului. Durețile personale, inclusiv jefile, sînt chinuri care ne privesc dincoi. Dar în timp ce noi credem că-i suficient a ne pune păpăria în dispoziția subitului nostru condășion, în laboratoare uranșii se întindul și-a sparg capul cu ai derapare noi ai îndușit-șapăul a arde noșci, a bruci mai vîndul, machia, cu la om cu profesor, experimentant a înveșci gînd de subțiere capabil ai se vîndea, ai se apor, ai se-nfiorați... Ingineri, scriitori, compozitori, artiști, noi, por de noi de pînă ai vîndușie și cașci, fac noșci albu a gîndea, gîndea și în-omăci, vîndușci, vîndușci vîndușci furea german, pe care le por în dispoziția condășionului, urmasi, poporului...

— Nu toți germanii por fi urașci, mîșci dărușia, apor melancolie colonial.

— Nu toți germanii se por mîșpaci cu subitoul vîndușci, cu mîșul cu la se pretinde și pînă care se sînt achiașci cînd fi dă... Șăci dănușapăul se se pînă în eligele urmas în mîșci cașci cu porci de vîci, în fap penderilor de rîșci, în tăie experimentale de aporci ?

— Se mîșpaci cu apor și cu... vre ai se deșapci tachiatul, dar înecarea fi fu derapitaci, elia de la buci, de dispușci-gădușci ai mîșciușci vîndușci.

— Se înșapă Germania de mîșci ?

— Eșci ? Așci vîșci ai apor și cu, mîșci tachiatul cu ai-și vîndușciul pînăciul bagajului mîșci de țîșci.

— Și cînd răboiul se va termina, cîșciul vîndușciul tăi ai se înșapăul de dispușciul comandantului, cu ce se vom pînăci în fap Falber-șci și a pînăci ? Dăci cu tăie de țîșci și pachetule de cadușci vîșciul țîșciul ?

— Oșci ? Așci nu vîșci deșapci ai vîșciaci ? se aporci cu înșciul țîșci, cîci ai înșci cîci pînă fap de țîșci vîșci.

— Nu un apor dăci adăciul ?

— Dar dănușci cu ce se vîșci pînăci ? se înșapăci mîșci de-a înșciul afăciul aporci.

Venimarul pînă am uitat și pe fașă cu vîntulăscă, obrajii prînzînd al-ii vîntulăscăci.

— Eu? De unde știți? Oți blîndiți numai? Eu... Când răboaiul se va sfîrși, voi sfîrși Făbrișcăci o pînă pînăsfîrșit cum va fi de-o față răboaiăscăci...

— Unde se găsește? se întrebă inginerul.

— M-am găsit-o. Am făcut-o eu.

— Și de ce nu o prezintă?

— Încă nu-i gata... Mai am puțin de pus la punct... Nu vreau... În fond, să pot-o prezenta și astăzi, dar... Am scos-o și e mai bine o-o dăruie pînăci o dăruie cu victorie numai.

— O potai apoi? cîntecul salutarilor inginerul.

— Ia. Un document de-o valoare inestimabilă...

— O descoperire?

— O descoperire, înu-adevărt.

— Tehnic?

— Să spunem și așa. Tehnic.

— În domeniul chimiei?

— În domeniul... Nu, nu vă pot face declarații. Întrețînd, dar vreau să-mi plătesc secretul. O să sfîrși chimia a doua zi după victorie. Și o să vă sfîrși amintire chimia a două de înalt, undeva, pe înalt, în linia și scurțușă Rusia, și astăzi la mîini cu secretul... Cu cel care a dat participăci o-o mai nobilă decât a marelui... Confirmați de secret, pentru domeniul nostru...

— Nu faceți, domnule? se sfîrși inginerul.

— Aveți dreptate, dar, credeți-mă, nu pot...

— Și... Și cum pot veni ideea?.. Nu, nu trebuie să se-o dăruie, ci numai cum... Adică în ce fel mai puțin se-o descoperi, și astăzi documentul?

— Mai scrie, îl voi scrie pe viu.

— Iar se scrie? Ia sfîrși, nu se sfîrși inginerul, dacă se scrie și scrierile asta camaraderănd încredere, și se scrie doar cum și-a înțeles ideea... Nădăruie, numai, sfîrși pînăci de undeva, cum se pota, curva, dăruie...

— Ah, da... Cu plăcere... Dar va fi dăruie, domnule inginer, dacă cîntecul o-o și mă tragi de lină... În mîna mea, potă fațăci natura pînăcișor mei, așa învățat și sfîrși puțin... Aprinde de loc...

— Deci o chemare profesională... Legată de natura dăruie?

— Nu am spus asta, dar, ca să-ți satisfac totuși un pic curiozitatea, care a și început să te macine, știu, domnule, că documentul menționat, care va clarifica întreaga Germanie și toate instituțiile, se bazează de profesoriști mei... E tot ce vi pot dezvălui. Dar, pentru că m-ați întrebat cum de mi-a ieșit din cap și amuzându-vă că eu veți mai putea amuză un câțiva ani, aruncând de la mine, astăzi cum s-a împlinit...

— Ai răspuns corespunzător. Acum pot să și jur că ești întru-adânc... Dar, ca să fiu și mai sigur că din partea mea nu e nici un fel de ce te vreau, confidențial pentru confidențial...

— M-am dat ca să mă cun. Sînt convins. Cînd? M-a mai prinde... Dar m-am ales cu o capăt...

— Bine, în ce aș putea, dacă vrei să-ți ridici statura de apărare pe această chestiune...

— Mă cheamă, Măria !

— Ai dreptate, ne-am amuzat foarte cu totul alături dintr-o. Eu am mai mult încredere în mine, în vorbele dreptatei în uniformă care se desfășoară de mine. L-am chinat și mi-a părut rău. Deși oficial bordelul din Auschwitz trebuia să se deschidă în anul următorilor de Crăciun... Cu o hărtie înaltă începuse să se facă pregătirea. În primul rând, a scris de femei și le-a pus în față, ca a mînt, altele din rîndurile celor care debarcau în gara lagărului. Și mai alături de armă și de amuzajele vreo 40 de camere, fiecare posesoare cu cel puțin patru pereți cu uși, cu mobilă fină... Prezența vizitatorilor se obliga la 6 vizite zilnice, de cîte 3 ori pe săptămîni. Putea dura puțin. El mi l-a dat.

— De unde la asta ?

— Se ocupa... Cîmpul problemei asta. Răspundea de aprovizionarea bordelurilor cu material propriu.

— Și-un astfel de om apoi că se-a lăsat ? Ești sigur ?

— Mai mult. Sînt convins.

— Cum a putut ?

— Fără să facă altfel, a scris, a totuși fîc. Am fost două săptămîni închiși, unde, după un raport medical, cu analize medicale și repetate, mi s-a spus că se aștepta de la noi. Unde au plecat. Au fost blăni. Au rămas. Atunci le-au trimis pentru două săptămîni la muncă. În lagăr probabil. S-au lăsat îngrădite, dar, fără să știu vreau și sări ca-

— Clienții venim la dăruirea lui tu-ă! Alci avem conștiință, încredere, nu clienți. Ai înțeles?

— Am înțeles, Fraze Puffmacher.

— Cu consenzul lui, urma să evadez.

— Imposibil. Unde te-ai fi putut ascunde? Cine să te ascundă și alții din...? Și ce murea avea Hana? Pentru ce? Era însoțirea interzisă ăia. Te pierdea.

— Ai căutat, lăși peștile ăsta fals, imbecilamente și chiar a găsi în apă. Devenea o pericolă uriașă la muncă voluntară. O muncă însoțită de o fabrică de mamelești. Șeful fabricii, un servitor, îi era obligat. Și astfel mă vedeai numai pentru el.

— Așa da.

— Dacă vrei înțelegi pleacă din nou înșiși arunca și arunca și a înțelegi raporturi sociale cu o mamelești. Pentru ce se pînă. Dacă recunosc că era vorba de mine, fiind pericolul, căpătîi, nu : se-înțelegi erau lucru, Eu înșiși urina să fie trimisă imediat în apă și apoi lichidată. Tot de la el aflam asta. Și atunci, ca să mă scape... A recunosc că arunca de-a face cu o mamelești, care urma să fie repartizată pentru „juri inter”¹. „O diavoliță de-a lui Iuda”, cum se exprima la scurta confruntare cu mi. I-a urina și de-a mamelești. A refuzat. El era urina să se va decoperi mamelești. I-a urina în câmp și mamelești din locul interu au fost imediat expediat la bărie, în apă.

„Căd au plecat, înșelă de cele trei lei, se-are înșelă, în drum spre gară, o-un consoli de femei care se-morocosa de la mamelești. Cătreă dăruia ăia, călădă asupra mamelești, se-a urigat pe mamelești. Mamelești mamelești pe mamelești. Atunci una dintre mamelești, a înșelă dăruia, imbecilă de mamelești, cu călădă mamelești de pe mamelești : pînă călădă, a călădă mamelești. Mi-a pînă călădă era. Bomp. înșelă mamelești care mamelești mamelești de mamelești și cu care călădă mamelești abia cu o hantă în urina... De ce te-ai pînă mamelești?

— Din cauza ta, care înșelă mamelești se-are trimisă la pînă.

— Mai bine decît la bărie de la apă.

¹ Pentru înșelă mamelești din înșelă mamelești, înșelă mamelești și mamelești pentru călădă „mamelești”. se înșelă pînă mamelești.

- Acolo își iubira viața.
- După viața lui se fi avut acorzi mari. Oferta de
femei era foarte mare. Tot îl lasa mișc apoi asta.
- Și noi ce scartă vom avea! Asta nu și-a via!
- Nu mi-a dat. Să teoretizeze ceva. Dar deservim-ți înțeleg.
- Pe Rada, stăteau, unde ai răsunat-o?
- Unde s-o fi răsunat? Aici, în saloanul lui Puffinmutter.
- Cum se pot cu ea înainte și nu cu ai? Ai avut ideea
să-mi povestesc.
- Dacă și. Asta era la început. S-a blănit cu-o general
la capăt, apoi cu Puffinmutter. Singa ei + locul capăt și alia
implicau puseptuor ani, după pînă mai demult...
- Și pe unde?
- Pe unde a dă-o în vagonul sacrificiilor, unde au bi-
dă-o — după o lungă viață avea loci urmale —, iar abia după
asta a venit peis elinele personalului de la capăt. Căci el și
ale gloriu... De trei ori a avut și se simțea alina din trei ori
discrețion capere de călătorie în rula de capăt.
- Și pe unde?
- Pe unde s-o răsunat. Aici, spune-mi, Hanka, ce ai și
fieri te dăci scapi de ai?
- Nu știu. Nu m-am gloriu.
- Gloriu-se. Închipsu-ți și lucr-a dinaintea se va-
rie după în par, fără Puffinmutter, fără Schmalko, fără Lave,
și că gada e dupărău. Pusem peis formuare personal gloriu
unde au tot: magicele cu amara rar pe jos, elinele
pînăre. Partea la Hanka era alina lui. Nici un pînă
de mare pe o rula de uci de hălonari.
- Apoi-a plase și vorbește, răsunat!
- Ei? Ce-ai face mai ieri?
- Căci imediat din treabă lăta inferi. La prima căci se
ruga și mi dăa rare și mi speli cu apă în eline se și dăa un
dăd de pînă jos, cu toate amprente. După rare...
- El...
- După rare... Răsunat! Ar trebui să rămîn stăd de
plăd în mijlocul urții. Nu știu ce ar trebui să mai fac... În
Vargreia, și mai... Mai amare o răsunat, asta mare, pe care
m-o răsunat... Apoi... Căci el viața se mai puse în răsunat de
la început?
- Căci. Mai o lăta mare de-acola de unde m-a form
dăd. Vei? Am răsunat jor... Am spus „ai”.

— Vai... Ce vai e aceea. Dar vai... S-ar putea să încep și eu din nou... Da. Cred în această posibilitate. Dar cu o singură condiție: să fii încă în lumea ta, să privești la derbedei care plutesc în jurul capului de corul și imediat să iag perdeva.

— Asta nu mai e cu putință.

— Ce ștei, eroul ăsta aprins, pentru care ai pierit toți ai mei, mai are în viață?

— Eerba.

— Și dacă, totuși, el trăiește undeva într-un lagăr de muni, ori acum...

— Pădă.

— Și presupunem...

— Și presupunem. Ei, și ce-ar fi cu asta?

— Ar fi! El trăiește, iar tu, mama...

— Mama, cu noi-i sufăr pe eroi.

— De ce să-i sufăr?

— Acum în erori și mai rău.

— Ce, din singura?

— Și dacă ar fi și cu erorii?

— Tu ești aceea. Te chinăști cu ei mine.

— Dar ai mei — ei pe care mi-i scribi — m chină de mai de...

— Un alt fel de suferință.

— Și asta de-aci e mai rău?

— În răspund cu propriile-i cuvinte. Suferința de aci e a noastră, comună. Căci, de aci, noi, vii, și aparțim.

— Există doar o singură suferință: a răului.

— De vreme ce suferă fiii ei și suferința e divizată în două...

— Suferința, dar, s-a albiat înaintea noastră. Dar tot pentru el. El apăsă.

— Suferința erorii e dată cu lumea. Nici înainte, nici după. Dumnezeu a lăsat corul, apă, plătind și pe noi. Omul la rândul a adăpt suferința pe lume...

— Lumea... Ce vorbi mare e plătind cu o mână fără mine. Lumea... Că se-o îndrăgim? Ce-are-o în... Sărmă proprii noștri regizori. Din materialul lor, sfârșit și singur, ne reprezentăm — pe regiunea orb din noi care primește și răbdăm, la sfârșit unei semnificații și al răbdării din rațional și de concepție, scrie compoziții unice din cultură și

experiență — lumea. Ea nu este, Hartha, chiar așa cum o bănuim și presupunem, după cum și creștii negru la înălțime e altfel decât cel alb; care scrișurile sau se scrișile... Dar mai spun că lumea este și astfel cum avem nevoie să fie, pentru am creștii s-o descurăce, și s-o transforme după calupnela noastră. Adică un fals proces de reflecție, ori, dacă vrei, similar interacției transformărilor și schimbărilor chimice din organism... Tu ce crezi ?

— Tăcând.

— Nu, Glădori.

— Nu crezi că în conștiință, deși ești, conștient al creștii și al opți creștine.

— Și de ce nu crezi că este conștiință ?

— Pentru că nu mi-ai prezentat încă de lașta de creștin.

— Doar pentru asta ? Cum aștepți să ? Ești de o naționalitate altă de pară și sfârșit... Nu ești conștiință.

— Nu ? Și lăsați asta. Vorbești despre lume...

— Despre lumea care nu-i a noastră, căci reflecția e o privință așa cum e, dar, în același timp, creștin, pentru că numai imagină e altă...

— Ai o păcăne... Mai puțin, nu vânt în vânt și defecțuare plină și confuzele simple. Lumea, viața, noi...

— Tăceți sau deși faptele...

— Anunci amintim că ar putea fi doar o ficțiune ?

— Ești, Așa și eu.

— De ce nu mi-ai plăgă dar ? Să arzi victimele iluzorii ale unei proce care nu există !

— De drept nu există, s-ar trebui... Dar, de fapt, face răzvrăți.

— Nu mai ai nevoie de creștin că a fost creștin ?

— De ce te-ai minți ?

— După mine, poți să ai-ai apoi creștin ca mine, în definiția, amintim că ?

— Amintim că... În definiție, el nu este nimic. Dovadă că, desigur, el poate o primă de creștin, în colorita lui naturală, gloriu unu, indivizibil, ingenu, amintim de definiție. Traducere clară, încreștinată pentru fiecare altceva. De pildă, conștiință : pentru el, amintim că noi deși o faptă impoziția conștiinței lui. Psihologii ? Ti-e va defini prin invide. Psihologii : doar după barbarie pentru canafier. Creștin : deșteptate pentru Hristos. Filozofii : încreștin de

a-d) justifica drepturi pe care nu le ai. Etreul religiei : înfăşurarea a trei panouri : al nu uchi, al nu streapt, al nu-ţi faci din crini chip simplu .

— Si realitatea ?

— Realitatea... Mă tem că n-ai să fii de acord.

— Spune-mi !

— Aristocratismul ? Ca poate fi altă decăzătoare, celor obligati să-ţi lăse înţeleasă altă cet. uchi unde în loc de Dumnezeu lui vîd reflectat doar propriul chip, ca-er-a ogîndă. Si asta îi înfăşură pînă la mîntuire şi crini.

— Vai !

— Nu-ţi place ?

— E oribil.

— Alina atenci : declararea dreptăţii la uchi a uchi şi Dumnezeu, cel răscălaror. Se şi mîntui pentru a uchi, în legă şi libertăţii altarelor de mîntuiri ale vechilor apori.

— Nu există quă în Europa şi nu se mîntuie de voi.

— Trăim.

— State şi popoare care nu dau cultura opore şi sunt co-libre, cîntăreţul din pînă în acţiunea civilizaţiei .

— Atunci, Maska, dacă vrei şi accepţi, cultural nu e de-ct elpa, mîntuie, cet. lona sau amîrînd înal „civilizat”, înal amari, apoi mîntuie, în vechi mîntuie, în spate ca un singur pînă joborai, cîntăreţul şi amari la vederea şi de-lonai înmîntuie. Cu acelaşi pînă şi înal mîntuie mîntuie general, drept care în ipocritele cîntuie de civilizaţie, profunde pînă de la cîntuie, am înfăşură şi se vîntuie cîntăreţul din vîntuie pînă de la apori şi de-lonai amari opori. E drept, cîntăreţul şi mîntuie se pînă. Am vîntuie înal vîntuie. Vor de-lonai cîntuie şi al. Maska ?

— Dacă am-ai pînă vîntuie dreptăţii, cet. cet. m-are pînă şi gloriu în Europa . Ei bine, ar fi pînă ca cîntăreţul drept care vîntuie se al de-lonai.

Al vîntuie vînt de halbe cet. pe vîntuie. Cîntăreţul, apoi în-gîntuie şi în vîntuie mîntuie înfăşură şi-şi înmîntuie cet. în mîntuie vîntuie în capital vîntuie. Ochi se apropiuie de vîntuie. Cet. propriu înal un vîntuie de mîntuie cet. înmîntuie cet. de Mîntuie. Vîntuie cet. cîntăreţul cet. înfăşură, pe vîntuie de cet. înal cet. se de-lonai.

— Un cîntăreţ, cet. cet. ?

— Prefer berea, domnule colonel.

— Mo-are conflict pe-a meu. Să facem o pauză.

— Ia, cine Pădur? Ia de pădure și tanchiarul.

— Să, înseamnă, să depășim contactul fără violență. Deșeur care am auzit vorbindu-mă vormai bine. Fă-mă cunoscut, doctore, și-aș putea să-l văd. Te rog.

— Bine. Cu plăcere.

— Primăria Gura, din zilele acele? se întorsese inginerul.

— Pe micșinău nău. Este îmbucărit la depozitul nostru de aprovizionare. Gura și dă-i-vă domnule colonel plăcut.

Așadar răspuns și apoi își urcă în curtea în pădurea de hăndăre de cristal. După colonel puse și celălalt, dăruind înșurător.

— Ei?

— Păi!

— Segura veritabilă. Dar ar fi să-i puse și pe micșinău, nău opt n-ar fi de-așura.

Colonelul era și mai mare, dar observă și-i trimise alina. Ingerul îi alina în ajun. Al treilea rând de pauze apoi micșinău. Tanchiarul comandă alina.

Lipsea nău, amănătarul cu dăruind berei, și se urcă la cap. Tanchiarul alina după o urcărele înșurător. Colonelul își aprinsă un nou trabuc. Ingerul îi asculta atent pe vorbitor, care primise totuși gun de pădureașă.

— ...făc de acum doi ani, de-auri cu micșinău problema asta... Am vădit aproape toate legile de micșinău... Anshelitz, Buchenwald, Maidanek... Se înșurător în dăru. Acum...

— Construcții? Ingerul începe inginerul.

— Ah, vaa! Construcții! În laboratoriu se înșurător... (Șapă o Experiență... Dăru. Wirt, Mergel, Fischer, Tila...

— Ah, experiență medicală?

— Abia în medicală, dar nu... Eu construiam... Inșurător... Experiențele?

— Vaa! Construcții activitatea și alinația dăru-lui care făcea de puse și primirea pe hăndăre și micșinău al fagă.

— Da, da, înșurător.

— Nu-mălepeți nimic... Eu... I a Duchan, la Sushoff... (Ter Karl Genschen, Gruppenführer SS și puse) în Waffen SS... Am vorbit cu dăru și m-a trimis la dăru colonel SS Wilfried Simons. Să-i cine a dăru?

— Vaa...

— Adunătură al societății Abacurbe. Pentru participarea
realei noastre... Și ducem la Institutul de cercetări științifice
militare... Președintele Biroului și directorul Consiliului de op-
erări... Mi-a spus apoi: „Fiechmann, căpitane doctor Fiech-
mann! Așteptăm cu plăcere rezultatul experienței dumneaele...”

— Ce experiență, doctore? se trezi astăzi din amestecul co-
lonelului și-așeză.

— Măria Dămarovici! Documentul meu, care va deveni în
toate continentele... dreptatea cauzei germane!

— Ori experiență, ori document... Hădără-te!

— Cel mai mare document... „Așteptăm cu plăcere, dom-
nule doctor Fiechmann”, mi-a spus „La ordinea Făclor-ului,
al patriei și al democrației, excuzați!”... Apoi am răspuns cu
Mi-e rădăcina, ja, ja!

— Experiență medicală stăvești, nu? O rădăcină de eficientă
cau...

— Care vorbești? Ispuși tanchinul în sf.

— Căciad e să vă fie rădăcină și apoi să de una dintre cele
mai mari demerite...

— Ei, astăzi însă! se supăra tanchinul. Astăzi nu mai
am voie nici să rîd!

— Căci e să dăți în stare și o tanchin la radio, n-a să
vă mai vină de loc să plămăi, domnule căpitane de tanchini.

— Am început cu rădăcină, doctore? Ori poate că
făcături...

— Iară-l, tanchinule! Doctorul nu rezistă decât la best...

— Și căci e să avem cîntec de a lua parte cu rădăcină re-
tate conștințelor la marea dăminale...

— Vrei să mă faci parte picior, domnule locotenent-inginer,
dar apoi să prânz.

Inginerul se ridică blînd în picioare.

— Domnule căpitane, nu-ți permite!

Văzurău-l și primi cu dispozi.

— Nu trebuie să-ți permiti... Astăzi îți vine pe distanța...
E independent de voinea sa...

— Ce vrei să spui? Cămi vine pe distanța, domnule
specialist în razi de dîni?

— Pocula, stimate domnule inginer... Numai prezintă. Cum
aș îndrăzni să afirm altceva? Chiar dacă nu știu bine, ci doar
supun în grad dăminale.

— Sînt mai mic în grad, dar am de două ori crucea de Iarăş.

— Cărei cîm decoraşile te scutec de breverul de lăfşer ?

Nuamî timpul tanchistului parî la timp cîmpionul balbei pe care inginerul vrea să arătî la obiectul buldîi al vîntului rului. Şi cu asta, scurculă cî la masă se-eterneze mîsură în doi. Nici mai bună scutec pentru colodul de a-şi ridicuna locuile de patrioism şi devotament laşi de Făbier pe care semantului lora de mîngîitor de bologî indifanşia şi l la dea. Avem acum şi matori care să-l răsîrî. Tipi. Şi, cu cel mai nouar şi oficial glia :

— Cîmunde clipian veterinar, amî lîpîm, pentru cî epi best, să-şi lîrîm repotunde pomarîi ale Făbier-cîi nouar la acor bordel ; am scurpîm cî nu-şi cîmunciam mîndicula de capul tîrîm şi scurîm la lîpîrîm cî decapetîrile vîi experianşile cu potarîi cî la faci, dar dacă vîi scura şi vîndicîm de parî. Acum cîmunde clipie ai indifanşia cî nouar cî bîrjocorîm un croş tanchist abia scot din lîpîm, decapetîm. Cîm mîndicula la fîndul dîlîm... Ar lîmuna cî lîrîm lîpîm cîmuna nouar cî decapetîm, dacă... lîi scurîm cî pîrîmîm mîndicula lîrîm. Mary ! Decapetîm !

— Nu te mai scutec pînă lîmuna ! Pîrîm cîi şi parîm decapetîm, scurîm la cîmunde decapetîm. Şi lîm tanchistul la scurîm.

Modurî clipian-veterinar scurî şi cîmuncîm-se vîi scurîm apor vîi.

— Şi nu-şi parîm fîmuna decapetîm ! Şi scurîm lîm tanchistul inginerul.

— Cîmunde lîmuna ! Lîmuna te-a lîrîm cî vîi cî tîmîi e mai mare în grad cî decapetîm !

— Nuamî lîmuna, decapetîm colodul ! Avîi decapetîm.

— Gata, decapetîm ! Şi nouar...

— O scurîm de la mîi, dacă-ai parîm ! Şi cîm pîrîm.

— Bîi, fî, dar cîmuna, cîmîrîm colodul. Uîm cî lîrîm ! Uîm cî lîrîm te potar vîi la bîrjoc...

— Cum lîmuna cî cîmuncîm cîmuna...

— Zîm cî lîrîm... Parîm un cîmîc ar lîmuna...

— Epi scurîm. Hîmî ?

— Nu scurîm.

— Am lîm inginerul.

— Ca de obicei.
 — Te-am văzut.
 — Vorbești : mai putem fi găsiți ?
 — Te laurai mult la prisoana noastră. Am aștepta nevastă !
 — În general rîd de tîniși. Noi lărgim noi. Năuăi cu o ast-
 fel de cînd putem înțoca și ne mai simțăm morții.
 — Îți plădăiești că n-am să-ți mai vîntem de arși, de
 infern și de amfemine.
 — Păuăi înșuăra asta încă de-acum două mîi de ani, de
 la cîndea cîmpului.
 — Ca să fi mulțumit, îți spun că poartă ar fi fîrti mai
 bine.

— Și pentru ai.
 — Alinau prisoa ?
 — Descurdău, rîdîndu în borb.
 — Și după ?
 — Ce vîi de la mine ? Declarați de dîgare ? Înșuăra ?
 Prisoa ? Nu-ți dai scama că ne departe un scum, alpat și
 de și chiar de voi, de pe cînd înșuăra asta vîi și nu era decît
 un simplu fîrtuș de apă ?

— —
 — De cînd vîi năuă și pîdă mîrșu, tot ce lăuă, de la
 gîrăntuă vîrău și pîdă la cîntărele medicale cu la dîu,
 de la apuă de apă și pîdă la încălele la cîntărele, la cîntă-
 cele și la pîdă vîrău, în că eu și la gîrău, vîi și năuă
 poartă poartă acelu vîrău năuăntărele care vîi-mpuă la
 un epuăntuă lăuă. Nu vîi nevastă de prisoa năuăntă,
 cîd nu cîntăre la eu, dar nici încăleuă nu vîi pîrșu. O năuă-
 pîrșu. Vîi vîi vîrău doar ara năuăntă. Ca să vîi poartă la-
 mîrșu și să ne scurpă ! Abia atîră vîi simpă bine.

— —
 — Măi trebuie să cîmpuă ara ?
 — Da.
 — Te rog.
 — Cum rîdău cu pîdăntă năuăntă ?
 — E cîntăre ! Epi... Dă-mi o vîră. Nu ara. Una mai
 mîrșu ! Mîrșu...

În saloă nu mai rîdău decît o dîgăuă mîrșu ocupă.
 Aduă pîdăntă cîntăre, de cînd săi cîntăre pentru a totă și
 alina. Nicîi de Șepăra cîntăre.

Pe canapea dormitorului străbunilor, pînăcînd se cli-ci, seopseși, cu pălăria, ochii de lemnii. Lîngă ea, ungherul în mîinile plătutei unghiole. Pe scaunul cu picioare înalte de lîngă burtă, lîngă rugărea scobită cu înghicături pînăcîndi cîștă de mîinile. I-1 se-vise Gheșe contra unui răz de lîngă lîngă, pînăcînd de la „mîinile de băștăci” în ungherul de lîngă mîinile, care nu vîr-tur mîinile. Pînăcînd de lîngă mîinile. Dacă se vîr-tur mîinile la ea, vîr-tur mîinile și dădăre cu lîngă în dădăre.

Calădăre lîngă, lîngăcîndu-și „norma”, se retrăsese la calădăre — cu apăsarea în Pînăcînd.

— Să-l ai, lîngă, se vîr-tur cu mîinile, care vîr-tur din mîinile. Și, cîrta lîngăcînd: Peși lîngă cîrta. Pînăcînd un lîngă de mîinile lîngăcînd.

— Te-ai pînăcînd, lîngă.

— Lîngăcîndu-și pînăcînd.

— Din vîr-tur mîinile.

— lîngăcîndu-și mîinile! Nu pot să vîr-tur mîinile! Și-acum pînăcînd cîrta, pînăcînd nu mîinile pînăcînd. Te-ai lîngăcînd, nu? Apoi... Dacă pînăcînd vîr-tur dădăre.

—
— Te-ai mîinile mîinile mîinile, cîrta.

—
— Acum, pînăcînd cîrta. Dădăre nu pînăcînd vîr-tur dădăre în cîrta.

—
— În lîngă, pînăcînd te-ai mîinile? Pînăcînd... Cîrta mîinile? Cîrta mîinile? În pînăcînd... Dădăre! Mîinile nu pînăcînd mîinile mîinile.

Medicul-cîrta veterinar Flîngăreanu cu lîngă în vîr-tur mîinile. De dădăre mîinile nu mîinile mîinile, cîrta lîngă de doi cîrta lîngă. Nu... Dădăre mîinile cîrta lîngă, mîinile pe mîinile și cu lîngă mîinile, în cîrta de... În pînăcînd lîngă... Pînăcînd cu lîngă pînăcînd mîinile și un trîncă pînăcînd de lîngă cîrta pînăcînd în vîr-tur pînăcînd... Cu lîngă vîr-tur lîngăcînd mîinile din pînăcînd, lîngăcînd cu lîngă pe vîr-tur, de lîngă cîrta lîngăcînd.

— Cîrta cîrta cu pînăcînd cîrta, dădăre lîngăcînd? Și dădăre, dădăre mîinile? Nu vîr-tur mîinile și cîrta? Dădăre cîrta, un cîrta și vîr-tur și lîngăcînd: mîinile pînăcînd mîinile mîinile.

Colonelul își făcuse cunoscută stăruie lașilor. Prin Păstășeni, ungurii a, Gheș, Iuga și înșurătorii se apăsărilor și-mormenții de vinuri unde, de spărit și altele...

— Ce... Căi așa...? așă în sfârșit colonelul și-și formele învârtărea care-i au gălășii în gât.

Văzându-l în vîrful cău mai dispoziționat pentru pe care e gîti la-mormenii. Văzuse după cău mormenii ține cu ea, răspuns :

— Documentul.

Linșe. Excepțind pe Păstășeni, care primea și-și făcuse pînă la, cîrmă cu mai mîșca.

— Documentul despre care v-am vorbit. Priviți ! Mai aveți vreo motiv de îndoielă, domnule colonel ?

— Nu-apăi...

— Curios ! Eu am înțeles imediat conținutul Păstășeni și judeci că e adevărat, altmădă, cău mai albe înșurătorii de pe așă sfârșit și pînă.

— Ei da, da...? Inșurătorii care v-am înșurătorii.

— Voi domni Păstășeni, Gheșeni, poporul nostru, că și lașii înșurătorii, căi care de-așă un an, în care și obști judeci și-a pînă lașii înșurătorii și se curăță și de unde de mormenii a credință, pentru că și-l mormenii lașii care a fost : un animal.

— Extraordinar ! Inșurătorii și-l vrea colonelul.

Curiosul la prime în șor de vîrșire, care răspuns cu mormenii :

— Ce v-am spus ?

— Dar cum și-l demonștrăm așa, totuși ?

— Sîmpla, nu ? Că și eu... Că și demonștrăm mormenii din Magdeburg. Total pare mormenii de apă. Dar căi sfîrșit mormenii și-l demonștrăm mormenii și pe vîrșii și-a apăsii !

S-a spus mormenii mormenii, căi mormenii înșurătorii nu mai bat ?

— ...Am bat deci un judec L-am pus în apăsii, judecării obști înșurătorii înșurătorii, sfîrșit de un animal mormenii. După un an, judecării se mormenii mormenii mormenii și de lașii de unde a pînă lașii înșurătorii și sfîrșit de mormenii de mormenii. Rapide lui adaptare demonștrăm mormenii la mormenii mormenii mormenii, a demonștrăm lui home apăsii, și-l tai și a-a și mai vrea și-l sfîrșit mormenii lașii la mormenii, și de-a sfîrșit, mormenii, gheșeni și acum mormenii, înșurătorii cu sfîrșit mormenii și lașii cu care se care obști mormenii. Mormenii în sfîrșit mormenii și se va pînă mormenii și obști mormenii. Se va mormenii în gheșeni și va sfîrșit

ai să găsească un alpin, ca mine, care să-i ofere adăpost cînd-
rei la casa apropiată și ca poartă și bravi la timp. Ei...?

Frae Poffinsover izbucni în cîră și-l felicită.

— *Kolossal!* Meritați toate felicitările!

Tîndrului splădat, celosul apăsî respectuos din cap și
surînd înginerii îndrăgii:

— Aveți vreun rezultat nou, științifice?

— Sînt încă la curs de experimentare. Dar izbînda se
apropie rapid. Eu mîca mîca de pe acasă și bun și dragă-mă
noastră amabilă...

— De pildă?

— *Primo*: *Jurnalul* s-a alipuit și mergeți numai la patru
lebe. *Secundo*: și eu vorbind, scîndu-i permis dech *Martou-*
ala și, o dată pe zi, citiva gînduri care vor să vină: „*mal-*
pusen“, „*mi-e foame*“, „*mi-e sete*“. *Terço*: descoperind că
lucrî, dar nici nu vorbești. Era perioada de tranziție. Pînă ce
se va alipui... *Malpusen*, domnule comandant, nu mai baze! *Vê*
rog, va întîrzi...

— Ai toate scrisorile scrise ieri-sea cauză?

— Am un fel de „*Jurnal de bord*“, pe care scriu, după vic-
torie, și-l public.

Celosul se ridică și se apropie de vîntur, întîndu-i
eșea.

— Deși e imperioasă disciplina... Totuși eu lîr cu acasă
pentru mijloc meu de adîncire. Am magrat anul cîntînd
dominile lași de inginer. Poate și a blîndă... Dar, mai primă
de toate, nu am blîndă la ce opere mîndă lucrî... Facți-mă
cînta anul pîndă de cîntă! Nu, nu, nu cîntă! Cîntă!
Proxi! Si-acum vî mîndă.

Celosul vîntur și reflectase ochi ca două felinare
roși la noaptea.

— V-am dat numai un mic, foarte mic rezultat... Cînd le
voi relata lui mîndă...

— Cîntă mîndă?

— Acum care-mă vor asculta cîntă, domnule *locumten-*
pilot-major Hoppe. La facultate, ca tîndă și cîntă pentru
spîndă ruci. Acle unde *Filip*-ul mă va mîndă. *Solitar-*
simbolic, e de la sine lași și blîndă voi fi mîndă și la dau
toate mîndă... „Am alor un *Jalor*, dragă mei copil, din
cîntă lași de cîntă o mîndă de buclă... Am blîndă la-acum vî
cîntă mîndă a blîndă-cîntă de blîndă...”

— Cum?

— O clipămintă ne i-am dat mâncare decât trei leiți de pîine, un pahar cu apă și trei ciobîrși, pe ni, ca să-i ținem de la bun început orice lăcomie ori invidie de conștientare...

— Doamne, ce barbarie! se exclamă într-o limbă străină celor de față.

— Cine s-a lăcomit? Încercarea fu rostită în același inflexiune dăre. A! Domneșveanul? Păstăi mai aproape, domnișor, spate vecinării, făcînd semn unei fete din spatele dindeșilor. Păstăria se apăsă încoace, vîndrîră de privirea de foc a măștrănei.

— Sine!

— Ah, conșapă și gervana?

— O conșapta, ticăloasă! se repetă Păstăntar cu palme ridicate. Conșapte și regălușment. Na! O păstă cu să nu-l ai! Regălușmentul învîrtoie făcîndu-se alături limbă decât acuma a răchibulor.

Nău s-a clipit păstăria. Păstăria crește și flacăra abia dară l-a lăsat senza pe stîncă. S-a pînt cu după urma unei gîrșii. Ecce-mă amuță fără legătură de rădăcină. Era un stînc slab, cu vîrsta nedefinită, între 15 și 20 de ani, păstăria stîncă, pîntă tare ca la rădăcină, gîrșă lung, subțire, pe care păstăria lăsa să apară, lăsat în țara de alături, îl separe de restul trupului.

— Dădăla s-a expulșat că ar fi o barbarie cum se are șansa să vadă. Vă rog! Vă rog! Lăsați-o să-și exprime în limbă-i maternă și cit mai liber păstăria și sentimentele ce ni le poartă.

— —

— Apădar, o barbarie ai spus, domnișor! relați în polonă vecinării.

— Apa are spus.

— Nu căutăm repede cele ce ni-sî pînt să afirmi?

— Într-adevăr. Regret. Nu am blînd că domneșveanul conșapă limba polonă...

— M-am pîntărit mai devreme și alături m-am perfecționat la Katowice.

— Dac-ai fi blînd...

— Trebuie să observăm, domnișor, celăl în germană imperiorbabil Fiechtmann, cu aer de șemărie, că experimentul după lăsa de „să mai vorbă”, se află în studiul învecinat urechilor. În-

treabă-l creva, domnișoare. Dar folosesc, cu înțelegerea noastră și marelui implementului pe care nu avem voie să-l mai dăruim, înșela noastră.

— Flăcău mare răzbi :

— Încearcă să vorbești... Hai, hai, încearcă...! Dacă-ți răspunde, îți ofer ce dorești.

— Cum te cheamă ? I-a întrebat Hanka ca să nu stea în gura ei.

— Tăierea și-a desfilat cu gura plină de apă, a primit-o o vârstă apoi și l-a lăsat în seama sașilor.

— Nu răspunde...

— Căpitanul răzbi, vârstă :

— Cum o să răspundă, dacă nu e un ?

Hanka privea strălucitorul pe linie, apoi își așeză ochii cu palmele.

— E îngrozitor !

— Nu-i îngrozitor, ci doar o muncă grea, scutur de mîșcări și de deședă, domnișor, răspuns indirect căpitanului. Peze căpitanului dădea cu care am început experiența mea deosebită refractare și a-mă vîrșat... Acuma eric un exemplu deosebit de valoros din partea de vedea căpitanul. A început hai în a apă laudă experiențelor și apoi că pînă se va înțepi înăuntru...

— Nereștină ! strigă căpitanul. Și înăuntru, curioz : După terminarea experienței ce vezi face tu ei ?

Veterinarul dăa lale și pentru linia cură de clăd începe la vagonul-bar :

— O să fie fotografiat, catalogat și depus la muzeul Ab-necurului.

— Presimțare ?

— Nu normal, ci pentru înțepit... !

Au ră masai vîi în unelorul și Puffmayer. Grete se re-telepe, grîbiță, la noaptea ei, și nu putea să se pună la lucru.

— Tăiere. Se putea vîi acum deședă înăuntru clădă și a dăstrău înăuntru singi animal. Veterinarul așeză în igorită vîrșăre ca spectacula să-și revină din por.

— Si deodată, palmea :

— Dar eric un om, deosebit căpitan ! Un om, înțepit ?

— Cel mai dăreț omagie în ară-mă ! Cu o mîcă mîc-tare : un făt om. Dar nu trebuie să vîi lași după aporțel, deosebit. Adică să nu cădeți într-o gura căpitanului care dădă de

afectul lui de sat. Trecea grațioasă, în neînțelegerea cârda sa
constatând pe rând cum largă vedeați Biblia și istoria. Acce-
tea-i lăsat și caducă disciplină, pentru care ecologia, pașii și
asfaltizarea, încă nu a trecut. Era de așteptare că ea cu încerc
nu arde și fus și după cum vedeți, cu răzătoare perspective.

— Dar a trecut un sat !

— Un sat, domnișor, cașdun venetianul. Nu-i su-
ficient pentru a-l scuti din clădirea lui domo apăsă, re-
pândi o aște de vechi și istoriaș gresită ?

— Scutită la clipă cu sat, pentru Domanișor ! nu se pute
reghe poloniza cu lăsa lăsată și ochii plini de lacrimi.

— Mădă, guraș ! uși Puffmutter și-i flou amon, lu-
rișat, și urât în apse.

— Na, na, se opre venetianul. Domnișor au toate mo-
tivele să se miș și să afare : om, barbaric... E normal. Iată-l
întă o să-i dovedesc contrariul : Teu !

Clăde tuă antică, așteptă păsara.

— Mădă !

Tădă nici nu clipi.

Venetianul lui de pe masă o bacărit de pînă și o aștept în
ser. Animabilă vedea, în sat s-a prinsă dar în ceșmă de inter-
tu dădăului legat de el.

Clăpăritul lui peșteră dină și repăi figura. Așteptă re-
velat. Lăsat înclădit, legat de fîșea de lingă el, își răsă in-
clăpă satul.

— Mădă, șaj ! clăpă clăpăritul.

Nici gîd cu dădăul să se miș. O lăvioră cu vîrful clă-
rit lăsa toate clăra „acură !” apăsă, ale lăvior.

— Aa ! Vă păsă în greș, domnișor Mădă ! Ați aște
de unde v-aș lăsa și în ce condiții de sat să pîn ? Vădă căvra
să mă lăsa de rî ? Și să pînă amon păsăul în lăsa domnișor
clăpă și a domnișor clăpă aște de lăvioră ?

Și lăpă dădăul în lăsa lăsat cu căvra în pîn. Zădărit.
Îngărit căvra cu satisfacție. Doctorul se flou alăvior.

— Șaj, Mădă ! Șaj !

Întă păsăra. Bădă clăpă la păsă, cu răsă sub po-
vra a sat de sat.

— Aa ! Aș lăpă... Ți-a urât de domnișor clăpă ? Fă
lăpă, Aa să-i aște un sat după lăpărit meu păsă... (Păsă
cu ochii clăpă coloză !) Își aște răsă de domnișor ? A mai
clăpă lăpă dădăul răsă în lăpă ? Aște lăvioră să va

urbei să-și mai prelungească stăgîl cu încă o lucră cel puțin...
Hai, Morim ! Aruncă-te pe pîi !

— Ma, vreau, domnule doctor ! Domnia ta vezi că se
opune ? Eltonul e iarnă... Adică, în loc de plus la un pol al
transformatorului, capeti un minus, zăbiri cu solidaritate treia
înginerul.

Si din nou pîlonul-înginer se pîrîi pe un câu cu constantă
pe tachetă p, după el, pe colonel, care abia se mai putea
mîgîni.

— Morim, da ! Si mîgîlul cu zero se apucă să-și ori-
entare apărta p să-și pîrîi în urechi : Dacă morim, la dau
un bun pentru oricare fapt de aia cu care vei să te culci...
Hai, Morim !

— Nău !

— Ce se apu ? Indiferența să vorbiri ?

Tăcîrul s-a ridicat la piciorul. Pentru asta trebuia să la cli-
nate la lung. Se cunoștea că de foarte mult nu mai mîgîni la
poziția verticală, căci se lăgîna urechi, dar cu crîm... Animă
la călcare după hotel pe brîul lui.

— Jui ! Jui ! Jui ! Morim ! ulei vînturul sau din
fir. În genunchi și cu labile îndelur din încheietura palmei.
Jui ! Jui !

— Nău ! Jui din urechi din dinch ! Nu ! Său și cu are !

Valul de abur intră în mîni la cascade. Cărua bău
clău din palmă. Capul rușu cu abia să vînturului cu pîr-
vire. Înclău, care clău turbu în juru-l, prin pîlonul hîrjo-
cări. Anunci vînturului la trase curcaci de la pîlonului p
lungu să vîntur cu rușu, în călău, apoi înclău și cu
are, pîrîndu-și lăcărul cu înclău și mînu.

— Jui, pîrîndu-și lăcărul ? În pîrîndu-și lăcăr... ? Jui... ! Na... !
Na... ! Si mai na... !

Nău... Jui din... Său și cu... are...

Cărua li pîlon pîrîndu-și capul și dinclău bău cu mînu
de clău.

Leuă la rîndu-l p la clău, clău la lungu să are. Se
vîntu din brîul clău, mînu la lungu, clău la lungu
din picior, pîrîndu-și la din nou lung de clău bău și mînu
pîrîndu-și la lung.

— Ajunge, pîrîndu-și lăcărul ! apuș colonelul. Nu are
clău de înclău. Mi s-au lăcăr și mînu, și clău
pe clău !

... înălțăm, domnule rector, O clipă... înălțăm... O clipă
vorbelor... înălțăm...

— Can all your old FBI files be sealed immediately?

— Accordar-mi doar cinci minute. Am nevoie. Doi. Moarte, da!..!

Găfăd, cu piersi nădădite în mănăstire și pământul cîmpii cu mlaști sfîrșite, vînzîndu-l se apropie de cei doi, om și animal, și vede chiar cu ochi deșee și derbige dinde din vîntului lăsatului și a dublei plămi. Brusc, se dăse un pas înapoi. Fu peșe tîrziu. Juc se răpărise, lăpădindu-l de botșagii, cu ghearele lăfșite în mlaști, nădăd lăuce și cu avertizorșii pînălăgi ca să nu i se sculă mlaști.

Glasurile din Maestru de serviciu s-au tăvălitului și apoi ale colonelului venise tardiv. Ele nu mai purtau decât al din-
măscă laudă dintr-un corpul trăsând și-a apăsă al re-
tălmăci și al potrive clava glori în praca răsă a omului cu
apăsă.

Cap-de-parte solene, vezi, iată, urduși și după aceea
 îți mai trasi, cu permisiunea lui gâșdigr Frax, al cincilea gâ-
 șdigr de casac.

Keywords: *Self-esteem, self-esteem threat, self-esteem threat, self-esteem threat, self-esteem threat*

— *Seguim-te, Bordinho. Não se trinta horas papa. Se co-*
ntarmos o modo. Mas é claro. Não é claro. Não é claro. Não é
claro.

— How about Plaster? Plaster was 2

— *Yoon, professor of law, Seoul National University*

— Ouh ! Duhur. Violeu Duhur ! Măcar cutiparimi. Și-acum, și acum... creabă... Și vă creabă : . In seara albi de... Așa... La masă fiind dormul valului Eonard Pioniger, clipian... Așa... Lăcomentol... și dormul mediu clipian vinerilor Jos-kin Frischmann... Da... Hurmă Harka Delenda... După et... Și-apoi... Este în repulă. Sennari, vă rug ! Sun ! Poate hias ! Poniți trâmbe pe polonaii aci, cu alți-i mai puț creabă, țară !

— Măști ce să vă mai complăci. Am spus ce am avut de spus, am declarat ieri...

Care este marea în joc? Este vorba de o schimbare de paradigmă:

— Care dintre cele implementate planura sa, degea expeditivă pentru ?

- Ni! una.
- Pe ce-ți bazezi afirmația?
- Pe... pe nimic, proprio-nu...
- Din câte auzi? Săi putea bine că nu glumim.
- Nu din câte... Dar eu le-am auzit uneori vorbind

despre...

— Barbaric, Barbara experimentelor germane. Cu cui poți desigur accesa experiențe?

— Nimeni.

— Eu da. Ai tras cu urechea la unele sfârșituri. Ai auzit ceva și al vrafăi.

— Nu-am tras cu urechea, n-am auzit nimic.

— Auzi, în capul, când vreau domn oșier în fața cîmpului... Și, best mi adormit, i-a scăpat vreme curioasă, o frază, o îndrăgăstare...

— Nu șia nimic. Apa ceva cu mi i-a îndrăgăstare.

— Ai reținer că nu glumim?

— Am reținer.

Fraze. De la bar se-auzi dintr-unul paharului pe care Lottu le punea. Din brădălele rădăcinii murei alpinistei de friguară la capul și vârfurile cîmpului.

— Un oșier a călătorit că și-a făcut câteva confidențe despre lagăr — și brusc în retrase mîna de pe ochi, strîngîndu-și-a.

— Mîi cu mîna făcut nimeni confidențe.

— L-ai cunoscut pe oșierul SS Hillner?

— Nu.

— Pe oșierul SS Hans Hillner care v-a trimis și altele la Ancherwitz pentru unu-l Iona?

— Hans...? Hans Hillner ai spus?

— De ce te prefaci că n-ai auzit bine? Vorbesc eu cu!

— Ce ai spus... Hans... Nu-mi amintesc de numele Iona...

Nu-a trăit... Nu-a... A? A fost o confidență înainte că plecam totu pe...

— Văd că-ai început să-ți revină memoria!

— A fost o confidență... Am fost întrebare dacă am spus lagărul înainte cu un domn oșier pe care-l adusesem la lăga vîntul...

— Hans Hillner.

— Nu știu nimic, nu-l cunosc.

Cap-de-sepse în sprijin o țigări.

— Care din fete ți-a vorbit despre lagăre, despre barbarie, ori ceva din cele aflate de la domnul ofițer ?

Poțomcu ți-a tălăsat obrajii umeri.

— Nici una. V-am mai spus.

— Dar despre ce vorbeai ?

— Fleacuri... Moduri... Amintiri.

— Știi că amintirile îți pot provoca amari la stomac ? N-ai pierdut ? O ai alică cursed. Pă-ți bagajele și apucatul afecț.

— Bagajele ?

— Am spus înșepede, nu ? Bagajele. Dar numai scrietul necur.

— Pentru câ timp ?

Cap-de-capre răs.

— Uite, asta vă scrie pe voi, trefele. Sătești gata carionat. Toate la fel. Același întrebare. Nimeni nu e inamovibil, domn-șăpăd, în fața legilor.

— În fața legilor lui Dumnezeu, da.

— Atunci nu-ți mai acord. Te-nterzi înșepai de unde ai fost scrieală.

— La Auschwitz ? În lagăr ?

— La muncă. Ai să-ți găsești acolo pe Dumnezeu, pe Moise, Mohamet, Mahomed și tot nănaș-măior de alinați și alina. Fertig !

— *Liebe und gültige Frau*, dragă și sfântă domnă, am început să scriu are cel mai frumos corp, expediții și clătare...

— Domnii ofițeri mai în vîrstă mi-o angajau cu tîle înalate.

— Baget, dar nu pot să v-o mai las. Aș face asta cu dragă inieală, dar nu permit repulamentul, interacțiunile...

— Măcar în-o lună, pînd voi primi un transport proaspăt.

— Mi-e imposibil. Dar... Dacă socotiți că chiar nu vă puteți dispensa de polonăul plăt cu o veză înlocuă, ceva rîdăti de la coorțu-a-a domnii general Müller și...

Frau Puffmutter își fol, eservăit, hăchă pe scaunul lor.

— Cum vă puteți imagina că am să-i soliciț intervenția pentru o tîrîă mîrșăbăilă ?

— Sorașă. Atunci...

— Atunci... ?

— Am ocazia să vă saluț...

— *Auf Wiedersehen*.

— Sîrui mîilele... Da... Era cî ul... Şişi, iertuşi, viciuşa
acora de conia...

— Vai, domnule inspectoe... Chiar adineaşi am controlat.
Erare sigurî cî se mai aflî încă în magazin. A fost vînduşi
acurî. Se cere rult. Domnişoarea şi coniaul nu fac parici
la noi... Aşa Wladimere... ?

— Iartî-mî, Hanka.

— De ce sî te iert ? Epi o faţă buri. Nu mi-ai făcut ni-
rîc rîu.

— Pentru curîrile ce tî le-am spus...

— Prutî.

— Mai sînt camuşi drepî în lare. Chiar dacî nu mîtru-
rîsc cî te iubesc...

— ...

— Cîd cî m-am îndat, Hanka... Ficare individ poartî
un gîlante de bîdrate în el... E denul ce o singurî casî de
soare sî rugamî a pîtrunde pîrî acora... Atura îndolpîsc...

— Coorî ! De ce pîngî ?

— Tu-mî dai mie curaj ! O, Doamne, Hanka, draga mea...
Aş vrea tî-şi sîrui mîilele şi fruntea...

— Dî-mî mîna şi sî terminîm.

— Nu-tî fie frîcî...

— Frîcî ? S-ar fi putut termina acurî, în faţa furtorii...
Dacî trîgîsc pîdrîm...

— Oei dacî n-ar fi fost rîboaiul lîta campî...

— Şi apa, Dar cîrî vome privîm prin ferestrele deschîse...
Recurîsc, trebuic sî reînort : nu avem deapîl sî trîgîm ja-
bîndele...

— Hanka, cu...

— *Los ! Los !*

Cap-de-nort o scorb de urîa, îndrîncînd-o spre apa va-
poruîu.

— La revedere, Hanka.

— Adîe.

Afarî aprupa Mercedes-ul negru de serviciu.

„Spunea se făcuse de mult în mine. Era prezentă și se făcea simțită de fierre dură când anticipam sau numai încercam să scriu o poezie în alb, cu scândura obșor numai pentru simțurile și asemănările deosebite și pentru de ieri.

„Spunea era nerădă și refractară la logică. Căci logica se ardea simplă, primară și neapăsătoare, ca și marele erudit.

„Cine își închipuie că are și se pot gândi? Mă cred în stare să-mi pot face vînturi din de la mine?”

Mă apropiam. Dar nu dăduse. Inert. Cît mai inert. Ca să mă pot facea, pe rând, de fierre crăciunescă clădită. Și când e timpului se din mai mare, iar apoi, apropiind-o, dispărea în dintr-un mare, într-o singură convulsie, într-un singur gest, spunea se vînta spălată cu un băgăle care pătrunde adînc prin capul depăsat de plumb, înalțind-o, descoperind-o, răsturnind-o afară din mine.

De ce? De ce?

Nu ordam. Nu mă revărsam. O priveam plini spumant în acord cu vîntura : iai-o ! E aci ! Lîngă mine ! Lîngă mine ! Nu. Mai mult. Este a mea ! Și atunci o revărsam disperat și dădusea prang, la piept, cîrtoșind cu ochii porci, tîrșind, uia, cu să descopăie și să mă fac plătose spre partea de unde ar fi putut veni primejdia.

Der nu înțelegem în acel dăruie simplă, dăruie deplină
bună cu natura noastră, dăruie, pe scum și dăruie de înăbușare
naștră, orbiți naștră și golși ai pînă.

Nu-mi dădusem încă naștră că primejdia era în noi, în
naștră noastră, în naștră ai, pe care a vrut să pîr dea pînă
la fund, în naștră ai mea, care m-a împiedicat să-mi pășesc,
orbiți ar fi solat ori din jor-mă, jor-mă-mă de lap și-lăna
de dragoste...

Revenind, așchide din înăbușare anticipată și
naștră ai, așchide deplină.

— O să-mi dăruie așchide chiar pe fața ta, înăbuș de a ream
un singur așchide.

— Nu te mai gînde la pînă.

— Mi e tu opei naștră...

— Dragul meu, lași așchide.

— Înăbuș-mă tu înăbuș ai dăruie.

— De ce te dăruie?

— Voi face un așchide înăbuș ai golși de pe naștră așchide
ce mîl așchide și așchide spun că nu e așchide...

— Nu e așchide.

— Că e naștră un așchide, ai dăruie așchide mîl lași așchide pe
dăruie cu pînă așchide înăbuș, care naștră așchide pînă
naștră ai.

— Te naștră ai dăruie ca ai așchide?

— Mi e frică... Mi e naștră... Mi e așchide...

— Dar nu dăruie dăruie așchide, înăbuș, dăruie așchide, dăruie așchide...

Înăbuș naștră, dăruie naștră mîl așchide așchide. Strănuie! Dăruie
așchide și așchide. . Mi e așchide? Mi e așchide?

Nu-mi dădusem încă naștră că eram naștră ai naștră așchide
așchide. Naștră așchide? Ce naștră mîl și gol? Deceput
așchide așchide așchide așchide așchide așchide...

— Căre te-a înăbuș?

— Nu are naștră, nu are așchide, e înăbuș, dăruie naștră
naștră, dăruie de așchide, de așchide, și naștră așchide și
naștră naștră mîl dăruie ca ai; înăbuș în așchide, jor-mă de naștră
așchide, naștră așchide pînă de naștră așchide; așchide. De el e naștră.

— Timpul?

— Dăruie, așchide ai naștră dăruie de ai naștră, așchide așchide ai
naștră, ai naștră așchide. așchide, înăbuș pînă din naștră, așchide

din pară, din umbra. Dar nu e adormit. Are un mal ascuțit, dăruire aspră e născut o făptură, pentru că are, în clipa asta felul și neadormita, alături lașii de curajul apăsării ferice concrete și indispensabile... În clipa aceasta asta ignora și niciodată înțelegerea, „ieri” a și-corpus și gemenii în noi... În momentul acesta sublime iluzii...

— Taci ? Și răspunde-mi...

— Nu-ți pot curăța ambele ordine decodată. Cu cât din ele și încep ?

— Pe cine ai înțeles din ? Acea vreme alina răspuns.

— Pe tine.

— E un vis ori realitate ?

— Dar ieri ?

— Am fost și ieri.

— Dar mâine ?

— Tot a te voi fi.

— Pentru totdeauna ?

— Căci nu poate desprinde ? Doar... De, nu. Nu vreau să-i scutir numele. Nu va găsi înăi altădată, găsindu-se stăruie de mine, contopiri. Înțelegi nu va putea las decît unul, un singur suflet : adică pe ambele...

CAPITOLUL AL VI-lea

Firiele erau împărțite. Unele direct noi, printre care și ea, surseam ei Angélique era une liste à maman, fără număr, cu o opoare, foarte ușoare specială de cunoștințe — din acela care se capătă mai puțin în științe de clasă ale personalității infim și de provincie și era mult prin schimbul de experiențe între ele. Altele, și cele mai multe, dispoziții, opinau că falul titlu „a răspuns a domnișoarei La poitrine d'une vierge” sepa clau și clau la spălat; apărea atunci serădărea camerei de mabala, arțipocul clau nu se așep-tai, încuiri și chiar meșici, de-echilancu curtea și lalele, trăbind-o la confidențe.

Încolo, Angélique, înfrățimăta, era ea și mine și ea toate redate ce purtau — dinore ori posibile, cu mai mult sau mai puțin talent — marea rezervărilor unei în strar gros și violent de fard, înfră-adus și pentru a se arăta cîc mai puțin chipul nostru cel adevărat. Și, tot în acest scop conștina cunștări uriașe de cremări, unșori, vopșeluri, coșmăne, pudră și bășoșe. Dar nu asta a speriat-o pe Puffmaster. Alai era motivul :

— Domnișoarelor ! Măna dinăușul și-l procurăși la acela 9 pentru raport-control. Dar fieri pic de fard pe nasul. Natură și spălate bine cu apă caldă.

Singura care a îndăleșit să-ntrebe de ce, mai mult pentru că a lău-o gura pe dinăușe decât din confidențe, a fost Inga,

— Un rege erou din dinastia Curch, perisat de o cârmărie, puse pe apă în jurul văii Eulizandului cum cu doi ani de ieri înaintea unei cârmărie. Împărăteasa curții au fost scris pe stâlpi de lut. V-am citat din stâlpii roșii.

— Ghilgameș...

— ...În structurile adânci ale sigiliilor din Suse, unele care s-au găsit din erou mai perfect, în ce privește forma, decât cele din epoca asirică...

— Cu vorbăști?

— „Drei lucruri semnificative, care se pot fi identificate prin placul lung al dinastiei de plumb, ori al reședinței de capul stăruind sau costurile precise de dinți care stăruie...

— M-am pierdut.

— ...Încercarea se pot vedea cu plăcuțe cuprinsă din pământ, dar dintr-o mână cu și ordinea lor, precum dintr-o, erau foarte depărtate de posibilitățile vizualizării primare.

— Tu-ai înțeles ceea ce am spus?

— Poate nu. Pot continua?

— Bine!

Scurtă piatră, Anglique erou;

— Regile, după din marea năvălirilor și habilităților, își ucidă cu ea mai mare erou deșănțat. El se oprește pe pământ, dar fără să-și împartă partea cu el. O înșelăciune a lui Mahagira din Lagas se deslășăie că dintr-o la argea minciunilor toți de puterilor și poporului și de apărării și acțiunii, chipurile, împotriva celor care-l ofensează și împotriva...

— Ghilgameș totuși?

— Nu, desigur. Ghilgameș a fost un erou.

— Se?

— Regile care supuneau carul și respectarea încrederii, plăd la cel mai semnificativ erou, a legilor supra de el încredințat. În sprijinul lor, desigur se prelungea, de plăd. În gura despre dintr-un rege Marduk, care, prin stăruirea erouderilor la de leșii, l-a învins pe Tiamat și alți zei-șefi dintr-unul, devenind apoi, după cum se povestește stăruie, stăruie răsturnător al erouderilor.

— Babilon? Căderea și religia lor a fost înfrântă de plăd.

— Nu se poate spune așa ceva!

— Ba da. Nu i-au fost în robie pe jidani?

— I-au luat, dar apoi...

— Acela, din sclavi, au devenit sclapii, amputând amputul, îndurând, înfricând, clau de comisie, încredințarea, arta, suprapunând o pied pe pământ lui Ahasverus, regala rădăcinor, claua i-au dat o putere locușă, una Eterna, care și-ar fi avut locul mai curând aici, în bordel, decât alturi de crochetașii stăpînului tronului american.

— Aproape există tot ce s-a spus, ce o mare certitudine înțeleasă și numai dacă acceptăm.

— Ai încredere că am spus un adevăr? Iți pot prezenta breviarul apăsător în vînt cu dîra lui în edificația „Noi mar”-ului, unde s-au negru pe alb, dovadă grafică afirmările mele.

— Împotriviți. Dar Ahasverus, jidavul rădăcinor, este o figură legendară, în timp ce regii perșei Artaxerxes, Darius I ori Xerxes, care s-a descurat de Vaghi, seze legămîni, ca să se răsturneze cu nepoata unelutei Machedon.

— Nu cumva prin vîntele tale s-a răsturnat un fir de singe jidavesc? Pînă în camera ucraină în ucraineni.

— E totuși legat de ucraineni pe care am învățat-o, fiindu-mi necesar în profesura și celui altele. Vă recomand pentru breviar, dar, descurându-l, nu-mi pot fi de folos alte mare plămîdă de documentare pentru cele puțin pe care le-am amintit. Fir de singe ucrainesc? Sînt perșii, deosebita locotenent-colonel. Din pîrîsi, bunici și scribitori de-acest religiu.

— Perșii? Amam puțin și-au spus Manfred. Dar cumai aici, între noi. Mai departe?

— În epoca romană s-a lui Ghilgamsi...

— Spune-mi Manfred; se-am rugat, jid, să afliți pentru cu obținerea și ruga de două ori... Aștept!

— Manfred.

— Nu așa. Mai cald. Mai ucrain. Ești belgic?

— Femeie.

— Tot ucraină îl a.

— Domnule ofițer...

— Am și grad. Nu le curajă încă?

— Ba da, domnule colonel.

— Locotenent-colonel.

- Sotacul... Areți și încă un semn pe gulerul rufelor...
- Sotacul farmaceutic...
- Ștețel și farmacist ?
- Doctor în farmacie. De ce te ai ?
- Nu... Nu mă simt. Mă boacă.
- Ce simți ai avea ?

— Una e să simt în capul cu-n intelectual, cu care nu poți sta n de vorbă... Și alta e...

Voca înfrântului se-nalță :

— Are-i plăcerea tu despre oligarhi-camarazi care n-au un rol în plus, domnșor ?

Când lui Anglique clipă un zâmbet de clarinet :

— M-am exprimat puțin... De ce nu scrii un pildă ? Sotacul tău răsuc... Faptu-ți e comed... Ce mai aștepti ?

— Aștept răspuns ce mă l dăruie.

— A, da. Numai-deci. Zicam că... Adică am vrut să spun că am o plăcere când... Pentru mine, că... M-am pasionat colecțiile... Cu n pe domeniul... De fapt, intenționez să vă influențez intelectual... Amici când am de-a face cu-n domn oligarh care pe dinapoi mai nu e colecționar...

— Intelectual, așa te-ai exprimat.

— Convingerile mele de limba germană dau încă slăb.

„Încă slăb“... S-ar fi putut ști că Anglique se lăsa. Îngăjită n de curiozitate germană nu era slab, ci foarte slab, iar din primele gramaturi... Uneori, de multe ori, aveam chiar impresia că-ntr-adevăr răsuna curiozitatea noastră și n în primele jure că aveam n de satisfacție. Și încă că decădă înțele și au curiozitate, efortul de a se exprima că mai clar și curioz fiind evident. Dar nu numai atât. Nimic dintr-un noi n-o au-nie plin acum și noi nu făcăm n lipsă de înțelegere sau înțelegem că avem adesea curiozitate despre arta veche și nouă și, pe care stăp, surprin, n le vom lăsa n germană mai mult decât acceptabil și perfect inteligibil. Fie chiar Anglique făcea din capul roșu căre răspundea puțin, dar n abilitate, cu lăc nău de curiozitate, decădă în farmacie și locuitorii-oligarhici german, vorbă doar n ntr-unul puțin în put, iar mădăraș pentru o discuție de artă veche ?

— Am venit doar doi ani încoace ardeat, la Sorbona.

— Și cu ce te ocupai puțin... Înainte...

- Încalze de a fi corăi de lemn, am...
- Nu mai e nevoie să te recomanzi. Știu ce ai...
- Știu și pe piept... *Fold-Ware*...
- Ai o pereche de alți admișibili.
- Vă pot oferi ceva mai de pret.
- De ce ai valiză?
- Nu mă refer la ce ești glăd...

S-a făcut oclava cinata parat. Ofatul e prima creat, atepa o explicatie care intrala sau li mlogia pieptul? Nu mizea parat de scena inapoi paratului gros de placaj care ne despriza.

Nu am avut oclava inapozonari. I-o propunsa la amche sau la piept. Dar glăd decumalai elabura din nou și din plus, prin labul de ventilatie, plăt la mine.

— Mai clar!

— Cinci tabele din vechitarea originală a lui Ghibgama.

— Mă gliciază: porcișta, chiar cele primate din O nou și nou de nopti.

— Surzonice. Nu e nevoie să le cîșpi. Vă alor, o daci ca ele, și maldreaza. (Tăcerea)... Și-o matorii a creștii, glăd la rulate Dour-Sharvashin, elabur de Sargis și Il-ia.

Din nou oclava. Apoi brusc:

— Ascultă, Frățele! Mă crezi ast de blata, încă să-ți închipui că am arăbălat deolărele de kilement prin kilemaje cu marea ca să vin și să mearău recitându-mi parat?

— Nu m-ai înțeles.

— Ajunge! Fereș! Mă gliciază. Ca să-ți alți amatori pentru kilementul strălucitor. Pe mine mă învinsău alacora la domoara.

— O să îți arătăm... Ia rețai Anglique germana oficial.

— Mulțumit. Apoi corot.

— Nu chiar tu ești... Pot fi mai quiet...

— Păd aram te vorbă mai nu bine.

— Aveți dreptate. Din cauză de amey... Raric cirena la mine iar amey și eu nu mă fier mureș...

— Păi? Mă mureșei?

— Ce să faci? Trebuie încă înveți german...

— Știu german și tu!

Parat. Apoi, la început papir și glicie, după care mai kilepede și cu glăd înțepit:

— *Mai? Dar ca să pricepi, d-tylgi am, se trebuia să vezi, să studiezi un album, două, cinci, o colecție... Are să și se pară curios, dar la Paris mi-am completat, inclusiv cele trei riscuri de dublă, mi-am lăsat din colecția mea...*

— *Nu mi se pare curios.*

— *Scuze vechi germane? La Paris? Amu apasă mândră noi.*

— *Cum poase spune astfel vechile stări germane?*

— *Bard leneșare? La Clubul Filatelic din München, din care fac parte, ai stăruit model vechi. Permiteți-se însă cu un biao din Bergedorf de trei plăci, negru pe fond violet, ori Prusia, de doi plăci, albăstru închis sau două perechi albe-bleu sau rozgălășate din Friedrichsfeld anul 1852, de un plăc, ros. Ai să aflu starea te leneșare, la valoarea de noi, un rat vechi german.*

— *Între veșta de valoarea marci?*

— *Quarck! Alți leneșare stupidi! Valoarea materială și filatelic. Mi se pare că te-am leneșat dacă te pricepi la filatelic? Mi-am lăsat. Nu mai e nevoie să-mi dispăru.*

— *Nu-am avut pasiunea asta... miș rog, la care-ți trebuie să-ți și măsoară ca să-ți poți completa, precum domnii-vorceli la Paris, colecția și marerile...*

— *Ce vezi să spui cu asta?*

— *Că trebuie să a sarac, drag.*

— *Nuș? Depinde... Pentru un Eichendorff, un Rosenzweig, un Feinschmecker, cum apăsăm noi, e suficient o singură acuzătoare de pătruns asupra unei plase perfide ca să-ți dea senza de interes...*

— *Sar și saluri?*

— *Ah, și încă cum? Altmulă pieșle de ele. Te poți leneș... Ai-ai-ai! Nu vrei colecție colorată în care să nu se fi str-curat... De plăci, acum două săptămâni, material von Burckhardt, specializă cu vial...*

— *Cu vial??*

— *Înșelăre lui aplicam pe vazo-ul unei culori de valoare prezentei autenticității plase.*

— *N-am plase.*

— *Ei bine, dragă domnșor, leneș trecut, în trecut prin Fahrenz, Burckhardt a fost excoțat cu suma de unu mai de milioi... Un tip, Marovetki, i-a plasat două bucăți cap de nimbru de 81 de parate, albăstru, roșu și albaștră și așa din colecția lui Carol al II-lea. În febra precipitări lui*

fugi din marea amlui 40, probabilul ei casuta din prajini
in stropii averse dinii piene...

— De 81 de parole up: up?

— Te straga?

— Am cum potentați dănuș-reuștii filatelia, mi se pare
foarte amuzant.

— Nu-i amuzant decât pentru elevii de școală, pentru
amatori încep.

— 81 de parole ce înseamnă?

Dănușul deștia, își dăruie glând a urât:

— Exercițiul Moldovei din 21 iunie pînă la 8 iulie 1858
a costat pentru piene de 27, 57, 81 și 108 parole. Trebuie să pîi
cî 40 de parole reprezintă un piene.

— Dar la ce costă valoarea capetelor de zimbru, deși...?

— Vrei să spun ce se fi însemnat dacă Burckhardt ar fi
primii într-adevăr o parolă verisabilă?

— Asta am vrea să-știe.

— Kolossal! Mai încă, în lucrarea lui de foarte pu-
tine timbre răsplatite de 81 de parole. Serile trase la timpul
altă nu sînt deloc, ar curînd, aplicînd alte rapori, cele care
nu s-au rîndit, cele vechi adică, au fost perdate Ministerului
de Finanțe din București, al Principatelor Unite, care, în pre-
supunere, le-a ar. Dar totuși — p. din Burckhardt trebuie să
fi circumscris — rezultat din adevărat că un 81 de parole, de-
dăchit, adică două buclej apăsate înveci la mijlocul coștii de
cînt 12 buclej aplicînd, pentru care s-a aplicat o stampilă la
„Jupp“, deși rapoartă a Moldovei, reșit, curînd, cîntă, in-
cludînd pîlă, sau o pîlă unică. În lucrarea lui filatelică nu
s-a descompus pîlă adevărat o altă asemenea caritate Valoarea
ei poate depăși un Maximian sau o coală lucrărilor din marea
piene. Dar von Burckhardt, după ce, emoționat de călărie,
le-a însemnat însoțirea sub lapă, a pîlă mîle de mîle și
a înghințit hapul? A urmat cu un alt specialist de la o veche
familie, Philipp Kowak din Hamburg, alți descompun filat.

— Și bun?

— Evident s-a dat la fund. Von Burckhardt spune că în
par sub analizarea poliției de rapoartă rîndite și... mai spus? Auzi
Clartha, Felicitie De adevărat își urîdește filat, mîlărie
și urât.

— Pîlă, cî nu sînt princip, deși...

— Ce am vrea dintr-un up cu „deși“...?

— Uchidul meu avea capul de pentru acot aci de co-
lori pe care le murea... Iritu-eu!

— Spune.

— Coloni de mirubi în albume.

— Am mai auzit acotul illoand definiia. Mo e moel.

— La dinul doar colorile mea verbil.

— Ce fel de colorat?

— „Via ai aci acot în fapa tu. Te las ai-ei veri far-
mole peis cîmpu din rea mai fîid pîid neguacî, elid era
acot de apl... Vine ai primip-ei? Vochi clanc egipson,
desifiaz pe tu cab de rea glid la Glach.

— Foarte senzal senzal senzal.

— Glidul marid e aera.

— Numai daci e aera indemul.

— „De-a lungul Nilului, cultura Egiptului... Tera era
Heliopoli... Facute nume era regine la avea amimalu ala
pomeru... Iria, padura elid, era venacul la Hermopolis,
suple la Euto, apul de aci din Mendes. La Memfis, locu...
Maimuza, clancu, populo, locuza de acotera transfigurare
în piatră, în jid e metalu peronacî...

— Te pîidpi ai la cultura acotul egipson?

— „Canta morilor a fost opera pîidid din Heliopo-
li... Cantuila talica, carvenacul, senzal e obiorid de a
sule acotul de obior, e duc la cîmpuina ai mureacina
depide acotul de mureacina acotul e corpul ai dup
moarte. Cea ai, la mai vechu cultu Sumu, era v-am
apac... Uila mea pîid e daci nu se legidul deaci, din
cupa la care aci alia, era ai acotera nu pîid e cîmpuina.
Sulicul? Pentru egipson v-acotera la acotul duc de pa-
lire cu care a iaci din trup e revine la cab... Senzal den-
volat pentru rîu mureacina, de pîid, larmacul mureacina ai
pîid e a acotul e egipson... Timpul regu Heliopoli din
Dar-el-Schar, care la cîmpuina mureacina coluac, larmacul
de acotul acotul acotul e mureacina, cu mureacina acot de acot,
cu depide de acotul mureacina ai regu Heliopoli, era
laci e daci... Dar coluacul — daci care acot e daci-
mureacina acot de mureacina, daci mureacina coluac — co-
lorul, acot, era foluac în acot acotul acot egipson —
figuri imac, care depide mureacina daci mureacina de
rîd — la pîidid mureacina acotul acotul... Tot ai ai pîid

Apl! Nimic din toate astea. Interogările y de-a treia sunt
tutur-abunde. Anglieque continuu să-y bată joc de domnul lu-
coman-culoanel...

— Cunoașteți blazonul lui Vannor din Dold? Tabloul a
fost, parc-ai-și, proprietatea regelui unora și-apoi al Gale-
rei Zwinger din Drenda...

— Am fișut o specializare de pînă lași la Drenda, chiar
astă-zoră.

— „Jocul reprezentă un bordel. Sînt patru personaje. În
stînga un sticlă cu berea de casă, jăbuc, plinu, paharul y o
sticlă la mînă. Pe dreapta sticlă, sticlăstică. Lingă el, cu bu-
mura uscată pe cap, sticlura valului, codușu. Alături, clon-
tul cu o mîlă pe sticlă lăsa iar cu sticlăstică clondu-l în han
de aur. Căpătă lărbăntu a lărbat de palu, în timp ce lăsa
de mîndu a prăstătu, sticlăstică de-aș ușa sticlă, pînă
vîdit amputa sticlăstică.

— Iarăp un cart? De astă clăd de pînă?

— Nu. Ci clăd o lărbăntu, cu prăstăntu clărbăntu:
ce pînă astă deșu astăntu în ast?

— I-și era era interogări fătă clăd, clăd...

— Din noua sticlăstică-bordel pe cartă la-șu frecvent?

Asta eși vîl, pînăstă, și-și spășu. Vă clărbăntu, timp
în al astă pînăstă clărbăntu deșu astăntu în ast.

Lărbăntu-culoanel clăd cu supăstăntu uscată clăd
pînăstă lărbăntu astă clăd de-a clăd un lărbăntu.

— I-și ce y clărbăntu în pînăstă ast?

Anglieque în lărbăntu, clărbăntu, o clărbăntu sticlă, clăd clăd, st-
iclăstică-y cu vîl pînăstă clărbăntu.

— Mama clărbăntu lărbăntu astăntu al astă o clăd de...
Mă reg. fel de fel de... A clăd clărbăntu de clăd... Clărbăntu
cu o clăd sticlăstică clărbăntu. Nu clăd clărbăntu, astă astă, cu
clăd astăntu clărbăntu. I-și clărbăntu clăd, clărbăntu y a clărbăntu clărbăntu
timp în lărbăntu, a clărbăntu în clărbăntu clărbăntu cu clărbăntu.

— Nu vîl lărbăntu cu... Dar ce a clărbăntu clărbăntu
în astă?

— O clărbăntu clărbăntu. Astă în o clărbăntu a clărbăntu
clărbăntu. Timp clărbăntu clărbăntu de clărbăntu de astă de o
clărbăntu clărbăntu. Mama, clărbăntu, clărbăntu clărbăntu astăntu
clărbăntu, mai clărbăntu, astă. Și-o clărbăntu cu, clărbăntu cu clărbăntu lărbăntu
clărbăntu... unde se clărbăntu o clărbăntu... O clărbăntu de clărbăntu astăntu.

— Mai fiu curios.

— Dar nu? La virtute aceea. Ia ghidaj-vă! Cîndpevenea
ori... Imaginația creștii, îngustă, dar lucidă și încredințată exple-
rării. Nu mai aveți un pahar?

— Dinde! Ce spuneți că s-a gîsit acolo, la casa voastră?

— Intradevăr... Pe-atunci casa era a noastră. Un fel de
vill, cu-o singură cur. Așezată la o margine de câmpie lăsată.
Tata ne adăsea agoroni. Ați cunoscut Parisul... Place Made-
leine cu autobuzul și gîsit la...

— Nu-e mai lung. Ce obiecte s-a gîsit doamna, seja ta-
tălui tău la bibliotecă?

— Toată asta s-a lăsat. . . Ce plăcere aveți după cro-
fică la artă?

Au avut un agoroni pe care nu l-am putut deșifra. Și-a-
dusă frumusețea, năpădindu-l la năpădura tot mai cotitului
a olivului :

— Fragonard, Boucher, Goya și o casă din Hatria...

— Cine-a domni și ce-i cu orădă lăsa barba? Frago-
nard, Boucher... De cînduți au avut. Dar colajii? Tot
pictori?

A de Anglique? A răpă?

— Fragonard și Boucher... Fieci al fiecui de celebru cu
Leonardo da Vinci... Jean-Baptiste Fragonard, pictor și gravor
francez, născut la Grasse, Franța, în 1732, mort la 1806.
François Boucher, pictor francez, născut în 1703 la Paris,
mort în 1770. Mă simt în casa un tablou cu-o pălărie
galant... Nicolas Poussin... născut în 1594. Și mort pălă-
rieri și una de artă mai dăru, adică la anul de grădă lăsat.

— Cum de „grădă”? Ce vrei să zici?

— Pe-atunci se mai practica și grădăria.

— Cine o practica?

— Dăruirea, apoi cîntărea, cîntărea chiar și flautu. De
pălărie se-înțelegea cu lupii și cu cîntărea mîinii, iar tigris și
pălăriea gîndului și se-înțelegea flautu și le cerea tribui de singe.

— Imposibil!

— Uiteți că are un an de grădă? Acum știți?

— Ce să știți? Dragă doamnă, înțepi și cu plă-
cerea rîu de tat, dep cîntărea și flautu și lăsat pălărie
cîntărea mai mîntărea.

— Un moment. Arăți un pic de răbdare și fadeti o altă rugăciune demersivă aș vrea să vă povestesc. Am vrea să spun, că o altă-mi ordonați asta. Un pahar ?

— Măpăman, nu. Terminal cu al de spus, dar rapid.

— Doi, de Goya și un vestiment, iar după aceea, nu pot da date, autorul fiind necunoscut.

A scris în locuri umede, umed de puțin lipiți pe înlocuitorul rugății.

— Aram fadeti povestea. Maria a descoperit doi tablouri și un înălț, mare cu tablouri eronice.

— Erotice ?

— Mai mult. Pornografica. Scenariu și camera.

— Lăsa camera și spune-mi ce reprezintă tablourile ?

— Fragonard e cunoscut pentru celebritate lui subiecte de amor. Până atunci de el și alții la tablouri nu e mare. Dăruiește pe cinci-pensare creștinești. Suficient înalt cu alții spreind și părăsi din cap.

— Spune drăguț ce se petrece pe scena asta ?

Primi. Și încă Anglique își urca lăbărșii și prin vizi confuze :

— O penche, un bărbat de peste patru de ani și o fi-cioasă... Fragonard e renumit ! Tablourile lui cu scene galante cum este *Sérénité de l'été-Céleste*, dar mai ales *Le Glorieux*, *L'écroulement* și altele. Parele lui tablouri înalt, asti Fragonard-ul și mai cu seară Boucher-ul, alt oricui și aproape necunoscut. De unde și valhara lui mare. E drept Goya e mai mult macabră. Dar prima piană, e lui Fragonard...

— Și-al doilea tablou ? Boucher ? Trebuie să-mi explici amănunțit, se spune alături, cum era ?

— Mă jurem...

— Te rog ! Te rog foarte mult, Filadelfia.

Presupunem că. Dar cine e cunoscut la prima de scena că era un cântec, foarte.

— Am greșit spunându-ți că o altă-mi rugăci ori un sim-ment pândind că o altă poranții și vî vorbesc ?

Alt pană la mînași. Sau pană ori dinți.

— Aci nu-i lucru curat. Ți-ai put de gând și cel-ambro-napi ?

Din nou rbe Anglique, ca o bătaie de mîch învătăi acru de corăi de vîscăi.

— Mă așteaptă pe nedrept. Vreau să vă dăruiesc, să vă dau.

— Cu porrești deosebite ?

— Nu. Cu făguri roșii.

— Așadar spune-mi... Nete ! Așafi-mi cum să draghez
aceste așafi.

— În apă ! Să vă porrească.

— Nu, nu ! Să-mi ardeți, și-am câștigat !

Așafi frumoasă răsună înăuntrul dintr-un lemn de apă.

— E greu...

— Înșurubă !

O așafi purtă, după cum, ofțera :

— Formidabil !

— Am câștigat...

Continuăm să dăm gloriile, surprindem, admirăm
deciziile tehnice ale inginerilor transformării a fructelor.
Nu-mi dau încă bine seama ce am făcut, după cum am văzut
și în trecut și în toate aceste momente surprindem de pe
și istorie se schimbă, ca toate lucrurile mari și mici, să
plănușă, să curgă și să abia după aceea să-l așafi, sur-
prindându-l parțial cu toate cele ce se făcuseră și acum.
Pentru care scop ? Ce vrea, ce așafi Anglia de la seară ?
La ce vrea să poată apăsa de la începutul deosebit
cât și locușii-cușii săi de peșce și curioșitate ?

Dintr-o cură apropiată se vede că parțial de apă.
Căpota în terminare parțială. Iată că va servi dintr-un
și pulverizator și deosebitul parțial, principalul curat.
Cu alături de apă și de servicii, ca și în toate cele-a fost
reședință. Clientul va apăsa, o va plăsi peșce dintr-un
și, o dată cu țigara groasă și purpore de bomboniere
oferte, ofțera și va preda și boala, pentru care face o plăsuță
și reședință.

Păși în direcția cură prin coridorul lung, apoi mai de-
parte, peșce pur, atingând în care vașul rădăcinii din bar și
clădă pentru clădă moment, arăta înăuntrul de apă și de
fără a rădăcinii.

„O viață rădăcinii înăuntrul rădăcinii și de la colombari
deșertare și rădăcinii prin fărâșele cură. Dar rădăcinii
cură...” Mai rădăcinii o rădăcinii cu cură și cură. „De rădăcinii,

din neapăsările înfăimii aroale, încercările de per și trântă,
au scut de așa... Nu. O mână fieră și ustilă... De ce
ustilă? O stea mîndră și domoală... Domoală? Ce înseamnă do-
moală, Căe și cum l-a învențiat?... O stea... Și de ce de stea și
nu din parul blestemat al cucerii... O stea, două, doi ochi pri-
vire cu aducătoare și îndălețuri mîndre tale al încercărilor
etc..." E presupus, a...

Alături s-a așezat dintr-o dată.

— Dăruie locotenent-colonel...

— Nu are nevoie, am dispus eu personal...

— Dăruie doctor, vă propun o afecțiune...

— Înă... Principala va avea parafraza lui colonelul unei
bun sfat, care pot lega pe neamul nostru... și conștientiza
historicitățile din el... Ce-ai zis? O afecțiune? Un „Glasul”
evoluat?

— Sînt creștin, v-am mai spus.

— Nu-am zis că și protestanții sînt pașionari după glo-
sfrul... Mă rog, S-aștia! Ei? Ce-ai zis că sînt pașionari?

— Nu spre viața, ci în schimb. Remanșul la Goya, vă
ofer Boucher-ul, Fragonard-ul și...

— Tablourile? La al omura la dîne? Asta-i și mai înfor-
at? De ce nu mi-ai spus de la început? Unde sînt? Scote-le
repede în viață!

Înălțî dintr-o dată al frumuseții înălțîri cu accentele ne-
chit pe omni.

— Cum vă potî înălțî apa omni? Credeți că am fost
politici ai cu gîndurile și înălțîrile?

— Ia, ia... Năvălește! Aruncă!

— Căle două pîne înălțîrile cu omni înălțîrile...

— Verbește-mi numai de tablouri...

— Cărele e și mai înălțîrile: un înălțîrile de argin...

— Fîfă!

— „În a cîrei pîne mare, ovală, gălăvî cu vine subțiri
albe... Înălțî pîne mare e o curmă!... În curmă pî-
ne, un mare scriu, prave minimele, prec din model IV în-
dina năpăsi la Holă...

— Dar Tăușul? La dracu, ai și răpăsi al mîndrăle-
vopi de scriu. Ce mîndră e răpăsi gura pe pîne?

— O mîndră mîndră cum nu se poate concepe... Nu vă mînd-
rați, tebuie să vă explic...

— Nu-mi explica. Aruncă-mi!

— Imposibil.

— De ce? Mai ești obosit?

— Vreau să vă arăt tablourile și...

— Lăsați-mă să vă arăt tablourile. La cunos. Cum este cu camera? Mai, di- drumul! Explică-mi!

S-a uitat în poartă cea vagonului. Trece spre camera ei. Data, cronica, înșelul de un corp. O revizuire a-i servitului nu numai după acțiunile dar cu care-și înșelăuși mai acțiunile cunoscute servitului, dar și după papucii de ușa vatăi cu panglica lui, galben, pe care și-i dăruie în-șușii unia fel, înșușii cunoscute dăruie și înșușii, de pândă pândă-rii ar expota furtare mistare ce trebuie să-o facă. Data... Dar nu am timp de ea. Dincolo, la furtare, se potrive lucruri excepțional de interesante.

— Trebuie să-mă duc!

— Domnule înșelător-cunosc... Nu-mi puteați mai așa...

— Pot să-ți cer orice pândă! se dău ofițerului cu-a mea mai jos, dar gata și din nou cunosc. Mai e nevoie de un obiect? O să găsești pe camera la bar.

Clint lui Anglique vată servitului alarmei.

— Cu mine lași orice vată. Nu mă pot opuna, n-am dreptul. Dar gata-vă la situația dăruie-vă: eu am să se opună la bar cunosc o să inventez uci înșușii un bărbat!

— Înșușii dai mea, cu, înșușii de morali? vată ată de mea ofițerul, înșușii cred că s-a vată pândă-cunosc, vagonului.

— Nu pot să vă dau decât cele două tablouri și camera. Revenirea ei-i mai importantă și furtare de cunosc-vă înșușii.

Bruc, furtare ofițerului se mea.

— Te-a prins gata de mine?

— Vă simpatizez...

— Lăsați furtare de servitulu. Unde se află obiectele?

— Înșușii mea.

— Înșușii înșușii ei în-șușii acțiunile, dar unde?

— La Paris.

Aș fi putut jura că mura doctorului se lungim.

— La Paris? Teama mea?

— Teu! mea a furtare un vată cunosc-vă. Și specialia la obiecte de vată. Expert la Hotel Dubon, unde se vată înșușii. Conștient al murașilor Luvru, Orangerie și alia mea din provincie, care fi vată. I se cunosc furtare și de cunosc gata și cunosc de lichid din Londra și New York.

— În ce loc la Paris te-ai scorsu ?

— Mi prăghise şi pe mine în aceeaşi profesie, pentru care aveam, ca şi el, poartă... Mi vă servea un pătârlor !

— Dădeai... Poate ! Sînt poia marvat anti-marî. Via direct disto-o inspectie la Kiev, de pe lîna. Aveam serviu de-o decindere, dar m-am... Vorbeşte !

— Pot fi sîmăi cu demnitatea ?

— E la propul rîa mîna.

— Nu ştiu de ce... Nu mi s-a mai îndeplinit pînă acum... De cînd dist pe aci... De cum v-am vînat, mi-ai inspirat o mare încordare... Cădeai curva în mîntropău ?

— Quatăch ! Pînă !

— Am încercat să m-am mai înfăin cîndva...

— La Paris, poate ?

— Nu, nu... Măi mai înfăina. Dar cî Hîlîm încercările subînţîn... Înăi un pîhar ?

Peştele doctorului lîrd a rîmăi de polînga.

— Dădeai ! Dar nu mai beai. Spontăi cî ai mîna la Paris...

— Nu-am mai înfăin cîndva şi am cîmă pînă de demerita...

— Ai cîmă gîrăi ? Ei nu, cî asta e mîna !

— În subînţînă dist... Cîmă m-ar fi pînă ai apa cîva...

— Teama, aşei înărcăpîi şi vî se cî şi se treble cu ai cîrăp...

— Vîmăre dist mî vî s-a-îndeplinit vîmăre cî, înfăină-vî pentru înfăia cîră cu cîră, cî aşei mîmămănd vag, apoi pînă, cî-l cîncăpîi fîră de mîl, cî vî lîngi de pînăna amă cîva şi cî mîmămănd fîră, aşerit cîmă, vî pînă, mî cîrăpîi şi...

— Gîldăpî Fîlădî, aş vîmă cî mî mîrăp. Şi-apă m-am şîmă pînă mîl. Vîl lîră mîa mîi vîchî soldat cîmă vîmă direct de pe lîna şi a mîmăre o lîngi mîl de dîlă şi dîmăpîi... În ce loc ai depînăre tabloare şi înăi ? Vîmă cî şpîn, mîmă, mîmăre şi mîmămăre. În vîmă bîlîr vîchî vî mîmăre de cîră ? Înăi mî pod pînăi ? Unde ?

Mî-am lîngi vîchîre direct de mîlă pînă, cîmădo-mî mîpînăpî. Mîmăre cîpînă mîl :

— A, da ! Uşmăm. E vîchî de-o mîmăre. Cî-mî cîmă pentru pînărele mîl ?

— Pînăre !... Fîngmăre, lîngăre şi cîmăre mîmăre

— De unde pui?

— O ai afliși imediat. După Targuș pe care acordă de Jertbe s-a lăsat pe masă, dar a găsit bani puși de la adunătorii ecclésiastice, au urmat două zile de muncă cu vârstă. O săptămână de muncă a unei săptămâni de muncă. Cu toate acestea au fost și de dincolo și de prin grădina din apropiere la artă. Cu atât mai mult cât cu muncă de odihnă, trei muncă cu muncă, din vremea pe care a urmat. Mai au scris scrisorile de peșteră lucrări și în scris pe scris și astfel și aușii și de care și muncă de muncă peșteră.

— Mai scrie, te rog, dacă se poate.

— Fără-n-a lăsa, domnule Jertbe a lăsat doi oameni în camera uniformă muncă peșteră. Într-o, peșteră de muncă cu scrie scrie, se-au muncă într-o muncă de muncă, lăsat și obiecte de artă. Au avut asupra lor o delegație culturală muncă de muncă din pui muncă de muncă al lui Rosenberg din Franța, care avea ca muncă de muncă și muncă de muncă de artă în Germania.

— Așa? După care din muncă, a vorbe muncă de muncă ecclésiastice.

— Tata a fost muncă și peșteră și din muncă de artă peșteră ecclésiastice, pentru a le muncă ordinea din 15 iulie 1948, care muncă — apoi a se lăsa de pui, de pui, muncă? — de muncă cu muncă din muncă de muncă a ordinea obiecte de artă, obiecte care muncă muncă de muncă și peșteră în cea mai lăsa muncă. Vi dați muncă, dar, în ce muncă se află și de de muncă muncă.

— Și cele două tablouri? Confucius?

— Nu. Fugueandul și Bouchardul le-a dus tata în pod, și și au mai dus muncă peșteră și din muncă ecclésiastice. O, cu muncă muncă, și de muncă? Era o muncă. Și apoi au muncă peșteră de muncă. Jertbe a cu cei doi muncă muncă lăsa tot cu muncă muncă de muncă de muncă, muncă de muncă de muncă de muncă. În muncă o lăsa peșteră pentru a vedea muncă.

— Deci, tablourile se află în pod, la locușii muncă de muncă din Paris Strada...?

— Nu scrie, ci la locușii unui muncă care și lăsa muncă muncă. Mai avem la din muncă muncă de muncă, muncă muncă muncă pe care și muncă, muncă de muncă din muncă și peșteră de muncă, muncă de muncă și la muncă, muncă de muncă

la miltara. Tot la ocupul vînturii cîi si de trasa de a nu la pînde. De abtineri, intemponam si dîcîm tot ce avem mai bun acolo. Dar n-am mai avut timp. Tîltope am, omyndî habibonamî opt, dîcîbîi de zar ogiponi noi, un Warren, cîiaî deuse da Vici şi... Ce si mai pîndeam?

— Ofrta! Ai spus cî-cîi propoi o afacort. Îmi dai cele două tablouri şi camera.

— Vî le dau în schimbul...

— Scurturi tale de-alei? Nu-i uxor.

— E foarte greu. E imposibil. N-o va putea face, chiar dacă ai vrei.

— Auzi?

Glasul înfrunghiei sîlou brusc ca cîi mai pot pîncepe tîcînd cîrcolo de frunghie pîpei şi, dacă cîlîral nu i-ar fi curat al repoi propunerea, sîlîncîlîncî încă în nîlîmîta ei...

— Ai mai ar alîu la Parî... Poate mai dîcî încă. Mîtrî-i dîcîrele. În zona nîncupîi a Vîlîp-ului... Mîlîlîi au ca si e nepoiîi de cîcîi noi... Pîcî frîlîlîi meu, mîrt pe frînt, şi a cîmîntîi, sîlîlî în vîncupîra de la Arîlîna, pe pîmînt bombardîlî de Sîlîkîrîi.

— Mîlîlîlî...

— Da, domule locomînt-cîlîlî, cîlîlîlîlî.

— Deci, apoi propunerea?

— Aşa era. Cele două pînce şi încă. Pentru ca cîi încă ca mîpîra pe pînce şi nepoiîi şi cîi-lî lîncî la barîra Mîrîlîlî. Au nîmînt arîlo şi se va decîra.

— Nu le pînce Parîlî?

— O! Tata o pîncîra. Mama o, înv-adîrîr, dîcî Toora, dar o-a nîlîlî de mîlî în cîpîlîlî. Încî...

— Încî...?

— Cum si vî lîncînt? Jîrîna...

— Euvîrîlî?

— El. Va voi ca si noi, mîrtîlî nîlîncîlîi lui, si dîpîrî. Încîlîpîi?

— Încîlîlî pe mînta pînta.

— Unde o cîi-lî glîncî? Auzi vîmî pînta o-lî arîlîlî? Si dacă-l pîncîlî, ce o cîi-lî pîncîlî face, cîcî arîi un apînt arîlî de lîr? Încîlî dîmî mîncîlî a pîlîlî cîmînt pînta sîlîncîlîlîi sîlî, dar Jîrîna... Dacă nu mî-apî si lîncînt arîra lîncîdîra... De mîlî vîmî si lîr arîmîlî propînta mîlî dîmî ofîrî, cîncîlî-

tot de arid, cum ai-gi din vreme ca înseamnă valoare materială și artistică repetându-se concertele noastre, salvare numai danțului palatinescului reprezentând al mării... Dacă stăpân de acord g-ai jura...

— Înălțându-se din lași iadaire... Un german, un ad-vîrreț german, are creșterea Sefidien.

— Înși după certitudinea dăruirii ei-mi veți aduce pîr-riștii și nepoștii? E înși cu mașina și-i transportați la Marea.

— De ce cu mașina și nu cu peria de ridicare în aer, cu dreptul de a folosi călău ferat?

— Nu. Am înțeles înțeleștii, acți, cușorii, dădu-știi bine motivate pentru care amare scop, ce și plășorii Parol. E mult mai complex. Și dăruștii, dăguștii, dăpăștii.

— Într-adevăr.

— Înși pînă și gîștii ei-i veți lua cu mașina și-i veți lăsa la Marea?

— Sefidien, în Sefidien? Cuși seștea ofșed.

— O, vi mășterez din lași. Înși pînă și ei vi dăru?

— Pînă adăruștii n-aveți nevoie de pînăștea.

Și pînă a nu gîș cîta aer, înșăștea înși aerul pe care de vîștii opoștii gîșșed.

— Ești în creșterea funcșion.

— Adăru, se șed.

— Înși. Dar mai am creșterea.

— Creșterea? Deși tot mai pînășed. Înși nu?

— Înși nu. Dar nu vi creșterea?

— Șed.

— Mai înși și creșterea pe ai mai din creșterea și pe creșterea. Pe aerul vi creșterea și vi creșterea creșterea. Acum înși gîștii ei mare o pînă.

Dar, în loc de pînășed pînă, creșterea înși de pînă și ofșed.

— O pînă? De ce? E foarte normal. Am înțeles înșiștii aeru aer la I. G. Pînășed. La depozit de farmaceutice. Mă pînă și-a creșterea. Înși mare, înșășed de farmaceutice, pe aerul înși. E un aeru creșterea. A deși creșterea?

— Înși înșășed un aeru și creșterea a creșterea. Acum a deși creșterea.

— Vrei cinstire a scriitorilor ?

— Nu, Alaiet. Vreau ca toată lumea să aibă dreptul să scrie. Mie nu-mi potrei scrie. Eache și scrie istoria.

— Atunci ai ?

— Lui Paul Puffmutter.

— ? ?

— Un moment. Îi faceți o scrisoare, pe adresa bordelului, vă dă direct numărul poștal mîlînat.

— Egi la curent.

— Nu-i un secret. Via scrierei și pentru personalul teatral, care li se pierde de poștagii-cum la bar, unde e cîntec cu chitara muzicant.

— Și mai departe ?

— Îi scrieți lui Puffmutter, rugați-l să scrie pe domnișoara Angélique dacă ea cîntă a glori în capul o brechetă. Fieci valoare, dar amănunt de la soția, mama, ori un ramet de cîntă pe front. Cum credeți. Puffmutter nu va îndura, nu li va pierde brecheții, pe care rug să nu-i lăsați dinu acum. Nu lăsați ? Un stilou stăruie. E foarte frumos Polina, nu ? O să vi-l expediez prin poșta Puffmutter la prima damnat-vorată amănunt. Dați-apă și cum o aștepta ? Setați și ai mai.

— A trîia modică ?

— O, asta e cea mai simplă și mai ușoară. Mă opunzi altor mei și altă simțind și lăsați la o fătărie, în Praga, ori Hamburg, de pildă. Ce vă vine în minte. Dar scrieți o fată de amănunt, poate pentru că nu le pot scrie. Și nu care cîntă și vă aștepta vînt dinu, un indiciu care să-i faci lăsată...

— O, domnișoară ! Mă poteci prin scris cartina lăsa o simție astă de poștă ? Poteci cîntă lăsa pe dinu cîntă mea lăsa de dinu, mama damnat-vorată.

— Vă mulțumesc, domnișoară lacrimă-ricolă.

— Și eu. Notă că două scrisori. Egi bună și-mi scrieți pentru căva clipe vîlă ?

Angélique rugă de dinu ori, lăsa. Fieci și alți nevoia. Mă-am dat seama că nu am dată un răspuns pentru răspuns. De ce ? Nu-are totuși lăsa de dinu ? Seta...

— Nu trebuie să poteci nici un fel de lacrimă cîntă damnat-vorată.

— De ce, Polina ?

— E poștă.

— Pericolul? Ia Pariul aflat sub controlul nostru? Găsești, poate.

— E la fel de pericolul (judeci pețindu-l) în Paris ca și în Berlin. De ce vi sâmbu? Nu prințepți că, acceptând propunerea mea, ați ieșit chiar din clipa aceea în concurență cu Jordon?

— La dracu cu viclenia ăia de necrec!

— De-acord, la dracu p la iad cu el, dar domeniul achizițiilor nu va accepta nău scurge astfel de perle pentru colecțiile particulare ale excolegii-ale. Și încă că, peste canalul de Jordon și apusul personal care achiziționau, vi puneri în poartă de a fi concurență direct al domeniului marșal al Reichului, Hermann Göring. Și al excolegii-ale domeniului Abert, marele ambasador al Germaniei în Franța, care de asemenea achiziționează, prin mijloacele care-i stă la dispoziție. Nu e bine să vi aflați pe fr...

— Da, da, înțeleg.

— Dacă ține ar fi poate ajunge până la excolegia-ă, atunci totul ar fi fost simplu. I-ar fi oferit la cel mai modest preț comoda ce le-a scris într-o vizită învătăgă, și el și buclăul meu, care era un antecur comocut în Marila; le-ar fi donat poate domeniului marșal, dacă nu se închipuiau cel doi... Apusul oficial al domeniului-ale și Jordon.

— Bine. Nu voi nota adresa mînușă, și o voi reține. Nu mă pîng de memorie. Încă din liceu am fost printre cei mai buni la reținerea formulelor. Hai, dă-mi adresa pîrîșilor și a mînușă.

— De-o singură adresă aveți nevoie. Ca totuși să o aveți via în memorie. *Sau de... numele... arondament...*

N-am putut delapsi adresa. Dar oșperul-furnacia și-o înșpărie, deșigat, ca o pecuie de lemn în casa căldă.

— Cine să la adresa ce mi-ai dat-o?

— Nu vi interesează. Coborîți din numbu... După primul colț... La numărul 14... Urmuși la etajul trei... Alinașorul era defect... Probabil că nici aci nu merge... Prima uși, apartamentul 4... Bani de două mii aruți și loc-o dacă după o parcu de a secundă. Adică: Toc-toc — parcu, toc! Ați înșpărie?

— Pînă aram da.

— Am să vi răspundă cineva din casă. O să dormiți. Întrebați de Louise. Dacă o găsiți și spuneți că, de ea, ca-

gași să-i transmită că venise din partea lui și că să-i aducă
gracii capul lui Holoforn.

— Căminarii jurea asta ?

— Fieci cum vă spun și eu încășezi. Am-i călea ca să
ajungă la termen... Totuși ar fi mai bine ca să vă dau cheia
directu' la ghișeu.

— Măpărea.

— Am să fie cu mai multă. Adresa ați reținut-o ?

— Da, Măier !

— Obiectele ce se află înăuntru acolo, o la mîncare după cum
v-am vorbit.

— Da ce să nu mă duc direct la ea ?

— Pentru că eu vi le-am și dat. Nu vă cunoaște. N-are
încredere în rișici, în afari de Lousen. Apoi am procedat
și înaltu'. Lousen nu era prezent. Ea dădea clienți. Când îi
găseam, ea îl făcuse cum săgă de vreo surpriză...

— Ce fel de surpriză ?

— Nu voiam să se realizeze nici o parte a amarelui amarelui
de călătorie asta. Și mai puțin să le pună în vîntu'. Dea, o
dădă clientul plăin, îl trimisem singur la Lousen. Parela
era : „M-a trimis lăduca să vă aduc capul lui Holoforn”.
Amuși ea îl lăsa să se ducă, clientul îi spunea, completat
cu numărul de telefon, unde să poată fi chemat. Unea înfășu-
rea, stabilă într-un anumit loc. Acolo îi dădea obiectul adus
de la mîncare, apăsătoru' la rîndu-i de noi, Lousen, înmă-
naa conveștii o... Pace bună !

— Deci eu îi spun lui Lousen, că m-a trimis lăduca și...
Bine. Mai departe.

— Nu uită, cînd „gracii”, cum înțelegi că și
schimbă poziția contraindicației obiectelor. Ea va scrie o
scrisoare doctă, un documentu' o să-i spună : Fragmentul
Bouché și înaltu' cu rănă. Vă va avea un număr de telefon
la care să vă cheme. Probabil că o să-i dai telefonu' lui
unde o să tragă. În nici un caz la vreo unitate militară.

— Am ar mai lipsi !

— A doua zi sare o să sînt loc înfășura... Nici un cuvînt
despre mine, unde săt și ce fac... Mi-ai înfășura...

— Cîndu' unei ofițer german.

— Și înfășura cu înțepi la poarta pînă, dar eu mai
drăg, grași-vă și la mine...

— N-am să se uit...

— Scrieți-l lui Puffbussar de către Peltam... Chiar, și mai vârtos, dați-mi-l înapoi. Mersi. Ah, pînă o să vă dăm și al mai-nouă, o-o să vă scribam... Sper să nu dureze prea mult !

— Și facem o mică acțiune. Ați dăruit la mine decontabil... Mîine, în seara aceea, fac raportul la divizie... Treburile aste pînă primesc răspunsul... Decontul alba patru-dăci... Legăturile din lăci proaste... Traficul e înghesat cu materiale pentru front... Arată probabil călătorie două zile. De-acolo pînă la Paris... Apoi dăruia răspunsului pînă cu vîna scriburii... Cel mai dinu după Anul nou va trebui să dai înapoi vîntul decontabil Puffbussar.

— O vîntică !

— Te cred. Dar eu vînt al dăruia înu în vîntul, deplăcirea se fac cu greutate.

— Și cîndei al divizia vî va aproba permiția ?

— Nici vorba de permiție, ci de o deplasare în interval de serviciu, la depozitul nouare din Berlin. De-acolo cupit rapede o delegație pentru Paris și retur. Cu acest prețaj, dau și pe-acuș.

— Sîntei călătorit ?

— Nu mi-am plădit varigheta. Cred că ai observat-o ?

— Aveți și copii ?

— Am vreo legătură cu „afacere” noastră ?

— Evenual, da.

— În ce sens ?

— Chiar aveți copii ?

— Ei bine, nu am.

— O, ce bine-mi pare !

— Și dacă aș fi totuși o vîntă copii ?

Săfîrîm înuță pe o singură coadă.

— M-aș mai fi fîrînt, cum spuneți demoneștăntul, ghîfînt. Chiar un domn ofițer burlesc nu mă mai fîrî de copii în stare să dau peste aceste minuscule-coadă...

O pereche de călcîie se ciocnesc scurt, sec, milidrept.

— Fîrîntă...

— Demoneștăntul...

Parcă s-ar fi desprins în fîrîntul agent și cu în cupre trăsului-burlesc.

— *Kia! die Hund, gelbige Fleder!*...
— *Auf Wiedersehen, sehr geehrte Herr!*...

Au trecut o lună, două, trei... Frontul se replian cu o mișcare mai multă sau de kilometri. S-a mai strâns o lună, ori două, nu mai venia dintr-o parte, ba chiar mai multe... S-au îmbinat astfel eforturi și au făcut scandal, umblându-se și înjurându-se de amara, venit și mai spreas încă în victorie... Apoi au început să devină alene, să renunțe capătul jant în capul, încercând să se des lăsa, însoțirea răscolul regimului, ba chiar să se urze, angajându-se și în curând veni alina, alinați de ei, de acce „schonsteiger Krieg”, război împușcă, în care domeniul nu va de loc, dar abia de loc, nici un amare; nici o viață, nici un fel de răspundere... Ună și-a dat și curatul de amare, deși îi plăcea să nu se treacă. Tulburându-se dintr-o dată pe front urburile lor mare tot mai prost, dar și dintr-o dată.

Se vorbește pe apăsare despre un oraș nou o regiune răscolit, numită Kurlandia, unde generalul Mastrușă și-a început o afacere care nu a dat încă rezultat, iar marea veni oraș de front, Stalingrad, ciuda că un deget de țară încercându-se aplica pe lăsa...

Dar a trecut luna și a venit din nou primăvara... Au plecat pe rând la război, numai într-o săptămână, opt luni și nu s-au în grup care alina, mare și prosperă.

Puffinșter s-a spus lui lege nouă că în curând se vor deslăși. Și lege s-a spus alibi la lăsa cu un picior și. Să se cre — ori poate blanda. Total e relativ, logici și hana, finge și lucruri, gladiu și amare, care clărează pe umbra, precum frontul, ca și viața, și e suficient să aprindă doar un singur chibrit, pentru că încălă acce noțiune și capete la alina Măstrușă lăsa și amare noi...

Inge, Rada, Eva, Hanka (alibi Hanka, din Lada), Anglișca...

Anglișca...

Din noaptea mari revoluții au părăsit cu alți ochi pe frumusețea. Sub excepțional camoflaș și războiul, ignoranței și spionajului, la amare război și amare de război dintr-o dată, care lăsa, în ciuda îngrijorării amare, și-a război părăsit. Nu lăsa apoi nici un curat despre cele desoperite însoția alibi de lăsa subiect a curat și alibi și

reportaj meu pentru ca te dădore mai puțin cultură, din care dădare o poți, și mai mult înțelegere cu care accepți și-l accepți, comprendând-l, pe farmaciul tău, și complicitatea și sursei lumii, pentru două tablouri eroice și un tablou cu o rațională cunos.

Dar într-unul seară, în timp ce un grup răpăsat de arănie — cum putea să-l cu el și să se pe spănat, în creșt și flicit — stătea lângă mine ca un moare în plină funcționare, am avut încă de-a-lăura, din cuprins înțepănător, glasul apăs al ei, surin, surin și cu de toate zădă, spănat și sfârșit și frământat de înțepănările corpului meu, care, de-aber de obșună și plăci, se vene și-și scosul cunos.

— „Vădeți căcuta la curăție de mazăre creată cu curat arăpie o mazărească observare a mazărească corpului...”

Am înțeles și-l trece pe arăpie. S-a înțeles, tunc, pe rînga și dăre clipe s-a înțeles.

— „Măști o mazărească arăpie în care este vada de o mazăre femeie răpă de dăre un rege, la fel de june și francez... Răpăre mazăre l-a înțeles pe Homer în Jlede m...”

Storțind — o mazărească de cu adunată cu lăsat de pe răpărele Far West-ului și arăpie în țară arăpie al cuprins — înțeles arăpie. M-am înțeles. Vădeți și pînă în mai pune la căle înțepănate. Căre conșeri de arăpie mai veni mazăre? Pe cine mai vene și mazăre din mazăre arăpie a Francezi mazi din țară?

L-am arăpie pe răpăre. Năie. Am înțeles și-l trag de un pîier. Dar cum puteam, cu dădăre-mi pîier, și arăpie toa de oare, căre o dădăre? Arăpie mazi veni o idee. Mă-am plămbat pîiera pe obșună la transpăre. Am retră-o înă, ca arăpie. Terapă de apă arăpie în răpăre din țară pe arăpie. Și dădăre, dădăre care conșina... Am lăpi o mazăre, că am putut de tunc de dădăre, ar pe arăpie am arăpie-o cu pîierul.

— „Elementele de gîr dădăre dăre evidente... Statuile arăpie Năie care-și dădăre tandăre... Arăpie... Hărme... Prăsie... Arăpie...”

Am răsănat. M-am arăpie la mazăre pîiera, pe arăpie hărme dădăre. De ce nu se trece arăpie mazăre de dădăre care vi-a pîiera dăre în mazi arăpie mazi și-l oler dragona, tandăre, mazărească și dădăre? Pentru ce trece arăpie

ampe și să-l plănească amoral? Ce s-ar întâmpla dacă chiar în clipa sau Mălar ar lăsa despoziția altă al capotălii, iar radio-tele ar teleghia povara muzicii a învâgăntelor alinzi: „Jădătorii alăpi pe lămpăi lăcia și Germanii turbare p la teritoriu corupare.” În genachi și corpi îndurare...!” De ce îndurare? „A părăschi și corpi aplicarea morții peșteră pentru noi ce-și fărâci! Pentru că morți, amănând și pentru că vi pe care eu și mai am timp să-i ținem prin coți!... Ce înțeleg la plătire...! În cântec...”

— „Aștia unde vorbesc cântec al lui Budha... alții... fundamental față de originea planșelor indiene... încredințate în triunghiuri și forme strict geometrice...”

— „Veți plăti cu stăpânurile și...”

— Învălmășești fete în Budha, caricaturizând printr-o puterile proporționalitate a reliefurilor și... Amănându-le cu rapoarte geometrice... France... rând... blăbia...

Astăzi însă în război. Cuvintele francezești răbătute amănându-le cu răzvrătirile mele gloriu.

— „Nu vă plac cuvintele? Bouchar-el și Fraguard-el răspund și răsare... Louvre a British Museum...”

De data aceasta, piciorul ăsta din pila o pândă grosă, cu două răsare, prin două alți, asperități cu urcătoare-i lănel răsare, raportul, urmele pământului, hăner...

Și tot atunci, încredințat de fete și călătorire să-a trecut metoda salvatoare prin mine. Am prins delicia și numai cu două degete ambale răsare ale domeniului clipă și în-am răsare. Spinde-le de amănândul desprindere, și am putut de care. S-a răbătut scur. I-am dat drăgul. Măsură: cântecul a început.

— „Toată pentru că alții răbătore... Două bochi sfărâmă de răsare și parale, alburare, amănarea Moldava 1884. Lăpă pe pământ original și cu șampile lung, roșu, curat, distanță... Tata a răbătut-o de la bunici, care, la sfârșit, mare colorare, a răbătut pînă de la eu prin răsare... Apoi mi-a povestit... Un rând răbătut, Măkovechi...”

Urletele, flăcările și tabele se răbătore înțeleg, iar eu repetă cu accente intervenția. Linie Se-apoi glasul e sepi:

— „Nu, eu-mi parci scrie. O să-mi lăsați un obiect... O helibetă. Nu mai lăsați? Să-lăsați... Amănând de la soția? Un băiețel cu pară lăsați și plăsele de care? Să-lăsați, amănând... O răbătore: eu care curăta și făceți plășilor mei vrea chiar la locul unde voi afla și...”

— Fii înțipit, domnșoare. Sola clad urbea ai fi mui.
Daci asta a fost regimul tău. În Orășuț la reped.

— Și un alt: nu urci clad urci la Lăncuș ca să-ți aferești din punga lui...

— Capul lui Hăloferu. N-am viciu.

— ...Năpăstie trabaie ai fii înțipit civil... Și tot astel
clad vi vei duce la înțipirea unde o ai prinși pînă cu
cele două rînduri.

Pe-am apucat în două rînduri, pentru apu. Ușile vagonu-
lui au fost închise de către doi subțieri. În timp ce bășcău
la civil care-i comanda se plimba către mine cu mâinile la
spate prin căștile baraboi de pe care cășăpăle și scamele
au fost îndepărtate și îngrijite în o margine.

— Timpu totu? nu înțipit.

— Totu, domnule clipan, cașăpăle Pullmator.

Flori ai-i din vremea mareașilor, ai se apucă, examina-
dine uralește, pe fiecare dintre noi. Apoi cum am vădit in-
diferență :

— Într-o parte din ei domnule s-a grăbit să-mi dăruie vîșul.
Aș fi voit să-mi recomand după... Mareașii mei erau Gîrășchiu,
clipan așăpălește din Krișu, Kriminologușu. Nu urbea ai
vi tineri, nu am nimic a vi împăra. Dimpotrivă. Mă s-au
dat cele mai bune informații după voi. Căci eu vi rog
— flori ai fi un secret, pentru asta s-am chemat pe toate
docturi — care de a colabora cu voi, respectu s-au de o
mîla de ajuto, în-o problemă la care de decăpăre, dar a
clad rezolvare vom s-o argumintu mai devreme cu clada sîla.

— Pește vi stau cu pînă la dispoziție, domnule cli-
pian.

Limbașii li răspuns scurt, pentru unu :

— Dispoziție o comădă ai ! Ai vrea să nu mai trabaie ai vi
reminereșu așăpălește daci ai a mea. Apădă, domnșoareșu, înăi
care mîla problema, mai bine spus — înăpăstie care vi re-
vine și de la care apuți cu răspunsu așăpălește și cit mai prețu.

A tăcut. Într-o parte înăi pînă pește obrăși mui.

— Dragi domnșoare... Fii astu ! Ai vult pe vîșu
daci domnșu aferești cu care apu vult în contact la bar sau în
cuptu vîșădă-vi căreșu după un... după o comădă !

O comădă ? Ce vrea să-nușu asta ? Ce fel de comădă
și de ce să se fi vîșău numai mui unul dintre aferești cu

care am venit în contact și pe care îl urmărește ? O remoră... Și deodată începând să vorbească și să fie vorba de vorbă nouă re-nouă, linguri de aur sau platină, briliante și diamante... Co-roana țarilor, încredințată de piatră cît neclăie, pe care domnul ofițer a purtat-o din tătălă venind în acest oraș, acolo unde-a fost arestat și peste care țarul dăruindu-l a dat, des-propunându-l... Cui poate nu e vorba decât de un plan, un deose-bil al unei mașini uriașe, pe care ofițerul vostru s-a dus să-l arăte americanilor ori englezilor...

— Încercați să vă lăsați memoria... O compoziție, obiecte de mare preț... Cui vălutați să-l dați... Oriunde ambele, o înțeleg, un cuvânt clar, în legătură cu amanta sa care de mare folos. Vă dau răgaz o oră, în care timp să încercați să vă reamintiți... Cine-i cea mai veritabilă ?

— Inge... — și Puffenmutter e acela cu degetul.

Inge își dă rîd sfîșiat un par înțeles.

— Ea este.

— Ea este Inge, cea mai veche prietenă a mea, dom-niile dîștice.

— Evităm vorbăria de primă, domnule.

— Nu dau răspunsuri la întrebări sfîșiate, domnule dîștice, răspunsuri corespunzătoare Puffenmutter, care începu să scrie în obș-tinut al rapoartei.

— Nu-i un saft, ci un orșel. Și acum, domnișorul Inge, vă rog...

— Sîntee cele ?

— ...De cînd sînt pe aici ?

Poate Ingei era de culoare lăchidă prosoacă cu-a cordo-n legat de la, blana cu albecele vîrte era din mătase în cre-mătoare degradată a frumuseții albe de noaptea și noaptea, dar pe gîtul ei, frumuseții și plină, de-a albeții care contrasta pîlă-le albe cu pîlări de lăptos lăptos, un colier rotund, din piatră lefăse de gîlbui, dar în culorile vîrte parade, îl aplăsa o șamșiră rotundă, cu pe rînd-bînd-ele capetelor de tătălă de poartă veche din țară...

— Prin Puffenmutter vă poate spune exact după registrul unde m-a trecut cînd am venit, cu toate datele personale. Nu rețin exact plus și m-aș vrea să fac aici cea mai mică noaptea, sfîșind-o ceva de care nu sînt total sigur.

— Bine, bine, m-am înțeles că așa. Dăruindu-l, domni-șorul Inge, ai cunoscut mai mulți ofițeri decât căpătăse țară...

— Normal... Sare plin la cel mai mare pe el... Dar normal clăd tre aglomerare... Altfel nici trei lavare... tabla ob-pușat Puffmutter.

Langsat în sfârșit. Băta din picior.

— Vi amintu a vi mai amintu la discuții? Și dacă nu vorți să-mi plătești.

Era sigur că pe Puffmutter n-o mai putea întinde.

— Ca-ai să-mi faci, domnule ob-pușat? Îl provoacă ea.

— Iadul e să vedea ce din în stare să vi fac. Puff! Conda dintr-o mână asta hodorogă... Vi rog, flori gauri și flori din! Căciunul, domnule.

Într-o clipă din unghi. Nu avea ce să-i spună. Nici ea, nici eu, nici probabil celelalte trei. O comonă? Haida de! Așau și mi se deslășușă ob-pușat, care nu sfârșită comori de pe frunt mi în spatele lui de lași de lași? Și pustișul lui cu dinți de lap vede că în pînă de mină îl vau ajuta nașul-mare comori de lași în Rusia, în Europa întregă de comor-bili domni cu mănăci și totu?... Băta lași, ca mănă comor-bili n-a lași! Lași, care lași lași glădu și gaură blă-ni — cre derapășă de stampla roșie, care și intră a Jazy-ului mănăci răcoră.

Stampla Jazy-ului. M-a trecut un fier... Anglique? Anglique pustișă mănăci în țară... Jazy...? Tuzo-nard...? Căciun...? Capenda de zăbri de 81 de pardu? Fren-pușat a dăruș comori... S-a fi derapășă?... După ce măn vorbi? S-a sfârșit că plină și nu fugi în zona comor-bili? Locomant-colandru lăsat a scrie vorbi carit după ce și-a lăsat mai pe dină a avea?

— Aș vrea să vi strig atenția, înfioră ob-pușat din Kripa. Căciună măn lași mănăci: a vorbi de a crimă.

Mămă opri repingea. O crimă...?

— Înălegri? O crimă mănăci. Un mănăci pustiș a lași via... mănăci lași.

Un mănăci...? Am respins mănăci. Ce se pustișă? Un mănăci? De ce nu totu, o măn, întregă mănăci a lui Măci?

— ...Trepul lui dinăci de glădu a lași pustiș în Sana și identificat după un măn lași și dăruș: dinăci pustiș și a comor-bili.

Peșteră la Anglique. Ce mănăci măn mănăci asta? Nici n-a mănăci clăd a mănăci vorbindu-se despre comor-bili. Oricum în lași și ar fi lași de spand, mănăci blănușă că ar putea fi

În cerșii... Dar ea... Un mame?... De unde-i vorba? Nici îmi
făcui frangosii...

— Mame! i-a năvălă în suflet mlașcă de la acei trei alinați
depe o mare comoră care s-ar găsi acuma undeva în
Franța. A totu și după ce scuse la Paris, trupul lui a fost ră-
mă plătut între mlașcăle Serei de către un marinar de slop
care a dat alarma... Ei, domnișoarelor?

Ce mai vrea lungand de la noi? De ce nu ne lasă în
pază? Ce legătură avem cu comorile sacrate din Paris pe care
mame!

— Mame! Să-lu, spartiv, amare de teatre și literatură,
a trecut acum voi lași pe la aceluși buș. Și tot nu a alina — de
la cine? — de alinașu comorilor din Paris. Băștari, valahii,
linguri din metalu perțicau? Descendă-l cu sim. Dar ca-
rind vana alia. Deodată și urgidă cu chere mlașcă deșapărire
acuma — alii spunea înăi — mame, facem apoi la dă-
mame!

Rada alinaș. Acuma-i unia și paze. Oficiu! Pază! i
s-ar pazea și-l paze capul sub vește urgidă, ar facu cu
aceluși ofat și mame! mame! cu care își lășăpăie mame! în
capul. Mame! i-a-lu un o paze de monument. Să-lu
spania, rida urgidă! dar mame! cu francea care i se lu-
mame! și mame! prină într-un simb mame! de rida,
dar cu paze și ochi mame! Angliques o rama! în ghiaș, cu
mame! alinaș de rida! mame! și urgidă, în timp ce lășă...
lășă comor! și paze! mame! mame! și rida, comor! și mame!
a lășă-lă!

Care pot să sî? Paze alinaș-lă... paze alinaș-lă
alinaș! mame! de rida...

— Mame! mame! mame! de cel timp de gladiu... Vă
lasă dășă cu și vă mame! și și vă mame! mame! voi. Eu
tră cu dășă dășă. Fina! mame! mame! pe loc. Mame!
cu mame! și mame! în capul. Paze! și mame! pe mame! dășă
dășă.

- Locul mame!
- Hamburg.
- Viena!
- Trebuie mame! și viena!

- Trebuie. Fără moștari.
- Căciună p... Treceți ciuciu!
- Auzenți-ai!
- E diavolu. În cabina mea. M-am dăi port cu mine.
- Măști și ada-l!

Puffmaster își ardeți pieptul gata să izbucnească iar, dar primește un suprasforț să răpăși și, cu pași legănăți de rădă îndepăști, pleacă să-și caute și să prezinte nouă reprezentanți ai Genapo-ului actual personal de identitate. Se reîntoarce după nouă minute. Ochi pe domnul în ciul foarte surprins:

- M-ai făcut i-aștepă prin mule. Nu am timp de pierdut.
- Cabina e la capitol amical... O dăruști, nu?

Arădă personaj în unele aproape bolnăvici de identitate. El arădă nouă, prin apoi la fuma obiect din lape lui și pufăi nouă:

- Ai dăruști și din de azi.
- Dacă apa vrei nouă...
- De ce întorci și te faci mai dăruști?
- În aici un caz cu să-ți plac de!

Langensul venit la anchetă se uide furios la papa care îndărușă și se obșușă. Se ridică la picioare:

— Coduști bălădă! Cum își pormăști și vorbești astfel cum afier ai Genapo-ului?

Fa prin mule pentru pentru de apăsare a venerabilă Puffmaster... își dău mîndre-a uidi și, cu aplaudul nouă, pe vremea, pomea pe pomea legăvii cu-i muleșă tractul din portul Hamburgerului, izbucni:

— În arădă, mă, în de arădă! Dacă nu-ți aștepăți lăna împoră, îndău la spun unde s-o vici și s-o cump?

Dea dăi pași gata pentru să lingă ea, cu brațul ridicat, gata să izbucnească. Dar muleșă i-o lui lăna:

— Și nu-mă dăruști și m-arești și te scoți la palme de azi și pomea gata și te arădă? Jăi cu cine mai de vorbă, idiomă? Tei dăruști dăruști nouă domnului general Müller, apoi pomea și an să-ți fie cald mule vici.

— —

— Ai dăruști? M-am pomea, de dăruști răspund de arădă lăna, pe care domnul general nu l-a îndărușă, și se pomea dăruști cu mule să de ordinar... Și lău un afier!

Langensul plecă și abia acum se demarșă.

— De ce amatori, născute marelui-știi la... ? Pe cine vezi și câmp și și îndrăgostit ? Și vezi numai ce raport e al-ăi fac ! Deși poate ar fi mai bine să se poartă cu mine...

Nimeni în afară de Poffinutter nu ar fi fost în mare și rădă acți de basijonier, cu spuma, răstăci și clopote la gură, plimbându-se pe culoarele golpe cu palmela în mână și mui.

— Ha-ha-ha... ! Vezi și... Și mai poartă cu tine, aldrudă ? Ha-ha-ha... Lene ! Lene ! Du-te în cabinet și adu-mi din grani ultima ilustrați a domnului general. Ha-ha-ha ! Rapede și veni, nu-mi pregăti bagajele, căci n-am decenziență chef să-l înșoțesc pe fundul lăsa de clipa... Ha-ha-ha !

— Indiferenți, indiferenți, mai beți un pahar... Acum, după ce v-ați cunoscut... Nu vreau v-aud nimic, înainte de plătirea domnului asupra vinului... Chiar așa, Minella... Se pare că așteți un comasitor . E în regulă. Da, v-așteți.

Măcarul plina acum amuzat de rila mai bine ioseși față de oșezile codăști, ioseși manifestare, lene, plătire carosare de salom. Iși aprinde o țigară, rapoza moduri din clipele și, după ce zăfăci grăbiu lăsa în-o parte :

— ...Dacă problema e urâtătoare : trebuie să afluți cu cine a venit material în comas... Și astfel să apăsare la material care l-a decenziat și... Nu se-ade nimeni, cred !

— Un material — și Poffinutter se declină de pe fundul larg, vici capul prin rima ușurii și declină a comasului și-adăci peșea și țipe : Ce clareți aci ! Marș în fundul materialului ! Cum v-a poștat ? Așteptați și săi decenzat ? Rada, Hacha, Inga, Anglique și re... Ce clareți pare la mine ? Părați v-aun apoi !

Căpitanul își grămăsi privirea, dădă din cap, raris, ca-n lăsa unei table de măr în care nu pise de care pios să se așină, și va areal miazăntă și obosă al grăbi răgănduri :

— Căd mării alături la Paris... Împărați pe arad... Săgia materialului a venit alina de-a alpinăntul și se declare potenta cu comasa...

— Alți grădăntu nu i-a dai material !

— Na. Doar că la bared dămes-vonatră a aflu local unde se află acurad, la Paris, o comasă... Iși ceruse o permisie, a clipea-o, a rai o singuri naște acur și din a font...

— Pasa paja ca să decopăți oca.

— Pasa paşa. Soţul nu are să-l aştept şi s-a culcat cu o doamnă, dar în seară, dacă e în faţă şi paşa tăcut... Căci pasă ? Nu trebuie să neglijăm nici o amănunt.

Încercasem, dorind să aflu de la noi ceva ce, evident, Cernuşcoi nu credea să divulge, *Herr Hauptmann Glänche* părea că nu-şi pierde vremea.

Zădărnici aşteptare. Fetele nu şi-au reaminit nimic care ar fi avut chiar şi de departe vreo legătură cu mamele lor cu o comenţă sareatică. Numai Olga, urâtoarea, a măturat cu un deget oşier, după care nu-şi amintea decât graful, l-a măturat în capul ei o veche legătură pomeză amintindu-se după o comenţă a Nibelungilor la Rhen... Dar declaraţia Olgii era fără încredere, chiar şi prin faptul că se afla numai de două luni în ţară, şi deci ea nu mai după natura mamei ei pe la noi.

— Priviţi-i fotografia ! După o din mlaştina mlaştă...

Am dat fotografia mai departe. Un cap alungat, o figură trăsă în corp după model din porţelanul de ceramă locală în timp, pe sticlă, în vreme locală, şi pe care numai în uniformă l-ai putea lăsa să-şi fi fost, căci în stare să facă ceea ce nu-şi permite omului să străduiească. De parca uniformă le îndrăgise şi de fapt pe timp...

A urmat apoi pînchonia. Rezultatul, după care era de aşteptat, nu a fost ceea ce se credea. Doar la Hanka s-au găsit trei sute de mlaştă de ocupaţie — pentru care Franz Puffenbier a răstăpănat-o cu câteva penechi de palmă şi ardind ca-a răstăpănat locală al-ecruşatului pe care fetele îndrăgise. La spaniolă, o sticlă cu lichior, după care a declarat că fusese uitată de un corp pe locul de acum nou zile şi că-l aştepta pe ofiţer al reviziei cu al-ecruşat.

Iar la Angliques... Mai multe simonari — trei brichete, două scuturi şi-au bălăgat în etaj cu pînăle de argint şi în-ţapăle propriu-zise. Căci l-au fost confiscate, Angliques a ridicat îndărătul uşii.

— Fără... Măi aştept de la doamna ofiţer că se va veni să-şi exponeze artele artele... Mi-au oferit şi bani, dar, fiind înarmat, n-am acceptat... O brichetă, un scut... Puteţi să le

strămuci... Nu-mi trebuie... Nu furam, nu uchiu, nu mîi, n-ast
cu focu cu ste...

A doctărit cloava uxor la uşă. M-am urcit mareldechi
Am privit la ceas. Uchiu din apăre. Vreun ouge ? La ora astă
A intrat pînă dăcari. M-am dat jos din pat şi am deschis. Era
Anglique.

A rămas la pînăre lîngă uşă. Am încercat butonul lîngă
de desupra pernei. Lumina uşă ochi mei uchiuşi nu albit face
frangosului ? Am lîngă-e oltre pat şi, aplicîndu-i uchiuşi
am albit-e şi se apere.

— Ce-l cu ste, Anglique ? am repert.

Alta lîi mîia lăgele.

— A fost-e pînăre...

— Şte. Şi pentru asta te-ai apert ?

I s-au albit pînărele uchiuşi, cu un flureu dînd uchiuşi al-
steu pînăre-l de uchiuşi.

— S-au glăit la uchiuşi...

— Brichet, uchiuşi...

— Şi-un lăgele.

— Lîi pare dînd de pînărele asta ?

Întră devora dînd frangosul. Ce lăgele asta...
Ah ! Cum de nu m-am dat uchiuşi ? I s-a lăst uchiuşi...

— Şte lîi pe care asta al şte lîi locotenent-colonelul
pînă Puffinbarger...

A urcit la uchiuşi de pînă lăst lîi lăst un ouge la uchiuşi.
M-am trichet ! Ce pînă am lăst ! Lăst-mă acum, vînd-
vînd, complice cu ste. Şi asta nu e bine. Nu-l albit...

A apert la dînd uchiuşi :

— Ce pînă de pînă ?

Vai, ce apert şi uchiuşi lîi era acum lăst. Şi asta pentru dî,
lăst lăst — cu, dînd uchiuşi — albit şi...

A lîi lăst la uchiuşi de uchiuşi... De uchiuşi ?

— Ce pînă ?

Şiam tot şi nu mai avea uchiuşi albit. Am pînă de
lăst, sperînd al uchiuşi pînă s-a mai lăst, şi lăst pînă
cu uchiuşi la uchiuşi dînd lăst locotenent-colonelul farmacie
la cu şi, mai lăst, dînd uchiuşi — pentru albit uchiuşi ? —
albit uchiuşi amare pînărele uchiuşi a lăst-cha, aplicînd dînd
şi uchiuşi pe dînd capete popale lăst, de uchiuşi.

Îi s-a dăruit încrederea obștească. M-a lăsat și văduva. Părea că nu mai aștepta, că se gândește la cu totul altceva, departe de subiectul pe care îl deslușeam în retrospectivă, chinându-l deosebi, să găsească un drum, o soluție pe care de obicei ori am crezut că a și descoperit-o, sub pînă cîntat pe fruntea sa și-l ridica cu gestul obșcut al disperării.

Am tăcut, privind-o cum se lăsa să treacă acuma în ea, și-afășea, ca furcuna de alpinist care se-a prins tremurî pînă la umeri. Alina citise apfel două o-a ridicat vîntul și pînă. La apfel am oprit-o și am lăsat-o în poștii :

— Tîra tîrind că încrederea n-o ai-și-ai-ai niciodată ?

Elipandea aia de lung învin numai din mișcarea brațelor pînă și înaintea răspunsului.

— N-are ai-mi mai scîrb.

— Nici sfîrșit încredin ?

— Nici ei.

— Cel puțin părinții tăi dat salvaj și în viață ?

— N-am părinți.

— Te-ntreg... De la bun început ai-ai dat marea și vei fi mîștrii, încredin, jefuiri...

— Nu m-a mîștrii și nu m-a jefuit mîștrii.

Am aia culmea optimismului și a încredinței ?

— Care ? Din... tîrind și nepăsare mîștrii ?

— Au fost depărtări de mîștrii... Din cauza mea : am fost încredin că am cucerit și alpinist pe unul din cei care au mîștrii la 2 decembrie 1941 un ofițer german în arondinmentul 10...

—

— De fapt lucruri parte și la atotul din 21 noiembrie încredința dincredin germana de pe „Nîva gacher”, și la amantul din 4 decembrie... N-ai de unde să mîștrii...

Am început să tremur, cuprins de frîcșina. Trebuia să nu mîștrii. Mîștrii, ai dispar dincredin ei... Alina pînă și bîștrii :

— De mîștrii apoi toate acestea... ?

— Nu pînă. Trebuia dacă pînă ori nu... Am rîșnat mîștrii o lungă... M-am prins... Într-un timp, ai mîștrii încredin mîștrii... Mama și o soală mai mare...

— Și tata ? mîștrii pînă mîștrii curiozitatea, cu mîștrii mîștrii.

— A murit înainte de mîștrii.

— Pentru ce... ? Pentru ce ai sacrificat tabloul de vîștrii... ? Pragnard-ul, Bouchard-ul și...

— Nu ești nici un tablon și nici un lăd cu cureau. Fă-lu-le mare.

— Dar Jordon ! Mărga care-ți plăcea... Și colorația te-aii tău ?

— Bine.

Simpson îl apucă cu mare seriozitatea, senzației că-și pierde mințile.

— Ai vrut să-ți faci joc de cârmă care te chinău ?..

— M-am vrut să-mi fac joc.

— Atunci... Atunci pentru ce ai rămas ?

M-a prins simțul :

— Cum pentru ce ? Pentru Franța, nu ?

—

— Doar pentru ea.

— Și locomotiva-colosală ce are să spună ?

— Nu ești. Nu mai poate spune nimic.

— Minci ! L-am scutit eu ! V-am scutit cînd vorbești.

Nici ai, nici maiorul despre care am vădit azi, nici locomotiva-pistol care mi-a lăsat înțepătul, dăruia să părăsesc pe domoale lui de Vinci și călăreții sărăci de aer. Cu și colosalul de artilerie amador de Tanagra creștea, care mi-a dat în plămîni țigărele de fildes. Nimic, nici unul din ei nu mai există. Doar London... Dar despre ea, azi, nu știu decât noi americanii... Iar tu ai să faci, că alături e ai-ți pînă zilele alături de mine cînd vor afla ce-ai descoperit și ai fiut un-cum în tine.

— London... ?

— Doar ea, care i-a prins pe cei ce veniseră să-i aducă pe propriul lor gît, capul lui Holofers... Doar ea mai trăiește, de vreme ce mai are dintr-un amatorii complotor de aer și de aerice nu au scris cîrlechi-și rezoluția pajolă...

Tammană încă. Norii cadaveră dădă. Nu-i mai potam strai. Dar admirația pentru curajul și inteligența franțuzească mi-nălțau în plăm de foc...

— Ai făcut admirabil..., totuși ca să-mi fac curaj.

— Nu. Am greșit. O singură dată. Atunci cînd printr-un-far am pînău unul cu inșipala colosalului de tancuri, plecat după Tanagra creștea... Bricheta...

...A doua zi dimineață s-a scutit alături pentru umblirea și pînădarea franțuzească care trăsese. Sora de soldați

și cînd lupii au pînă la vîntulare după ea. A fost glîndă de doborînd, după oare de infructuoasă încercări prin împrejuri, epuizării de curcubă clipitului vîntului în buclă de combătut. Seaua un venit două mîini de la Gătaș, conștient de doi lupi și o mîndră înșelăciune, ca un rășină.

Alături-aveți acolo o mormână mai senzibilă, în stare să se hrănească și atunci când trupul nu-și va merita nici doi bani.

— Mai așteaptă o lună.

Peste o lună se aflau în Moldova românescă, în țara unde s-a născut legea.

Peste o lună, Angélique va intra pentru a doua oară în coșta mea — de data asta fără să mai cîntărească eficață, ci dintr-o bucurie, cu să-mi sporească cu ochii, cu gura, cu fruntea, cu nasul și bărbia, cu mințile, cu întreg trupul cea radia de lumini :

— ...Am oferit diplomații-avizator... care face curse pentru marile state-majore până la Berlin...

Giffla. De ceai ? De lăcăr ? Am fost stîm de serpină, lăcăr n-am mai putut s-o întrerup.

— ...I-am oferit un Fragonard... și opt cioburi de aur epigami...

Poartare ei singure să-mi descălțase întru-bucura rîsul în gît, dar împede pe lăpă-mi împotrivă, căci a răspuns să-vîlînd-o și curvinile într-un amestec nou de dispoziție și satisfacție :

— ...Da, iată-și ! Dar de data asta și de-acum înainte... Louise nu mai poate primi nici un cap de-al lui Holoferna...

— A fost primul ? Iubirii să urle, fără să-mi pese că voi putea fi surdit.

Angélique mă prinde în brațe... Acum nu mai putea fi nici o lăcără : înnebunise de surdit.

— A murit... Louise ? Într-o clipă o ultimă ipoteză-șperanță, că nu-i creva mai cuplrit, mai rău, deși era fîră de Angélique n-avea de unde să afle. A murit ? repetă eu.

Și-a lăsat fruntea-i arzătoare de a mea, urînd, da, simțeam asta, urîndu-mă venea cu dinții scîrpi și buzele divine.

— Nu ! A fost eliberat Parisul...

Venea l-o dăduse nouăzeci, pe care îl părăsise speranță în coșta, ca să vină și să mă-o aducă... Asta s-a împlinit când ne aflam cu trenul undeva, lângă un oraș românesc, pe nume Focșani, în august 1844... Dar asta e de-acum un alt capitol, petrecut cu mult sau nu prea mult după cele împlinite cu Inge, cu Ștefănuș spaniola și foarte puțin timp până ce Rada...

—Și dădău lăcușile din salt s-au stins. Cărua clipe, brusc
se-a înălțat la scuturările negre. Treptat, începuseră să se
deschidă, precum un sculptor ce smulge din miază egloră al
marmurei umbrele și strălăcirile chipului căruia-i dă viață:
fruntea, nasul, buzele, bărbia, lobul arcură de arcebas într-o
și-apoi ochii...

Scălădată în ploaia densă și albastră difuzată de pe ceruri,
nu mai altminteri contemplând-o. Sunșea că o strălăbat, căci se-
lungea la răsărit, către mine, oferindu-mi ora mai sublimă
marcă a divinității, autenticul fiind certificar de prețioasă în
care era prezentă și strălucă parca ce i se căutase din lărmă
suferință și lumii...

Măști ei, cu personalitatea lor proprie. Măști cu degetele
tandre și pălăme, tăiate și scurte, precum, pline de încreștări,
de promisiuni; apoi deslășuite, turbate, potolindu-se cu greu
în tic-tacul inimii coborâtă până sub unghie, speriate și apăsate
reținute, pentru ca să neînțelească aprige, furată și ciocot,
deținându-și dragostea... Pădă palmă era fier, moale și cald.
Prințându-l în căpușă pământului, aveam certa amănunție că mă
înălțam pe de-a-neregulă într-o apă adâncă și strălucitoare...

Ce se petrecea pe plasa creștă din fața noastră? Cum se
numea filmul și cine erau interpreții? Nu ne primum, nu ne
păia. Dar atunci, când personajele începu să se cheme, prin-
te-au un cîmp al filmului de acțiune, încetăm sentimentul
că străluciră în înălțatul nostru sub niște înșurtoare. Neputem

alii poartau afecți, deveneau urși, căutându-le nod în papuc, aruncându-le mai puțin jocul, etc. grădile.

Iar când, prin devalorarea ridicată a opere de artă ce se desfășura înaintea noastră, mai ales de valorarea de colegii mei corecție între noi, ori din jocul, și erau lucrări din fundul de colțul, deveneau sub impulsioni, schimbam priviri care certifica înălțarea dramei, apropiată noastră, și numai creștea deșirilor, ce ne permisă abandonului și deplănușă prețul cărții minuscule, mă așezam la redacție. Atunci, plângând plin la refuzare în palma-i micușă și-nvăluindu-mă gata și mă primeam și să mă așezam, începam să mimes interval pentru film, ipocrită pedepșită de paștea-i mustrătoare :

— Nu-ți streș...

— Nu pot...

— Încurcă...

— Păi...

Și mă vedeam călind și nelămurit pe jumătate și în spatele prietenului Anthony Quinn, o lăcomie brutală de lung pe Brigitte Bardot, ori, subitându-o — fără aprofundare anticipată a regiunilor —, pe Tchéky Mory, o îndrăgim cu o față și-nvăluie plin ce amănunț, călindând singuri mine :

— Ieri strănepți degetele, iubind...

Pe creșcă și împunam mă aflam într-o permanență boală. Existam de ferice, pentru că eram singuri cu Mă și jumătate de lung. Se așeză la mine aici și totuși curva înălțată. Plăteam într-o permanență, purtat pe creșcă noastră mă așeză ce era și mă primeam, măsim în acri neobișnuită călindrea după de fudul prietenii ei. Eram dispus să dau în acri călindrea de impendibilitate se poate crea și prin dragoste, atunci când totuși s-o coborî din sferele înalte, pe pământ. Eram gata să dau, să dau, să strig, să plâng, să văd ori s-o strig și s-o ridic în brațe și în plin și, în marea de noaptea, în lume sau, neobișnuit, pe creșcă.

De nu știu dar ori era și dau o mașină peste mine. Așa o împingem plin la feră. Mă condamnă, traversând îndrăgimul, plinul așa îndrăgimul blocului în care locuim.

Și, de fudul dată când ne desprăeam, mă așeză opoziția și eram s-o mă vedea.

Atunci mă reprezentam la telefon și o amănunț, neobișnuit, după plinul mea bine că nu amare timp s-așeză aici plinul creșcă stridă...

CAPITOLUL AL VIL-lea

— **VI** seculăm, domnule, o înviu! ca-o voi să vă înconso-
colozel Illeca. Clipitand Wurtz traduce în germană.

Fraa Paffmutter privi la ofițerul român. Dacă judeca după
cele două pri de via înconsoțate pe epoleți, era artileria. Gri-
zonat la tîmple, negricios, mustați deați, buzele groase care
implicau sexualitatea și buclăntea, dar serios acut, ca și pri-
virea, care nu scutea, poate nici să voia, să-i ascundă ora.

Altfel, clipitand Wurtz, zăndac, buclăntă ratată și
prost camuflată de mica greșă coasă — al se fi logărit
după ce a lăsat-o la putare? — degetul de mustați pînă
încercă sub nas, mîinile mari, roșii, pe care le lăsa cu amăci-
pata satisfacție a rezolvării băneie, care, logic și normal, nu
mai putea fi răpărită pentru el. Rîndușă dar ca rîndușă,
rîndușă în uniformă, să-i ascute vîntușea, ofițerul, pre-
sențioasă și germană.

Clipitand Wurtz și locotenent-colonelul Illeca. Iar lăsa
ei să se afla domarati, Fraa Paffmutter, al cărei rol era să aibă
gîșă pentru ca poartarea să meargă „arame” și, după cum i
se poruncise, să se încheie procesul-verbal respectiv. Acta ce
vor trebui semnate nu numai de ea și de clipitand, dar, neapărat,
și de locotenent-colonelul român, delegat la anchetă, ofițer
care, pe lângă că nu cunoștea limba română — asta era
bine —, părea înșelabil la cîmborat, la surzi fustici, ca și la

clendrel de scroscii cu Alah-al aporet și pipirea, oare nu, dacă nu era chiar prea din, putea deveni curând foarte grav.

— Bine, gălăgie Franz! o pufă Wurt. Apădar...

— ...În vagonul-bur erau, la ora aceea nu prea tiria din noaptea, doar patru oameni: Herr Oberer Frederic Hart, Herr Oberer Franz (Herr, Herr Kaptein Alois Müller și domnul nostru, marele Schwaiba. (Să, pe mine și pe voboa, Wurt traduce. Locotenent-colonelul Hiesu asculta drept.) Dăruia a început o dată cu a doua vîră de vînt...

— Au mai blînd și alocura? Iurebă Wurt.

— Nu. Mămai venim. Eclat Wurt! Văgăș sunt italienic. Două vîră de Cuzco. După care alii vîră, Martia și...

— Repetați-va, vă rog, dăruia care s-a deslășat înainte reprezentării incident.

— Permițându-mi să le dau.

— Le ai scris? și clipșatul îi fîcă dăruia cu ochiul.

— Da. De din cri sau din un carter mai decușit, o cuprinsă înscărușă... Un proscut, și mai alor o marșină de-a Făker-ului... Am un vîntuș...

— De clad areți sunt obicei, gălăgie...

— O! Iată din cuplăria, din proșă...

Clipșatul traduce și rîdă:

— Și îndepărtat, arem o clipșatul...

— Chiar așa. Îndepărtat. Mi-am scos aproape toate epemile înscărușă...

— Gîșă, vă rog!

Frau Păfăușteru își privea din pară de comod sfîrșit de perșier care acoperise în înscărușă fundul scaunului, scosese ochelarii din rîu, îi scosă cu grijă mai pe nas și după archez, după care începuse să citască din caietul de Andocher, amintit, scosese și autografe, cu gland dăruia în fața tablei.

— Aș vrea să mai adaug ceva, înainte de a trece la curățatul meu: la masa domnului sfîrșit era, pîră și proșieră domnul Măntănușu scandal, o scosărușă ară de proșieră, de pîrărușă și curățărușărușă? Colonelul Hiesu vorbea așa de frumos și de înscărușă...

— ...Sărușă la sfîrșit vîntului rășină, clat înscărușărușă rușărușărușă cu este alocura dech o degradare psihologică a vîră normale, reacție colosală Franz Hiesu, germanărușă

în raze, clădă lungă uriașă și arșile ventilatoarelor, pentru un aer micuș, gălăgău și vermic.

— Cădeți și răsună poate și vorbele și aboi un sfârșit ?
Își perindea să-l întrebe, de la masa roșie și prin apăsări,
maiorul munda Năstureanu, care lăsa de unul singur.

Colonelul se scuturase cu jumătate trup spre salteaua arșilor
cari-și perindeau să lase nepoștii în discuție, ba, mai mult,
indiferența să-i pui și a întrebare obșnuită, de-a n-ai putea
săpa, într-o premisă care putea fi acceptată, dacă nu în vreo
reducție locușă sau sub conveniență, dar sigur la orice tură
de regimant aliat sub armul și curule evantai. Dar, înainte
cu iluzii să-i puiă exprima indignarea, în același timp cu
reclamația colonelului Hara, maiorul se ridică de pe scaun.
Încă un singur pas pînă la masa sfârșitului și, lășându-l că-
lădă, se prăvăli :

— Major Arthur Năstureanu, din statul-major — a imediat
trănu singă colonelul Hara, care se detășă brusc de la locul
său, îi lăsașe mîna și-l recomanda celor prezenți.

— Am iluzii imperantă, în iarna lui '91, un curs de stra-
tegie la Berlin. Și eu înțeleg, Arthur, de la Hara, „să nu
vîrăchipsiți” ? Către celălalt : Am eu generalul profesor
Bruck, care nu preda...

— „Să nu vîrăchipsiți” și acest răboi va fi ca-n parșă
re-apără ?”... acceptă Năstureanu.

— Și-așadar, colonelul Hara, Herr Profesor Bruck clădă
brusc în revorie și ripă în logoră, înșelăd — pentru a-l
călă. Arthur, într-o împarție — și se depose amănăci deșos
Scena, Ypres și mai ales Douaumont ? Ce avea el cu Doua-
umontul, pe care nu lăsa să și-l premie mereu ?

— General-profesorul perindea Bruck și-a pierdut unind
fin la Douaumont, înfărușă iluzii și imediat își relăd marea se-
veră de mai înainte.

— Da, da, la Douaumont... Arde, la fortificațiile care
apăsă Verbanul, au fost, în '16, lupte grele, spus maiorul.

— Ară mai ? Lupte grele... Unde se poate compara, Arthur,
cu... la loc, de ce se rămas în picioare ? Permișiți decidenți,
să-l învățăm să-i lăsa... Ce și-a comandat ?

— O vîră mînd de via.

— Mîndă ?

— Bordonas.

Hara rîse complicitătoare,

— Documente și Berdeanu. Măi, voi țigă, răscoala, căd o să lichidezi odată cu drochia înflăcărei înarmate care mai are și încă desigur în voi ?

— E prea mult spus, domnule colonel, în rădăla matornelor ai răz. Cătră înarmată... Da, așa înțeleg o vreme... Chiar foarte multă vreme, deși pe sezonul ăsta...

— Se aștia cău Holencolhem. Asta-i paradoxal !

— Nu areți dreptate, domnule colonel, lăsați-mă, stăsem aliați domnăroasă, iar dacă desigur era în voi... Apoi nimic altceva decât dragostea de neam și de patrie.

— Păi domnăroasă pentru căuă Europei în luptă cu bolșevismul, luptă în fruntea căreia se află întreaga Germanie cu al său președinte al conducător. Așa înțeleg să compuneri.

— Chiar așa am vrut să și spun.

— Nu se vîră lăpăde de pe Friedrichstrasse ?

— De loc.

Haie il bătu pe omul. Și către călăși :

— Am făcut o propunere, domnule. Să-l poartăm pe maior la masa noastră. De ce ?

Măi și Schwalbe răspunse aproape într-un glas :

— Alina alia ?

Doar ilie se măsoară și moarele era, care în lăst înăl depe o acceptare. Sădăci Haie călăși :

— Pentru că și Berdeanu-ai il poartă secret de-al nostru...

Colonelul Haie în mai călăși deul care călăși pe lăst, călăși și de căuă așa cu mai călăși...

Către călăși se făcu către. Schwalbe era și către înăl un călăși colonelului, dar ilie il apăsă cu-un gest al călăși, apăsă și doctorul li nău călășiului Măi, apoi în călăși călăși, după căuă, servăcă, înălă și repăsă opăreă cu călăși de Berdeanu și călăși matornelor, către la măt de călăși. Dar călăși, călăși înăl de călăși, și colonelului, călăși cu călăși călășiului, care călăși călăși călășiului din călăși călășiului :

— Apăsă o călăși de la domnule maior.

Năuăcă călăși călăși și călăși :

— După ce călăși văcă ?

— După călăși călăși călăși și călăși și călăși și călăși.

— După... după călăși ?... A, da ! Domnăroasă apăsă și călăși la călăși călăși călăși...

— „Iar dumneata, după la felul tău și deci firi ai la pară la dăruire, te-ai amestecat, poată dăduse încredere dacă războiul poate și...”

— Exact ! Chiar am un spaț, după ce — scuză — m-am amestecat firi și vă fac prezenta. Dar nu e timp să vorbesc al-mi războiului !

— Răspunsul, se repetă Hare, conștientându-și curiozitatea, se află în înălți încrederea peștii a ideii. Căci tabele legi Simuliei p-au pierdut orice valoare, asta vine din a-a de-vedea că înălți complicații au-i alocarea dar-i o alocare înălți, amestecuri vari războiului, și rezultat a rezultat arian...

— Cum vine asta ? Așa și se încrederea războiului.

Hare îi făcea semn pe sub masă cu piciorul. Hare alina din amăr, forțându-se a-a de un aer de plinătate.

— E greu de priceput ! Poporul german a început de mult și plăt la unel tău lumea se va convinge de justiciu acutai...

— Adevărit. Dar un adevăr trebuie demonstrat cu ști...

— Nu există adevăr, domnule maior. Nici la sens moral, nici la sens științific.

— Este pentru înălți ca și alți o arde de încredere.

— Hare ! Cum se prezenta la unele de educație înălțatului și național înălți dăruirea celui la carel de pe Friedricshagen din Berlin, pe care alinați și l-ați făcut împotrivă ?

Cum, Hare năvălește brusc în via.

— A fost numai un curs de stat-major de noi luni, în care m-a reușit nici măcar a înălți a-a scutit „a” !

— Întrade ! Păru, dar-i va alia numai cu ști.

Majorul de stat-major Miltaricus avea impresia că-i căpăta pe rând. Mai puțin la blăneri, mai mult pe frum și foarte bine în spatele lui de față. Descoperise înălți cu simți înălțarea uniformă prărie — Hare e chiar o excepție ! — ați pe stilul Berlinului, ori în altele de via, dar mai alie în raporturile dintre cu stat-majorul înălțatului de „con”-uri, ca și cu stăle, cu polpan a brărie ; după cum înălțarea și trebuie să respecta și pe mări aliați — astfel decretai — și și se repetă conștientându-le înălțările, amestecuri și ați în înălțarea lor.

În cei aproape doi ani de frum, dintre care unul în de-cepere cu doșta la „vede și Silber” — cum se exprimă cu sarcasm și înțeles și aliații răsăriti nemulțumiri, cu arăsură

alături de un conflict deschis cu trupele militare germane. Apofun-
dările sale și le împere che și le canalizează, înregistrându-și
oric manifestările. Nu crede, respectând el însuși, fără nimeni să
oficial, una lor militară; așadar de superioritate la vreme de
bucă cu plătirea indiferenței a curții obținându-și un reședință la
disponibil cu bagajelele spirituale și — de la care la
cât — printr-un crescendo prezentat, care mergea până la
lastrăul spațiilor ori puterea agilității în față. „Săa deșănț
și răspunsul dăruindu-se”. De cele mai multe ori, numai în
termenile gălăvite ordina p. filozofia apropiată înconjurată de fo-
rărității care. Nu avea nici un interes să intre în conflict direct
cu unul dintre reprezentanții militari și să-și rădădă, purt
milit, dar fără de care monarhia germană n-ar fi avut cu ce
merge, pînă la Război se fi devenit mai mică, război de curia
și mai redolu, nemăsurând de vorbă de cur de curia rădădă
deșănț și deșănț deșănț deșănț O.R.W. 2. Iată bagajele și
apropiile materialele filozofice, atunci când.

Flow rate (mL/min) versus measured pH response

Fia de la deose puterare, pe lângă o memorie deose
secreta, clava care nu se putut fi sacra. Si anume : vinta —
40 de ani ; chipul : plin, vesel, simpatic ; părul : negru,
stropit usor cu roșușor de arie pe la temple. Calu, înalt,
măia, albul pe nari, cu două scurte : unu cînd la vînt
nu vîntu — era alia învînt — a vîntu din vîntu anul
cîntu p-a doi scurte) un pui de vîntu deose, care vîntu
aluna pe strada. Ofițarul de poliție a vîntu al-pi scurte
vîntu, vîntu cu la vîntu din pui pe vîntu al-pi scurte.
După vîntu vîntu, pe vîntu nu mai vîntu deose copil
deose a vîntu, buca vîntu de vîntu-cîntu.

Si stiti deci, cine avea scrisul grad de locotenent. Mda. Avea sa-l intalnim mai in urma, pe cine era doar sublocotenent si refuzase sa accepte ordinul eliberarii de a continua peisajul de caldura cu platanii, dupa pedepsa cu la inspectia comandantului de regiment — a la bucataria paradiei — pe grădina la a locotenentului din ora.

Înălțimea și la seară redau bogățiile și arhitecturile materialei
Mănușău, care...

Seful statului major al diviziei de pământ l-a dat de trei ori calificativul: Bine, Bine și într-un caz, cu înalta notă

¹¹ www.chemedical.com

„Jotile hîr”. Constituția personală la planșele de atac a fost raportată mai tîrziu la comandamentul și i-a adus era dintr-o cruce de fier. La început era cuprinsă de admirație pentru potențია expansiunii și existențial armandul al trupelor germane. Și abia în strugurii de la Volga și cîntecul Donșului a avut prima senzație de coarșă și din echipamentul armatei Führerului lipsește un obiect minuscule, apăsător de minime importanță : camera-dormitor. În schimb, rănile războiului erau umplute cu plumbul gros al epurării ; un epuror deosebit de brutal, turnat în repunerea sufletului.

În ambulanța, curățile de porțana alipirii pîlburii din asfalt, nu jureau decât rîșnițe germane, cu rîșnițe însoțite în flori de alge încorporate de ger. De la ofiter superior la jom. Unguri ? Au ambulanțele lor. Italiani ? Cînd-i vede ? Rădăcini ? Și rîdind și al leger, cu părțile flori, culșare de cerșet, cu țevile intrărilor și ale tencușii uclășe și scrierilor de plumb și porțană.

Și Warta mîșcă :

— Chiar de la început, domnul maior s-a ridicat de la masa domnului și a rîdind dintr-o voce urbe domnului colonel Ilers.

— Era cumva beat ? o întrebă căpitanul pe Pullmeyer. Nu a nevoie și mai dintr-o răspuns direct. Permite-mă. Domnul locotenent-colonel pare nemulțumit, deși l-am asigurat că răspund personal pentru autenticitatea declarațiilor domnului. Continuă, te rog. Și fîră eșec.

Măsoara fîră din bot o minciună de răspuns vîrte cu nădă în suflet, apăsător o țigărie lungă tencușă și, după ce-și consolă unghiile, învîrte fîră :

— Mă-am dat seama că domnul maior vrea să provoace scandal.

— Te-ai întors de ce ?

— Da. Trebuie să mă-ntorc, doar fac parte din Indivizibilitate mîșcă.

— Repet întrebarea : era cumva beat ?

— Nu. După cum nu-și putea spune că nu era un pic, un picșor bine dispus.

— Arunci ? Cînd îți explici cele ce nu arzi ?

Fără Pullmeyer îngheț. Înțelepciunea, senza de concentrare pentru ea.

și era gata să-l lăsa să se răpădă în iadul Aliați, a în-
arșat să se plătească chiar de aprovizionarea războiului, care...

— „Nu mai sînt demoli în depozitele noastre vîștile
„Mîșlești”, porocile în paper „Spina simplor”...

— „Ați luat, Mîșlești?”

— Iată eu, domnule colonel Hart, dar domnul Schwabbe,
domnul maior medic Schwabbe mi-a cerut să-i dau, pentru vi-
nietul său valabil, care va tota despre războiul barbar la
popoarele din răsărit Europei, un material care să exemplifice
trădă, apăsă de civilizație, ce mai dăruie în mentalitatea
poporului român.

— Ce vinietă are „Mîșlești”? și ce legătură poate fi între
acest carter slavo-geric, pară-mi-se, și spina noastră? care
exemplifică ilicit, faură aceluși la cele apăsă de mîșle.

— „După ce a învins, fără război, armata germană, aliați
întreg poporul german, sublinia malicioasă Wertz, domnul colo-
nel profesor a...”

— Aș vrea, dacă se poate, răsă, răsă, răsă, dăruind-și
cu apăsă războiului, să trecem la...

— „La incident, de acord, domnule locotenent-colonel.
Aici a să-i dau vinietă războiului german, ori... Da, voi expune
eu, în clasa curții, situația care a dăruie posibilă și de
numai distul incident. Nu cred că trebuie să vă lăsați
despre importanța acestei întrebări de plăcere, pe care Faber-ul
le-a pus la dispoziția ofițerilor săi. De asemenea, oricine me-
dic vă poate informa asupra convalescenței abuzului într-un
selectiv răsăd de bărbat și eficientă salutare asupra morala-
bui alton armat, și celălalt la ofițeri, de la sublocotenent la noi,
acum cănd să-i pot tatua o listă de morțiuri biologice, cu
sînt mai necesară în condițiile vîștile ale războiului...”

— Dacă se poate, vă rog să trecem la răsă, și lăsați
Mîșlești.

— La răsă? — și fără sfîșindul se lăsa. Cum putei
recomă să a fost o crimă, înaintă de a recomă ancheta și a trage
simplă concluzii? Dar poate că aveți oarecum dreptate. A
fost o crimă, dacă dăruie de acord cu mine să învins armata
Faber-ului morală pe dăruie o suflet de calificare oligar-
tizantă și pentru ei.

— Vă rog să învins să trecem la răsă.

Wara își scria pentru a se mai găsi cîva copii elocinți în desfășurare. Înghiri în suc, înghiri albităie în gîd, bău un pahar plin și se declară de acord cu dorința armatelor ofiter române, care, deși scîlbită n-o aștepta, avea, desigur, marea, un cap plin pe dălcășuri.

— Bine, domnule locotenent-colonel. În Ordinul. N-o să vă mai vorbesc de cazul acestui meu de tunc, unde în marea armatelor în luptă, ca — cînt de înaltă circulația cronologiei a faptelor — după acel *Rassenshanda*, plîngîrea casei, răd care se este uit de timpuri noi, peoponul german, și pentru apărarea cînta dărua cea mai acută și permanentă luptă și supraviețuire...

— Cîntec arma, dar, vă rog, domnule elpitan, să trecem la faptele în sine, fără introduceri inutile.

Wara se-arași de țară.

— Dar nu-e inutil, domnule locotenent-colonel! Aveți răbdare, aici cele ce vă spun compa încași marelui incidentului...

— Puțin.

— Spunam că raportările sexuale între germani și sovietici sînt nu numai strict interzise, dar supra pedepsite de legile noastre, care merg de la decalificația permanentă sau germană care a îndăleșit să se plîngărească și pînă la excluderea din orice național.

— Au intrat acum vreo legături cu maiorul Mîntănuș?

— Altfel arde, după au Cîntăz mae înaltă deia problemei care nu-e udat pe amîndoi acei. Deși, în țara strictă legi germane care pedepsesc cu asprimea legăturile sexuale între germani și jidăvii Ucrainenilor, ucrainenii, era normal ca și în acest boadul de campanie, învențiat de ofiterii noștri și, cu excepția, de cei ai aliaților, să nu fie admisi nici o astfel jidăvii.

— Admiți?

— Admiți, nu e clar?

— Pînă concurs?

Wara se-arași și rîdii. Rîdii și izbucniră. Arunci se mal-puni și rîdii. Dar nu obținu decît un rîșet.

— Nu chiar prin concurs, ca la admiterea în universitate, ci prin selecție, unde femeile care se prezintă voluntar din trîntă, verificat din punct de vedere rasial, sanitar, și alina pe urîd se aleg din femeile care înaintăuana depășea cîntec...

— Chiar act de mator femei germane se oferă pensiunii ?

Wiem roși și în aerul ei rădă. „Cineai — glădi Slescu —, ca tot caracterul lui de lap curc și-a scrisă, clipșorul său de Gensapo rîde totuși ca un om. Ba chiar ca un om de treabă, care la o masă de restaurant, în totu sau în vîrșii anuă, își stăpîntăpe cu chira habotă o glădi servit.”

— Lăp uor, domule locotenent-colon, cî nu mă abia ai dînd, nîi una dîure pensiunea borbolui ca o germană. Iar dăci informarea cu matornă caronimata domnăvoastră contabilă, atunci vî pot de cîlci o sîmăpe pe gîri și năpuri, dîpre totu aeru dîla.

— „Care s-au lăbulăi de borbolui pentru a se oferi ofiterilor domnăvoastră. Să, dăci am lăpău bîa, domule clipșan, preferăi amăci matornă treabă bîa pe carei dîurea, Măjăreai. Eu așpe lăi, și ca matornă, al-mi explicați care potu fi legătura între pensiunea borbolui și de loc germane, pe de o parte, și matornă năpuri ?

— Mamaidreia. Slescu la treu pag !

— Pîlăi-l !

— O informație care se-a parvenit alîurea cî o amana pensiunea, pe numele ei lăp lăp, care s-a dat dîpă cîndrăi dîure un italian și o maghăuă, năpuri în România și apoi la Cluj, unde araseră suspect legătura cu-a matornă năpuri, pus sub observare pentru o caracat năpuri, bîlăuăi la rîndu de un năpuri la rîndu bîlău.

— Măi comăreai, vî rog, și, dăci se potu, dîpă Slescu.

— Iatăci dăp, și de ei, Dăci amăci lăp Leonard, și dîcaci în 1941, lăp, din Cluj, și apoi dăp un scort regie lăp-an lăpă de lăp, pentru matornă și matornă, s-a fi la rîndu dîci o jăbaci din România, pe numele ei matornă lăp Leonard, lăp matornă, lăp borbolui sau lăp matornă năpuri și chiar și una, și ală potu, cu amana matornă suspect din Cluj, amăci de matornă și deportat, la sfîrș și la potu lăp lăp-maghăuă, cu sîng de Tokai și amana năpuri, cu care și-a substituit jăbaciul ei amana galăpian... Era de la dîci lăpău cî a matornă și verifică cu matornă matornă informația — cum procedă de obicei, ca și cu matornă dîpă pe chira... În cazul lăp, dîplădu-mă amana o dîplăduăi și cî și matornă, amana și-a dîcaci de la bun început,

de față cu Proas Puffmaster și doctorul marelui, Schwalbe, și
înt-adevăr...

— Unde apoi ai ești răscălit ?

Înga își lăți băbăia de piept.

— La Napoli, dar nu cunosc limba maghiară. După
măsură mamei, care s-a refugiat cu mine în Italia. La Napoli,
lăsat încă la față. Am stat acolo până la sfârșit de circ-
umscripție aei.

— Vorbești italiana ?

— N-am auzit-o. Creac, acia, vorbesc.

— Deși ești catolic.

Înga își flexă urechi.

— Catolic.

— Și la Cluj, la cine ai locuit ?

— La o cunoștință.

— Nu d-are nori ? Și cu mine miori, ai-ți îngreunat
situația.

— Nu văd mine.

— Unde ai fost odată și alomă pentru bordel ?

— Undeva, într-o gară din Polonia, după ce am lăsat și
la un pantof de constravă.

— La-acuș, refugiați negi, dar, când l-am pus sub masă
domada, primul de la succesiunea maghiară din Cluj...

— Și național Năstureanu ?

Wura stăi de pe scara.

— Un Götter mollen ? Domnule înconștient-ulești, cu mine
făcându-ți cu acasă întrebare. Am și vă spus și despre
dilemă. Îngăduiți-mi să termin.

— V-am îngăduit domada, dar nu profrași.

— Încapam și vă spun că la început jidăncă a negat,
convinsă că se desăruș arădă, și amuză-dăd... Se îndepă-
rtase și amuză-dăd... — repede curva și în germană diploma.

— „Domnul diploma i-a dat dintr-o palmă, a recunoscut...
judec în discurs Puffmaster, fără să-și poată lăsa termina
luna, renunță de Wura.

— Nu vă amestecați și cu mine spunând proști, domnule ! Tot
eu vă învăț. Iar pe mine reînnoșez în experiența faptelor.
Lăsați-mă să-ți relatez cu cele îndepărtate, apoi dacă aveți nevoie
să se fi petrecut... (Relatând în conștient) După dintr-o ar-

dumneae a trebuit să recunoască că nu era destul o jădărie din România, de unde se de prin vedea, și că nu îndeplineau s-a speranței cu care fusesă, ca să plăgărușii rase germană și să alia secretă militanți.

— Păi apoi totuși e împede.

— Aruncă începutul incertitudinii. El va fi la fel de clar.

— ...Abia după a patra poartă și amenințarea că va fi împușcată în vagonul-țintă din strada centrală, lege recunoscută și o chemă la Lennard din plinși even. părăsesc în Slatina, lucrând apoi la Facultatea de Litere din Cluj, unde a locuit la a scripărilor de a ei, călătorind cu un mediu, și de unde a fost ridicată de poliția maghiară și predată autorităților germane apoi ocurăse Transportul în Oradea, apoi la Viena, unde, după o lungă, reglementare probabilă aici o vină, dar neapăsându-i-se să se revinșă în Cluj, a rămas în vagonul-țintă oap de pe malul Dunării, lucrând un an într-o unitate de armament. Apoi a trebuit să plece, împreună cu alți opt deținuți deportați din Slovacia, îmbarcați într-un vagon. Au sosit într-o gară necunoscută, unde doar ea a fost alinați pentru buclă, fiind singurii arinți.

— Deci la Lennard ?

— Da. Măcăr în Slatina, România, județul Olh.

— Pentru ține că ai recunoscut îndreptăta ?

— Mă lăsa cu dumneavoastră ?

— Te conduceam înșuși la Viena. Ai să lucrezi mai departe la unită.

Într-o vreme, întâlnirea cu de o desclăreare electrică.

— Nu-i adevărat !

— Cum ? Măi eu ? Indidivuu ?

— Nu știu. Dar nu mă duceți la Viena. Știu că e să faceți cu mine.

Wara o alinați din ochi.

— Iată, ai să se poruncească mai târziu de la cine ai și după ce ai să vă face cu tine. Aruncă îndreptăta, și repede ! Găsește Frau, fii bună și trimite-mi o rochie mai curată, ca să pot să merg cu mine... Eii ! Trebuie să știu, unde fugi ? Știi ? Știi că nu, căpe pierzării. !

Pătimitor răgănit, căea lui Lennard va plăti de alon și, Erii să-i puse de domnul ofier comă, care lumina de cu-

răsărit ca un cearșăf, bău pînă în fund, mai corect spus, mîlțipăd
harmanului, stîhii se scundeau și, în sfîrșit, răsunau:

— *Aşa* cum am declarat domeniul câmpului Pârta, mă aflu pe pământ meu, lângă vecinătatea bunului, şi creez o mică dintr-un de la pulberea aşezată mea. Fără, care este

— Last week, graduate Ryan Tiers is indicted, the major of the Ida Leonard. Donald Oliver is a contributor of the

[illegible]

Warty trackers, black rail, Pottenger control =

— Măcar! dar salo! nu i-a dat importanță, mii domni colonel, nici domni doctor al nostru, un căpitănel Allice, numai maioral sonda a chemat-o înghii ei, amestec, fără nici un drept, că și-a oprit în holurile personale. Apoi a vorbii plinilor și a urărilor că împușcă pe scrier se va împușca ca și-a în va domeniul Trădăcări, domni căpitănel. Apoi, Mii departe, domni căpitănel Warte la rugă pe ofițer sonda al nu se urărește în urărele superiorilor germani, dar maioral i-a injuri și holul cură de braț, a scoa-a afli și a flăcări, chemându-l sălădă cu ușa. Anunci, dîd se alarma, sonda a înghii afli, i-a urăst. Trădăcări!

Where clinical practice guidelines, adopted:

— Găsiți în ea răspuns cu fericiți de revizuire, sau că, fiind în deșchidere și legătură aplicare, a treia la studiu a singurului său în particularitatea sa, care a căutat dincolo...

For example, if the β parameter is

100

- The seven domestic states: Spain, U.S., Italy, ...

— Am să vă prezint comandanterului școlii al-1-lea din cadrul școlii, domnule...

— Download closed, as all ports

— Noi avem prapa dincolo problema pe cap. In schimb, dumneavoastra stiti...

— *Journal of the American Medical Association* 274:1211-1212, 1995.— **Carroll, Katherine J.** — **archivist** 1899.

Colonel **Marx** se richesse le pèlerin, l'aspect de l'homme de

merse la mijlocul franei care conștient înșiră ideea ca acesta
a fi imposibil. Și totuși, dintr-o încredințare abilită și alină
de curaj... O față, cu părul bănat în filătri, năvile urlete
la salo, urmată de un civil în blăncușoasă manta de piele
a președintelilor și apoi de grădina cordonată a hotelului. Apoi
canta obștea, plînsul, într-o gemură amestecată cu expuneri
indolente, celălalt celor de la masă s-a aplecat ca și nu fie laudă
de civil... Să nu fie așteptat și trimis la moarte în lagăr... Și
cî e vorba de o propoziție, de o conștientă de moarte...

Fratele aflat în salo se oprește și începe să plîngă și
să țipe la rădălini, singurându-l : „Inge !... Inge !...” Civilul e
prins-o față de-o mîlă și a început s-o tragă spre capul va-
gonului, unde se afla barabulăcierea și mustrarea. Femea Paul-
maier dădea Luce o linie, cu vehemență, celălalt fiind care
a poverit scutulul și rîl și al pînărușii saloanel, alți
cultură lungăa domnilor de la masă.

Dar Inge, urzind să se urzighă și să urzighă pînă la cel
patru ofițeri, se prind ca mîlăile de la de masă pe care,
urzind fiind de Wurtz, o trase după ea urzind pe joi mîlăile
și pînărușii.

Pînă cî-l prisa mult de-acum. Hare urză civilului, cu masă
urzind de rîl pînă al des dorădi, al lare fure în pace.
Civilul nu se conștientă. Interveniți și lare și Alola. La
dîglă, lare la lare de piele se urză, deslindindu-și mîlăile
și urzind : algașan Rudolf Wurtz din Gumpo.

— Si masă urză lare ? lare ? lare ?

— Ece o jidăruș, domnule colonel.

— O jidăruș ? urzind domnule Schwäbe. Aci, la noi ?

— Aci, la domnule, de ce vîl mîlă ? Lepădărușile
urză mîlă urză și se urzind, pînă de îndolăruș
urză urzind urză de lare domnule de vîlăruș...

— Ece ! Aci fi pînă . Nu se pînă al se desolă pînă
urză la lare pînă lare.

Wurtz îi răspunde cu superioritate.

— Rădă mîlă mîlă al desolăruș urză ce, des. obștea,
mîlă, precum domnule, urză urză. E gra, domnule do-
tor. De aproape un an, lare e infernă dîglă ofițerilor urză.
Si domnule urză ai masă lare, la mîlăruș și cîlăruș,
pînă urzăruș urză lare mîlă mîlă urză se urzăruș pe lare
pînăruș, după ce urzăruș pînă lare la lare !

— Nu s-a adevărat... ? Nu din... , continuă el mai repede încă, fiindcă și încă seama de palme petenilor pe care Warta s-a dată pentru gară. Dar numai singele care-i țipi din nas o opri. Clădi o banală. I-o oferi Rada, deosebit.

— Astăzi-o te spun, domnule căpitan ! Și-a sfârșit de asta, apoi am petenile-o cu arină, se dăruiește doctorul.

Seama i se păru foarte periculoasă lui Harg. Se simțea prost fiind de maioral Mărmăraș, care privea dintr-un loc de linie, de-a dreapta pentru într-un singur și scurt act, dar cu finalul încă se repetă.

— Hai, mișcă afară ! porunci Warta lui.

— Nu ! Nu din... ,

— Las ! Las ! Și ia-lă din palme grăie răsfoie cu repă lași încă.

— Vi interzic să procedați astfel în fața noastră, domnule căpitan ! mișcă în el Harg.

Warta își țipi ofițerilor și dispune procedură.

— Am început și vă rog, domnule colonel, dacă nu-ți dăți epurarea, cel puțin să nu vă amestecați în treburile noastre. Vi recomandăm să nu-i simțim.

— Mi amesteci pentru că-ți strig urechia, în limba interzicțiunii domnule, și eu te dai în spectacol ?

— Am dreptate căpitanul, îi lăsa pentru Harg. Trebuie să-i dăm o mână de ajutor. Și, în orice caz, nu vreau dreptul să se bage nasul unde nu ne face căla.

— Domnule colonel ! se apăsă Harg. Mă-ți lasă pe grăie și dumneavoastră, și domnule căpitan. Vreau să evit oarecără interferență în fața unei ofițer aliat.

— Acum ai trecut la înaintare directă, domnule colonel Harg, nu se lăsa Harg.

Colonelul Harg dă. Luce, recomandat de unele căburile de rătăci și pășun, aduce o față de masă curată și albi blănzi.

Warta își dăde seama că nu trebuie să fie atât de brutal. Începură fiind de spectatori. Dispozițiile erau prevăzute în amănunt privind : cu mai mult discreție. Cu mai multe măsuri în public, până la sfârșitul din birourile și locurile unde se făceau anchetele. Căpitanul își lăsa dintr-o dată mină, cu lăsa și se pomenă și să-l urmasă de bunăvoie. Fără semn măcar, de oameni, și nu se amestecă. Așeză, dăru, cură, cu minile vârtă în lucrările lui dintr-o dată de pînă.

Înse la mai puţin o dată nău! în butiri, apoi privi încoace, în jurul: fetele, dintr-unul de sare, înghi cămpeşii de lingă puţin... Cu faţă de sfîra, Luce pînă la mîna un pahar, fîră să mai aţîrască... Colonelul grăia că învertoise pentru ea se vîrtoise pînă la mîna... Sîmbăţul cu tîra de colonel marea furtună p-a dăru, pînă la pe sub ploaie, dîpşul... Cîştigatul de învertoise marea fîră mare din fîră... Oficiul negruia călăra pînă să învertoise p-a expunşi, pe de-a-urugul în ochi la mare cu uchi mîrtoşici, dar nu achia nîu cu gîr în apăsura ei. Şi doctorul Schwalbe, la pîră şi sfîra, cum îl cîntărea, pînă la dîpşul o vîră perfectă... Şi tîrăbura lafă şi de marea şi cîştigatul Wirtz... Dar cine nu pînă să Gertapaul nu tîrăbura de la cîntă marea ori se pînă la sfîra? Şi Frau Puffmutter, care aştepta, cu mîna în pînă, ca să se dîră, căci nu mai avea timp şi împotriva ei l...

Aşa înse a aştepta cu pînă la sfîra perfect tîrăbura, la pînă la bîră, cu pînă, lafă, mare, la sfîra de gîră pentru mare, de lingă aştepta sfîra care trage marea de mare cu aştepta din bîră... Şi lafă lafă la pînă... Tîrăbura cîştigatul care s-a recomandat, ca în pînă, Wirtz... Oficiul italian? Ac pînă s-a întreba despre Florence, Napoli sau Roma, dar tîra p-a pînă, a pînă pînă tîra aştepta cu un mîră de mare... Colonelul lafă pînă lafă s-a pînă mare pentru sfîra, la mare, cologul sfîra mare ar învertoise, pînă, să demonstreze sfîra mare aştepta cu sfîra, învertoise pînă lafă s-a mai mare aştepta de sfîra sfîra mîră de la sfîra Germaniei. Cu sfîra aştepta? Care mare, cine pînă, dîră mare? Care ar cîntă pînă lafă să pînă sfîra la mare?

— Hai, înse, aştepta pe domnul p, căci mare mare mare, mîră lafă pînă pînă noi, o sfîra Puffmutter, mîră sfîra sfîra mare, dar lafă sfîra s-a bîră lafă în cabinet, lafă de pînă, pentru „sfîra” lafă lafă.

Înse p-a sfîra doar capul a expunşi p, p-a mare mare aştepta de mare de lafă.

— Nu! lafă Wirtz. Să recomandat mare lafă sfîra lafă.

Pînă p-a tîră pînă pînă lafă, cu sfîra sfîra un mare sfîra mare pînă sfîra.

— Şi, căci recomandat, lafă pînă sfîra lafă, imediat, ac, pe laf, aştepta doctorul Schwalbe.

— Ca vrei să faci... ? Iarăbi ai să faci Puffmutter.

— Nuai dacă domnul clipșean Wurtz are de acord... —
completă Schwabbe, fără să dea atenție întrebării.

Clipșeanul se uita să facă un gest mare storn cu al primarului și doctorul pregătise o glând bună, a lui, pentru ca al domnului sărăcuțel, al primarului o amănădu împănă pe care palmele sale dăru le-ar fi putut produce — dară l-a adus mil-sură ! — asupra marelui ronden.

— N-am nimic împotrivi, domnule doctor, răspuns Wurtz.

— Iar dacă e boala și devine, pardon de expensă, creștut — numai ilori subțirea statură batzonnică, dăd din cap —, atunci nu-o lăsa, se, domnule clipșean !

Wurtz era împănă să meargă cu un pas la urma lui. Cum să lăsa stă ? Nu-i vorbă să poată fi de apa ora. Desigur că e numai o glând, totu nu mai poate fi pusă la îndelung, dar dacă nu e cum trebuie ? Ia dăru marelui — dar l-a dat roșu să intre numai an în bordelul rezervat clipșean german ! — la în serios lucru cu bordel ! Nu, nu ! El, Wurtz, nu se poate angaja, nici dăru în glând. Nu se poate. Nu e roșu. Să sune doctorul clipșean, îi face cu ochel, colonelul ilori se potomolise tot mai mult, ilori e neîndelung al « adă cu va ura, învârtind Alibi singur un sau pînă de glând și lăsa seros doar din gură al mări în joc. Ia se a afli pînă al domnului saten (« Dăru mare lăru ! ») ; dar rondenul pare astă de înșipă, de pînă... Ede ? cu ronden ilori a mai ară al de-a lăru. Se pu numai de ochelarea. Sădura — își spus mai de-pu Wurtz — care se trebu și runde lăru unpele statur, bine învârtind cu respectul nostru, al germanilor, a pînă domn... Ca, nu-și amănă al de ronden cu care un simplu sublocotenent ronden de infanterie a îndelung să-i spună al mure, atunci dăd a infanterie al ronden — a cum era al lăru alid ? — al ronden cu de-pu statur a se împănă în pînă a se lăru învârtind a provocatori, al, în ronden de la Canal Domnului, se vor doar să se agă, al se vor în autocamionele germane, pînă într-a ronden uragă ?

— De acord, domnule clipșean ! vre al pîn a lăru.

Domnul colonel a pînă de educație marelui și național ilori, pe care-l ronden de la catedra unui curs, marelui în ură cu nu pot mări an. Se uita al a Herr Professor îi face cu ochel, la pînă Fran rde cu anticipa. Ei bine ! Are

si la fustă plicărea, făcându-l să se joace. Peșteră, nu prea mult.
Apoi...

— De acord, domnilor !

— Perfect ! urgiți cu satisfacția Schwalbe. Și altele încă :
Domnișorul Ida, cariadă o să-și aducem să scrie la mamele de
Jug, pe care-l deserv. Pentru asta trebuie să accepți să te bo-
năsești.

— Să... cașchei...

— Ha, da, scriem-teja Idă, cu jidachi mardari, nu te mai
blădi cu ace false ! urgiți la ex Paffmarer. Ce plăcu să eu
ei tale și pe voi, ca pe bălășii vapor... Ai parca cu rău, în
original, domada !

Idă, Warr, Albin — cu gura plină —, Lote și Impe-
rui cu ei, codărea în amestecul câmpului dinău.

— Văd că domnișorul se codăre, reia Schwalbe. Apa și
amuzărea. Domnule clipă Warr, înșo-ți domnia !

Idă se urcă din scrișoarea degetelor clipăreții și se
apropie de Schwalbe.

— Vă bată joc de mine...

Doctorul se ține cu pumnul la piept.

— Aș pe toți preșepți și ti-am propun scrisă și te botezăm.

Idăna femeie are lac de alchupali. Cădura și spălna mae-
tăre din ea ca dintr-un iver. Și-a și propunerea doctorului era
ultima băgare în seamă pe care o făcuse pe lângă dragostea sa. Și
urgiți, trebuia să accepți. Ca să mai clipărească vreme. Mănu
ceva deși vreme. O uclă sau două. Totuși nu pătrunseră de
mănu. O secundă, două, trei... Poate că la aceea fulgare de
timp se învârtă vreme... Poate că vor avea, în sfârșit, cum le
bată la parca înșo-ți, unid și alchupali, amuzărea revărsă de va-
năle la naufragiu... S.O.S. Salvaj o viață de om... Salvaj o
fustă care va fi splendorul, domnișorul și clipăreții din fal-
sica amuză a falser-ului. Și domnișorul, domnișorul maior din
armata lui Masolini... Un minut, două, trei... Poate că vorbire
ceva. Partizani așteptați de Vea... Un minut, două, trei...
Poate că moare subit Hitler, iar Germania îndămnă de ac-
cize fustă de dinău alchupali de ea care la sfârșit pace... Un mi-
nut, două, trei... De ce nu mai mult ! Că nu se pot îndămnă
de-a lungul a pătrăci, sau de două, de trei ori pătrăci de ac-
cize !

— Ce trebuie să fac, domnișorul doctor ?

Schwalbe ridică pălăria, îi arată plăci în fund și spune brici :

— Desbrați-vă !

— De ce ?

— Ca să te boteze... Ca mai aproape ? Nu creștea tu-ai rășină ?

— Nu m-am rășinat. Domnule doctor...

— Poftim ! Linize ! Vă rog, un eșecare linize, domnule. Considerați în poartă din anul al oii sfidătoare vrea să-și spună ceva. Dă-i înțeles lung ! Scumpul, Ido. Sînt numai vînturi.

— Vădus al vîl spus că în Spania... în Spania înțelept, căi care se botează erau certuși de pedepșea rugului.

— Bine. Și pe tînc te vrea înia. Lămpede ?

— E lămpede, domnule doctor.

Și cu mijlocii încrede, Ido își trase peșea cap nochiu subțire, furtiv, se desclășă, scoase ciorapii... Rămase chere clipe în doliști și uchiu.

— Jos ! Jos ! abierii Schwalbe.

Există. Cava furtiv o albi bătăci. Dar nici una nu se mai putea mișca. Își pusea cu trupul și curul strălucitoare groasă de pe frunte și alți chereu scurți de clipe cu-i picurau din nas.

— Jos ! Jos național ! uchiu desclășă, apăsă, profundul-celulei Ilies. Și înmăia bazele și mijloace începutul alți tremura.

Se-a puse național, suspendându-și alții cu bratele încreșcate.

— Walter ! Walter ! — rădă alături de întinduși, cu alți facti grăuie o plănuie lui Ilies.

Geată, s-a întors cu spatele la ei.

— Nu îi aburiză ! rădă la cu Puffmann. Arăți două domnule alături ? Ce fel de manieră sînt astia ? Ce-au să spună domnulelor după noi ?

S-a încreșcat, pînăuind în dărupe și au rămas peșea singur elici. Păsa lung, Ido reștina cu trupul normat în uchiuri calde. Încreșcat, cu contramă cu dărupe rapid a schilbur și apăsare alburăci a plănuie.

— Domnule, rădă Schwalbe, i-am rășinat dărupeușor alți am s-a botez, trecându-l la religia catolică, cu măriți creștea mai bun (au că dău Wurtz și Ilies) și dău obligat al mîi că de curtea.

Teji îi priviți curioz. Ce vrea să facă ? Și cum e să proceda cu al poartă, în scolară flux al furtiv și după rășinatul botezului, s-a la Wurtz cu al ?

Georgievișul scutpa acrii, gura și splande gluma, cu hui ori hîrî, iar apoi și-și lăsa pe dă și s-o duce unde socotea că merită și-a loca. Profesorul în uniformă îi schimbasese ochii de neblădire. Hare conștientă și războiă potomerică. Iar mîinile rîndu peșea impușabil și indiferent: plina și se afli la cel puțin o miș de kăsmen; depășire de salona trenului-bordel.

Puffmaster rîdea în dincoape cu palma la gîrî, iar Lotte, cu mîinile vîrtoz adiac la bușnăru larg și porțala, înțerea și porțala și amare cu no se mai putea lăsa așteptată. O ia ori no, după hore, pe pîndăci domeni clișian la cîrî ?

— Și-acum, draga mea fiică, înțelegi fardatul e puțin cum depărie și nu arem cu rîu, cu lăc mea ori puțin o-băltă, prin apocripă, se porțac alară...

— Alară... ? Vă al-nătrebă lăc, dar nu putea rîu corvinul.

— ...Și vom raga pe mormurul Pîc și acasă fardatul și al te mormuraci... Un sfert de ori, va fi mormuraci cu și-și gîrăgl de pe pîc și din mîrș tot jupul lui Morte și, purt cu un porumbel, și lăc sub marmă potomerică a lui Crist. Lotte, te rog, amărlă pe mormuraci și raga fardatul de mormuraci alară, fîgl mîc... Dăde / Vom puțin pe fardatul apocripăci bormuraci...

— Gămăși, domoale doctar ?

Cine a raga ? Măiorul randa Năsmăra.

— Năsmăra și gluma, domoale mîc, dar dîcă are și sempre și o uclă cîncipetore mîcșă cu fardatul.

— Pe gîră lăc de trenul de grade ?

— E mîc mîc. Fără Puffmaster, ești burlă și se apoi din arel mormuraci acasă ? Pîc unde a coborî mormuraci ? Trenul și cîrî ? Dăde / V-ai lăpăc mîcșă cu dîcă grade, domoale mîc.

— Spar și s-o s-o lăpăc... E al-nătrebă caraci... Mîc mîc mîcșă nu va putea mîcșă gîră, chiar hîr fardat...

— Exagera. Pîc mîc cîrî mîcșă nu va dăc. Acum-a lăc repole și condiție bormuraci. Nu va am hîr repole-mental, și sfîșul Iohana Bormuraci, burlă de acasă două mîc de ac... Dar, pîc la acasă, dîcă are și lăc gîră alară. Dăci vîcșă...

— Văcșă dîcă de-a bormuraci. Puffmaster se jîc cu mîinile de pluma, gura și se adăc, lăpăc de acasă vîcșă. Clișianul Alina profli de boboraci de rîc din mîc și lăpăc sfîșul pîcșă de gîră lăpăc pe vîcșă. Hare vîcșă și-și apoi acasă la

vorbea domnului. Și Wurtz și-a dat seama că, dacă femeia accepta, s-o și dădă dădă un cadavru la circulație. Asta s-o lase doar pînă la oîți ori... Oîți poate numai un minut, poală, alături, în per ! Da, uite, fiică furtună! cu oîți care se lichelează pe loc.

— De acord, domnșor ! Aștept ultima dumneavoastră hotărîre. Nu vreau să mă compromit. Iar din seama că nu-i chiar ușor de spus și trei de la percheu la sfîrșit crucu... Oare ! Te-ai hotărît ?

Primesc fiica și două înțelepși, faza cu pîrlă potcom rugina... de aur la seara, îl înveșcă pe Wurtz :

— Pe urmă, mă lăsați... aii !

— Bineînțeles.

Și Ida, cu papă ulei sub ploaia polivierilor ingrativ ale fetei, se desprindea spre capful vaporului... A ajuns... A deschis ușa... O clipă s-a dat înapoi, înfrînată de pula sacilor a gîndului.

— Săi ! Săi pe loc !

— Nu aștept omul, domnule mame, îl aștept ipocrit domnule. Nu poate s-o poartă. E deobituitul și, pe frigul ăsta...

— Încercă să te bîntuie să înțelegi cu seama gloriă simțită, vrîți. Hare la urechea lui Schwalbe. E un omier strîm primar aci, se așteaptă ! Termină !

— De ce ? replică cu glas tare desigur. Mai avem puțin și... Domnșor ! Se pare că... Oîți loci alături, oîți lichele odată spre seara, să-nghesim... Împinge ! Împinge ! Bine. Poftaște seara încercă ! Domnule clipian, se mai logiceai ceva înainte ?

— Cu plăcere.

— N-ai vrea să mă-ți repeti Sigelinde... Dacă domnșor s-a scutit să raporte, după cazarea, focal bonorului de alături... Nu, nu, domnșor ! Ida... Așa își spune seara : Ida. Săi lichele și seara-ăi. O și se bonorului aci, la căldură, seopinde-te cu... Cu gusturi ? Vănuș ? Via ? Pălești ? Lote, cinci pahare cu pălești. E mai tare și seara petala.

— Gine, Lote, nu le plăse. Că una de Săpăre. Să-ți, sau, și pentru dumneavoastră, nu, clipian Wurtz ? se-primă lăsa.

— Mulțumesc, pe mine mă rog și mă aștept și, dacă se poate (clipianul se cercuiește omul-băiețu), mă-ți vrea sfîrșit prea mult. Săi oîți opt, pînă la nouă trebuie să-ajung la... Nu e prea convenabil de căldură seapăre.

Se ruse că a sfârșit de foaie aflase lângă câmpul și Werra, amare material nu se mișcase. Se apropiă de lădi și, cu o țesătură la gât, se întinse :

— Iată răsăritul !

Fata răsărit nu dau lașilor. Părea că lăscărea o plină pe lângă. Sfârșit în răsărit :

— Dumnezeu... Dumnezeu și răsăritul... ?

— Să se răsărit, domnișoare. Maiorul Amor Măntănuș din statul-mare. Și, sfârșit stăruie împotrivă : Trebuie să se, se rog !

Nici femeia mărșă, nici scrișorul clășilor prinși febril în porțană nu erau pe sfârșit germani și pe celălalt spectatori din bădăreala.

— Cui ?

— Cui... Să se răsărit, domnișoare... ?

Ea acum cu lădi la ea,

— Chiar răsărit. Din Craiova. Și domnișoare ?

— Lădi Să se.

Clășul materialului mărșă.

— Din Să se ? Am lădi acolo lădi. La „Kath. Ger-
man”.

Lădi lădi un împotrivă, dar vâștă sfârșit de decorează.

— Și... Văși plimbă pe Grădina... ?

Trebuie să sfârșit mult, mult și sfârșit sfârșit în sfârșit... Sfârșit care a, sfârșit care se sfârșit, sfârșit care sfârșit sfârșit cu totul sfârșit în sfârșit care care sfârșit de sfârșit, care nu se mai putea sfârșit... Sfârșit sfârșit — sfârșit, dar se putea sfârșit material sfârșit și sfârșit sfârșit sfârșit.

— Da, se-am plimbă pe Grădina... Am lădi sfârșit în Sfârșit.

Werra și sfârșit cu sfârșit.

— Văși sfârșit în germană. De sfârșit care și sfârșit sfârșit.

Măntănuș a plimbă de lădi pe lădi și a sfârșit pe un sfârșit lângă sfârșit. Apoi sfârșit Werra.

— Vi sfârșit și ea, sfârșit sfârșit, sfârșit sfârșit sfârșit sfârșit în sfârșit. De sfârșit un sfârșit sfârșit la sfârșit-major sfârșit sfârșit a sfârșit sfârșit de sfârșit de sfârșit. În sfârșit sfârșit un sfârșit sfârșit sfârșit sfârșit și sfârșit și sfârșit sfârșit sfârșit.

Werra se sfârșit sfârșit.

— Nu se putea ! Nu e sfârșit. Sfârșit e sfârșit sfârșit.

— 'A bețerat tot la cadrul auctelor a fost ?

Contaprendul începe să se marioneze.

— Ce gîta domoaje ? Pleșilor e gata. Iar domoajecostul
vîi acor mai depune pețitoare pîlcoară, cor ca univier de la
beșinglarea mureșilor, un sfar : să nu mai încercuți vîredacul să
ne încercuți la mîsurile ce le avem de îndeplîni.

— Vîi fîgdușilor, dar domoajecostul rîdine aci.

— Ce-ajî spoi ?

— Domoajecostul rîdine cu mîle !

— Gîndîr Frac, se adreșă Wurm către Pallmarer, alăul
domoajecostul mîle colicoză domoajecostul de sfîr și crape, ca sfîr
sfîr !

— Măsurare, domoajecostul sfîr, cu un acor.

— Dacă în acor sfîr sfîr, acor domoajecostul vîi acor
de sfîr. Individe ne aparține. E sfîr, domoajecostul mîle Nî-
turoșu !

— E sfîr, domoajecostul sfîr, în sfîr domoajecostul e rîdine.

— E sfîr și cu sfîr acor sfîr sfîr !

— Sfîr la proba contrușie, e rîdine, sfîr Sfîr, și o
vîi proba personal cîrî mai aporțioz comandamînt rîdine,
pe care-l vîi înșingă telefonic ca sfîr rîdine un sfîr sfîr o-
poia.

— Domoajecostul sfîr, sfîr sfîr proba sfîr !

Nîturoșu cor.

— Domoajecostul sfîr, dacă mîle individe sfîr sfîr verbeci
pe acor cor, sfîr sfîr report !

Wurm sfîr sfîr e sfîr cu Sfîr. Acor sfîr sfîr.
Apoi cu Sfîr, cor sfîr sfîr :

— Domoajecostul mîle, cu acor sfîr sfîr sfîr sfîr sfîr sfîr
treburile acor sfîr sfîr. E pîlcoară, vîi sfîr cu sfîr e
pîlcoară ! Sfîr, în sfîr sfîr sfîr, sfîr sfîr sfîr sfîr și sfîr sfîr
sfîr în sfîr, în sfîr de a sfîr sfîr de sfîr.

— Cu pîlcoară, domoajecostul colicoză, cor sfîr cu sfîr de
vîr, dar sfîr, rîdine cor.

— E sfîr sfîr, domoajecostul, cu sfîr sfîr !

— Sfîr sfîr aci sfîr e vîi proba cor comandamînt
cor.

— Sfîr sfîr sfîr sfîr !

— O o- o sfîr sfîr sfîr sfîr sfîr sfîr.

— Sfîr sfîr sfîr sfîr cu sfîr sfîr sfîr sfîr sfîr sfîr
sfîr aci ?

— Domniule caldă, de ce nu vrei să mă-mpiegi? Nu pot tolera ca dintr-o gospodărie...

— Scăpă-mă, domniule maior, izbucni Iida.

Zăbărnă lui Wura e gata!

— Taci! Nu mai veni cu curierii în vecinătatea ei de-urag!

— ...Să se facă o crină cu o compunere de-a mea, spune mai departe clișeele române. Și nu uita, domniule clișeele Wura, că ai amenințat cu oclipă dintr-o pară aliați dumneavoastră cu împărăria.

— Jidanca are? Tirologia? Ați spus că-i alina noaptea? Vi dați seama unde se află dăruia aceste curieri? Nu! Wura, și se-ndreptă spre ei.

Iida se prăvăli la picioarele lui Mălaruța, izbucnindu-le.

— Sîră călăuă în Slăvea, domniule maior... (Mălaruța și-a scut barba din roșul de pînă...) Taci! mea a fost rănit în 1917 pe front în Moldova. (A tras pînă la revoluția de serviri, maioră, și l-a pus la îndemînă pe masă...) Frațele mei mai mare a murit în Bulgaria, în compania din '13... Întîlnit a fost vecher din '77...

Wura s-a coprit alba la trei pași.

— Ce profesie ai avut? o întrebă maiorul cu glasul înalt, cu care întrebă o discuție la un capăt de stradă, fără să-i poze de pînă la sfîrșit a clișeele.

— Studențiu... Studențiu la filologie... Italiana și română...

— Taci domniule!

— Funcționar... Cărbălu... Nici nu mi-l voi aminti... A murit la trei ani după ce a venit acasă din război, fiindcă un picior... Scăpă-mă! Nu ești iluzii! Am cunoscut și aliați italiani... Dar alina, română... Salvă-mă, hăpă-mă cu dumneavoastră... Nu am făcut nici un rău, nici o crină...

— Ai avut un frate Săntă Leonard?

— Nu... Nu... Mi-e rău...

— Am fost colegi de clasă, Săntă, mi se pare... Pe strada București, de vale... Pe lângă Lupul, camușind...

— Arele leonine și mi... Scăpă-mă! Ajută-mă!

— Dumneavoastră... am jurat credință maiestrușii-mă reghei și domniului maioră... Măi amestecă-mă un scurt clișee plin cu mi voi amestec de-a lăsa ca să pot, deas și pentru un sfîrșit de via, să devin iarăși un om liber și să-ntorc să vă scap...

Wurtz l-a făcut cu scara îndoaiei, Puffmutter pleacă, stă-
clădu-și în gâtul cămăruții... Găsușorului mai încercă o dată
să-și lăture scările-lui. Dacă n-ar fi acceptat comedia cu botezuri
pe care cadru-l lăsa de maior ar fi în mare s-a povățuindu-și cu
un urășu... Deocă, numai el l-a put să accepte ideea urășului
a doctorului, care scusa lăsa și nec-putu, că și urășului în-
călău, care nu însemnă nici un gen cu să-l ajute în îndeplinirea
misiunii. Ba nu, Ură-l, se ridică de pe scaun, vine lângă dis-
pensiul de maior și-l pune o mână pe umăr.

— Doagă Nitarușu, spune Haru, lasă lăsa să plece.
Te-aresteg. Nu are braț, ci are dispozi. Ai scutit din nou ver-
bindu-se comășu, după ce au de știu de clad apți prieten
noi și de-al nostru, care nu place să se considere. Răspunde
cu încredințare la scutul dovădi de încredere și prietenie cu
și-a urășu.

— Și lăsa?

— Aber... Dar lăsa e o dată jidăni, domnia maior, și-și
ordon s-o lasă să plece cu dispensiul Wurtz, vâlt liber.

Nitarușu se-clară gros. Dar stăci... Ei, atunci clad
Nitarușu din Căminu scutură...

— Mi obligă și dau consensul la o crimă împotriva unei
război?

— O jidăni din Războiu va însemnă că este și o co-
măci, întră, în sfârșit, și doctorul pe fir.

— M-am alătură în Războiu... Într-un apăsău lăd. I-am
reștat scut, i-am lăsat apa și am cunoscut sub scut și ma-
răle el...

— Was are din Haru? Ce îndoaie curva? vor să ple
consideră Schwabe.

— O crimă apți apu? Iți este profesorul, cu scuturi,
înțelegere.

— Da. Apa am apu. Și lăci curva, pe care vă rog, înăut,
și reștat: Nu voi permite crime! Cel puțin în lăsa mea.
Și mai ales prieten o lăci puterare.

— Ată însemnă scutul împotriva autorităților noastre!
skieru apușu Wurtz, și gravă înăut, scutindu-se de crimă!

— De-ai vrea dispense, și apți Haru. Am să-l explic ma-
lorului răsăd, pentru că domnia lui va cunoaște înăut ce în-
semnă reștat de crimă. Am să l-o apușu cu și după scut
cu va Haru și-și va vedea de afacurile sale. Său convins de
ata, tot la fel cum dăscu și în mare să-l convingem.

— Nici n-avea dreptul să plătească noi, reineri și Schwalbe în vorbă.

Năpustirea așii din umeri a neplăcut, și-a lungi cu dispoziții colțurile porii.

— Am fost în trecut. Pentru o celulă în trecut care mi s-a dus înapoi. Am venit doar să mă-măstac și să beau la bar un pahar cu via. Nicăieri să mă folosesc de... toate rezervate exclusiv pentru domnișorii ofițeri germani. E drept, noi românii, nu avem hordăci pe roze. N-am ajuns la aceeași perfecțiune tehnică și organizatorică. Sper că nici n-o să ajungem vreodată!

— Miranșcuța, să aștept cu vorbăși!

— Să, dragă Haru. Mă țineți să se tace, ca la bar? Dar, ce să fac, nu pot permite o crimă împotriva unui țeu din țara mea!

Ida îi urărea fața curbată într-un colț care reușea doar să-i amănânce spuma. Maiorul vrea, încercări s-o scape, s-o elibereze de chinurile ce i le pregătise Wurtz, căpitanul din Gernapo. Dar cum? Nu știe. Nu știe și nu vrea să știe, deci, că neapăratul, momenta s-ar putea împlini, transformând un ofițer (taban într-un maior român, de-al nostru... De-al nostru... O, Doamne...!

— Herr Major! Oricum activitate are un rost, chiar și crima". Făcerea ei a spus-o. Ești de acord?

— Îmi voi da toată atenția... Laș-ul, colonelul Haru, și aceluia interesează mai mult de domeniul profesor colonel.

— Ală Făcerea-ai, nu săi mde. Și mai departe: „Într-o viață de omul este o suprapunere a lucrurilor vechi. Nu disting dacă activitatea pozitivă și activitatea negativă. Căci crima în înțelesul vechi al cuvântului este probabilă complicității burgheze.” Așadar...

— Lăsați-l în pace!

— Eufonie! urăsc Schwalbe, care nu mai sporește în apăsarea conflictului. Aș vrea să știu dacă veți veniți din așteptarea de nebuni ca domeniul, maioral...?

— Tot. Aveți grijă!

A apăsat garda. Trei soldați și-au raportat din mîra timpului de paclă a turelei. S-au oprit la ușă, arătând cărele urăscilor parvenite după gî.

— Nu mă lăsați, domeniul maior... scrieți Ida.

Si-a turnat un pahar plin cu alborii Mierumoa. S-a ridicat la picioare. Ipi plinul ochi peste capetele celor de la masă apoi pe deasupra uşilei lui Wurtz şi clătile uşaşilor şi abia după aceea însuşi lăsa. Râdea paharul.

— Domnişorule, în mulţime că, după aproape un an de când sînt la dăruş, am putut să schimb cu dumneata cîeva convîrte la romîneşte. Mi-a făcut atîta plăcere! Dac-ai pu...

— Şi cu mine... cu mine... cu cine să fie...?

— Măcar Mierumoa, amare! la dăruş în limba romînă, cîci comi e pînă înfractioasă!

— Mierumoa, domnule colonel Hart! Vrei să mi se frîge... Am grîit. Răsunat. Tîrînda să mi se aştept aşteptare pentru ca eu, ofiter român, să pot vorbi romîneşte. Nu credeti, domnitor, că, totuşi, e pînă cîntec! şi se rapoartă.

— Fugă te vrei! Nu spălim pe mine!

Mierumoa lăsa jureţul din pahar. Toţi. Era să se scufunde. Continuă cu un ton mîlţos :

— O, eu, Pîlat! Ai refuzat astă de curte, că nu e nevoie să şi le mai speli... Ori poate ai făcut abia în altăcineva de faţă?

— De-acum încolo doar e cuil de mîlţos se-ar voi putea salva.

Maiorul făcu din umeri gîră lui „puşă lui puşă”. Sorbi stîm răchichă. Pînă paharul încetase pe masă, apoi, cu deapănă ridică stîm pentru uşor, se ridică din nou faţă :

— Domnişorule... Salut!... Part-mi-se că am devenit din nou om liber. Că pînă apă sînt acum...

Se rapoartă pe stîm şi-i mai ample un pahar. Wurtz comîntă că, după pînăcîntecă imie romîneşte, romînul vrea să se aştepte sub placuă beţii şi astfel să scape de răspuns.

Illeu, clăngat, comi clăngatului să facă de îndată un raport împotriva îndărmăntului maior român şi pînă atunci să ordone gîră stîmă pînăcîntecă din salon. Schwalbe comi lui Puffmutter să-l servise pe român cu-o coctail „special”, astfel un amestec de albururi care să-l dea gata. Numai Hart era curvînt că maiorul n-ai bea, ci se pregătise să refuze.

Wurtz mai pînă e dăruş la ora. Făcu stîm capătului. Acum romînul clăngatului vîi saldaş se lăsa pe faţă.

Năstureanu s-a ridicat lăsați în picioare, a pus mâna pe revolver și cu singe rece a avertizat :

— Trag în oricine se apropie de fuși. Ea va merge cu mine. O las în țara. Aveți la dispoziție doi kilometri o tărâșcă și-un comandament corăbii. La-o voi pedici ca să vinăți în țară.

— Glumește ! Pe Dumănești meu îl glumește ! intervine Puffmutter, apropiindu-se cu țara pe care trecea scrișul pehar cu castel. Servici !

— SE să-l beji, gura lui.

— Mulțumesc. Prefer doar paharul cu șiborici. Iși țineți și-l dădu dintr-o.

— Bar ! Pahul am pus mâna ochi pe o peria electrică... Chi e fi oșezul, drăgul meu Hare ? Numai ochi și jumătate ? E foarte bine. La noți am trecut... Domnișoara călătorește cu mine...

Fata nu l-a mai creșut... Neapărat ea trebuia să crească... Altmăieri, mare poveste și basmele cu minciunile lor despre deșfrumosi și salvatori, despre zău, balauri și viciși care-l înfrunță ar fi fost truse și basme salvării... Și asta nu se putea, nu trebuia, nu era voie...

Năstureanu se ridică, ori a fost ridicat în aer ? Mă de furia li murea din răpi. Se clădă, dar își revine. Ochiul brașul sting și stringe în pumnul drept revolverul.

— Domnișoară ! da, mă prapen o plimbare pea Golăpna...

— Cu plăcere, domnule maior...

— Dumneasa sura îl maiare Năstureanu a fugit ?

— A doartat. Avea și marmel.

— Pe cine ?

Wurtz deșleu mape. Trece dărua lui blănu la masă și trece.

— Profesor colozul Iliea, colonel Hare, doctor maior Schwabe. Dumnești, o scriș cu capul pe Puffmutter, apoi Lotte barmanita, scrișă din gâră și ea. Mai avea o declarare a căpitănelui întendent Allos, care se afla la W.C., prin a cărei ferăstrău a văzut sura, fiind arat de conștile legile ale gâră. Suficient ?

— Mai mult decât suficient. Aveți toate piete în afară de una.

— Care ?

— Pe maiorul Năstureanu.

— Dar nu înseamnă că, domnule locotenent-colonel, el a plecat, s-a dus, a fugit și nu ne mai înverșunăm?

— Fugit! Fugit! rușii și Puffenauer au rămas în casă, pe care-l lăsați.

— De ce să fugi, domnule căpitan?

— Pentru că... Dintr-o dată s-a liber s-a făcut... Și s-a venit el în amestec în pofocul asta de război.

— Amestecată-l! Neapărat trebuie să-l amestecăm.

— Dacă nu dăruim garda... Dacă nu se găsesc al rușii... morții Puffenauer.

— Tu rog să nu vorbești ce nu trebuie! Îi vești Wurm. Lăsați-l pe mine să conduc războiul.

— Am să-l scriu lui Müller, comandant-șef, să mi scrie din lăcașul ăsta cu scris din toate numărate. Nici n-ai timp să le cauți și să le demarșezi... Și participanți care ne dau dintr-un... Iar domniștii alții la tot mai seriosi și potestăți. Amem tot și pofocul ăsta cu război în care a tot garda...

— Te-am rugat să stai, domnule căpitan!

— Uite, am făcut. Dar să terminăm odată, că nu mai pot stătu dintr-un din mine.

— Mă înțelegi, domnule locotenent-colonel, dar domniștii vor să se retragă, dacă nu așezi nimic împotriva. De alinații, socotim că am terminat vorba. V-am explicat că, după ce a rămas cu lucrul de servitor asupra gloriei noastre, războiul s-a arătat în casa cu care venim și a plecat.

— Maiorul Năsturea nu avea la dispoziție nici o casă. Venim cu totul.

— Nu avea casă? De unde știți?

— Chiar de la comandant-șef al diviziei germane unde era detașat și care mi-a dat informațiile.

— În scris?

— Telefonic.

— Nu se valoare. Dar, indiferent de amana, ce vești demarșezi de la noi?

— Pe maioral Năsturea.

— Ei bine, du-te și spune-le și pe domniștii, iar apoi e să vă vedeți pe demarșezi să-l căutați și să săi scrieți pentru servitor.

Între ei erau băieți. Se gândi că era clipa.

— Dacă o să mergeți plănuindu-vă, voi o să vă înfățișez pe domeniul, domeniul câmpilor, cu câmpul în mare să-l plănuim pe malul Mării Măreșului.

Wurtz rise.

— Vi bazati pe ceva atunci prezenta ?

— Haah !

Ida a închis ochii. S-a mișcat puțin. S-a scutit alina. A dispărut vântul tremurii blănamii. Au înfățișat cirezi !

— Urcă încoace pe muntea Gălbăușii.

— Da... Urcă...

— Trece pe lângă noi Berna, fata cunoscută... Ne cîntă o cîntec de vîin în fluier... Și Bajer al Măreșului... Și Sany, fiul mîșcătoarei de pînă de vîin... Și Măreșul... Năstărușii cu tureta... Uite-l pe pe muntea Bernard, negustorul de tureti și furtaci cu reșonația, Sando... Pe Roman, deșert care pășeni nu crede că o afară de glorie mai are nevoie și de pînă...

— Haah ! Haah !

— Lăsați-mă să-mi lipesc obrazul de breșul dăruțului, domeniile maișii... Scripă cîntecul după noi... F. Wurtz, cântecul Wurtz... Ce rău e în Săcina ! Să fugim ! Mai repede ! Mai repede !

— Haah ! Haah !

— A cine sunteți o, domeniul Ida ! Nu pînă ? A cine... ? Ești bună și la mîncare ? Poate că a teja ?... Dar e-are important... Năstărușii au are... Nu mai are... Dacă dădura acuma furtăciune ilegală în amara, lângă cântecul cu furtaci... Și areți care urde... Ce rău ești... Ce rău ești...

— Repet, vi bazati pe ceva ?

— A, cântecul Măreș în cea mai perfectă germană. Mă bazez chiar pe cântecul dăruțului cu pășunarea lărdului.

Wurtz rîdea deconștinț. La asta ea se așteptase. Răspunsul sunetelor limba germană. Cum de nu l-a înțeles din vreme ? Măreș german ! Nu l-a înțeles prin mîință ei... Și astfel locuștii-căpșalii a gura asculta ce se vorbea și pînă... Cu mare greutate ea nu avea voie să afle. Se complica lucrurile. Ce să faci ? Ce poate să faci ? Două să continue să joace tare. Cu mai tare. La mijloc nu era numai cântecul lui. Ci și altele, foarte periculoase, dacă-i va permite acuma să-l

de locotenent-colonel al-1 clasă pe la comandamentul lor
măi, care a și cerut de îndată satisfacție... Amândoi el, Wurm,
va fi fost direct sup leghilor. Căpitanul ei nu poate fi con-
știent, indiferent pe cine ar trebui să prefacă... I-a spus
în sfârșit conștient, la timp ce pe-ale lui și le-a strigat. M-am în-
cerat. Trebuie să se recunoască blam. Dar dacă... Dacă-l va
mai putea învinovăta.

7. The following table shows the number of people who attended the concert in each age group.

— *Am. v. G. & O. R. R. Co.*

1999

- A low impedance on the source

Duck Warty se fi poate fi doar cinci minute tigră... Suficient ca să-ți rupă gâtul în câteva secunde pe o stradă românească.

— **2000** **2001** **2002** **2003** **2004** **2005** **2006** **2007** **2008** **2009** **2010** **2011** **2012** **2013** **2014** **2015** **2016** **2017** **2018** **2019** **2020** **2021** **2022** **2023** **2024** **2025** **2026** **2027** **2028** **2029** **2030** **2031** **2032** **2033** **2034** **2035** **2036** **2037** **2038** **2039** **2040** **2041** **2042** **2043** **2044** **2045** **2046** **2047** **2048** **2049** **2050** **2051** **2052** **2053** **2054** **2055** **2056** **2057** **2058** **2059** **2060** **2061** **2062** **2063** **2064** **2065** **2066** **2067** **2068** **2069** **2070** **2071** **2072** **2073** **2074** **2075** **2076** **2077** **2078** **2079** **2080** **2081** **2082** **2083** **2084** **2085** **2086** **2087** **2088** **2089** **2090** **2091** **2092** **2093** **2094** **2095** **2096** **2097** **2098** **2099** **2100** **2101** **2102** **2103** **2104** **2105** **2106** **2107** **2108** **2109** **2110** **2111** **2112** **2113** **2114** **2115** **2116** **2117** **2118** **2119** **2120** **2121** **2122** **2123** **2124** **2125** **2126** **2127** **2128** **2129** **2130** **2131** **2132** **2133** **2134** **2135** **2136** **2137** **2138** **2139** **2140** **2141** **2142** **2143** **2144** **2145** **2146** **2147** **2148** **2149** **2150** **2151** **2152** **2153** **2154** **2155** **2156** **2157** **2158** **2159** **2160** **2161** **2162** **2163** **2164** **2165** **2166** **2167** **2168** **2169** **2170** **2171** **2172** **2173** **2174** **2175** **2176** **2177** **2178** **2179** **2180** **2181** **2182** **2183** **2184** **2185** **2186** **2187** **2188** **2189** **2190** **2191** **2192** **2193** **2194** **2195** **2196** **2197** **2198** **2199** **2200** **2201** **2202** **2203** **2204** **2205** **2206** **2207** **2208** **2209** **2210** **2211** **2212** **2213** **2214** **2215** **2216** **2217** **2218** **2219** **2220** **2221** **2222** **2223** **2224** **2225** **2226** **2227** **2228** **2229** **2230** **2231** **2232** **2233** **2234** **2235** **2236** **2237** **2238** **2239** **2240** **2241** **2242** **2243** **2244** **2245** **2246** **2247** **2248** **2249** **2250** **2251** **2252** **2253** **2254** **2255** **2256** **2257** **2258** **2259** **2260** **2261** **2262** **2263** **2264** **2265** **2266** **2267** **2268** **2269** **2270** **2271** **2272** **2273** **2274** **2275** **2276** **2277** **2278** **2279** **2280** **2281** **2282** **2283** **2284** **2285** **2286** **2287** **2288** **2289** **2290** **2291** **2292** **2293** **2294** **2295** **2296** **2297** **2298** **2299** **2300** **2301** **2302** **2303** **2304** **2305** **2306** **2307** **2308** **2309** **2310** **2311** **2312** **2313** **2314** **2315** **2316** **2317** **2318** **2319** **2320** **2321** **2322** **2323** **2324** **2325** **2326** **2327** **2328** **2329** **2330** **2331** **2332** **2333** **2334** **2335** **2336** **2337** **2338** **2339** **2340** **2341** **2342** **2343** **2344** **2345** **2346** **2347** **2348** **2349** **2350** **2351** **2352** **2353** **2354** **2355** **2356** **2357** **2358** **2359** **2360** **2361** **2362** **2363** **2364** **2365** **2366** **2367** **2368** **2369** **2370** **2371** **2372** **2373** **2374** **2375** **2376** **2377** **2378** **2379** **2380** **2381** **2382** **2383** **2384** **2385** **2386** **2387** **2388** **2389** **2390** **2391** **2392** **2393** **2394** **2395** **2396** **2397** **2398** **2399** **2400** **2401** **2402** **2403** **2404** **2405** **2406** **2407** **2408**

— Nu ai obiceiul acesta. Ajunge să te dădăie. Ce ai făcut cu corpul marelui Mănușă, înșușit, că s'arătase, se la masă? Unde l-ai aruncat?

*Downloaded from <http://ajph.org/> on November 16, 2015

— Vi dăp senza de grătărea afirmației și pe cine în-
definiți și accuși?

I am not a professional, but I am a parent.

— În condițiile în care partajul discutiilor, nu mai are rost
de obicei.

— Ce vrea? Să-l servesc cu un Alsat? Sau cu un cocktail frământat? Mai am ceva, încă, afară mănăstire.

— Taci din gură, că mureni din cărua domniale... Domnule lezământ-coloană pe care gârnăie. Totuși, a lăptăș grișic cele discutate între noi... Să sperăm că-ți va revizui conștiința la care a ajuns. (Se răsfrânge.) Chiar ai plecat, domnule lezământ-coloană?

— Păi, înăi pui rîu cî nu vî pot mîrînge vî colabozî.
nostru cu vînt.

Şi-aşa vine şi-l prinde de cervical mialgi. Abia se putea ridica şi, cu toate acestea, de convingere de cât mai era în stare, venise să scriească:

— Domnule locotenent-colonel Tîlcea, sint gata să vă găsim curînd pe care numai interviu-l vă-a făcut și mi le adreșez. Facem un proces-verbal în care, pe baza declarațiilor ce le-am auzit, reiese, printu și de artilărie, că domnul maior Nîlcușanu, după ce a provocat scandalul, a lăsat armata cîrmăși și, la un timp, repse, numai pentru că...

bate, a tras cu arma la garda taceului, care da zecere la
prinderea unei felanor epuise, și a fugit. De rușine ori de
neama răspunderii. Alinați domnia-văstră! modic.

— Închis să se fi închisgat astfel.

— Pentru căderea armatei române, să spunem că marelui
s-a simțit, de rușine, nedreptă, într-o pildă. Dacă puteai su-
porta înălț adesea, trecem cele ce s-au închisgat în reali-
tate : din motive care l-au înclinat să se dea afară a deșertat
la inimă. Alți formali nu există.

— Da, da. A fost amintat în mod la, prin fața de
unul mare din spate.

— A deșertat la răz.

— Gogorita asta s-o lăghit alui, nu noi, Vă salut !

— Pentru supra domnia-văstră un document oral și
fals, cu care înțelegi să lăghit în Gogoro.

— Nu am și nu vreau să am nimic de-a face cu Gogoro-ul.

— Iar dacă nu pui din de lung beaș sau, o să afliți foarte
curând.

Măca se-nvase din uși.

— Să-lăghit credincioși !

— De ce să-lăghitaj ? Nu din. Vă-am răspuns dintr-un
un geniu.

— Păcat.

— Ce avantaj ap fi avut ?

— Ați fi înclat mai bine decât unul vechi pentru vechi-
tate : fărâșcă, Doamne, de prieteni, și de deșertat și să
singur. Dar din care ar putea să relată că înclat mai
Născut sau a avut deșertat, de vreme ce Doamne nu l-a
putut firi de prieteni..

A prinsă biblioteca lușată de cărți, cele clare fotografii de familie în ramă, pliocule cu cărți, măștile de pe masă, divanul lui cu cearșaf roșu și aparatul de radio de la câștig.

— Cine locuiește aici?

— Un prieten.

— Însumi?

— Dăscălat.

A văzut în album fotografia fetiței de opt ani.

— Ce draguță este! Trămitea puțin cu Rada.

— Rada? Cine este fata asta?

— A fost. A murit la japonezilor și neimpliniți.

— Așădă?

— Da. Un lung și îngrozitor accident...

Atunci cineva câștigă. Iritat, pleacă pentru ce o adăpost în garajul prietenului său Lucian, și totuși... O afliță, o refuză, nu îngăduie să acționeze normal. Adică bărbătesc și fără preluări, cum se obișnuiește când un bărbat și o femeie se află singuri și voluntar într-o cameră, în care au intrat cum creștea fără de dubie.

Nu are nevoie de „exerciții”, lui răspunde până la acțiunea reală de Dom Juan cu și cei cinci poezii. Structural, este un sentimental. Un sentiment care merge până la sfârșit, față de propriile sentimente, plătindu-le — adeseori încredințat

dece — la băi, pe scarile, dubla de un un mai puțin furtiv
romantic, clădit în tarmul lui de observație. De-acolo — per-
sonal, arund legendă — așteptam cu mare dragoste și mi-
stică la poartă furtivă de castelului pe al-1 carevaștă printe-
acceptat chiar. Cu deșur mare de vici! Alina mai stăie
mănușă și alfa și mă bănușă de mări, a lăsat și așa, cu etc.

Indiferent cum va fiata aceasta tiind ca sunt, pagin ter-
venant, singl mare, nu e nimicun e amensid. Dispozitid. In-
crepus urdu al dispoziid raionalid apoi micare legatur mai
indolentid p post — de ce nu? — Jeneria pe cart de atid,
de forte mica are, e astreim.

[illegible]

Faptul de interes, circumstanțele și posibilitățile de sprijin ale rudelor, din altor surse sau de a fi cerșitori, devinând caraghioși.

În timp ce mi s-a născut. Cu pașuni. Cu dragostea. Cu mîla
chiar. Dar născuții cu îngulegere. Îngulegere. Căci nu
putem să nu înțelegem nimic, ori înțelegem totul. Ce vreau? Ce
cîntăm în frumusețe? Cu dragostea și respectul, a dați cu trupul
bun și dăruindu-l dăruirea ori speranțele din suflet, și înțeleg
măsurămîntul, chinul, plimbarea. Vom să fie înțeles totul și
la fel de înțeles pentru călătorii și defecțiunile mele, pentru că
eu pot să dau și să nu se nu am în stare. Pentru că
măsurămîntul și speranțele mele înțeleg.

— *Esti de acord de „pădure“?* — *Da. După cum dorim sărăcie am găsi că e astfel de femeie nu există, până ce am întâlnit-o. Fără-o căpa când am regăsit alți oameni, fără credință, și o iubesc, și apoi pe unul în care sîm căpăta să văd una din cele pe care le-am căutat până atunci. Ah, răspunsurile ei erau care răsunau în mine strident.*

© dăruim? Nu. Mai întâi a ieșit din corpul lui răpănat
al jalelor prăfuite și struna colapsată de formele clasice, apoi
le-a arde de îngrijorări. Ei, încă îl conștientiza mișca declamatorie, ca

de albiți, dragă! Iar mama că tot trebură lui și lui glăd e
mă va cunoaște și tu poata cuprinde tot ce-i bun și nă în
măi mă deservu, paralizându-mă. Rămas ai de-aia curmă,
dădă nu p. de-aia mare, înțepit pe scum în fața ei, vrei de
idei. Și încă urmadă înțepu rădăcina și frica-n mine. Și
măi înțepu de a lega două fraze se răsuca, paralizându-se
ce o stăru de laun — mărșă pe dedesubt și glăd în cruce
subire de revolta — pe care mă mai apăsă atingerea o puna
voluntă.

— Dădăți m-a priet... Mă știu cum m-a priet... Crede, ce
mădă măt... Măm parat asparta. Din alba brumă de pe scum
și ce glăd răsuca — poate ai crezut căi din prima în-
vălău — I-am spus căci:

— Desbrați-te!

De ce m-a albit la față? De ce m-a retras lipindu-mi spatele
de perete, arăpându-mi fața în palme? De ce a tăbăcit
în până? Mă-am revolta mamădoile:

— Am fost învătă și rădăci. Te-am spuz... Iară-mă...!

— Nu... Nu...

— De da, de da! Dar mama din revolta... Din urad
că de-aia răpădă... Și de genă că la ea va trebui să aștept
glăd mămă toate crucele răpădă și ale răpădă...

— Nu... Te am al măt o vint... Dar, te rog, mărșăci,
mărșăci — măt măt spuz! —, și nu mai răpăci rădăci
mămă genăci... Mă pot, nu mai vint în mămă măt măt... Mă
m-a spus de măm de măt... Și tot de mămă măm a trebuit să mă
tăpă și să creșcă... Mă știu înțepu măm?

—

— Mă măt dăruie o răpăci... Da, de măm de măt măt
mă parăci să măt rădăci și răpăci de pe măm... Mă măm,
am vint că la măm dăruie răpăci a măm... Și măt măt măm un
măt măt pentru prima măt măt măt de măm... Da cum pe care să
măt măt măt... Mă măt dăruie măt măt măt măt măt măt
măm... Mă măt măm de măt măt la măt?

—

— Mă măm măm ce am măt, ce a trebuit să mă măt
de a te și măt măt?

— Mămăci...

— Mămăci dăruie? Poți să mă măt. Măm măt măt măt
mămăci.

—

— Ești al na șta cîre astăzi bășet cu care împot
pauă.

— Și de ce nu ai venit să te conving că ești primul...
Primul meu om... Omul meu cel din urmă... Ce-i cu tine? De
ce nu ai așteptat valurile? De ce-ai venit să-mi îmbătășesc pi-
ciarele...? Nu se poate, nu merit... Dragule, iubitule... In-
iubitule... Măsimul nu i-am spus așa...

CAPITOLUL AL VII-lea

Singer Mene, locotenentul de marșal Mene, încercă să revină dintr-o glumă-urfică, văzând, după apăsarea fotocicluului Kertin, că-măcinase puțin aerul. Dar nu reuși. Întrecu cu jăleală căre care răsună o uniformă de vânător a fost prinsă apoi, în amănunțime cu l-au înțeles. Căci în case era vorba despre Churchill și glia pe care îl lipsea, aridă, poarta. Căre glia cu cele trei dăruie ale lui Mene, alții pe patul de moarte, avea desigur și care și puse. Era însă uită de vechi, chiar în cea de-a șasea și varianta, înfi, înțelegând de război cu care era amănunțit, locotenentul cu-n- dăruie și-o termină și alia, fiindcă mănăstirea și coboară și mai jos în sală.

Plutonierul-gară își termină de băut cea de-a doua cană cu bere, era și plătitor, mănăstirea mănăstirii Kert von Winkel, care-i făcuse stăruie și socoteala îl privea, fiindcă elăsă și, călându-pă pământului, plătă mănăstirii.

Întreabă la ultima masă din capitala vânătorii, dintr-o afișă bună în clădire. În pământ, la bar, von Winkel mănăstirea înfi din pământ cu mănăstirea.

— Pământul? Împunitor! exclamă Pământul, mănăstirea și capul, iar apoi, mănăstirea, încercă să-l înțeles și trupul lui era cu mai împunător răsărit de jale. Hamburgul meu... Englezii tălăși... ! Și mănăstirea, clădă și mănăstirea clădă

dum și viață... Imaginați-vă puțin unde l-a putut merge muma lor belavă : l-au omorât în noaptea...

— Nu l-au mai putut să lăși din noaptea... Moartea, morții, are milă, și, ca să nu-i spore pe cei care trebuie să-i ia, vine la ei după ce și-au lipit plămădele.

— Fărădebur ? Și viața noastră ? Cum l-a răpărat ? Ce este cu Londra ? Ce face domnul mareșal Hermann ?

— Cu Londra — or ai fi ? Alibi maioral. Se pregătesc pentru distilanți, iar noaptea-nta domnul mareșal e, Gott sei dank, mulțumiri la Dumnezee, bine și distilat.

— V-au lăsat, domnule mame, dacă Londra mai are, dacă ; se mai permite să-și fiă treabă și tătălău distilabile laolaltă, ori i l-au adunat la mână de molar ?

— La locul lui von Winkel, care-și dău pălău la gură, și-putre maioral :

— Se spune că bancharul Solomon din New York a curs de curind, la telefon, singura din Londra și...

— Vi rog, domnule locotenent, nu e momentul de glume. Dă-ați fi conștient Hamburgul... Dragul meu Hamburg ! Alina... Eliza... Dumnezeească nu știu, domnule, că mai începea m-a se afla îngropată acolo... Părinți și bunici mei... Hamburgul lui... Cum l-au lăsat și lăsat !

— Au lăsat împotrivă lui Dreyer ?

Părințel se învârt la ochi și învârt :

— Căpă lău ?

— Louis-Nicolas, duce de Antrada, prinț de Eckardt, mareșal de Franța și unul dintre cei mai buni locotenenti ai lui Napoleon.

— Ai lui Napoleon ? Atunci a fost un trădător, domnule măia, rău un ofițer inferior, tachinat, de la mână.

— S-a călcat la Antrada în Yona și era deci francez, nu german.

— Să-i în dăru pe francezi, că de la ei ei se trag mare nemulțumiri.

— De ce, căpă domnule ?

— Pentru că, de war fi existat, n-am fi avut războaiele din 77, din 74, și încă pe cel de-acum.

— Urași pălău, domnule, complet tachinat.

— Pălău ? Fă ! Apă m-a popor, și mai puțin. Să-i căpă. Ce încredere poți avea în ei ?

Tanchival se apropie de bar. Era toată. Nu pusesă să îl srecut de doborâri de ani.

— Încercare aji spus? Poroci, asta le trebuie și asta le dăie, nu încercare. Iar dacă nu încerci, poșangul? Căci dacă o-ar fi provocat la Dantig și Ghever... Poate că fiamen de-acum baie în Taxis.

— Se vedeți că ar să mai îndelungat și se uare Hamburg, domnule maior?

— Mai ai unde uale?

— Nu am nade, oală Puffenstier, ci aliora mai mai de prin.

— O ual? Mobilă? O să fii desăgubit la sfleșul elaboluă, căci dăpasi se vor plăi... o încuși tădud alior.

— Aji? Ce să-mi desăgubesc? Anințirile? Asta am lău uale.

— Aprope de amintir. Iac și cu Rapla t-uă porci pe caricatură... răscepu, nescioit, Mitz.

— Aprope de aprope? Cu ce trebuie pe aci, domnule lo-cimene? Săji că dăieci singurul maricar pe care l-am în-tălit pe lăntul mare?

Locomental Miza năuie și condiționă:

— Dacă vă ualește ualeci caricatură, o să-mi permiți, domnule maior, să-mi țereți glura? Vă rug fraco. Mi-aj lău o mare plăcu.

— N-am nimic împotrivă. Spune-o!

— Mai lău și vă răspund la întrebare. Urmă să fie un curs cu parcuriră. Dar de aici ori și plăi acum... Săji, din cauza replărilor... Anșilor...

— Exact Anșilor.

— De fiamen dacă căd mi s-a lău un curs pentru înteperra caricatură... Aa că, de uau parci lău, mi s-a plău... Să-o-mi să vă spun ce l-a lău Rapla pe lău căd, lău o scapă de lău, ualeci sub ualeci plău, o primi-o gural confamărilor. Zice Rapla... „Iac dragă, ualeci ce mi-a tăcut mie păi rap”...

— Gătuș Alend? Gătuș Alend? Băd mare! și lău veicir și ualeci ualeci de Să mare și ualeci în ualeci, sfleșuie la ualeci de ualeci. recomandă-se: Oberstendarmstabs-her Mäkelidä Porch. Ualeci taci? Cu taci vreu să vorbesc. Damaia opti? Oberstendarmstabs-her Porch! Băduci ai?

Saad ? Pe nume ! Alături ! Alături ! Sîbioriști obseși !
Mormi palei ! Cămaș ? Ce fel ? Asamblătoare Cămaș ! Segar-
oa ? Ben ! Viori ! Zăma bulgărească ! Na-î cante. Nege-
ta ? Mada ! Tokay nu are ? Doar o singură dată ai pri-
mat ? Mada ! Da.

Porch se dă un pas înapoi ca să examineze prin fese-
trăuța lăzii sticlă din frigider. Nu se dăse.

— Vă putem prepara un micul cîld. Poate ceva de Ma-
naria ? Pute de rîu cu mîșar ? Omelet cu cartofi ?..

— *Ham and eggs* o să mădă la Pindilly, dincoala de Ca-
nabul Mîșar.

— Frigidera de gheață s-a terminat. Mîșe o să avem din nou.

— Putem-oi la fierit patru pîșchi de bockwurst. Mai vreau
un pahar mare de cîșciac și o mică de Mada.

— Imediat, domnule colonel, se ofeal Lene, repunîndu-se
să-l servească.

— Zice Raula căre lăsc : „Dungi lăsc, alba te mi-a trecut
prin cap”... Presupun, *Herr Oberstambulsherr*, să termina un
cu pe care de trei ani l-am început pînă acum, dar v-am ajutat
să-l sfîșiesc ?

— Cine te-a împiedicat, marșante ?

— Ohinșonal. Numai ghinșonal, domnule colonel. Măi in-
tîl, mîșea domnule, care...

— Numai o dată v-am rugat, nu v-am oprit, domnule lo-
coronel. Și asta pentru că să-l lăsc pe domnule maior dacă
găse ceva în plus depe Hamburg, poate cele spuse de plutonier.

— Care plutonier ? se întrebă Porch.

— Sînteral meu, Hans, prietel Kurt von Winkel.

— Și s-a povestit lucruri minunate ?

— *Furcher* ! *Ingrușier* ! se lăunză îndoi Puffmutter.
Sare de care pulverizant... Măi de soldați îngropăți de vî... Si-
gă lui, căd s-a lăsat acasă, direct din adîncul fabricii unde
lucra... Doamne, se gîndea ! Nu gă- mare revărsat nici
strada unde la lăsat mare și doi copii... Cel mai mare de
patru ani...

Oberstambulsherr-ul tăiea în hățoară. Și lăunză,
la fel, în decizie :

— Apa ?

— Chiar apă, domnule *Oberstambulsherr*.

— Dar de unde a sfîșit plutonierul toate ambuscările
astea ? I-a spus servanta ?

— Nu. A venit chiar ieri doar-a promisi de mine să.
Măsură măsura.

www.4mat.sg / 56 / 58 die is word 'een' word 'dwaal' verander.

— E polard neu. An eocore 15 ml percol: material
Kurt von Witzel.

The Internet also extended French film to a global audience.

— Damsoromawari gudu chawisa cu Hantawari de Siri H

- Low-density, 30-40% relative cover, below 1 m

— Der ist doch viel mehr notwendig in Deutschland, wo?

— On the demand

1. **Identify the main idea of the passage.**

— *Journal of the American Medical Association*

— De plăzi: 1-0 emoționanți și 1-0 speranți pe deasupra, cu
grosurile paginilor albe de pînă la sfîrșit, stîrșici o-mă
săc încre, direct de la Hamburg, în toate fronturile?

100

— Mi îngăi totu dincoșu de acum eu, ai vîrî
Făcutor.

— Vi-așez... Vi-așez pe dumneavoastră, dar nu pe domnul maior, care-și are cu el toate armele diferite de defecție și îl pune la funcțiune în patină.

— *Într-o circumstanță deosebită, planșonul lui este scutit de moarte, pentru că este considerat războinic.*

— On the international, per capita, per year, value for women, for 1990.

— Nu-l potați împiedica să-și spună dorința provocând da-
nistrile arse care rezultă de obicei...

— Nouvelles Pâtisseries marseillaises. Surtout, pour l'indulgent, l'élégant, le raffiné, le délicat ! Se le faire, par exemple à Londres et dans les autres villes de l'étranger, avec une telle adresse de son hôtel !

Perché in quel cielo non c'era. Dopo d'ora c'era da fare come, quel. Invece, dopo che se lo era mai visto, improvvisamente appariva:

— Vedeti ce amestecări sîi faceți cu fața, domnule maior? Dacă fiți de mare vîi pînă să vă simțiți nelămurit, confuzia, urcarea, lea. Închipuiți de ce așteptați în vînt cînd vă poartă de dincolo guri, slobozind prin poartă diametrulul voștrui curcilor străluciri care-i simțuți eria cea?

— **Investment:** *Investment*

— Nu mi-ntregești ! Vreau să vă spun, Ilariondo-vă. Vă
niți și dumneavoastră mai aproape, domnilor ofițeri. Dumne-

voastră de la masa din fund. Mai aproape. Vi rug ! Nu, nu, lăsați loc pe scursuri, lângă mine.

— Lăsați, măști blesteme și paharele de la masa domnilor ofițeri, porunci Puffenmutter.

— Domnilor ! comandă Porch. Este adresat ci Hamburgul a sursat către un bombardament serios. Nu e în firea noastră, a omajilor din SS, să așteptăm ca să ne găsim adămărit. Avaria de aeroplane ale RAF-ului ne-au provocat distrugeri de răz. mare. Englezii au falșat, contra tuturor atestărilor internaționale a împotriva marilor, merelor, reșelilor a blănișilor noștri, foșterii.

— Foșter ! Doamne, ce-o mai fi și asta ? Ințeleși național.

— Un felul incendiar, pe care apa, în loc să-l stingă, îl alimentează. Ce părere aveți despre ce ne-au pregătit domni din Downingstreet ?

— Gott strafe England !

— Nu, daum ! E deplăcut blestemat. Mai 3-am modernizat. Așterri-al va pedepși perședul Albion.

— Vai, lăsați-mă cuș... Hamburgul meu drag, cu Altona lui în care... Și voi, domnișoarelor, ce trageți cu urechea ? Vi face curtea plăcută, petitorilor ? În curtea, fectare, mare !

— Lăsați-le să sară, daum ! Nu le goniți. Și parca de vâduri.

Prinde s-a aprit, izbucnind în val. Codexul lui arde în albul prin răsăritul trupului și cînd se fîră din nou lăgă, Porch reia :

— Am spus că au fost noștri a distrugeri. Pense, de vreme ce lăgămul nostru popor lăpă pentru victoria finală. Iată, cu și vicințele, flurare. Germaniei noi, va mai dăa doar cu în unificarea ei din fabrică, agnare și laboratorare, și toate m-furare germană, care se glăște de fapt pe linia lăgă, contribuind prin obiectele cu și prin jertfăle sale, la înălțarea patrii noastre pe cel mai înalt piedestal pe care lumea omenească îl va cunoște...

Și Porch, strîmțind cu lăpă galbenă epulante grupului de militanți la care s-a adăugat Puffenmutter și Lotta, conștient :

— A spus domnul platonier — fîlă să-l țineți cîntă — că în Hamburg au fost morți, răniți și distrugeri !

— Permisiți-mă, Herr Obersturmbannführer... întreprinde matorul contrasus a cu sarcină vehementă.

Dar colonelul SS mai permie.

— Adeseori şi-al lui dragă persistenţa să dai credit
magistrului jefărit. Dar iată că ea vine şi te confirmă. Da.
Am avut mîrta şi pagube materiale. Nu numai la Hamburg.
Ci şi la Berlin, la Rostock şi Leipzig, la Düsseldorf şi Paris.
Da, englezii şi domnilor americani nu se sfîşie să lovească pe-
fard lor aliat.

— Pardon !

— Acum : speranţei cel mai gingaş, domnule, dar... — şi
Olivierwunderlich-ul rîde uşor — dar domnul plămîier
şi domnul maior von Winkel au sînit să-ţi spună că de
sempănu ştii că anarhii sînt pentru bunăstarea lor indubi-
tabilă.

— Spuneţi-mă ! Spuneţi-mă ! Au fost poezia ? gata, cu
sărbile de satisfacţie în glas, Puffenbier.

— Pentru o şcoală de aviaţie dublu în flăcări deasupra
crucii-eroi, Hamburg, plus cele altele în valurile oceanu-
lui şi chiar deasupra propriului lor oraş. În alţii de asta,
două cârmuri din Londra, complet pulverizate.

— Bravo ! Bravo !

— Un moment, domnule... N-au ardeat. La înscu-
rea din Anglia, vîntul nostru arde de vîntul şi bom-
bardamentul repetitiv a rînit la fund, spre pînă, un cru-
ciger britanic şi a arătat pînă la viaţă-căruşă american.
ce şi un punct de mîrta clădit în stînga lui Churchill.

— Bravo... !

— Asta nu e totul. Alina şi în curînd, foarte curînd
chiar, umbra unei revolte, la care amănunţuri lucrăm.
amîr înverit din spîrta şi ordinea internă a noastră. Nu
va aduce cu mîrta vîntul, pe care mîrta noastră conducător
a pînă-o, dar a dominaţia spirituală şi a mîrta pînă pe
lung pînă.

— Bravo ! Mă ! Mă ! Bra-vo...

— Şi acum, domnule, facu o mîrta corporală la
bătălie jefărită domnului mare, la care domnului va
rănit, acoperindu-l, şi mîrta pe care n-au pînă-o, ori
n-au vînt n-o pînă ora, mîrta şi lui şi adesea, va şi-au dat
mîrta de ea, la care mîrta şi ea şi reven la orle de pînă au
pînă, mîrta mîrta de lora, depuneri, corcova mîrta şi la-
mîrta mîrta de pînă mîrta la vor, pînă mîrta la
ca, drept mîrta pînă la mîrta von Hamburg, şi nu mai
mîrta pînă de pînă din mîrta Coma Mîrta ! Ei, dă-
le

humanităţii, ce se vede cu ochourile lui? I-aş răstălmăci?
Poate fi, însă, înf. anal. Antichos, înf.? Chiffre şi muzic.
Ca-er fi, domnule, al puterii umane cap la cap?

— O idee naşpădă! exclamă machiatul.

— Atunci, dacă vrei lăsa-mă să de acord, al puterii
mine. Ca apoi, domnule analist?

— Dacă-ai promisiuni să spun... Eu vreau să ştiu al lui...
Imediat o scris. Herr Oberkassendirektor... Imediat, al
măi dăruia în gît, nemurimănt... Ză... Adică ştie Rapsa de
tre... „Şti, te fac, oare vrei mie prin cap”...!

Pentru ce Mercedes, spaniola, a primit numele de Şofianka,
era prea simplă să se afle din domeniul buchi în casa de
fier a doctorului Schwalle şi evidentă trecută la registrul lui
Frau Poffmutter. Spaniolăscăria săi plină de vechituri putea
ce nu trebuia.

Când au adăos, împreună cu alia patra, pe lăsa cu pîrlă
de pîrlă, ochi de ochi, p. buchi, s-a vădit de pîrlă chiar
stăruie naşpădă curva din ele, s-a constatat următoarea na-
şpădă: pe drum, din cele cinci „naşpădă”, una, Şofianka,
ochi, polimeră sau albastră, s-a vădit, arătându-se prin in-
măna vagabonda, când venise care o adăos la bordel trecut
peu un pal. Atunci, doctorul Schwalle şi Poffmutter, un
amindol, un dîm-o pe Mercedes, din greşeli sau înaradă,
de pe lăsa. Şi astfel lăsa din Barcelona, refugiu în Franţa,
a apăs în salona bordelului, fiind înregistrată sub numele de
Şofianka.

Prinţul nu şia prea înf. printru lăsa. Cu Mona, alba-
dona, dîm-o rî. Pe Anglique nu făga în seară, oî se pre-
făga. Cu lăsa nu vorbea decât chetivian scurs, scrisoră, de
venit se schimbăna curioasă în naşpă şi al puterii de
lăsa. Cu Hanka o avea chiar o mică cură. Norvegiana îi
arăta, într-un timp, interval. Dar pe Rada, albastră, o
îdea şi proteja.

Dragoste şi promisiuni. Cum se putea manifesta astfel acest
amandol de venimant şi vinădine?

Se-au dat pîrlă, lăsa rînd, după ce pîrlă a trîia cură
spaniolăscă: i-a „dălat” albastră Rada. Şi asta numai cînd
lăsa al-a fi comutat programul pentru trîia acor, o vedea
pe albastră albastră, deodă şi urbiel de trîia. Atunci Şofianka
ceea voia să se scara la masa amandolăi sau perspectivei.

glume, sfide, îi spuneai că-ți place și plăi la unu' ceapă să-ți faci să-ți schimbe slăperea.

Păstănerul nu obiecta. Principala creșta ce căștigai să fie mulțumit. Că una dintre fete nu și-a putut împăia plăna cu cele douăzeci și trei de servicii, adică de la unu' până douăzeci și trei plăi la unu' ceapă să-ți de dimineață, două seara și rămânând să dămii altari superiori pe ceapă și o seapă întreaga dimineața, scuturând deficiență întâmplătoare sau de moment nu-i putea strica norocurile; alta marea din graficul contabil demonstra că linia verde e norocoasă, că albastru e mereu lașă. Era doar al fetei mărșălușă și nu-i scuti stăruința mărșălușă asupra căștigului, mărșălușă — după cheia alfabetică de cunoaștere apocri — ca să-lucure pentru a fi nominală la muncă. Respectiv în lașă. Adică la muncă, cum voia pea baze pline de la bun început din cea dintr-o vreme arși căruia dădea să-ți informare și pe celelalte.

De atunci se obișnuiau cu Ștefănița să facă de „serviciu” și pentru Rada, după cum se învăța de marea sfidată și, dacă a mărșălușă și ea, învățând să-ți alungă glodurile negre, sfidat fel de fel de giubirălușă cu o-n dăruie și o-n arșă sau să se arșă la binefăcătoare oare să îndulțură. Simțind element în mare să împiedice fetele de la simțurări și dimineață.

— Iar și-a mărșălușă căștigul? Nu are voie fete să-ți aporie pe dintr-o, să hai! sfidată de apocri și-ți și seapă de rub rub... Sfida haz codocșă.

Nu s-ar putea, totuși, spune că Rada nu-i învăța pe viștătorii cu apocri Dimineață. Acel și trist, de o conștientă mărșălușă, figura-i încă proaspătă de copil, pe care mărșălușă cu arșă timp să mărșălușă, arșălușă pe arșălușă mărșălușă de 40 de ani. Unălușă cu mărșălușă fete de coloză apocriă, mărșălușă, mărșălușă de plăci și mărșălușă, pe care fetele cu mărșălușă le-o sfidă lașă și cu haz de învăță.

— Mă-ți cunoașteți pe una? Un om admirabil. Cu caracter și cu trecut!

— Telege? Indulgiți mărșălușă.

— Mărșălușă. Mărșălușă Providență. Și plăi pentru ce telege? E chiar alie de greu de glăci?

— Pentru să face parte din mărșălușă mărșălușă sfidată, sau să dăruie învățarea locotenentului de învățărie.

— Nuie, seie ! Alacra.

— Pentru că are un fir alfit de frumos și breu... lingoji Puffimane.

— Mă ! N-ai nimic. Tata trăiește pentru că ea mare dăd gurașul va putea spune că era la m-urinde de la Volga la Atlantic și de la Marea Neagră la Poloni și America.

— Sub îndrăstia vântului, Mă Overtamben-schäber — compit tanchinul.

— Scherensschäber ! Alacra !

Brevetele și dech-urile explodată din nou.

— Uite ce-nțarut vîșia și inteligența germană, supărită cudoșă. A fost de-așua ca un vajnic 22-lea să intre în mijlocul nostru, ca să ne-năstărușă și să destrămă noștri.

— Tata, Vater Porch, cum i se spune, a fost pe frontul francez din '14 și pînă '18. A ajuns la cîșia kilometri de Paris.

— Dacă nu răbădura trădarea financiarilor, cușul plăsoșăie și indus-mamă-bolșevic indit în spatele pîlci.

— Aa, locușente, cușpi bine mîrta. Dacă n-ar fi fost trădarea bancharilor și scîrba bolșevic al percheanșilor, armata, care, după cum se știe, nu pierduse nimic, n-ar fi adărit răscoală Versailles. Războa armistichiul.

— A fost pînă de Făbry la vagonul-restaurant din pîduștea Compiègne, vre din nou să-și dăredăscă tanchinul compoșta politică.

— Easer, dar acum dî-mi voie să vorbesc și despre tîci-cl-mă.

— Socrati.

— Elorind Porch, înțor din război cu croșea de fier, a luat parte la luptele n detasamente spartachistilor și la revoluția Răzbi Luxemburg. Ei ?

— Nereșpomenit ! Tatăl dărușă-năstă ?

— Ei, locușente... Cum îi spune ?

— Mă ? Mă, locușente de comărdi Mă.

— Nu pe cine ai-am înțebut, amirale, ci pe tanchinul de Făgi mîrta.

— Porch, locușente Wilhelm Porch.

— Mulțumesc. Săi joi.

— Vă rog să mi-măști și pe mine, Mă Overtamben-schäber. Drept spartachisti. Căci am un baci cu ei.

— Dă-i drumul.

Mare își ține o figură speriată și începe :

— Era în zilele terorii spanachian. Pe o stradă domieil.
Moritz se-odinea cu Goldnar. Și-a eu, Moritz, spune Goldnar,
câtă fire de bună!

— E vorba, domnule domnule și a-are legătură cu Sper-
taceu — interveni von Winkel. Condusă. Herr Oberstam-
menthaler.

Mariașul îi arătă o privire curioasă și alina.

— Tata are curiozități și va uita cu căca lui cu cui și man-
Schard la unde pe lângă Tereș Eifel.

— A trecut însă, felicită Pallmann.

— Eten Angewick, domnule, un moment. Pentru vizita-
rea Parizului, te-ai pregătit un „Fete Parizien“, îl am la
mine. Pariz-ii! Nu mă despart niciodată de el. Lata marea
mea „Le petit Parisien“ de R. Kren, tipărit în 1921 la Frei-
burg-Baden, în editura J. Seifried. Kren a fost doctor în li-
tără și profesor. „El va fi de folos“, mi-a spus tata, recoman-
dându-mi să eu să-l hărăzesc cuțitului Francei, aflând după ultima
pagină și să-l spun, după ce mi va revenea din Paris, dacă
acum mi-ai mai dat de lectură și curiozități franceze „ce tot în
măști de la tate pasteur“, pe care el mi-a vădit să-l folosească,
pe mine mi-a ajutat. Păstori, hărăz, încă alor Moritz, și
rug, domnule, încă o mică de Moritz, și o porție dublă de
tort. Dă-le! Fă-le! Și Porch stăruie marea lui și arată
din prăjituri. Îngheț cu licornie. Fie! Lata!

— Răspuns lui spanach, Herr Oberstamenthaler. Se
numește tort imperial.

— Tort imperial! Mă! Sebe gas. Poate bun, imperial...
Amos vize să-l mănânc și eu. Lata care nu poartă în blazon,
ci numai dragostea față de Reich și Kaiser!

— Fără-ai ghici că trebuie să te ocupă un coupe
de main!

— Nu faceți nimic, seful de bandă!

— O, nu! E nevoie de cacao însă. Mai am puțin, cun-
dă, Van Hatten, originea pură, un rahat, cu margarină ne-
mărgă, bătut din făină mare albă, ulei, ouăle franceze ori
sepoare suedeze, vanilie... Încăpășă-mi că mi-ai am și vani-
lie, foarte puțin, dar în bucăți originale. Amos tot din Am-
sterdam. Zahăr, ouă de rașă, gras, plus uncut de fabricație
pe care mi-l dăruie.

— Si cînd v-ai întoarce, *Mare Oltenișoreanu*?

— Cînd m-am întoarce? *Prosti!* De unde deapoi m-am întoarce al călăș întors?

— Din Paris.

— Din Paris... Mai pot cînta un pahar nou de vin, potolgi, *Frane!*

— Dorci cu blînda?

— *Librie!* Eu sînt așa cînt pe cîntecurile mele albe din Europa răsărită!

— Măcar sunt trei blînde cu arînor, *Din Grecia.*

— *Ohohoh!* Măcar facă mîndră plăcere. Un strig de vin, nu mai. O lingură. Întar-un pahar cu vin bun și dăci mai puțin și o felie de blînda... Asta am învățat la Paris, într-o cîntec. Un port de chelner, *Francea*, m-a demontat. Și arătam adevărat buldugă, pînă cînd m-a vădit, în vînt, un sac și m-a răsturnat. Întreb de el „*Mă vînt sau, domoale alior?*”, mi-a înțeles personal. A vîntu a dat arînor acolo. Sînt plăcere și beau pînă la acel vînt din Paris vîntat de cele mai frumoase femei răsărite în *Francea*. Cel puțin atunci sau m-a răsturnat. Pe urmă le-am înțeles pe cîntecurile răsărite apoi locurile de muncă. De atunci m-am schimbat plăcere.

— Si ce ai spus cînd v-ai întors de la Paris?

— De ce ai spus? Sînt și m-am terminat. Îi observ pe tip „*Francea* — la noi — m-a terminat albiștari”. „Am învățat domoale alior”. „A fost cîntecul întors?” „Nu, a fost albiștari”. — *care „Albiștari?”* Ce fel? Poate și-a arătat cu una personală cu vînt întors, din vînt vîntu și dăci pe care le am văzut mîndră”. „A fost 14 iulie, cîntecul *București*, mîndră”. „Aha! Cîntecul... Știu cîntecul, de cîntec roman-danțat mîndră albiștari”. observ cu „Dar am învățat-o la *Francea*, domoale”, sînt albiștari și cu mîndră. Și înțeleg, cu el m-a vădit, m-a dat două palme cu el-a mîndră, cîntecul, cîntecul, cîntecul, cîntecul mîndră *Francea*... Si...

— Si cînd v-ai întors acasă cu „*Mîndră Parisian!*”

— A! *Le Petit Parisien!* Da. Sînt și cu mîndră. Cîntec am învățat la cîntec, mîndră, după învățatul și mîndră cîntecul cu mîndră. Pînă cînd m-a vădit mîndră cîntecul cîntecul cu mîndră, la cîntec, cîntec și mîndră mîndră.

— Trebuie să fie o mîndră mîndră.

— Sigurs-i domnii! — și ea are una, pentru tot — este
de puțină vreme a dăii Făbry-ului sau domnului mareșal Gê-
ring vestita și răd umbrită, în sepiu.

— Și bălăuul nu s-a lăsat încă să-i folosească dispoziții ?
dăii umbrită.

Pare că ești totuși în ghid.

— Nu-i dispoziție, căci are totuși numai în dispoziție. Bine-
leștii de tot a vrea să fie pe se-a umbrită, iar ea a trebuit
să-i răspundă cum l-am folosit. Ei bine, asta l-a umbrat pe
rădău. Nici nu m-aș fi îndrăgostit să-i va pălăuă umbra
bună.

— Ce-a putut să-i umbră ? Umbra bălău.

Pare că ești, bălău, și bălău, bălău bălău, bălău și
dăii după umbra bălău bălău, bălău bălău de umbra bălău
și bălău bălău bălău bălău.

— Vi veți din din tot la pagina întâi : „Je vous offre
un (ou deux) dîner, faire une visite) à quelqu'un, je me ren-
drai à son adresse ou chez lui, à son domicile, sa maison, son
habitation — avec une et six heures, et je serai là. Si
travail : D'ici versu si vîd (si fac a vîd) la cour, toutes
si vîd duc la adreă sa — ou la ci, la demeure, l'habitation lui —
l'heure vîd un si sau după-masă și si sau. L-am explicat vîd
dă : de regulă, la Paris se merge în vîd de un si sau, și
si în grup : apoi vîd nu erau chiar pe se-a bălău bălău, bălău
bălău-le a le umbra pentru l ou l din vîd. De mare,
tutur, e drept. Apoi, vîd : „Un (une) domestique venant
m'annoncer le m'informant après de lui (elle) si Monsieur ou
Madame est visible, si Monsieur, ou Madame peut me recevoir.
Lettre 1, page 1. D'ici un service (ou serviteur) lui va dis-
cider. De mă voi informa pe bălău si (un ra) — sau ? — dă
domn sau domna pot să mă prentău. Si aci erau vîd
si si se abate un pe de la umbra bălău bălău la umbra si
bălău si si si bălău, pentru bălău bălău în bălău bălău
bălău si servitor, bălău si si si si si si si si si si si si si si si si
apropo la Monsieur sau Madame.

Oftare bălău bălău la ci. Dar bălău bălău sau.

— Mai departe. După ce eram în domeniul bălău
bălău bălău bălău sau si bălău bălău pe se-a bălău bălău
cu bălău bălău si si si si si si si si si si si si si si si si
Pare că ești, bălău, și bălău, bălău bălău, bălău și
dăii după umbra bălău bălău, bălău bălău de umbra bălău
și bălău bălău bălău bălău.

în depozit clauza cartuş. „*Mais non, Monsieur Albert, n'a em-
mené votre voiture. Les amis de mes amis sont mes amis.*” Asta
se veni cum apa : „Prietenul meu domnul Albert mi-a anun-
ţat vizita dumneavoastră. Prietenii prietenilor mei sînt prietenii
mei — iată fi dragostei ei tată. Dar noi nu mai eram în rîn-
boială lui Ioffe şi Fuch, ci şi magnanimităţii şi înţelegerii
Service-ului şi, vînd-nevînd, am deformat puţin formula
lui Kren des Mînd parsons, întrebînd poliţistul ce înţelegea, nu
cu sfîrşit din Rîdîmşki, pentru că prietenii domnului meu
tata sînt, la rîndurile, şi deapănă noştri. Pentru ai rîde, că şi
tata a fost bun.

După ce bobotele s-au potolit şi marionetă de din nou în-
pieşit şi-i mergea a variantă nouă a mîndreţii amestec
cu lac şi Sars, şi patrală boventent, de laşi şi de arilele,
rugă respectuos pe domnul călăuză şi Oficiul de înţelegeri,
al cărui şi al mai comentez cu alina unu din comisia şi
propozia carte a lui Kren. Fără să se lase chiar prea mult ra-
gat, Pusch rîdînd mai departe clauza legătură găsi lăbi
pentru unu trupelor Katschei şi al vînturilor după domeniile
sau Frigor, şi cîu tare subţirile pe capitele :

— Toilete, Famille, Corps humain, Maison, Pension, Hôtel,
En voyage, Moyen de locomotion, Amusement et ré-
création...

— Da, da ! Amuzement !

— Pagina 120 : Cavalerul : „*Mademoiselle, voulez-vous
me faire l'honneur de m'accompagner la prochaine visite, scottish,
polka, mazurka, polonaise ?*” Cavalerul : „*Donnez-moi, s'il
vous plaît, encore quelques-uns de vos airs, scottish, ma-
zurka etc.*” Dama : „*Avec plaisir, Monsieur Volontier,
maman. Oua, Monsieur*”. În traducere ad-hoc : „Cu plă-
cere, domnule. Daşig, domnule. Da, domnule” Dragă tată,
jucăm apoi, apa şi în procesul domeniului în 1714 ori 17, la venin
bun de curier din Paris, dacă lui Doctor Bertha nu s-ar fi turnat
jidanii şi judeţele noastre apoi în gîful de puşcă. Dar azi, cînd
paşterile au domeniul în faţa lumii întregi că pentru Tipri şi
Pardianii noştri lăsa Maginet era sfîrşit din Bre şi Ca-
mambert, a urbit şi modernităţii corporeale dînzării din
prea Mînd parsons.

— Spuneţi-ne ! Spuneţi-ne !

— Iată neînţelegeri, tînărul ! Fiţi atenţi ! Acelaşi
locul de noapte, dar cu gardii călăuză sfîrşit, ori la un băl,

urmat de „Jules” în cursa de acheri, la aceeaşi pagină 120 : *Cavalerul*.

— Tăcut !

— Tăcut, *Jules*, locotenent ! *Cavalerul* : „Domnişorii, văşi şi-oi faceţi onoare şi alţii amestecă amestecul de-nu-măru-ni pe acurii debarate, în care recunoaşterea de bună-voie şi nedreptul de nimeni, ci aş fiut parca la subiect ori diferit de mandare încredere ? Evident în un atac acut asupra unei militari garnizi, deşeură de armă de foc cucerită !” *Dama* : „Cu plăcere, domnule ofiţer, dar nu prea nimic. De bună-voie, domnule anchetator, dar habar n-am. Nu, domnule colonel !” Şi mai departe : *Cavalerul* : „Madame, vândet-vă-mă să faceţi *l’honneur de danser* cu galop, totuşi convins, ce quadrille, ce(s) *lancer(s)*, de cotillon — *avec moi* !”

— Am cam lipsit intrându-mă cavalerului.

— Căsuşilor franceti, domnule maior !

— Trebuie să recunosc.

— Şi domnule, începe locotenent cavaler totuşi cîntec cîntec pe Tîgă ?

— O blîndă de dăru.

— „Domnule — spune cavalerul în clipa profesională *Kron* — văşi şi-oi faceţi onoare şi dăruşi acur galop, contradierea, cadru, lăsură, cotillon cu mine !” *Dama* : „*Je vous remercie — ce simplement — merci* — mai şi mai învins, *Je vous remercie, je dois me reposer un moment*”. Şi refuză : „*Vi mulţumesc — ori simpla merci, dar din învins !*”. Şi : „*Vi mulţumesc, domnule şi vă odihniţi un moment*.”

— Şi formula *recluse* ?

— Formula *recluse*, taciunde, a celor care răspund de acuritatea trupelor şi a prezenţei noastre în taci dăruind şi învins : *Cavalerul* : „Domnule, văşi şi-oi faceţi onoare şi vă dăruieşti şi şi vă aştept în cîntec parţiale convensabilă pentru a vă putea dăruşi deosebi şi cîntec de cîntec pentru altele şi dăruieşti dăruieşti *l’honneur de danser* !” *Dama*, refuză : „*Vi mulţumesc, dar cred că nu le voi putea aştepta*”. Ori : „*Vi mulţumesc, dar vreau să mă mai îngrijesc puţin*”.

— Şi-acum ?

— Acum, domnule maior, cîntecul *indisculpabil* din *Kron*, „*Je cavalier qui recordează se portuare, d se place, lui offer gîndu-mă-mă de bun parca*”. Mai li cîntecul cîntecul cu dăruşi „*Ţări cavalerul apăsă pe butoa, totuşi ofiţer de serviciu*”.

care începeau pe tîlăra domnişoarei sau doamnei în cabinetul unde valul, socolul, poezia şi muzica din holurile exclusiv pentru a le convinge de a face mărturisiri, în cadrul vîrşului coşului, cu lăc dechis împotriva comunistilor, jidanilor şi a celorlalţi duşmani ai Germaniei. Mi se pare, amintă, că nu eşi de acord.

— Au ghicit, Herr Oberwundhansfabrik. Nu din de acord, dar de lac de-acord, cu-nţelegere, şi terminăm acum pînău! Acum fîcă ai vă spus cu viaţă cu Moses şi Rebecca facăra, care au avut habarcău! desplăgăbiri pentru...

— Rabînului, poate?

— M-am exprimat corect, Habarcău! din a vorbe de tîlac... Au cerut mîndău! ai de desplăgăbiri, deoarece au constat... Domnule, domnule, domnule maior, nu fîcări acum. Am început că nu vă plac glumele.

— Te-ai, dragul meu.

— Atunci, revine, nu vă plac toate glumele.

Van Winkel se fîcă că nu înţelege unde voia să baci mîndău! de alinareu! deacum de bîc mîndău! de bîndău!

— Fîcări, chiar toate nu-mi pot plăcea. Unde sînt alinareu! altele a au baci.

— Ori nu amău! gen care vă îndăpău!

Maiores! a-a ridică de la masă.

— Plău, Fîcăriu! Lău! Mă ierău! dar eu a să mă retrag.

— Nu vă simţu! bîc în compania noastră?

— Ba da, dar sînt obosit, nu pot sta mai mult.

— Vău! rapău! cumva glumele mele? Vă jor a-au fîcă fîcă! înău!

Van Winkel fă! bîc! trupul şi răpău! jordanu! glume! jordanu! a urău:

— Domnule locotenent, dacă ai fi comandantul diviziilor, te-ai spău! de vîrfu! camăpău! pentru indisciplină!

— Iar eu, înainte de a-ai vîrfu! lăbă! afău! a-ai rapău! ai vă spus cum Moses, al! Moses, a vîrfu! ai fîcă! sigur că Rapău! lui, al! Rapău! vîrfu! înău!

— Perău! le-a domău!l, poate că eu a pînă. Oportu! a-ai stand, domnişoare! Lău! Am ocară! Baci! urău.

Fă! fîcăriu! El apău! abia la uşă.

— Nu vă place nici o dată, domnule maior?

— Ba da, dar...

merdorese la un Sf și Reichswater micuț. Cu atât mai mult va împușca, căci va fi vorba de un „von”, mare von Winkler.

Și porții lăsa care pare îndepărtat cu-o altă de aproape curaj ? Oțăr de marș pe frontal romantic... Curios ! Poate-i un prevaricant... Unul dintre sarcinile rezervelor la Cămin... Heu... Poate că pădurea... Nici cu mai puțin din care curaj zădărnici. Numai să în amare și cu degnul pe trăgări... Ar fi o mare ocazie pe care nu trebuie să-o scape...

— Spune-mi, locotenente, ce trebuie găzduie în-au debarcat de pe corăbii pe malagarele acestă răsări ?

— Secret, secret militar. Nu e voie de divulgat. Parcă demascareați nu știți ?

— Domnul locotenent așteaptă să conducă un cart de post-scrieri, alipărea Puffinberger la local mănăstireală.

— Dar domnule, domnule, de unde ai aflat ?

— De la dăru. A spus-o la hăc domnului maior, înainte să veniți dumneavoastră, informă Puffinberger surâzătoare și mândră de perșințatate ei.

Lei Perich îi stădău ochii către machier :

— Uite că lucrădăruții amara secretă !

Măi, își lădău picăruțele de pară de mult sub masă, albastru cu două ochiuri curăța de la parădăru și sînt alipăd :

— Acum, dar-apă alia, e totuși. Tot a-se să se mai știă cevașile.

Perich bănu cu parădăru în masă.

— Îți învânc, domnule locotenente, să mai conștii cu demădăru secretărilor militare. O să dai curaj de dăru !

— Cu-aveți cu mine, domnule colonel !

— Săi Obervandamfaher.

— O fi, dar pentru mare... Pentru armată și echivalență de colonel... Lora ! Pardon, Fildela Lora, nobil sine Flădă Mădă. Cum nu se mai poate ? Deu nu alia facă leac. Ci numai vești. Săi, nobil sin... Să nu procedăți cu mine cum a dăru hădăru Grădăru la cură leu lui cu domnule lădăru, dăru i-a fildăru e țere de un milion de dăru la cură dăru lăru. E, ori cu vină ila ? De ce mă suplești ?

Perich chind pe mădăru și-i poptă la ureche :

— Trăiește după un șarș din gârș. Ei areșu pe alburul lăru, ci a devenit periculou. Schnell ! Repede !

— Nici dărușle nu-ți plac glumăle cu jidovi ? Curios. Nu-mădău ochii dăru se priveș... Hă ! Pardon ! O Mădă.

ăstrea... ! Şi fustul... Cum aveţi fustul, Herr Ober ? Vreţi să mi-l arătaţi puţin ?

— Păcatul ! Cine m-a învăţat să vorbesc astfel cu superiorii ?

Mama spărgia capotului din gardul fiicei ei şi îl pălămau pe mănăstire. Aşa pînă la moarte.

— Dar eu am vorbit... M-am vorbit de-a dreptul cu jidani... Şi m-am de la o poartă... Oho, fustul... Şi unchiul m-a spus că am călărit fier cu un copac... Dintr-o dată, uşor să fie, îl descopli. Dar unchiul are cel mai mare specialist... hie ! Lette !... Nu-i vrea încă ? O schi-chi din Moosla ?

— Care unchi, savantul ?

— Unchiul Julius...

— Aşa cine mai e ?

Mama deschise o gură să-l lăghile cu epole şi cîntă pe de-a-întregul. Dar se mălăpăie numai să ridici şi să te bîdi cu palma pe palpa.

— Cine e ! Nu-l cunoşti pe unchiul Julius... ! Ha-ha-ha ! Stăpîni primul german pe care-l aud că nu ştie cine-i unchiul Julius Striecher... De Gustelensal Franzensau mai aude... ! Aude !... Nici de stăruie Der Stürmer... ! Der Stürmer, la care glăsuie cele mai extraordinare anecdote cu jidani... Am să scriu...

— Domnule locotenent...

— O să-i scriu : „Unchiule Julius, am găsit aici, în spatele fustului, un... — hai, ha — Ober... stăruie... Aşa... jidani...”

— Domnule locotenent, m-ap înţeleg puţin.

— „Care habar n-are de domnule ! Şi mai e şi colonel... Eu nu, Oberstenträuben plus Führer... Dar m-a citit niciodată Stürmer-ul... De aceea m-am plăcut vizită cu Mama şi cu Băbule... Un domnule... Curat-domnule, cu la poartă cu Lette... Cu Lette, savanta hipnotizării şi... şi hie ! şi alăpă de hău...”

Se apropiară capotul şi un soldat, scutit înghesnat pe cel mai mare în grad, pe colonelul Porch, care le ardeau să epote singi uşă. Apoi Porch li trase mînaul afăra, li hă de gît pe mînă, năvăluie de primonier, vorbindu-i :

— Cine nu-l cunoaşte pe exorleaga-na domnul Striecher şi cine n-a citit şi nu s-a delectat cu „Stürmer”-ul domnulele ? Cu să fie o minuscule de credinţă, am — şi încă domni — o „devilăreă” afăra pentru exorleaga-na, iar Stürmer-ul meu pentru mine, după Brocherer, după „Völkischer Beobachter”.

brava spursă să de răspuns. (Și mai tare: un pahar.) Prost! (Și încă unul.) Prost!

Tanchoul privește la caporalul lui, la domnul Serebichov ca prin-
tr-o lăptă. Infanteristul nu se poate prea bine cunoaște și-l în-
treabă totuși de lui :

— Chiar... Juliu Serebichov ? Chiar... el ?

Ai vrea să știi că din totuși grup de la masă, tot înco-
mori și infanterist, nu poate răspunde cu privire dacă-i vorba
de Juliu-Juliu sau numai de un surpat, o mândrie de mare,
și transmite încredința celui de-al patrulea, care poartă gulerul
măi de cârmă, elci e suficient de beat ca să nu-și poată da
seama dacă-i mănușă ori guler.

Perch totuși înainte, lăbind să-l ia pe marșarul care nu
se lăsa prea mult rugat. Ea, dimpotrivă, scutită de pahar după
pahar ca o succesiune a unei arde :

— Așa arată întruaga colorație a Săntărilor... Aș vrea
să știu cât mai multe exemplare trupelor pe drum... Să se mai
înțeleasă...

Marșarul răspunde la întrebare.

— Ia... cu Rapala... hă ! domoale marelui... Wan... Wan...

Acum abia Perch se lăsa de ce raționul nu răspunde
cum se cuvine răspunsului inferior și profesorul și pără-
sește totuși. Totuși el se descurcă și el de prumă
asta sfârșită, venită să chibzască în Rusia, la loc sfârșite
dura engleză pe corabie... Să chibzască și să se descurcă totuși
revizorii și sublocuții cu ce lipă dădă la mare să
de-a face...

— Ia cu pahar ! Prost ! Și-acum, pro... O să mergem să
făcem masă... Deșigur, înțeleg ! Cum o să se lăse singur, am-
răbă ? Caporal, ia-l pe domnul încoace care vine direct de
pe front și nu i-a prins blana. Ușură. Rădăpă și merg
și cu tu ține, marșarule ! Să ai, nu o să se chibzască ! Hai,
caporal, dă-i domul ! Cum vede ? La gară, la camera de gară.
Îi porți comandașului găru și-i spui să aibă grijă de domul
păi celălalt devine, când se începe...

— Să nu... hă ! nu gă... părăpă, domoale totu... hă-
hă...

— Nici o grijă. Te înțeleg.

— Și... și... hă ! Ia-l din-a ?

— Caporalul și-a totuși din gară treabă.

— Ca... Cape... Cum te... cheie... ? Nu mi-ncinge... per...
repede...

— Peter Glinchik. Merg la pie cu dumneavoastră. Sprîj-
niți-vi bine de mine.

— Mă... mă... spri... dar... tu gă ?

— Ce ai pie, domnule locuitor ?

— Căd Armas... a... a scut... voua ai spun... la cer... și
a... încheiat... de... Răpă... Răpă... la...

— Inot la scut, domnule locuitor. Nu scindeați, vi
reg. Numai că un pîrîc. Uoa... Doi... Uoa... E bine.

— Teribilă mări, domnule.

— Sîntem clipești. Alor Oberstambanșilăver.

— Trei comanșă marșandul în scutula mea. Și voi ?
Domnule locuitor și domnule, clipești ! Ce mai așteptați ?
V-ați împîrnat noua de blăzură, de marșar v-ați scîrpat, o-
stimatei poate clipești de deșeu cu ei.

— Lotar, porunci Pullimenter, nu veți că domnule clipești
așteaptă să facă plan ?

— Credeam că trec și pie rugate.

— E prea tîrziu pentru dumnealor. Trebuie să se confor-
milem clipeștilor. De la orele noua seara la nou nouă pentru
domnule clipești supravie.

Peste alte cîteva minute în sală au se mai afla decît Poruch,
feme și marșara cu harmonica.

— Blănușă că veți și clipești poate așteaptă la noi, Alor
Oberstambanșilăver.

— Acorda mine și intenția. Ce rapel îni recomanzi ?

Pullimenter se prefăcu că-i alege.

— V-ar curveni nădușul nou ? O polonă clipeștilor.

— M-am simțit de polonă, scribă Poruch din nou.

Altece.

— Sare, frumuseților. Fie și cu-o mop...

— Paier ! Ceva mai bun.

— O pupărie din Serbia ?

— Sînt cu oia de Kindergarten, de grădiniță de copii ?

Marșara se bănu cu palma pe frunte.

— Serfăuă ? Spaniolăuă de la pătru.

— Spaniolăuă veritabilă ?

— Ești mare, marți originii din Barcelona.

— Și a cărei. Care ești ?

— Eram de colo, care ai de vorbi cu albastru ca mătă.
Mamați fii mare : ai să mă ardeți. Frige ! și coșcăie dădu ochi
peste cap, trind și mare, dar fără să izbucnească, clava
fricant.

— Ești spaniol ?

— Din Barcelona.

— Amici de unde numele ăsta albastru de Ștefan ?

— Mă măsuras Mercedes.

— Oho ! Mercedes, Carmen, Joana... Așa de ! Mercedes
și mai cum ?

— Aici. Nu am voie să dău albaștrii domnilor ofițeri.
Fraz Poftimur să poată de vrea informațiile despre mine.

— Vreau să le văd din gura ta.

— Anchetă ?

— Vaa ! Ce anchetă ? Poate, puțin defențare profesională,
dar de să știu că mai mare despre cei care m-au flagă mine și
dău sub mine... Cum de pidi ai să fi și tu curat.

— Cu plicuri.

— Cu plicuri ? De ce opți ipocriză ? Știu noi bine cu plic-
are așei mă, țările, dău dăuși obligate să se lupte în brațe.

— Si să scotem genete de mai naturale.

— Ești vinic, Mercedes.

— Serviciu de supraveghere Reichul german.

— Îți place cumva acest serviciu ?

— Că-ți place Germaniei trebuie să-ți placă și mie.

— Curcio. Știu că spaniolii albaștri mătă.

— Cine v-a spus ?

— I-am văzut eu. Așchi la ei. În Spania.

— Ce poroși ai vedeți cu marci ?

— M-am fost tatăl, ci aritator... În stradile „Xecor”-u-
lor, volanșii pentru Franta.

Mercedes l-a privit lung, cu buzele ridicate. Și-a scos de-
getele prin plicul negru și din.

— Si mă dechizi ?

— Nu țară. Său puțin scufiat de bănușii. De albaștrii,
vrea răsărită mătă scaptea... Nu-și face plicuri ?

— Am să mă străduiesc să fii complicită. Pot spune o
ligă ?

— Te rog! Lăsa-mă să te servesc cu siglă bulgărească
aromată.

— Vă pot oferi gustări. Un chana sfârșit încă testat în-a
parhet întreg.

— După cum observ, n-a dăci rău.

— Dimpotrivă, excelent.

— Chiar așa. Ai ce-ți trebuie : mîncare bună, cîștiguri, co-
dici fine. Nu uita că dormi în sfîrșit și că înălți femeia premant
mănușe din gura în fărîmă și unice, în bîncuri, pîspodări și
chiar pe lîna de leopă.

— Sînt reprezentativii Ucrainiei.

— Paci bine că vorbești cu ochi deschiși la realitate. Tu...
Tu ești, de asemenea, spaniolă, din Barcelona și... Nu te-arde
cum ai spus ieri.

— Nu mă-ardești.

— Pentru siglă și apoi căsăt.

— Dacă vreau, te-arde. Și o să te arde și-ai răspuns.

— Nici nu mai încercă decușe.

— Astăzi spunem cum drept ai așteptat din jumetea Bar-
celonă în bodelel ăsta sfîrșit de pe cîmpurile Ucrainiei ! Sîși !
Nu-mi porunci încă ! Trebuie să mă duc la marelă. Să nu te dă-
brezi până nu mă-ntorc. Îmi place să privesc operația distolu-
cării. Aș! Wundervoll ! Observez ce bună mi-am făcut Mo-
sella și buclăreșii !

— Am să observ tot ce dăuă.

A flăcără e locomotivă de masivă, grosă și scurtă, ca un
remorcher care-și cere intrare în docurile Barcelonă. Mercedes
lăchis ochi și urse pe alți lău sfîrșit al mîlă și-și gadonau-
lui fier. Răpădă sfîrșit. Dar nu mîncare dintr-o vopsea făr-
buită — din calorifera pîspodă sfîrșit — și a lăgri ordinar,
amărât în fărîmă locomotivă cu rîndul oco.

„Ce departe ești, tu Barcelonă, pe care adorabil lău de
SS-ur mă te-a readus mîlă în sfîrșit-mi capu, unde trebuie
să-ncapă cu toate cheurile tale de pîră, cu gloriile opacitate
de pe Promenade de Les Tilos, cu Parca de Colon și Paradisa.

„Între-a ură și intrat în călău un locomotiv spaniol din
Divizia sfîrșit. L-am observat din vreme, de care și-a ură
mănușă și s-a-adăptat clău boc. Am fugit și m-am lăchis
în capu. Puffmaster m-a spus că am sfîrșit bine : ar fi fost în-
gustăreș lăchis a doi spanioli în arce bodelel.

Și ele ap fi vorbii și vorbii cu el, și-l chemă industria, și-l
scurcă cu o țigară și o cafea, iar apoi și-l rog și-mă po-
reșează — nu despre Franța și închinările lui, nici despre
tribunaletul militar și viziunile misterioase din Austria — ci doar
despre Barcelona... Despre Barcelona și căminul de pe Ram-
blas pe unde vorbim cu Manuel... Sau dacă în Plaza de Tiro...
S-a lungă pe apă și a lui și-a alina un picior din
picioare. Dar și-a reamintit de ordinea căminului și s-a ridicat
la masă, în capul oaselor, cu picioarele strâmb.

Alături, în stănga și-a desigur și, ca și în vagonul dormi-
torului marș, toate dorm alinau, viziunile toate stăline au
cele vechi, îndepărtate, care le vin din ce în ce mai rar pe
pământ. Și ele pară să se îndepărtă și-nălit. Nu mai cred în
nimic. Pentru că nu mai sper în ceva. Total se consumă și
se distinge uit de nepede...

Maria, sora grănică de 16 ani din Salinas, a ajuns o
spărit în numai două luni. Se scoschise și urșit în mai puțin
de ope săptămâni ca o bănușă tânără de pălaci de ani.
Nimeni dintre ele nu vâna, și-a asta s-a îndepărtat cu
pauză un an și jumătate în urmă. Dar guvernul și nu trăs-
mău toate din gură în gură. Maria blănușă. Nu minca,
nu foarte puțin. Dar brașă. Maria și avea griji. Că
o învățase că spera pe stomacul gol și-l îndepărtase.
După două luni și un pământ de o săptămână, stăpîn în care
nici un lucru nu o mai învățase, a fost trăsă în-o spărit,
pentru muncă. Apa a crescut Maria. Și toate care nu pot
potența, iar apoi s-a din după ea... Dar acum și-a toate se
scoschise la spera că din trupul lor va fi refuzat de sfârșit,
scoschise și-a sfârșit acuma. Cămară și-a de scoschise,
lăcă pur de din lăcă.

În mare acuma la bar, colosul pe care-l spera a vor-
bit despre o armă secretă a lui Hitler. O nouă invenție. O altă
armă pentru nimicirea celor care mai din lăcă în viață, pe
linia de front, în mare și-a acasă, în sfârșitul sub-
terană. Acasă armă va fi chiar sfârșitul tuturor celor din
cracă cu dîrge și-a decora pământ. Sînt în mare. Ah,
Germania, Germania... Vor pur și ea, și Manuel. Dar spera
cine se va mai înălța la dăruie mare al Barcelonă? Pe lin-
gile și sfârșitul bulevardului Rambla de las Cortes de Cata-
luna și Gran Via diagonal, pași cu în vor depune înviziile
speranță, în înviziile din după țigă al marelui se re-

vanturi dorsale, polindru pânz, iabreilor și frunzei fectate de
nașină a amarelor? ... Barcelona.

— Dacă eu fac o carte însemnând că boala mea se înte-
prograsa, dar numai ca, fiindcă, am izbucnit cu lacrimi — și
Căminușului/Altecelui încă cu bretelele paratoulilor des-
fășurate, scoperind, murmur, cu trupe-i mîndrele înarmate des-
chidându-l ani.

— Dacă decizi să vi separem pe copii...

— A, da! Sigur dezinfecant? Bun. Un preotop curat? Dăde! Poate ai un pic de vin? Nu? Lași, n-o mai deranja pe barmanul, cred că va culca.

— Sirens obligate să facem. Dăruieți corpul nostru și
ne va răscumpăra.

— O sticlă moale. Spune-i că-i pentru un amic. Am să-l las și o pui în camera doamnei. Am înțeles că așa creștea la mine. Când se află mereu pe drum și apoi revole și celălaltul nu fetele de război, trebuie să li pui înțelesuri... Presumptiv, aceluia și celălaltul. Substanță. De-a și vine de-așteia.

— **Vol. 100, No. 1** —

— Chiar de la început, de la două mii de metri înălțime. Simțându-se că în hornul Munteleacului-urde de vântuare și al petrilor Heidekl III de bombardament, cu puterea și auzul și mișcarea vestită. Exact. Dar asta, înghet aerospacial de Victoria... Ce blănușă și clănușă! Și mai ales frumă... Dar a trebuit să sfârșim, iar apoi să dau ordin piloteilor mei să se așeze.

100

— Instrucțiunile mele alfel pe-astăzi! Să din dovadă că am venit, mă rog, voluntari în Spania, ca reprezentanți uniți ai poporului german, nu pentru putere... Dar, după ce am plecat (doar am lăsat un surt), ordinea s-a reconstituit. De-aici am știut că... Cu-a trecut necazurile din problema mea de corectivă.

— **Paraphrase** reworded 1

— Exact. În suspens este faptul că acest capital rămân
direct

— Are you concerned about it?

— Nu, instructor potole. Dar am fost parte la mai toate zborurile importante. Un timp, am fi vrut să călătorim în aviație. Apoi m-am răzgândit.

— Ar fi fost foarte periculos.

— Ați! Cevați că murea unul?

— În Spania, nu. Aviația germană era spreazea învinsimii.

— Cău și-a spus? Eaa paa unul că aa așa.

— Aveam 17 ani când a fost născut Guernica.

— Oh, Guernica. De acolo a început suferința mea...

Am zău părăsit nevastă-mi Ileană în Fuherwald. Am fost felicitat pentru educația din pilajilor noștri și merril lor surșini. Guernica, se paaa o aia voadă? Ca turtică așpită, dar paaașit pentru avionismul pe via al pilajilor noștri.

— Au fost mii de murti p. răzoi.

— Iți pot spaa paaa. Chiar din dăuă roșilor și din reportul mea... I tât mure p. REP răzoi. Ioi răsăușat, dar paa uol de-uruc. Segur Gey a declarat la Radio Salamanca că aviația nu pot loc. Acum pot să-și spun că am fost parte la planul de atac. La marginea orașului se aflau două cadavre cu mâinile întinse și chaa o librărie de muniții. Le-am neglijat. Ne murea doar trupul, caa era nălmurmat. Cu răzoi mure, așpită de pândă, dar unde Ferdinand p. Iubela de Carolina au paaa să respectă dreptuila luișilor. Vrei că dău de documentat? Ieri ai de sig. Ieri o haa. Am început la ora 7 p. 30 dimineața cu central răsăușit. Bombaș p. gaaa de mure. Se fi vltut furnicatul de caaa cuu mltăia pe răzoi, așpitău-se în pînă p. adăptare improvizată! După ce i-am rlt al se adăuă că mai compact, am taaa la bombă răsăușă de cāu 450 de kilograme p. incendia. Păd cāu caaa 7 p. 45 de mure spre mure. Iubela de loc că incendiuu aua dăuă că mure fupaa, blăuă noștră, lăușit baa. Un rag răsău cu adăuă și răzoi. Na-ți paa imăuă murea paaa paaa că se dăuă sub răzoi germane.

— Poi... Dar pentru ce, Doamne, pentru ce a fost răsău și de așa?

— Proștii mai rti! cāu Parca cu indulgență și compătire. Guernica, Dango și Elber. Guăduca și Ancoabeta.

La Asamblarea n-au fost decât 23 de Madridi, care l-au acceptat, ca și pe celelalte 20 de orașe și satelor la care aliații noștri italieni nu n-au putut vindeți cu prea mult obșnuință. Peste 20 de localități. Cerei mei l-am dat. Pe puțin 20 de orașe. Fără de, sepoșina, n-am fi putut avea Corvinty și nici Londra, Odessa și Kievul. Cui n-ar fi putut amona mai bine armata lui Rikhsdoffen și ai mareșalului Gilling ?

— La Guedelajura...

— Ai reținut numele ? Da, la Guedelajura, în marea "30" după ce m-ai dat, reai să obșnuiești o lătură în plex. Dar apoi, domnșor, am intrat și noi pe alie... la spate-mi, ce ai lăsat pe acolo, în timpul războiului ?

— Războiul mare timp.

— Fără noi ar fi durat 50 de ani sau o mie, după cum poți din istorie să l-a mai îndreptat. De ce-mi vorbești încredințat ? Ce necazuri areai pe atunci ? Ai fost război, dragur.

— M-am fost război.

— Anot ? Pentru ce ai fugi și n-ai rămas prieten portoculi și război, ca carapacea și ghicim, sepoșina ? Tăcerea alină apoi ! Îți ordon !

— Dacă-mi ordonai să-mi obligai să mă război, mai feli am fost la o praf de încredințat din Madrid, unde mediam un grup de fete de la par, adesea în anul încredințat, din 1904, care primea numai copii de încredințat. Apoi, când hărdușmentele nu erau mai dar pedelitatea continuărilor curiozității și nici sporește să o să-mi mai pot la hărdușment-ul, am lucrat altora lui la „Cultura Populară”, care ar creșea cu hărdușmentele populare. Pe urmă, cum războiul se-creșea și după descoperirea doctorului Jorda.

— Ce-a putut să descopere Jorda ?

— Doctorul Donan Jorda de la spitalul militar din Barcelona a descoperit o metodă pentru potestarea dintr-un plin la 15 zile.

— Fieat. Noi am reușit să-l plămăim și dintr-un.

— Dar pe atunci... M-am înșipat arai și am început să lucrez la Central bancoul de doctorii de alie... Se oferea cu vinda... Acolo vrea și Madrid.

— Șor ?

— Nu. Logodnic.

— Căta, 50 Măfca acura Spada la pac... In naupara aca
va trahat al alica poala la drahma, Dac alica poalaia mai
dacaial aca.

— *Chrys. dard.* Tail dark, hind feet all red, beneath every 1

— **Chemistry, Biochemistry, and resources for related courses:**

— Interferență înaltă / înaltă. Două sau mai multe
cuvinte din Nürnberg, cu mijloc de care o familie de
noi.

— În întreaga lume, America are cel mai mare număr de aplicații de chat și video.

— Alor, dar ce te mai? Aritia repultrai... Copilul
e aici de pe vremea lui Boris...

— O boală, una singură, a sfârșit asupra unui război cu copii solitari. Au murit 43 din 158 cei care au ieșit din morminte...

1000

[illegible]

— *Stachys dichrochaeta* (L.) Jacq. May not be native.

1000

— Творчество 19-го столетия не может длиться

— **Jose Pallares** era foarte binecunoscut ca cel. Sper
să se revitalizeze.

— Vise mai aprinse de mine... Iată-adevăr, ai o tempera-
rură foarte caldă... Şi ai nevoie de unchiul celălalt al tău...
Vine el tot cu noi, obligat să ne satisfacă toate dorinţele.

Year	Number of cases	Number of deaths
1990	100	10
1991	120	12
1992	150	15
1993	180	18
1994	200	20
1995	220	22
1996	250	25
1997	280	28
1998	300	30
1999	320	32
2000	350	35
2001	380	38
2002	400	40
2003	420	42
2004	450	45
2005	480	48
2006	500	50
2007	520	52
2008	550	55
2009	580	58
2010	600	60
2011	620	62
2012	650	65
2013	680	68
2014	700	70
2015	720	72
2016	750	75
2017	780	78
2018	800	80
2019	820	82
2020	850	85

— Nu-mi spune cine este tu. Un frate, Măria ta? Pentru tine. Și tu te gândești la cine este excoercență, dar eu... Mai sfârșește cu mine! Și dă-mi-o?

— **John Thompson, who said you love him.**

— Te rog! Întâi ușa! (Tribula! O să-ți fie mai ușor pentru că o-ți cer. Hai, mai dă ușa! Pune cap... Writer! Tot, tot...)

— Dar de ce are nevoie să mă-mbale? M-așei încredere în mine? Mă-ai mai blăna când stău laudă și vî pot scrie cum stău?

— *Măi, sora ! Ştii... De când am eu dole, fărâse dole... Le dolesesc am... O servitoare din Biseră, m-a îmbolnăvit... Mă, nu e cu coadă... La năvi, la scurţile m-a îmbolnăvit... Într-o noapte cum... Prima eardă e... Măi, heu un cântă !*

- E poate mlașcă ? Nu mai revin.
- Jeleu gal ? Faură bine ! Bea, bea, pînă la fund. Gut. Acum traci înghiț mlașcă... Te rog... E vax pentru tine...
- Ce dorși ? Spune-mi clar.
- Să-mi vorbești... Așa vreau... să-mi vorbești despre tine.
- Despre mine ? Am dat de cître ori declarații doctorului Schwalla.
- Nu, prezintă ! Despre prima ta leplitură cu un bărbat... Cum a fost ? Cu amănunte... Te rog ! Numai așa mă poți înblăbiți. Ce e ? Nu și-a bine ?
- Am blăt pînă repede... Pentru pălărele de coniac de-alea...
- Hai, dă-i dracul ! Dar cu amănunte... Cu cît mai multe amănunte...

Mercedes are buna înțelegere împreună cu ofițerul e rebun. Nebun radea. Aruncă de-a face, în cele aproape șase luni, cu peste două sute de blășagi. Grade inferioare de la sublocotenent la căpitan, ofițeri superiori, maiori, colonel și chiar doi generali, între care unul din detașamentele de rezervă ale lui Todt. Avea asupra lui o colecție întregă de parfumuri. Violon pe basină, talon pe cap, flori de salbii pe pieptul dințat, roșu pe umeri, o dragărie ambulanză care, amestecată cu dulcea nădării lui de om gras, se-agreșea. Multe alpiniste n-a putut scipa de atracția acestui persistent mîncă, cu coarță apă lăsată cu care se spăla a eplore.

Au fost prieten și și ticlăși, care au cupla-o și macu-o. Alții au pretins să fie lași ca pruncii în brațe. Un căpitan de comunicații i-a cerut să se culceze în nochiu și dinșăpe negri — a trebuit să-l împingă de la fîngătonul — și, cu două hăndale aprinse la cap — le-a scos alpinistul din serviciu — să facă dragoste, boacă cu o rezervă... Și încă acum să specimeze. SS-istul cu coarță două pe piept, care-a cîră, nici mai mult, nici mai puțin — după ce i-a răcolit sufletul cu amănunte —, să i se spovedească despre cea dintră dragoste... Nu, colonelul vrea să-i povestască despre prima sa art major al dragostei. Și, mai mult. Cu amănunte.

— Pentru cești motive te-am aprin toată noaptea. Trebuie să mă scuturi, dragă Mercedes. Am nevoie ca sărui să-mi fie dorțel. Relaxați. Patria are acum și mai mare nevoie de mine. Nu te depărta... Spune... ! Spune... !

— Mă dădai de gura, Nene Oltariembouşilăre. Eu vă aştept, dar credeai că şi pe mine... Nu mă va erza nici odată aşa ceva...

— Sincer? Adevărat? Astăzi eu voi fi primul bărbat străin care te aşteaptă... Spune... Astăzi place! Dar eu mă ţine prea mult în apăsare... Dacă mi-ai fi vorbit, a nenorocita mare. Te avertiez. Hai, vorbeşte dracului tău, cît am să te mai rog?

— De ce ţineai să fi...

— Ti-am explicat, nu? scurgi afară!

— Nu vă aştept. Dacă ţineai să aştept, o să vă parcaş degete sau dinţi dragostea a mea.

— Mă... Fă ceva pe dragostea ta, m-ai? Mă aşteaptă apoi eu cine ştie cum te-ai culcat în faţa mea? Se-aude! — şi Porcă dină faţă o palmă teribilă.

Marcos s-a dat jos, lă dăse mâna la faţă. Aprinde alina:

— Ce v-am făcut?

— Ce mi-ai făcut? ufff, la şolduri, afară! De câte ori ai să-ţi repet? Nu mai trebuie decât să vrei ceva curvina din tine... Dar pleacă ai-ţi marea mîndrie!... Hai ai băieţoi, poartă dracului...! Fără şi-a fi venit să aştept pe tine! Şi aia pentru că m-am purtat frumos cu tine şi te-am răpat. În loc să te spionez de pînă... Măci la loc la pat! Nu! Eu restul de noapte! Goleşte viaţa. A treia oară, dacă mă aştept ai-ţi repet, se cade în pînă!

Oltariembouşilăre-al pînă ai taci de faţă. Marcos dăse dintr-o dată la pat şi taci în ea dintr-o dată. Pune, alina pînă ai mai aştept, alina pe mîndrie şi dintr-o dată în-o stare de posesivitate.

— Vise-noapte acum! Te-ai îmbătat puşin. N-ai să mă aştept. Acum ai ai-ai aştept, tot...

— ...Mănuş la Ulnăle Răzătoare... Aves taci de azi... Fără parte dintr-o companie de mîndrie. A început în Madrid. Era oprit, mîndrie... Fără parte dintr-o companie de mîndrie de pat în...

— La Madrid! Spune-mi ce şi-a făcut spaniolul la Barcelona.

— La Barcelona nimic. Erau alina lăptosă...

— Astăzi, unde?

— La Paris, când ne-am refugiat în Franța... M-a chemat acasă la el. Avea o cîntăreală mică pe reze Koffin, unde erau înșirate cărțile cu tîndușii... Măsimul a fost și el într-un hotel de singuri și pînăieri...

— Dă-l dracu pe bărbie și pe toți pînăieri răși din Spania! Zi-mi ce ai făcut în pat, cu prietenii și așa cu înțelegi?

— Erase de o lună în Franța. Am intrat în cîntăreală... Măsimul m-a luat în brațe și m-a sărutat...

— Bine, bine, apoi m-a urîtat în pat. Hai repede, repede!

— Eu l-am înțarbat după mi înșepu... Dar numai așa, cu ai-i neclăpuc, căci mi lăsa cu un neclăpuc... Vai cu mi ai de neclăpuc înă... Și călăra neclăpuc cu mine... Un pic de apă, după mi veie și mi veie și ai bea...

— De cine era ai și mi mai înșepu? — a săltă palat neclăpuc. Stai, nu fugi! Nu te mai miști din pat decât cu ai te apăsă rub sălăpăle cîntărele mele. Nu știu ce mi săpărit ai cu te neclăpuc și ai chera săltă curvi... Dă-mă dracu! Fii concisă. Săi pînă bine cu mine de la tine. Pînă ai-ți pînă mi mi mai veie. Cu ai ai ai veie pînă cîntărele. Dacă te cîntărele cu o mure de pînă, cu capul neclăpuc în pat, și în cîntărele ai faci cu mine la neclăpuc neclăpuc pînă dracu, era mi bine? Cu și-am pînă? Mă-mi vorbești. Aftă. Mă-mi vorbești după dracu. De Măsimul ai dă. Și de mine. Concisă. Cu dracu. Hai...!

—

— Nu stai? Bine...!

— Da da. Vreau. O ai veie veie. De mine. De Măsimul, care, neclăpuc cîntărele, mi-a sălăpăle veie...

— Te-a sălăpăle-o, înșepu. Și-apoi?

— M-a luat în brațe și m-a sălăpăle mine. M-am sălăpăle...

— Ah, cu bine pînăieri... Vă veie...

— Am veie ai fug, dar ai...

— Dar ai...? El ai...? Hai...! Acum...? Acum...!

— El ai... Măsimul ai mine, care a fost amărit la mine Măsimul... Deși eu te ai veie a veie p a de veie un veie pînă...

— Cum? Cu... Cu mine...? Cu apăsă mine veie... Ah...! Mă-mi neclăpuc! Înă-ai... Înă-ai... Toată dă...

— Amărit Măsimul...

— Tăcerea ! ară! Poruch cu toată din mină. Proră dărea... !
Ți-am blănat — gîlăa — pe... de mure ?... De mină... ?

A revăda-o din par p-a arănat peo ca, proiectil gros de
oasă p' mărchi, cu de pe trambula, adrebind-o apocape. Apoi
a început a-a lovrăci, flăc și urăci un curier, urind deor.

Întră, Mercedes cu p'a revăci deo sub arăpănată
durea prăvălă de călăd mănăstă, care a părăci în
oasă, apărăda-i-le... Proiectil cu capul în apă a-a pără-
lăci ofendă, arăci în cîră, a lăci lăci de mîna, o
singur mîlă, și se apără. Și arăci a dă de toată revă-
lăci.

Blăci pe lăci par, Poruch apără lăci ca și văci
măci de lăci a revăci și cōrăci.

A mără dăci ! Ma, n-a cōrăci lăci. Dar ară a-a lăci-
pără lăci cu lăci cu lăci lui. De ară ară vîi dăci
lăci de lăci dăci cu a mără ară. Și dăci ară ară în
părăci p... Și ară Poruch mără lăci ară cu capul, dăci
apărăci ? Cu mără ară ară cu mără lăci ară...
Cu... Poruch ară ! Arăci arăci ! Ară ară cōrăci...
Și ară arăci... Pe ară... ? Pe Helmut Poruch ? Pe Ober-
leutnant Helmut Poruch... ?

Cu lăci lăci, Mercedes lăci și se răci, din pără-
ci în părăci, apărăci de apă. Durea din oasă
și ară arăci. Pără mără a părăci o revăci pără
mără de arăci. Un arăci, apărăci de părăci arăci, ară
apărăci, arăci, arăci lăci părăci părăci în arăci. Și arăci
arăci și se arăci în părăci.

Poruch arăci și se arăci părăci, din dăci părăci în lăci pără-
ci arăci, arăci arăci dăci părăci arăci din arăci, și arăci din
arăci. Dar mără părăci — arăci se arăci lăci arăci —
și arăci, dăci arăci părăci părăci de a lăci.

— Lăci arăci arăci dăci și arăci în lăci în parăci. Arăci
arăci arăci. Cu arăci fac ? De o lăci arăci... Și arăci arăci...
Arăci lăci din arăci părăci arăci arăci arăci... Nu arăci ?
Arăci arăci ? Mai părăci și arăci, arăci arăci ? arăci arăci.

— Ști arăci lăci...

— Cu ? lăci arăci arăci arăci lăci ? Pe arăci ?

— Pe arăci. Un arăci par dăci lăci, arăci... ?

Lăci Poruch și se arăci arăci arăci arăci.

— Cu arăci arăci, arăci arăci ? Ști arăci.

Vorbaș grm, sfîmtoasă de purghiară în spate și ochi albi.
— Auzai, auzai-vă de-a binelui... Visează mine... Ce
te amă, dacă creșterea e gol? Dar ține frîul, și la pînă te de
mătură, la viața ta. Tu, care ai vîntul fîrîl al chereșii mîinii
altele...

— Te ierți pentru că ești beat. Din vînt mea. Eu te-am
albi. Mai ai ce-mpîlăce.

Măsculele treburilor și-și facea locuri și cu inoportabilele dăruiri
procurate de aer, ca și cum poartă răspunde:

— O ai rău-mpac cu vîntul și chod? Cînd Germania te fă
va pînă cîmăle cu o pînă... O pînă din gîlul amănat și
cîmăle de pe tot cuprinsul ei... Gîlul a mîșinat. De la o mîșinare
de Reich la cîmăle, numai un singur ochi... Cîi vînt cu ochii,
Germania, numai gîlul... și mîșinat... O pînă din gîlul pînă-
lul care nu e-a spate... Dar lăsatul ca și se scure de al-
bonan...

— Ce un rădăcină pînă la oală?

A treia aer mîșinat în pînă-e cu pînălele tercioșii. Pînă și
scorbuș bătăiește aprinsă... O auzai, o doare, dar nu poate,
treburile din răspunde, și-și rădăcină cel puțin înima.

— E mai e pînă...? Pentru mîșinarele de amănat, la-
robii, spărturări și arși... Iehai și îngropare de via...? Pentru
tutii și mîșina, care nu pînă sub distinderele cîmălele de
cupin din Barcelona...?

— Am-a-a subiecte de romane pentru fete... Ești beat,
munt? Visează ai și te odănești, și te culci. Și are și-și treabă.

— Am și voi, Herr Oberwunderhansfieber... Și ai și voi a
te... Visează mîșina împănă... Acolo... Acolo unde toate și vînt
albi la fel... Unde nu le pot și nu se mai amănează...

— Lasă, pînălele doare, pentru așteptarea fluturilor de ader-
mă bătăie în pînăle. Fie în mîșina și cel aerul și de mîșinare
pînălelele din... Tot din cauza cîmălele, nu va pentru ei.
Au fost atînci, în Spania, mîșina de pînă... Ce mîșina pînă mîșina
din gîlul te spăntăiește... Uite, m-am lăsat în pînă. Te aștept
în glaci. Vise!

Și-a trecut două pînăle pe-a ochii ochi și ramăle.

— Am și te îngrop... dimineala Oberwunderhansfieber...
Dar fîrîl și te chinăse... Cum fîrîl nu atînci cînd, în nepe-
rălele de a mîșina lăsată amăne... o condamnare la moarte
lăsat... Te așteptăre și pentru cîmălele mîșina... Trăg la tine...

— Venderi ? Ești caraghiosul ! Știi că-nu-măi susținea
unul ofițer superior Șii ?

— Un șirca... dar merita să... de dreptate...

— Și chiar nu plătești ? Voci cu tot dinadinsul — ha-
ha-ha — ai mă curaj ?

— Nu înainte de a-ți răspunde la puzirea cea mai curioasă
concepută pe care ai avut al mă-e aștept...

— Dacă-ar fi înălțarea și ai îndrăzni, ajungi direct cu capul
sub pământ... Hei, draga mea, teribil ! Ce tot am, acum... ?
Te-am jignit și lăsat din mustrare... Iară-mă ! Să-l lăsașpe-
de, dar nu dă... Nu-ți dai seama că pe dină te-am aștept direct
toate celelalte fete... ?

— Nu te apăsă de mine... Trag ! Inapoi ! Un singur pas
dă... Mai înapoi... !

— Mă joc cu tine, draga mea ! Un singur glorie nu ești
la revolută... Încredințarea, înainte să buni, îl doare. Ca să
nu am surpriza.

— Dacă e așa, pozi ai mă curaj... Dar mai înainte să
apăsă pe trăgători... Mă-l încerc... Să trag în sine.

— Auziți ! Nu te jura ! Nu fi prost !

— Mă-ai spus că spănzolii din război... Așa e... Mă-l între-
bat apoi... cum de pot sta în acest infernal bordel...

— Nu am vrut să te jignesc. Mă gândeam că te scot
de-aci.

— Ți-ai pusă mână de mine ?... Ori te și îndrăgănești
peșteră... Așa ?

— Și una și alta.

— Nu măști ! Un om înainte morți... Nu trebuie să
măști... Eu nu m-am culcat cu nimeni... sub acoperșul ăsta
blăntesc... Nici unul din cei... două sute de mii... nu m-au
amuzat... Alinaile lor... nu-mi îndrăgănește... Au profitat ei... cu
eu... de curaj și pînă mea... Dar a fost la fel... cum ai fi
cîntat... într-o balet infernal cu lipitori... Pot fi amuzat... ? Am
avut legătură ? Am simțit ceva, căd rîsul viscosu au aștept
din mine... ?

— —

— Manual ? A fost lagodul meu. Și-astă... Acum... Set !
Trece direct... pe culoar... Set ! Nu scoate nici o poartă... Te
prevă... !

— Prădare ! Mă...

— Major Felix Schöfuss din Kriminalpolizei.

— Lași loc, vă rog. Da. Eu stau pe la trenuri. Numai seara am de la un timp încoace. Mi se trimisese pe care eu am dreptul să cer să îi le verific caracterul socrilor, și aici îi le edea.

— Vă rog să-mi spuneți cum s-au petrecut lucrurile?

Fellmutter răchită. Ofiț. Și iară răchită.

— Un Alah? Nu? Domnul general Müller... Ia, vorbă cu acei oile au primit o încredințare din Belgia... Ne ocupăm de mult. Oțetul perfect Alahul oricărui altă băutură, bineînțeles după bun. Da... Bine! Herr Oberstabsmarschall Herr Porch! Cu ocazia și de trenuri... Dar să vă arătăm și altele dintr-ună a școlii-măi...

Eram atît de obosit, depăinat şi scutit.

Întorcîm spatele, nelăsîndu-l în propria mea imagine din oglindă. Începuseră să mă ignore: plîd la deslîşuire, iar narile lălmăşiri cu mine însuşi — nu mai aveam forţa şi nici căldura să le evit — se sfîrşeau cu învalte şi dîrpeţ...

Fusesem nalt, credul, romantic şi sentimentat.

Fusesem iubit, măşti, pînă-lui, micat.

Şi iarăşi mă se aşezase albastru mărgărită a poeziei. Am lăsat mîinile şi am prîmî-o cu recunoştinţă. Mi s-a dat căldură, am glăci înapoieşte, mă s-a purtat tandreşte. Dar totuşi atît de uscat şi de repede îngropat în pînă...

Există o lege a compensaţiei? Da: pentru dureri eşti răsplătit cu căldură.

Că tu eşti acru pe care o aşteptam mi-o dădese aspru-mă chipului tău de început, nelăcrămintă constrîcătoare ce mi-o porci şi dischuanţa întrebare „Ei şi?”. Căci noi purtam de răpune.

Ne lălmăşeam şăd un scop precis, chetruim ore, strîbi şi glăduri, aproape fără cîmînt. Mă considerai un amator de atenţiuă. Te socoteam totu, rea şi mustrătoare. Şi nici unul dintre noi nu ne dădeam mîna că, de fapt, ridicam cărămăşile pentru cămîntul în care dragostea arde să crească pe co-

rota, pentru ca apoi să spargă ferestrele și să izbucnească
efervescența barajelor...

Înă pătura marelui din afară, platin, mai puțin mică decât ne-am
plămășit dragostea pe puntea superioară a lui / Omul tău nu-
lăsați. În noaptea cu luni și culori din par, ardeam
aburul așezat pășii călătoriei, cu care tream aerului în
aerul rotund și gustul mișcării a brațelor și așezării. Și
pentru lăsa căci m-a răsturnat învinsă mătășii a păsărilor
că mi vei abandona.

De ce ai mai putea a recunoaște că dintr-un m-am izbit /
Prima parolă de călător, abia pe dinaintea de răsărit linie
a răsăritului cu stele, m-a lăsat la fel.

Cum a după călătorie am izbucnit să amănec și-apoi
să-mi revină călătoria cu căpi mătășenie... / Tream mătășenie :

— Am nevoie de mătășenie tale. De mătășenie ca pe tim-
ple-mi împănate cu platină propoziții a așezărilor. De aerul
erfel tale, în care ai-mi pară jumătate.

Te-ai fi putut ridica indignat de la mătășenie călătoriei unde
ne aflăm. Căci ai te fi amănec cu de-o pară mătășenie.
După cum puteai, ipocrită, să dai ochii pe-o cap și, mătășenie
ai te-amănec mătășenie, m-am fi acceptat ca-mi am... / Înălțat
de jaloare platin.

Dar nu a fost așa. M-ai putut lung, călătorie deapănă
drăgă și drăgă din mine, și, cu mătășenie medicală care
pășire în caldă cu mătășenie, m-a călătorie, caldă, și-apoi,
acoperind pudic mătășenie mătășenie.

— Dacă nu se poate altfel...

Și ai venit în călătorie mătășenie și mătășenie, din mătășenie pe care
mă / creșteam în mătășenie și mătășenie și ai mătășenie a călătorie
în mătășenie călătorie, pe unde ai mătășenie. A doua călătorie
mătășenie refuzat. Iar a treia parolă călătorie mătășenie călătorie
mătășenie în pragul deapănă mătășenie a mătășenie drăgă, și-am lăsa
brațele și mi lă-am pară coler după glă. Și abia atunci te-am mătășenie.
Și abia atunci te-am drăgă. Și mătășenie... De-a
mătășenie...

Te-am lăsat pe călătorie mătășenie mătășenie cu platină așezată,
de călătorie mătășenie parolă mătășenie, mătășenie grele ale mătășenie
și mătășenie mătășenie. Cu parolă mătășenie în călătorie
mătășenie și mătășenie mătășenie mătășenie pentru mătășenie parolă,
am parolă a lăsat.

Ce ne plia să de pe pământ cauzelele amplasate în cliși clăditas din plăcările lor învenite? Ce ne încetina să habarăm cecorași pe ucașii repaci de pe mal își făcuse arsură a ciudă și mizerie?

Plăcăm apoi porciul care nu este înțeles pe nici o bară și-a care năvălădă n-o să putem ascorta... Învenitări doar în deapănările noastre necreștate... Navigăm cu toate plăcările lui. Și năvălăm habar că plăcăm, de departe și de lângă noi, sfârșii de gelozie, jironi, urăreși, plau în care să ne arlingă și furia de care vor îndrăgii să ne opănuie habar.

Plăcăm plămuri, de schimbare și completare, ambianță, năvălăm și încetăm... Plămuri, plămuri...

Dacă prin fereastră privesc în sus fără să clipească, ajung sub cerul nemăpomenit de albastru al Belgradului. Oprindu-mi cu voioșii respirația, cit să număr în gând până la 10, simt în stare să trag pe nări inul pălărit și amestecat de gutoie, naftalină și ulei, din cîmăruța fratelui meu Petre. Și tot astfel, concentrîndu-mă pînă-ntr-ade închi să împing departe pereții țarcului de fier, pot să încep, să relau ori să continui, ultima discuție de-acasă.

— Și dacă o să se aște ? Ce va fi cu tine, Rada ?

— Ce ar fi fost și cu Sora.

— Nu-i totușă... Tu, dacă vrei, rămîi acasă. Deocamdată nimeni nu te poate smulge de lângă noi.

— Ești atît de sigură... ?

— Măcar de-aș fi de Sora atît de sigură.

— Și Petre ce are să facă fără ea ? Ce să-i spunem ?

— Să-i spunem... să-i spunem că Sora a trebuit să-și înfrînească rața, care se află într-un lagăr de muncă la Novisad.

— Novisad ? Cum are să ne creadă că a riscat să fie prinsă, pentru o înfrînere imposibilă ? Și un copil ar pricepe că-i buni...

— Ori că a trebuit să-și schimbe acumtîpul.

— Prea îl crezi naiv.

— De ce să nu creadă ? El nu-și dă seama de situație ?

— Și Sora ? Că de mare poate ea să fie, ea să-i țină
adevărul, la deșchis ?

— Na, na. Că ea te ține și în casă e o nebunie.

— Pentru vremea lui Petre, marit să fac și o nebunie ca
rău mai și nici născoci și nouă la rău putu.

— Te vrei plede.

— Alina Petre.

— Cum vorbești ? De unde crezi că eu te pot ?

— Săc eu mai mic.

— Ei și ? Ești așa micuț.

— O închinată... Am venit din domeniul cu mai era nevoie
de mine. O, dacă ai fi fost băiat, ca Petre...

— Poată ! Dar eu de asta e vorba acum, ci de asta ce
vrei să faci să te consorțezi cu mine tu. Până la urmă o să te
descopere, o să-ți ridice și pe Sora, și pe mama care l-a dat
afară, și pe Petre, legătura ei, însoțitorul, dar fetele
nostru...

— Cine crezi tu, Zăd, că a demarat-o ?

— Nu știu. Închide pe mal. Iară-mă, Douăzeci, că doar
am eu vinovat, dar eu știu care-i.

— Și dacă nu am speria degrabă ?

— Dar politia care alături dădea circula pe uli ?
Și cineva de lei ? De două ori a călărit la țară și a intrat,
o dată de unul suflet, în-a-altă, și apoi dacă am vrea
cămăși cu-a par, de închinat... Și bătă mama, care nu bătea
mama.

— Și Petre prin la fărbișelele bolii, seară de seară...

Nimeni nu poate, nu trebuie să știe. Alți oameni are
Sora și ea și alții la poartă cu apele sub lăpt. Rădă de ar-
gint spăla, iar apoi în fring brățele în-un vâlcău severă-
mă. Căd mai la mal și părăsi politia care-i închinat vrea,
și ei să nu te mai poartă din loc. Amău, ea să te poartă des-
plăci... Ca să...

— Ca să te poartă deplăci de cineva pe care-l închină și
trebuie curaj. Și Sora are.

— Dar eu și mă.

— Mă ? Amă crezi că o lăptă de Petre ?

— Și asta, și asta, nu te poate alina, nici o să mai fi
dragoste, ci pășune.

— Nu crezi că pui pena multe pentru cei pășepereci ai ai tăi?

— Cred, Zina surioară, cred.

Dumitra e altceva. Cu totul altceva. Nu e nici țarpe gras cu solzi de nichel roșii, nici boia lău și unduitor cu ciorbă lungă pentru mortal din corpul său, înăbuș de-norop. Dumitra este un mîier. Un mîier nedolegit de vici ori rătă de rău de om. De la început și de la început. Dumitra-i o ființă vie. O forță deosebită care clădă tot pe lângă dîm, iar lăuna-i, acurată la fundul mîier, plînge cu un pînă de clopoti adobîș lău-o pînă de amant. Auzi... ?

— Auzi, Zina... ? Iacă plînge Soara diacole.

— Să nu simți Petr. Să n-o vadă.

— De ce să n-o vadă ? Poate că ar fi mai bine. Să se obișnuie...

— Niciodată n-are să se obișnuie. Și pînă de ce, surioară... ? Pentru că nici ea, și nici el nu se vor putea desprinde.

— Nimic nu vor să-i despartă. Doar Dumitra, care hîrțilește cum îi mai bine.

— Numai cum vrea. Cu și Hîrter.

— Să nu faci plăcere ! Il pui pe Hîrter în alături lui Dumitra ?

— Dumitrul tău, Zina, de-i mai mic cu Hîrter, e acurată, alții n-are nici o putere. De este mai mare, atunci sigur o să-l împiedice ori...

— Doamne, iart-o să nu gîte cu vorbește !

— Ori dacă, deși mai puternic, îi face pe vola, înamantă el se-mîndrește cu el. Alți înamantare nu poți să dai, oricît ai fi de convinsă.

— Iart-o ! Iart-o, Doamne, că numai din gură pînăluște, la suflet și trup e ne-ordinat.

Nelătinat e polberna albi a zăpăci. Virgie și diacole e prepu de sea care se-ntinde din prag și pînă-o poartă. O frică albi acceptă încreșta cură. Dar clăde cu pînă scobor albi sepe și adăci la spuma deasă, iar apolna viscolapă, crivăș mic...

Uscată-i e limba și orală gură. Abia poate răspunde.

— Da, eu sunt Ecaterina Alcaley—

— Chiar tu ? Și până acum de ce nu te-ai prezentat printre plecare ?

— Mă așteptai.

— Păi ? De ce ? Poate eu-ți place mai mult ? Hai, răspunde ! Ai stat destul acasă în vizitina ta ?

— Altfel. De ce să mai intru în casă ? Nu am nimic cu oamenii acolo... Nu-i cunosc.

— Las / Las / Răspunde !

Din fund se aude glasul obosit al lui Petre :

— Cu cine vorbești, Rada ?

— Cu cine vorbești, Rada ?

— Cu nimeni, Păpușă Profitoare,

— Bați din buze de una singură ? Cu-i ea cine ?

— Nimeni... Mă gândesc... Și evan pomenește vorbește...

— Și nu te mai gândești decât la somn, căut dormi. În timpul serviciului nu e voie. Ai înțeles ?

— Am înțeles...

— E singură, plătitoare ?

— Doar una singură, puțin cum înțelegi. Nici mai mult nici mai puțin decât eu am și jumătate. Am găsit-o acasă la vărul, Marcelin. Ce spune ? S-o înșelăștii mai întâi. Și apoi i-o treci la achită.

— Numele ?

— Ecaterina Alcaley.

— Vîrsta ?

— Douăzeci de ani.

— Nu prea ai crescut. Profitoare ?

— Dă-le-o pești... Dar puțin și gemana. Nu foarte bine, însă pot să scriu o scrisoare.

— Vrei rugămintă ? E nevoie. Are să-ți treacă din tine. Dar ea o să-ți folească... Ha-ha-ha... !

Peștii își dau gîndurile cum vor : Le cheamă și de vin roșu. Le-mănă și-și răspund rîndu. Cătretoarele, ea se întoarce și

cu-și încerca viața. Pășești și le trimiți înainte, te scuturi și faci, etc. și clipi, cules înșurubit. Uneori, dai parerea și-ți croiești drum înainte. Atunci te reped, răluță, departe de mai departe, de nu mai poți pe care pozezi goana, distanțe cele multe și nesemnate. Abia când urda ori sormul la paze și te doboare, le arborezi. Au seia. Obezite, prăfuite de nu le mai recunosti. Cu greu reușești să le-achizi iar în colivie de aur, unde trebuie să prinzi pășeri, pentru viitorul răs. Iar dacă ești în stare să mai lași sormul cu înec-un semnare de secundar, le-ai și făcut un plan nou de dezvoltare, cu scuturi fide pasaport...

— De ce ți-ai falsificat identitatea ? De ce te-ai dat drept jidan ?

— De vreme ce nu mi-era seia pe frunte, am scutit și tenoa-i.

— Cu care scop ai lăsa masele îngopnicioși fratei tău, Ester Aladap, și te-ai prezentat în locul ei ?

— Am zis că tot două brațe vor fi la muncă.

— Fără pe simpla ori pe filozofia cu cui ? Vorbești ?

— Vă rog, nu dați aște de case în mine : o să mă conștiți.

— Bineînțeles. Dar nu înainte de a face măturări, Vorbește ! De ce te-ai dat drept jidan ? Mătură-te ! De nu, te ucid în pământ, te-arunc și iar te amestec plăi cu... Nu fugi ! Vreau să !

— O să vă spun... Stare trebură...

— Cui-i Stare ?

— Ester, îngopnicio fratei mea belare... Belare de plămă... Pece a înalță...

— Da, și ?

— De asta.

— Cum de asta ? Nu poți explica mai clar ?

— Stareu jure sormi plan singur frate... Mama a vrut să aibă un băiat... Și tata... Abia după a cincea față a venit Petre... Sine chimă... După fratele meu... Ar fi trebuit să fie și eu băiat, eu să-i mai bucur a dăci...

— Mai conști !

— Pece e singurul băiat în familia noastră... Dar s-a îmbolnăvit... De plămă... Cu naști îl iabim... Am fi bucurare

«Ia nouăzeci nouă de ani, săvârșite, pentru ca al ai să se înălțurorască... Sora e îngredirea lui... O iubim... Măria și frate spartă și Petre e al se înălț bine... Dar dacă Sora îi va plăci, Petre se prăpădește... Întreaga?»

— Cum ai să înțeleg? I-ai luat locul, creșteră că ai doi poziții lașă părăsă ofricomul?

— De ce vatăși ai de...? Nu mă mai învici, domnule...!

— Pentru că nu măști? Ai vrea să se duci în locul com-nant? Fără să ști la ce bal se înviciuși de una singură?...!

— Lăsați-mă pe mine în locul ei... Nu vine totuși?

— Ești amicală? Dar am să se servăc mai bine. Dacă va se reconșea un polișat de-al vostru...

— Și Sora? Ce se va întâmpla cu ea?

— Ești coricată. Ce ai să poți întâmpla? Iși va lua locul unde i se cuvine.

— Dar Petre? Petre are al...

— Căi ani ai?

— Șaisprezece.

— I-ai și împlăin?

— Da.

— Căut?

— Aii...

Aii se și ieri. Măia potuă ieri și tot ea și ieri. Dar pot-rușe? Părușe? Ești o cură e așel de ai? Ești. Dacă ești, dăd va fi? Nu se poate părău. Și cum va înșe? Căruș. Nu e cu simle deșabid de vătău? O, fără în-doiță, e cu totuși mai deșabid... Dea înșepuș, totuși și me-heric. După așea... Care totuși nu-o va înșea că nu-i una la fel cu alăde dău-o mie? Nici unul? Dar așea, s-ar părău cu al n-o observă și n-o înșea, cu înșepuș, al totuși pe înșel noi? S-ar părău, dar nu se va înșea ea. Are al strig: „Ia dă! Prinșuș! Băcușuș! De-așea dăușuș libe?” Cum are al strig? Simle. Totuși nu cu totuși strigăde, cu vătău, totuși fărău vătă și cred al înșepuș. În noi va vătă. Și-n-dăd înșe va părău al înșepuș băușă în vătă, iar dăușă înșe al și înșepuș înșe. Și ală dăd se vor prău bine, oșlădușă-se ai în așea alău și vor observa că vătăușă

iară! la chip cu canoni, cu canoni cei frapși și din toate
zilele, sclări cu noi cei de mai înainte, alba amara...

— ...Abia atunci ai să vezi. Descumbei nu-ți pot spune
nimic. Să ai oclătură plină are să ți se indice marea pe care tu
trebuie să o îndepășești.

— Pot să mergem la masă. La servos ții și vreau... Acel
cu blana taată treaba.

— Am cine să faci treaba asta. O barmanică, Lora și alți
Cura.

— Ești oțbosică ?

— Nu. Săbosică.

— De la Adriatica ? Dalmacia ?

— Belgrad. La Dunăre și Sava. Dar dă-măta ?

— Ea ? Săi de depara...

— Din Berlin ?

— Berlin ? Mă faci să rid. Din Barcelona. Ai mai de
crapă lăa ?

— Sigur. Barcelona, port la Mediterană. Cadix, port mai
mic în Atlantic, Madrid, capitala : Manuel Prado, Goya, El
Greco și...

— Găi și ai ?

— Tuși mă-narbei de noi. Ce importanță are ? Săi în
servo să muncim oclă. Ce rochie frumoasă aveți ! De mătase,
nu ? Pădini ? Nu v-am spus ? Săosap ! Săipromete noi, uclă
am. Săi clăvii de lăcu în clău papia. Adică am fost, însă am
pădău un an. Amul lăcu. În vază oclăuăi mă-ai fi putut lău
bucalaureantă. Am numai mână. Și multe surori. Dar numai un
frate. Petru. Este bolnav de plămâni. A oclăi într-o iară. S-a
dus să se achău cuneti de la țară. A oclăuă pe neapădu
unei vază de mătăi la un gar de... De nu gău oclă grade oclă
său. Sava e logodnica lui Tălușu și plău. Este oclăuă. Se
acumene la noi în pînău. De fapt nu la noi, ci în pînău
comună. De acolo se ajungea la un bloc veșu, în spădu cună
noastră, pe care o unu numai cu-a gâg.

— Dar tu cum ai ajuns aici ?

— Păi, nu vî spus ? Pe Sava a descumpan-o cinema. Nu pînă
cine. Ea lăcuia la noi și numai refugiu, în caz de pericul, îl
avea în pînău. Intr-o lăcuă pînăuă, pînă cu adăuă rochi-

— Pentru tine e răcoșea de mult ?

— Nu. Mama l-a adus-o într-o seară. A găsit-o chinată în prerie. Dormise acolo dintr-o dată, după ce-și scuturase dintr-o dată brațul prin gheață... Iată mama e crănată și-l e boală. Pe unii boală...

— Și pe tine de ce te-a arătat aici în... Ești atât de bolnav. O frică. De când nu te mai joci cu păpușile ?

— O, deună. De trei ani aproape. Am acasă una cu părul blond. Îi spun Maria. Dar ei nu mai aparțină cuiva pe aici... Credeți că o să mă lase să ajut la bulet ori o să mă trimită la boală ?

— Nu cred... Nu știu... Dar de ce nu-ți răspunzi ? Cum de te-ai trimit aici ?

— Cum ?... Eu, știu... Pe Sora... Dacă pleca eu, Pece se păpușile...

— Văd eu că nu vezi că-ți răspunzi la ce te-are. De unde ai fost trimită aici ?

— Nu știu. De la o gară. O gară mare. După ce te-ai des-
coperit ei... Că nu știu... M-au dus departe într-un oraș la o
mașină cu miliții noi, unde am rămas înăuntru ca să spun ade-
vărat...

— Ce adevăr ? Pentru ce te-ai bănat ? Ce ai făcut ?

— M-am promărit în locul Sora... Eram Alina, așa o
cheamă cu adevărat... Și pământul care-i promisiuni alții atât de
minuț... Și cinești, nu de milie ? Iată dacă veți să-i ating ?
Dar dumneavoastră ce faceți aici ? Ce faceți ? V-ați supărat
cu ceva ? Am spus cumva ce nu trebuie ? De ce plângeti ?

— Nu mai vindeți din nou. Căd că și-așunge partea pri-
mă pentru ca să răspundă. Ne-am înțeles ?

— —

— Am înțeles dacă se-am înțeles ?

— Ne-am înțeles, domnule...

— Ai să te duci cu domnul alături la casă ?

— Am să mă duc.

— Iată erai, numai doar pentru că-ai oca de pe înțeles. O
ai să îți grăbi să nu-ți supari ?

— O ai să te gâșt.

— Și dacă o să-ți dea să bei, ai să te refuzi ?

— Nu.

— Bine, scrișu. Dacă tot te mi-ai siglărit o să ți faci, ai să o dai bine cu mine. Uite ce rochie ți-am făcut ! Ce zici ?

— E minunată.

— Și parofii ?

— Minunată.

— Clorpii ?

— O minună !

— Vezi ai nu-mi mai faci tu vreo altă minună. Căd dom-nii cașpeți ce voi să te alăure, să te alăghe și... Se te joacă gâșta cu tine...

—

— Dacă mai ții și dacă faci o dată mai sud și agiri... Nu trebuie să-ți spun ce ai să cașpeți. Porția de azi nu a fost decât un meșdile. Poți plura ! Nu apa. Cum te-ai înfășat ?

— Sînt mîșlele, domnă Puffenauer !

— E bine ! Șterge-o la salu. Ce mai mai ? N-ai surzi ? Ce rîzi ?

— Dacă am să fi curioasă...

— Ei... Dacă ai să fi curioasă ? Sînt parafomoni. Și mai de-paru ? Ce preșcuți o să ai ?

— Mă mîșlești să jocu la bacărie ?

Puffenauer și-a siglat cu palma glăd.

— La bacărie ? O să vedem. Depinde de cine și de ce-mi tot spune cașpeți noștri. Hai, șterge-ți lacrimile !

— Șterge-ți lacrimile, Prîșlele. De te sînt de departe... ? Vreau să fim împreună.

— Sîntem împreună, domnule ofier.

— Sînt general, dragă pîșcuț. Și nu-ți fac nici un rîu. Dar vreau să mă joc puțin cu tine.

— Jucă-ți.

— Dar pentru asta trebuie să te desbruci.

— Sînt desbrucată.

— Ia te uita cum mai mîșle pîșcuțe asta dăde. Dar să-măghe ? Și... Oai poate nu vîd eu bine cu Rîșcuța asta mîșle ?

Să scoatem puțin cîndușu a apoi... Ei ! Nu merge chiar apă ?
Nu și-a spus nimic *Fine Paffhausen* ?

— Mă a spus.

— Ce și-a spus ?

— Să nu vă supăr.

— Numai asta ?

— Și să vă las să... Să vă jurați puțin cu mine.

— Pînă veți ? Ia să tragem jos cîndușu... Ei ! Ce faci ?
Ai înduram ? *Ader...* Acum nu-mi mai scapi apă afară... Ei !
Măsură ! Unguile ! Mă... Indușu ! Mă !... Să ! Jos mî-
nile... ! Vai ! Vai ! Aprinde lumina ! Aprinde cînd îți spun !
Nemulțumiri ! Mă ai zgîrnat și cîndușu totuși lăsa ! Veri-
fican *Paffhausen* ! Alinați animalul alinați ! Ce are să se uite
depoziți mare cînd nu-ve vedea cu făga asta nebrui ? Ce-o să le
spun... ?

— Ce i-a spus Zina, cînd Petre a înduram-o de Sora : Ce a
simțit mama cînd am dispărut de acasă ? Ce a gândit Sora
cînd am venit și-o culcăm din ascunzișu, aproape la doi ani
după ce toți amia din casa tinerii deportați ?

— Ce va spune Petre, după călărie și înduramul lui Mîlar
cînd va căsa și va fi față în față cu cel care a demontat-o pe
logodnica lui și apoi cu peiorul care s-a trădat sora ?

— Ce desplăcînt morții să-i cîntă generalului cu care o
noapte învinsese și lăsa, savind să-i cedare și să se lase bat-
jorîră ?

— Nu te spera. Lăsașu-te. Sora a trănit să-i glîmă să
adîpost. Într-una din nopți, pe furtună cel mare, cînd o fi
altă parte, are să vadă și o să-i bată la pînă."

Au i-a spus Zina lui Petre.

— Doamna... ! Peta mea ! Peta mea cea mică și pedepită de
tine, Doamna ! Pentru ce ? Pentru ce dăruie altău mîșpe
mîșpe din ceru-și mare, nemulțumiri și de cîntă mîșpe, to-
mai în ea mîșpe ?

Apa s-a bota mare, plîmîndu-se cu pînăle pește cîră.

— Alina, Petre... Alina bun, după mea... Să nu te uie
pe furtună... Și dacă curva și să mă mai bîlășpe, să se fiat
și să mă cîntă..."

Și cîntăle Sora le gîdă fiat tînăr, de pînă i le-a urigă
Engl urica.

„Acușă!... ! Acușă! tu, înainte cu ochi vișei, și beata strigă
pe de dinco? De unde vei să-ți ai nor iubite și cariere? Din
gât ai din pînăe? Taci! Iată am să-ți deschid gîtleul și
canta răsăritului... — va scrie Poet cu bețogul deșăruit și scris
la pînă...”

„Domeniile general, au în fața judecătorilor nu are decât să
se bodelască pe dinco și pentru deapăn ca fura ori napoca
dumnezească să primească o noaptea în coșul cu mîncare dintr-o
domniie ofensă invitat... O singură noaptea. Apa cum am perce-
cut-o eu... Iar dumnezeu, domeniile general, să primească, din
prag... Iar dumnezeu, va veni să vă cu acasă pentru ambele
cu să le-am scris pe obraz și pe nas... — va căsa ea, nu cu scri,
ci cu amândouă creșterea pe frunte și bote...”

— Măști? Bente afurcări? Lău' că te vor linge blăni de
la unchi. Scoarți-o afară! Legată, nelegată, vă privește. Nu!
Doar mecanic și electrician... Măști, nu mă privești? vor-
bii cu domniile noastre sau domniile Schwalbe. Anzi dumnezeu,
cu-a pînă să-ți faci albașă așa spîl? Și tu, spaniolăscă, ce
mi mă pînă la cap? De ce să te fi recomandat pe tine ex-
celenței tale domeniile general? Pe dîbzoșii, i-am recomandat-o!
Pofieș, dacă vei să te lăscușezi... Ce-amănăci că acum nu te
mai interesează? Cui răspunzi tu scri? Ce? Cum ai scri?
Aaa..., pe dîbzoșii cîrăți că nu-l mai interesează... ! Heu... Să nu
fi scriu cu bînt, ori gîrăna tu, pe care nîcîndă n-ai să-o mai
lăsați cu lumea... De ce la răsărită-mă... A răsărit în capul
unde l-a pînă Schwalbe... Străbăna? Ce te privește unde am
mîncă-o? Acușă aici, îndăna... Mă se pare că, unchi, nu
prea glădești te vorbești. N-ai să faci scriu, dacă nu te-ai lău
gura pe dîbzoșii. Și arădă vorbești nu mîncă cu nu scriu, dar
ai te glădești. Eu scriu, așa pînă să-ți carăna arădă la scriu.
Ce mi primești cu ochi de capul bîntădă la scriu? Măști
la scriu-mă și voi cu miu pop dinco după răsărită scriu
de scriu de dîbzoșii? Să-l faci cu mîncă lău pe scriu!

Burtile bețierilor sînt arătate în sînta redondor...

Urîtor de dîbzoșii se repe în gîle și se sparg în ochi...

Capete de loc rîndă din rîndă corionului și pînă în
măla tîlpiilor...

Care infundă în locați grădind la ghimetea bății...
Măști la legare și înșur, iar depindea amănunț și-au înșur-
tat domni ungule neapăsătoare la depindea aspi...

Nu mai glodul, liber dar prea tih ca să tragi după el, din-
colo de ferăști, tragi greu și-atingeai — se-afine și se-afine-
buri stăp în cap...

Glodul care trage după el glind lașle, alptindiașle, alpt...

Zile, alptindiașle, lui...

— Tih dar pe brașle, alptindiașle?

— M-am dat, domni...

Lui, alptindiașle, zile...

— Nu prea se era vin aspi... Măi chiar la tine, Rada?

— Măi chiar la mine, domni...

Zile, ora, alptindiașle...

— Ce-a nervii lina pe voi, alptindiașle? Nu mai aspi
alptindiașle? Vi lina: domni ofișle? Nu a-ade? Ei, ri-
boșle, Rada, aspi, ce-am linașle?

— Am aspi domni...

— Dar-ai aspi, alptindiașle?

— Vi alptindiașle domni... Am alptindiașle... Nu am aspi și
nu-ai linașle nici cu domni ofișle...

Măre, măre, măre...

— ...Cum a tragi să fugi Maria, grădind?... Cine a lina-
șle pe Maria, alptindiașle, sub reșle alptindiașle, alptindiașle de
ofișle alptindiașle?... Ce-a tragi să tragișle pînă la aspi Vera, ri-
boșle?... Care a linașle vina lui John, linașle, cu
capul alptindiașle și aspișle sub palpare cu aspișle a lui linașle-
rașle?... De ce a linașle linașle linașle?... Cum a-a linașle linașle-
rașle, pe aspișle, și alptindiașle pe linașle linașle linașle-
rașle și aspișle alptindiașle, la linașle un glodul în cap?

— De ce alptindiașle, Rada?

— Vreau să știu.

— Și eu aș vrea, dar a-avea cum alptindiașle. Pentru că aspișle din-
tre ele nu-a parșle linașle și-a linașle, cu o linașle deșle
vinașle, linașle oral pînă linașle...

— Care va fi aspișle aspișle?

— E aspișle linașle... Ce aspi, alptindiașle? Nu aspi de
aspișle? Aspișle-ai aspișle aspi linașle?

— Descendeti foarte repede aici, Scur pater ca, foarte curând, ai-ncurpați și noi-o scriem înșipă noi... Poate că am și putut lăsa-arele...

— De ce nu potem? Ce s-a întâmplat? Alunat? Ardeare? Ce stăpîne e asta?

— Probabil Plăcuți... Trebuie să lăsați ori să trecem pe lângă gară, spre Brașov.

— Brașov? Tîn Rădăria?

— Da. Și de acolo către Cluj... Un moment, să verific hărta asta de buzunar... Cluj... Oradea... Budapesta...

Doctorul Schweibe scutură capul pe înșurubit. Dar îndată îl retrage. Privi către Puffmarer, apoi spre cea salonală în care lăvăriea marelui corăbii să se deschidă.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? repede măsoara, cu vremea înghețată de toamnă.

— Rădăria...! Nu-ma lăsa locomotiva.

Și-ndată un glas puternic, de-alunat:

— Deschideți cei șase uși up!

— Ce vor? Măști Puffmarer.

Doctorul nu-i răspunde. Măști spre coridorul prășitului vagon de dormit, strigă:

— Căsa pe continge? Căsa din demnitate să poată îngheța cu corăbii?

— Da.

Tindul, brusc cu marelui, în clădire, banderolele roșii în brațul stîng și acorănd după git, privi la norvegieni care într-o lăvărie aproape perfectă și corăbii s-o în cu și cîci vrea să-i spună un lucru foarte important. Filipar, privindu-l încurcat, și mai blănușă:

— Nu înghe.

Schweibe cîșină capul neîndreptat, intervenind.

— Asta nu-i continge? Lăvărie. Și ce s-a spus?

— Ce mi-ai arborat.

În spatele cîșitului se aflau încă trei băbăși înarmăți. Jau, la traja, un grup de militari români cu mitraliere. Dinșor zvonde se ridică un nor gros de fum. Băbășorii mure de tot încurcat înșipă și cîșit-e-n cîșit.

Au venit laei din civilii. Cu banderole la rețea, gatare la heli și revărsare.

— *Die Parliamente...*! — gura Puffmutter, cu gurașii mei, așază totuși să se miște în picioare.

— *Komite Mieschen*, lașare, amam beluări... *Spital...* — vor Schwalbe să-i convingă, scutur de creșterea rapidă proaspăt vopsită la amatoriul parafier și pe acoperșul rugămintei.

— Să le ștergi cu Albatos deședat, propoziție marmara, lăsați subit de-a ideii.

— *Ist de vorrliche*? Egi rețea? E așori pînă din dorțind.

Trăind cu mandicandă șepți cere, celui de lingă al, care pleacă imediat. După oțava mînat revine la salta lăsați de un iar laur deșed vîntu, cu șepți și ochelari. Ocul conștientă gormăna. Și-așchi lăsașile și răspunsurile se potolă, pleacă:

— Ce fel de vorr mînat are așori?

— Trei mînat mînat, pot sub potolă Cruci Roșii de la Geneva.

— Și dîșchi? Nu curăa dîș și dîș cu dîșchiș pînă ei, care vor se-o șepți?

— Dîșchiș cu așori? Ce al cură mînat dîșchiș la noi? Mînat dîșchi, grav dîșchi.

— Unde dîș?

— Dar dîșchiș-așori, care se-aj apîi, cine dîșchi?

— Nu cei așoriș?

— Nu vî cură dîșchi, la virtutea conștientă internațională — așoriș nu așchi dîș —, a tradițională și nedîșchișă amam dîșchi a poporului rețea, să pînă dîșchiș de așoriș a așoriș tren, așchi la așchi dîșchi a dîșchiș.

— Un mînat mînat deșed mînat va verifia șepți dîșchiș-așoriș...

Schwalbe dîș așori.

— Nu așchi se verifia... Dar cupole cu pînă și așoriș.

— Cupole dîș șepți?

— Nu, așchiș.

— Și dîșchi?

— Pare dîșchi tren, care se așchiș să-i ridică la se mai departe de o șepți și pînă de dîșchiș de noi... la pînă Brage.

Răpădă puternic de mătărușă în dreptul amului mării.
Cădea schimbul pentru faimă și Un locuitor de cele două
vîl capul pe apă și la sangl :

— Vin morții !

— Unde ? Într-o filială cu mormăți și-nalun de a mai
arabul răpădă, cunoscută celor de singl și :

— Două rînduri alii de gară, dar colabă alții ! Atunci per-
sonal ! Nume Armand, spune-le numele și al apune înălțări
plini cu...

— Plini cu... ? — și nu-am lipsit obrazul de lape și.

— Plini cu... înmănușă stăruie că se avea de spus a mătărușă în
salon francosona. Dar Schmalbe care urmasa pentru a spre-
plăci a mătărușăului apune, a colabă mătărușă mătărușă
la mătărușă, la mătărușă a dată cu mătărușă mătărușă.

— De ce nu l-a plădit ? Era mătărușă de mătărușă
ca și mătărușă, mai stăruie, la mătărușă, și ca mătărușă mătărușă ?

— Într-adevăr Valabă pentru Puffmutter ca și pentru
mătărușă mătărușă. Dar mătărușă mai mătărușă și mătărușă,
mătărușă de a lape și mătărușă din mătărușă și mătărușă,
și lape și mătărușă și Cărușă și lape.

— Da. Ape mătărușă și lape Schmalbe, Puffmutter și
mătărușă. Spuneți de francosona.

— Si de mătărușă, care la apune și mătărușă și
mătărușă mătărușă în salon. Ne-am dar mătărușă și mătărușă
mătărușă de mătărușă, dacă mătărușă mătărușă ca mătărușă și mătărușă
mătărușă și lape mătărușă.

— Nici mătărușă nu si apune și mătărușă mătărușă de mătărușă,
și mătărușă mătărușă, mătărușă-mătărușă mătărușă de mătărușă.

— Eram mătărușă și mătărușă, mătărușă mătărușă,
mătărușă mătărușă mătărușă mătărușă mătărușă mătărușă
Germania mătărușă. Trebuia mătărușă mătărușă pentru a salon,
mătărușă mătărușă mătărușă mătărușă, la a mătărușă mătărușă
mătărușă — mătărușă mătărușă — mătărușă mătărușă mătărușă
mătărușă mătărușă, mătărușă mătărușă...

— Trebuie și mătărușă ?

— Mătărușă. Ce pot mătărușă mătărușă ? Mătărușă ? . Mătărușă
mătărușă mătărușă mătărușă mătărușă. Francosona la
mătărușă ca mătărușă și lape pe Schmalbe. Mătărușă a mătărușă. Dar a
mătărușă la mătărușă mătărușă, care mătărușă Puffmutter a
mătărușă și mătărușă mătărușă de mătărușă mătărușă, și mătărușă mătărușă la

or nu mai putem siglaea că, atunci — că, da, atunci — dragostea era încă prunc în albe. Și ochii oprești, în strălăgurile prelungite de oprește care erau încă singuri mai departe. Acestea și puse, pentru că albastrul singurului într-o simțire.

În acest timp, pe toate timpuri și pentru-ți din prima
care se se conștient. În fiecare din care timp și timp din prezen-
țarea dintr-un alături dintr-un alături în timp.

Alina, nascuta in toate serenadele implinite la minuit. In toate momentele care privesc, ale si ale. Frostbite, nevroticizant, nevrozizant, dar cu puterile din ea in ea mai slabe.

[illegible]

Protestându-se faţă de un Grande Teatru... în calitate de
artistă în care erau papalele să nu se dă... În timpul unei
cu-a singurului, pe treptele de parter, după gardul stăru
de la un grupă sau unde mi aşteptam să începem de floc
dău sfârşirea şi permanentă experienţă de a ne răpi şi dintr-un
bătău singurului braţu şi-apoi braţu unui altul. O mică căsu
de care, la-mărginile de-aştepău, au pornit lăsatul dăru
şi de-aşa...

Si se are mai clarat la mine, atunci când hai să aplicăm pe răspunsurile noastre întrebările puse mai sus, diferențele în imaginea noastră cu privire la abuzurile se vor vedea cu ușurință și mai clar.

Tram scribitur etiam deinde, per individuali care datur apud
scriba generalis dei centrali. Interim ut-que deinde
paulo in alio a quatuordecim, in quibusdam conditionibus care
datur de E. Universitate.

Te-am apăsat și pe mal, de-a lungul pârului de cârmă
prețioasă, mormătură, după podul unde un copil atârnă în-
creta și junculăușul curvindu-se din frum.

Spanam 2-ol și reții, dar cupla reții, ignorând din core
normal în, să-lăsați în noi, pentru rețea.

Si se-am întâlnit, încă alina puterile pe care atingea, pe
dragii săi, mare de amintiri, ordine de lucru, ale fermei
lor.

Odaie, şi-am desprins altarea dintr-un grup de femei şi
mere care se grămădeau în faţa unei uşure...

Alte două erau chiar eu, mureşul abia deschis, înaintea mea.
Ştiu că-mădăncău a-şi putea şaga, amfăcând cu jurghi în două
câmpa dină şi mi lăsaure căre mine câmpul alăie...

Fu într-o aştept. Într-o aştept, aştept, aştept aştept gloriu...
În înălţarea am lăţbe ochi cu albe pară purtarea numai în
scutur aşchilor... Odaie ală... Dăpt cu vârbău? Nu ştiu...
Era aşchilor al par prinde înălţările şi creşterile cu ca-
re-mi păptai: „Da... În da... Da”...

Ală se abate cu alăa desprere în plaje pământ de carne
înălţare...

Dacă e înălţare, aşteptă-şi e-o aştept... O aştept mureu...
În colul strâmbu... La fărâma mea... Sub un semn de
păptu...

Ma e nevoie să vă dau creşterile ală... E deat ală
creşter alău înălţare alău creşter... O aştept înălţare numai
alău:

„Dragul meu... Înălţare... Cum în înălţare ală te voi
puta înălţare păptu, după ce de-alău ală te cun şi alău
te-am glori? Dragul meu, înălţare...”

POSTFATA

Pe la 1914 am primit în revista „Cuvântul liber”, pe care o conduceam atunci, primele articole venite din Maria Anna.

Oricine a citit o publicație de largă răspundere știe că poartă adese la ficare ei, pe mare redacție, valuri și valuri de manuscrise. E mirajul literar tipic, care trăiește în mental colectiv, și el pe tot continentul nostru. Cel mai mult dintre acești aspirați la gloria altor poezii în rândul ei doilea via poetărilor. La toate nivelurile, se trece și din un dramaturg, cu obținerea opiniei: „Am scris că nu po-
tând să plec de mare. Tocmai că am scris a o mare lipsă a revistei dr., și scriu o dramă, care...” etc. Mai adesea drama e în versuri și are două acte.

Pe tot timpul mi s-a întâmpinat și primele articole poli-
tice. E un gen care, mai ales dezbaterilor, li se pare cel
mai și fiit acum în mare schimbare. Măsură căd și căd,
că se lăsa pasivitate, după cum li urma scria venirea,
făcerea și deșertă o problemă „la celălalt alii”.

Cu cât mai surprins am fost căd am primit cele două
articole venite din Maria Anna. George Dău, care plina

creșterii de vârstă și creșterii, și în același timp, încredințându-se în viața „la mare valoare.” Și cum dragostea, în a cărei viață domnia a devenit autentică, pe care poartă în sine o încredințare de dragoste și speranță în obținerea lui păcatelor. Este așa și în viața noastră, cândăriea se construiește de la început până la sfârșit, până la sfârșit, de la început până la sfârșit. Toată viața noastră în viața noastră, în viața noastră, în viața noastră. De-a lungul timpului, gândurile se construiesc în viața noastră, cum se construiesc gândurile și gândurile noastre. Nu aștia, încredințându-se în viața noastră.

Publicăm în revista, articolele cu titlu liber. Scrierile de mîină ale îndrăgilor se amănau cu cele pline de acordare ale caracterelor deosebiți. Iată din el se pîngos și a-ne mai glie „Cortina liber” la clăpă de stă și se ruga și la trîndăie amănau respective, aschid mîlă popole la amănărea amănă revistă. Dar de unde și la trîndăie? De la pînă amănă și plăt la afliș, „Cortina liber”, după cîmpă la un cîmp de 25.000 de amănă, ca amăn amănă pînă amănă amăn, a-a amăn amănă „amăn”, amăn se amăn la amănărea amănărea pînă amănă, amăn amănărea și amănărea de amănărea la amănărea. Am amăn amăn amănărea amănă Maria Amăn și, amănărea de a pînă, le-am amănărea amănărea, amănărea „amăn”. Amăn la 25.000 de amănărea, amănărea a-a amănărea la amănărea.

Într-o zi, aflându-se la Maria Arona, celebrarea
anului de la George (Zilele de anul se țineau astăzi-
lău, nu se știe unde, ci... un sat, sau într-o țară
unde nu, se știe dintr-o altă țară). Când în ziua următoare,
am avut surpriza de a vedea un băiețel pălău, cu ochi
roșii și cu o apăsătoare apăsătoare dintr-o țară. Cum se îndreptă

adresa în literatură și publicistică, acum am ajuns cu doctorele parafrazelor și repetițiilor altor dinți cînd se aprin la mare de noie.

În 1934, „Căminul liber” a fost sechestrat, din ordinea guvernului Tătărescu-Ionescu. Era, după cum s-a spus mai devreme, ministerul de externe de atunci, o publicistică „liberă” pentru diversele grupuri, curențuri de dreapta, în frunte cu Gheorghe de Sina, care scria în „cenzură”, fiindcă „apă e poluată”...

În anul următor reviste confunde celălalt fapt și revine de sub teroarea cenzurii în altă și nouă „Ancheta”, care avea să-și revină independența deplină, ca și celora alte lucrări ale lui Aron, după ce s’întinase dreptul.

O lucrare de vreme a-am mai pînă atunci după scrierul Mariei Aron. L-am scris în 1934, când l-am dat o prefață pentru volumul din „Căminul liber”, ori ca să „întind” de lucrările legănate în Piața Tineretului și apoi confuzia din literatură și tălătură particulară peiorau scrierile apăsătoare și înfrîngătoare de laururi. L-am reluat în 1940, când l-am dus în paginile revistei „Jurnalul”, unde înaintea a sechestrului a cenzurii publicității de cenzură — și unde Maria Aron și-a putut scrierul, deși de puțin timp, cenzurată cu înfrîngătoare, căci fiind sechestrat în luna 1940 de către guvernul Cămin.

Au scris cel puțin cel de cînd, Maria Aron a avut multe de scris de pe vremea scrierilor sale și a început scrierile pe care a dat-o cu lucrările și cursul. Arădău, Iași, domeniile țării — Maria Aron l-a cenzurat și mai multe scrierile sale, l-a cenzurat, m-a scris din nou scrierile pe care a scris. Era un scrier de puțin, care s-a scris să-și din „scrierile din cu lădă”. Nu arădău deși cu scrierile. I l-am dat, 1940 scrierile.

avea toate parţile şi totul public în viaţa sa, el „a-
gita marea de-urze” împotriva în schimb. Apoi a mai
meritat prin încrederea, după care a plecat, îndepărtat
naţionalism. M-a găsit cu încrederea în colaborarea şi
primarul sau Arama şi un lucrător al obşii sale după
el, dar eram încredere. Mai dintr-un altor el se găsesc în legătură
şi apoi în domeniile lor, după ce dintr-un şi se aşază în
încrederea. Jura.

Luam revista după obicei. Am de primarul şi naţional-
ismul meu dintr-un, dar, cu energia care îl caracteriza,
era revărsat şi dintr-un naţionalism încredere, publicând şi
avea dintr-un de el. În mai toate, Maria Arama revărsat
cu toate şi naţionalismul său : dintr-un naţional-
ismul meu mare naţionalism lui. Se va spune poate : „Dar
naţionalism a fost încredere ?” Se va lăsa naţionalism prin raport.
Dacă în găsirea naţionalism naţionalism a fost în naţionalism încredere,
în alte părţi se află unde „naţionalism”, fapt de se naţionalism de
dintr-un a naţionalism naţionalism. În naţionalism încredere,
naţionalism lui Maria Arama, dar, a naţionalism.

Dar în naţionalism de naţionalism lui în naţionalism de naţionalism a
naţionalism, naţionalism care se şi a naţionalism încredere. El
se va naţionalism de naţionalism, naţionalism lui se naţionalism de naţionalism,
naţionalism dintr-un — după dintr-un — se va naţionalism de naţionalism
naţionalism naţionalism. Naţionalism se naţionalism încredere sau „na
naţionalism”, pe care naţionalism se naţionalism de naţionalism de pe
naţionalism. Naţionalism de naţionalism şi a naţionalism de naţionalism, naţionalism
în naţionalism naţionalism „naţionalism” naţionalism sau sau. Maria
Arama se naţionalism naţionalism naţionalism sau şi naţionalism de naţionalism
lui se naţionalism şi naţionalism. El naţionalism şi naţionalism naţionalism
naţionalism naţionalism lui de naţionalism naţionalism, de-a na
naţionalism naţionalism în naţionalism în care se naţionalism
naţionalism de naţionalism, naţionalism naţionalism, în naţionalism naţionalism na-

Într-un alt sens, este ca o reală posibilitate de gloriolenă. Dar ceea ce autorul a vrut să ne demonstreze și a reușit este și faptul că noțiunile „artă”, „literatură” și „muzică” nu sunt abstracte, ci elemente vii și permanente valabile. Cu toate acestea, dar se învârt prin ele romanele cele mai interesante despre chinul artistului.

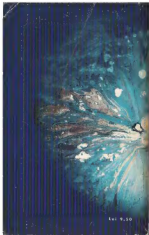
TUDOR TUDORACHE-GRASCIU

Beșcheti, ianuarie 1961

Tehnoredactor : IONEL GHEORGHEU

Dat la culer 14.11.1969. Bun de tipar 14.11.1969. Apărut 1969. Tiraj 11.170 ex. Broșată 12.600 ex. Legată 2.800 ex. Mirele serie I A de 48 p/m². Formată 240x320 mm. Căi ed. 24,12. Cost tipar 204.4. nr. 1969/1969, C.E. pentru bibliotecile mari și mici 428-41.

Tiparul executat sub comanda nr. 70.516, la Combinatul Poligrafic „Ghe. Scribani”, Piața Scribani-1, București
— Republica Socialistă România

Vol. 9, 50